

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KANLI KALP

SOPHIE LARK

İkinci bir şansın varsa üçüncüyü beklemezsin...

Simone Solomon adeta altın bir kafeste yaşamaktadır. Zenginlik ve ayrıcalık içinde büyürken itaatkâr biri olmayı da öğrenmiştir.

Sıkıcı bir galaya katılmak için yoldayken aynı zamanda derin bir kederle boğuşan Simone, hayatının tepetaklak olacağından habersizdir. Chicago'nun en tehlikeli adamlarından biri tarafından arabasına el konulunca genç kadın, istemese de bu tehlikeli oyunun bir parçası olur.

Bu adam Dante Gallo'dan başkası değildir ve bir insan yerine vahşi bir hayvan gibi davranmaktadır. En azından Simone ile göz göze gelene dek... Tamamen farklı dünyalardan olsalar da aralarındaki çekim karşı konulmazdır. Simone, Dante için her şeyi riske atmaya hazırdır. Ancak onları ayıran o felaket gece, her şeyi değiştirir.

Kader, ona unutamadığı bu adamla yeniden birlikte olabilmesi için bir şans daha verir. Fakat Simone'un bir sırrı vardır. Dante'nin öğrenmesi halinde onu asla affetmeyeceğinden korktuğu bir sır...

KDV den muaf.

KANLI KALP

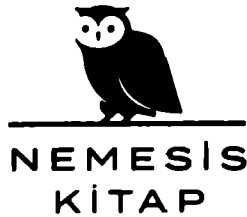
SOPHIE LARK

Çeviren: Yasemin Büte

Düzenleme
Ny.ozlem

GALLO AILESI

GRIFFIN AILESI

Ninova

1

SIMONE SOLOMON

“SIMONE! NEDEN HAZIR DEĞİLSİN?”

Kapı eşiğinde duran annem parti için çoktan hazırды.

Bense onun aksine üzerimde şort ve Wonder Woman tişörtüyle pencere önündeki koltuğa gömülmüş, kitap okumaya dalmıştım.

“Saat kaç?”

“Sen kaç olduğunu düşünüyorsun?” dedi annem, yüzünde tebessümle.

Öğleden sonra iki ya da üç derdim ama şimdiden gece kıyafetini giydiğine göre daha geç olmalıydı.

“Hımmm... Altı mı?” diye tahminde bulundum.

“Yedi buçuk daha doğru olur.”

“Özür dilerim!” diyerek yerimden fırlamamla *Uğultulu Tepeler* kitabım halıya düştü.

Neredeyse açlıktan ölüyor olmama şaşmamalıydı. Öğle yemeğini kaçırmıştım... Ve tabii, akşam yemeğini de.

“Acele etsen iyi olur,” dedi annem. “Baban çoktan aracı çağırdı.”

“Aslında araba kapıda bekliyor,” dedi babam.

Şimdi annemin yanında duruyordu. İkisi de uzun boylu, ince yapılı, şık giyimli, hayal edilebilecek en zarif çiftti. Annemin açık teninin yanında babamın koyu rengi aralarındaki tek zıtlıktı. Onun dışında mükemmel bir uyum içindeydiler.

Babam bazen resmi günlerde geleneksel parlak kente^{*} kıyafetini giyerdi. Bu gece kadife yakalı siyah bir smokin tercih etmişti. Yakasında annemin kıyafetiyle uyumlu lavanta rengi gelinçiçeği takılıydı.

Onların zarif mükemmelliğinin yanında, kendimi uyumsuz hissediyordum. Onlarla görünmek için bile fazlasıyla tuhaftım.

“Belki de bensiz gitseniz daha iyi olur...” dedim.

“İyi deneme,” dedi annem. “Acele et ve giyin.”

Homurdanmamak için kendimi zor tuttum. İlk başta yatılı okuldan eve döneceğim için heyecanlıydım. Chicago partiler, galalar ve etkinliklerle dolu bir kasırga gibiydi. Şimdi, sadece birkaç ay sonra, hepsi birbirine karışmaya başlamıştı. Şampanya ve kanepelerden, kibar sohbetlerden, daha da kibar danslardan bezmiştim. Ayrıca kız kardeşimin daha sık gelmesini istiyordum.

“Serwa geliyor mu?” diye sordum anneme.

“Hayır.” Kaşlarının arasında küçük bir çizgi oluştu. “Pek iyi bir gün geçirmiyor.”

Ailem giyinmem için beni yalnız bıraktı.

* Batı Afrika'nın özellikle Gana bölgesine özgü, parlak renkler ve karmaşık desenlerle dokunan geleneksel bir kumaş. Önemli törenlerde giyilir ve her deseni, sosyal statü veya kültürel değerlerle ilgili sembolik anlamlar taşır. (c.n.)

Dolabımda bir sürü elbise vardı ve çoğu bu yıl alınmıştı. Parmak uçlarımı gökkuşağı kumaşların üzerinde gezdiriyor, hızlıca seçim yapmaya çalışıyordum.

Bir saatimi böyle geçirebilirdim. Biraz hayalperest biriydim ve güzel şeyleri severdim. Özellikle de kıyafetleri.

Kimisi modaya olan ilgiyi anlamsız bulabilirdi. Bana göre kıyafetler giyilebilir sanattı. Bir ortama girdiğiniz anda siz konuşmadan önce dökülen ifadelerdi. Siz daha tek kelime etmeden insanların algısını şekillendiren araçlardı.

Başkalarına da böyle tarif ederdim.

Benim için bundan çok daha fazlasını ifade ediyordu.

Renk ve dokuya karşı fazlasıyla ilgiliydim. İçimin kıpır kıpır olmasını sağlıyordu. Bunu kimseye itiraf etmekten hoşlanmıyordum çünkü bunun garip olduğunu biliyordum. Çoğu insan çirkin bir mor tonundan fiziksel olarak iğrenmez, ipek ya da kadifeye dokunmak için karşı konulmaz bir arzu hissetmezdi.

Kendimi bildim bileli hep böyleydim. Sadece bunu nasıl saklayacağımı öğrenmiştim.

Fazla oyalanmadan bir elbise seçtim.

En sevdiklerimden biriydi; bana bir kelebeğin kanatlarını anımsatan, arkası şifon, soluk gül rengi bir elbise.

Biraz pembe allıkla aynı tonda dudak parlaticısı sürdüm. Çok fazla değil. Babam aşırı “yetişkin” giyinmemden hoşlanmıyordu. Daha on sekizime yeni girmiştim.

Aceleyle aşağıya indiğimde ailem limuzinde bekliyordu. Havada garip bir gerginlik hâkimdi. Babam koltuğunda sert bir şekilde dik oturuyordu. Annem önce bana, sonra dışarıya baktı.

“Git!” diye bağırdı babam şoföre.

“Elimden geldiğince çabuk hazırlandım...” dedim çekimser bir tavırla.

Babam bunu tamamen duymazdan gelerek “Bana neden posta kutusunda Parsons’tan bir kabul mektubu bulduğumu söylemek ister misin?” diye sordu.

Yüzüm kızardı, başımı öne eğip tırnaklarıma baktım.

O özel zarfı yakalamayı umuyordum ama günde iki kez birkaç farklı personelin postaları kontrol ettiği evimizde bunu yapmak çok zordu.

Babamın öfkeli olduğunu söyleyebilirdim. Yine de aynı zamanda, sözleri karşısında çılgınca bir sevinç duydum...

Kabul edildim.

Mutluluğumu gizledim. Babam hiç mutlu değildi. Hoşnutsuzluğunun soğuk bir sis gibi dışarıya yayıldığını hissediyordum. Beni iliklerime kadar donduruyordu.

Gözlerine bakamadım. En iyi ruh halindeyken bile babam keskin yüz hatlarına ve yoğun bakışlara sahipti. Öfkelendiğinde, bir tanrının oyulmuş maskesine benziyordu: Destansı ve intikamcı.

“Açıkla,” diye emretti.

Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. “Oradaki okula başvurdum.”

“Bunu neden yaptın?” dedi buz gibi bir sesle.

“Ben... Ben kabul edilip edilmeyeceğimi görmek istedim.”

“Cambridge’e gideceğine göre kabul edilip edilmemenin ne önemi var?”

Orası babamın mezun olduğu okuldu. Sosyetik tavırlarından, Avrupa bağlantılarından ve gurur duyduğu hafif İngiliz aksanından Cambridge sorumluydu.

Fakir ama zeki olan babam Cambridge’e burslu olarak gitmişti. Ekonomiden çok daha fazlasını okuyup zengin sınıf arkadaşlarının davranış ve tutumlarını incelemişti; nasıl konuştuklarını, nasıl yürüdüklerini, nasıl giyindiklerini ve en önemlisi nasıl para

kazandıklarını. Uluslararası finansın dilini öğrendi: yatırım fonları, kaldıraçlı sermaye, vergi cennetleri...

Her zaman Cambridge'in onu yarattığını söylerdi. Serwa'nın benden önce yaptığı gibi benim de orada okula gideceğim barizdi.

"Ben sadece..." Ellerimi çaresizce kucağımda çevirip durdum. "Sadece modayı seviyorum..." Sözlerim belli belirsiz çıkmıştı.

"Bu ciddi bir çalışma alanı değil."

"Yafeu..." dedi annem usulca.

Babam gözlerini annemden yana çevirdi. Annem, babamın, sözüne itimat ettiği tek kişiydi. Ama şimdiden annemin ona karşı çıkmayacağını biliyordum; hele ki böyle bir konuda, babamın fikirlerinin bu kadar katı olduğu bir yerde. Sadece ona nazik olmasını hatırlatıyordu. Babam ise hayallerimi paramparça ediyordu.

"Lütfen, baba." Sesimi sabit tutmaya çalıştım. Duygusal bir havaya bürünürsem babam beni dinlemezdi. Elimden geldiğince onu ikna etmeye çalıştım. "Ülkenin en prestijli tasarımcılarından bazıları Parsons'tan mezun oldu. Donna Karan, Marc Jacobs, Tom Ford..."

Babam ellerini önünde birleştirdi. Manikürlü tırnaklarıyla uzun, zarif parmakları vardı.

Kanun koyan bir yargıç gibi yavaş ve net bir şekilde konuşmaya başladı. "Sen doğduğunda, ailem sadece kız çocuklarımdan olmasının ne kadar talihsiz olduğunu söyledi. Ben karşı çıktım. Onlara kızların her zaman ebeveynlerine sadık kalacaklarını söyledim. Kız çocukları itaatkâr ve bilgedir. Kız çocukları ailelerine onur kazandırır. Bir oğul gururlu olabilir ve babasından daha iyi bildiğini düşünebilir. Bir kız çocuğu asla böyle bir hata yapmaz."

Babam elini omzuma koyup gözlerimin içine baktı. "Sen iyi bir kızsın, Simone."

Drake Otel'e varmıştık. Babam cebinden temiz bir mendil çıkarıp bana uzattı. "İçeri girmeden önce yüzünü temizle."

Ağladığımın farkında bile değildim.

Annem bir an avucunu başıma dayayıp saçlarımı okşadı. "İçeride görüşürüz, *ma chérie*," dedi.

Sonra beni arabanın arka koltuğunda yalnız bıraktılar.

Aslında pek de yalnız sayılmazdım; şoförümüz önde oturmuş, sabırla kendimi toparlamamı bekliyordu.

"Wilson?" diye seslendim boğuk bir sesle.

"Evet, Bayan Solomon?"

"Beni bir dakika yalnız bırakabilir misin?"

"Elbette," dedi. "Kenara çekeyim."

Arabayı diğer herkesin ön kapıdan indiği yerden uzaklaştırıp kaldırıma yanaştırdı. Sonra araçtan indi ve klima açık kalsın diye motoru çalışır durumda bıraktı. Diğer şoförlerden biriyle sohbet etmeye başladı. Muhtemelen sigara içmek için otelin köşesine gidiyorlardı.

Yalnız kaldığımda gözyaşlarım yanaklarımdan sicim gibi akmaya başladı. Beş dakika boyunca hüznün derinliklerinde boğuldum.

Bu çok aptalcaydı. Ailemin Parsons'a gitmeme izin vereceğini hiç düşünmemiştim. Bu sadece Tremont'taki son yılımı ve en yüksek notlarla geçmemin beklendiği, bitmek bilmeyen sıkıcı sınavları atlatmamı sağlayan bir hayaldi. Ve yaptım, her birini. Cambridge'ten de benzer bir kabul mektubu alacağıma hiç şüphe yoktu çünkü gerektiği gibi oraya başvurumu yapmıştım.

Bir hevesle Parsons'a tasarımlarımdan oluşan bir portfolyo göndermiştim. Sanırım ret cevabı almanın iyi olacağını düşünmüştüm; babamın haklı olduğunu, hayalimin aslında asla gerçekleşemeyeceğini görmek için.

Kabul edildiğimi duymak...

Bu işkencenin en tatlı haliydi. Belki de hiç bilmemekten daha kötüydü. O parlak, ışıltılı ödüle elimi uzatsam tutacaktım... Ama sonra tekrar elimden çekilip alınmıştı.

O beş dakika boyunca çocuksu bir tavırla ağlayıp sızlandım.

Sonra derin bir nefes alıp kendimi toparladım.

Ailem beni hâlâ Drake Otel'in büyük balo salonunda bekliyordu. G l msemem, sohbet etmem ve beni gecenin önemli kişileriyle tanıştırmalarına izin vermem gerekiyordu. Lekeli, şişmiş bir yüzle bunu yapamazdım.

Yüzümü kurulayıp  antamdaki dudak parlatıcısından ve rimelden sürdüm.

Tam kapı koluna uzanacakken sürücü kapısı birden açıldı ve biri  n koltuğa oturdu.

Bu bir adamdı; kocaman bir adam, neredeyse bir dev. Geniş omuzlu, siyah saçlı ve kesinlikle Wilson gibi üniforma giymiyordu.

Ben daha tek kelime etmeden gaz pedalına basıp aracı kaldırımdan hızla uzaklaştırdı.

Duzenleme

Ny.ozlem

2

DANTE GALLO

DRAKE OTEL'DEKİ GÜVENLİK, GALA için gelen tüm havalı politikacılar yüzünden had safhadaydı. Zenginler kutlama yapmak için her bahaneyi kullanırdı. Ödül ziyafetleri, bağış toplama etkinlikleri, hayır müzayedeleri... Hepsi birbirlerinin sırtını herkesin önünde sıvazlamak için bir bahaneydi.

Babamın restoranı La Mer, büfenin ortasındaki devasa deniz ürünleri kulesini oluşturacak kral yengeç bacaklarını, kırmızı karidesleri ve yarım kabuklu istiridyeleri sunuyordu. Bu işe ucuz teklif vermiştik çünkü bu gece karidesten kâr etmeyecektik.

Minibüsümü servis kapısına çekip mutfak personelinin buzlu kabuklu deniz ürünleri kasalarını boşaltmasına yardım ettim. Bir güvenlik görevlisi kafasını mutfağa uzatmış, kasaları açmamızı izliyordu.

“Buna ne diyorsunuz?” dedi, dehşete düşmüş bir ifadeyle kırmızı karideslere bakarak.

“Senin paranın almaya yetmeyeceği en iyi karides,” dedim ona sırtarak.

“Öyle mi? Fiyatı ne kadar?”

“Kilosu yüz on dokuz.”

“Bi’ siktir git!” Güvenlik görevlisi duyduklarına inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. “Bu fiyata bana okyanustan D-cup memeleri olan tam boy bir denizkızı çıkarsan iyi edersin.”

Tüm ürünleri buzdolabına güvenli bir şekilde yerleştirdikten sonra Vinny’ye başımla selam verdim. Son sandığı bir oda servisi arabasının altına koyduk.

Vinny, Drake Otel’de bazen valizleri taşıyor, bazen de bulaşıkçı olarak çalışıyordu. Asıl işi misafirler için malzeme tedarik etmektir; temiz havlu ve ekstra buzdan biraz daha zor bulunan şeyler.

Onu Örümcek Adam spor ayakkabılarıyla Old Town’da koşturduğumuz günlerden beri tanıyordum. Ben iriyarı bir adama dönüşürken Vinny ise aynı kaldı; sıska, çilli, berbat dişleri ama harika bir gülümsemesi olan çocuk.

Servis asansörüyle dördüncü kata çıktık. Asansör bizim ağırlığımız altında endişe verici bir şekilde yalpaladı. Drake, Chicago’nun yirmili yılların hareketli dönemine ait otellerinden biriydi; o zamandan beri birkaç restorasyona uğramıştı. Pirinç kapı kolları, kristal avizeler, püsküllü sandalyeler ve son elli yıldır gerçekten temizlenmemiş halı ve perdelerin küf kokusu.

Bahse girerim Dukuly dördüncü kattaki sıradan bir süite tı-kıldığı için çok kızgındı. Odası göle bakıyordu ama kral dairesinin yakınından geçmezdi. Ne yazık ki gala için şehirde bulunan en önemli kişi o değildi, hatta yanma bile yaklaşılamazdı. Bu özel etkinlikte, ancak ilk yarıda yer alıyordu.

Gala başlamak üzereyken hâlâ odasmda somurtmasının nedeni de muhtemelen buydu. Kapısının altından sızan puro dumanının kokusunu alabiliyordum.

“Seninle içeri girmemi ister misin?” diye sordu Vinny.

“Hayır. Sen aşağıya inebilirsin.”

Mutfakta her şey hazırды. Vinny’nin başının belaya girmesini ya da kimsenin onu aramaya gelmesini istemiyordum. Ayrıca Dukuly ile daha önce iki kez iş yapmıştım. Yani sorun çıkacağını sanmıyordum.

Vinny beni oda servisi arabasıyla bıraktı.

Kapıyı anlaştığımız gibi üç kez tıklattım.

Dukuly’nin koruması kapıyı açtı. Güzel bir takım elbise giymişti ama sanki bir fasulye sığınağının tepesinde yaşıyormuş gibi iriyarı görünüyordu.

İki yatak odası ve aralarında bir oturma odasından oluşan süite girmeme izin verdi. Silahsız geldiğimden emin olmak için hızlı bir üst araması yaptıktan sonra homurdandı. “Otur.”

Ben çiçek desenli kanepeye yerleşirken dev ise karşıdaki koltuğa oturdu. İkinci bir koruma, kollarını göğsünde kavuşturarak duvara yaslanmıştı. Bu adam arkadaşından biraz daha zayıftı ve uzun saçlarını ensesinde atkuyruğu şeklinde toplamıştı. Ona uşak stili atkuyruğunun son Steven Seagal filmiyle birlikte modasının geçtiğini söylemek geldi içimden. Ben fırsat bulamadan Dukuly purosunu öfkeyle üfleyerek odasından çıktı.

Çoktan resmi smokinini giymişti ve gömleğinin kumaşı göbeğinin etrafında gerili duruyordu. Tüm kilosunu cılız kolları ve bacakları arasında topladığından koca göbeğiyle hamile kadınlara benziyordu. Tıraş olmuş yüzünde gri benekler vardı ve kalın kaşları gözlerini neredeyse kapatıyordu.

“Dante,” diyerek selamladı.

“Edwin,” diyerek başımı salladım.

“Puro?” Ağır ve güzel kokulu, birinci sınıf bir Küba purosunu bana uzattı.

“Teşekkürler,” diyerek ayağa kalkıp puroyu aldım.

“Pencereye gel,” dedi. “Resepsiyondan bir şikâyet aldık. Anlaşılan artık hiçbir odada sigara içilmiyormuş. Bu ülke ne hale geliyor?”

Atkuyruğu’na başıyla işaret edince o da aceleyle pencerenin mandalını açıp kanadı yukarı kaldırdı. Kolay bir iş değildi çünkü eski pencere camı zaman ve sertlik nedeniyle neredeyse yerine kaynamıştı. Sineklik yoktu; sadece aşağıdaki tenteye doğru dört kat boyunca düz bir şekilde inerdiniz.

Limuzinlerin ve arabaların kaldırırma yanaştığını, kapılarından parti müdavimlerinin indiğini görebiliyordum; kadınlar parlak mücevher tonlarında, erkekler siyah, gri ve lacivert tonlarında kıyafetlere bürünmüştü.

Bunun ötesinde, göl kıyısı boyunca bisiklet sürenleri ve beyaz yelkenlilerin süslediği pırıl pırıl mavi suları seçebiliyordunuz.

Puromu yakarken Dukuly’ye, “Güzel manzara,” dedim.

“Göl mü?” diye alay etti. “Ben Burj Al Arab’ın kral dairesinde kaldım. Bu onun yanında ne ki?”

Gülümsememi gizlemek için puromu üfledim. Odayı beğenmeyeceğini biliyordum.

Edwin Dukuly, Liberya’nın toprak, maden ve enerji bakanıydı. Ama Vacheron saatinin ve ağır puolarının parasını kanlı elmaslar ödüyordu. Modern bir Marco Polo gibi, canının çektiği yerel lüks ganimetleri takas etmek için gittiği her yere yanında küçük elmas keseleri götürüyordu.

O lüks ganimetler şu anda yanımdaydı. Deniz mahsulleri sandığımdaki on beş santimlik buzun altındaydı.

“İşimize dönelim mi?” Bir kez daha oturma alanını işaret etti. Puromu pencere kenarında söndürüp onu takip ettim.

Pembe-beyaz çizgili sandalyelere sıkışmış dört iri adam eğlenceli bir tablo oluşturunuyorduk.

Sandığı sehpanın üzerine çekip kapağını açtım. Buz ve bir karides tabakası içeren astarı kaldırıp altındaki silahları ortaya çıkardım.

İstediği her şeyi getirmiştım: Üç Kalaşnikof, dört Glock, bir Ruger ve tipik olarak tankları devirmek için kullanılan bir el RPG-7 bomba atar. Bununla ne yapmayı planladığına dair en ufak bir fikrim yoktu; bir filmde görüp havalı göründüğünü düşündüğünü varsayıyordum.

Ayrıca sıkıca sarılmış bir kilo kokain vardı. Kolombiya malı güzel bir toz. Bunu gören Dukuly'nin gözleri ışıldadı. Smokininin göğüs cebinden küçük gümüş bir bıçak çıkarıp ambalajı kesti. Bıçağın ucundaki tozdan bir yığın alıp burun deliğine bastırdı ve sertçe çekti. Sonra kalıntıyı diline ve dişetlerine sürdü.

"Ah!" diye iç geçirerek bıçağı tekrar masaya bıraktı. "Sana her zaman güvenebilirim, Dante."

"Hepsini kaldırın, hizmetçilerin bulamayacağı bir yere koyun," dedi adamlarına.

Boğazımı temizleyerek ona küçük bir ödeme meselesini hatırlattım.

Aynı göğüs cebinden küçük, kadife bir kese çıkarıp bana uzattı. Ben de elmasları avucuma döktüm.

Cebimde bir kuyumcu büyütecisi vardı ama Dukuly'nin benim bir aptal olduğumu düşündüğünü görmek için onu kullanmama gerek yoktu.

Elmaslar bulanık ve küçüktü. Boyutları ve miktarları anlaştığımız değerlerin yarısından daha azdı.

"Bu da ne?" dedim.

"Ne olmuş?" diye sordu Dukuly, durumu anlamamış gibi. Numara yapmakta iyi değildi.

"Bunlar bir boka yaramaz," dedim.

Dukuly'nin yüzü kızardı. Kalın kaşlarını öyle sert çattı ki altından gözlerinin parıltısını zar zor görebiliyordum. "Sözlerine dikkat etsen iyi olur, Dante."

"Haklısın." Koltuğumda öne doğru eğildim. "Bunu mümkün olan en kibar şekilde ifade edeyim. *Bana borcunu öde, seni lanet olası ahlaksız herif.*"

İriyarı koruma Glock'lardan birini kapıp doğrudan yüzüme tuttu. Onu görmezden geldim.

"Ciddi misin? Beni Drake Otel'in ortasında mı vuracaksın?" dedim Dukuly'ye.

Dukuly kıkırdadı. "Benim diplomatik dokunulmazlığım var, dostum. Seni polis merkezinin ön merdivenlerinde de vurabilirim."

"Teşkilata karşı dokunulmazlığın yok. Babam Chicago'nun en güçlü mafya lideri. Yoksa unuttun mu?"

"Evet, Enzo Gallo." Dukuly başını sallarken yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Çok güçlü bir adam. Ya da en azından öyleydi... Karısını kaybettiğinde taşaklarını da kaybettiğini duydum. O senin annen miydi, yoksa o adam, başka bir fahişeden dolayı mı baban oluyor?"

Annem beş yıldır toprak altındaydı. Ama onu düşünmediğim tek bir saat bile yoktu.

Öfke damarlarımda kol gezmeye başladı.

Tek bir hareketle masadaki küçük gümüş bıçağı kaptığım gibi Dukuly'nin boynunun yan tarafına gömdüm, o kadar derine sapladım ki kabzanın yarısı bıçakla birlikte kayboldu.

Dukuly eliyle yarayı kapatmaya çalışırken gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı, ağzı sudan çıkmış balık gibi sessizce açılıp kapanıyordu.

İriyarı koruma beni sırtımdan vurmaya çalışırken tabancanın sesini duyuyordum. Glock boşa ateş ediyordu. Bir silah anlaşmasına dolu silah getirecek kadar aptal değildim.

Ancak ceketlerinin içindeki silahlarda bol miktarda mermi olduğundan hiç şüphem yoktu.

Dukuly'nin etrafında dönerek vücudunu etten bir kalkan gibi kullandım. Benim kadar uzun boylu olmadığından yere çömelmek zorundaydım.

Atkuyruk'un silahını çoktan çıkardığına emindim. Art arda altı el ateş ederek patronunun göğsünü ve şişkin karnını delik deşik etti. Dukuly'nin çoktan öldüğünü biliyordu, artık intikam peşindeydi.

Ben de öyle.

Bu şerefsizler hakkım olanı çalmaya çalışmışlardı. Aileme hakaret etmişlerdi.

Nasıl ki patron, askerlerinin yaptıklarından sorumluyorsa, askerler de patronlarının sözlerinin bedelini ödeyecekti. Kafalarını omuzlarından koparacaktım.

Ne var ki şu an pek avantajlı konumda değildim. İkiye karşı bir. Silahlı olmayan bir tek bendim.

Bu yüzden Dukuly'nin gevşek bedenini kalkan olarak sürükleyerek pencereye doğru koştum. Açık çerçeveden içeri dalıp sığabilmek için yan döndüm. Burası bana göre oldukça dardı, ancak hareketin hızıyla geçebildim.

Gökyüzü ve kaldırımın yer değiştirmesini izleyerek dört kat boyunca aşağı düşüyordum.

Sonra tenteye çarptım.

Kanvas iskelet yüz kiloluk kütleyi taşıyacak şekilde tasarlanmamıştı. Kumaş yırtılıp payandalar çökünce bir enkaz kozasının içinde kaldım.

Yere sertçe çarptım. İçimdeki havayı dışarı atacak kadar sert ama umduğumdan çok daha az bir darbeyle.

Yine de sersem bir haldeydim. Kafamı toparlamam bir dakikamı aldı. Kollarımı çırparak kendimi bu karmaşadan kurtarmaya çalıştım.

Pencereden yukarı baktığımda iriyarı korumanın bana dik dik baktığını gördüm. Bana doğru birkaç el ateş etmek istediğinden emindim. Kendini tutuyordu çünkü diplomatik dokunulmazlığı patronuyla birlikte sona ermişti.

Tam o sırada Atkuyruk'un binanın yanından hızla geldiğini gördüm. Dört kat merdiveni bir olimpiyatçı gibi koşarak inmişti. Bana doğru savruluşunu izlerken onu ellerimle mi boğsam, yoksa suratını darmadağın mı etsem diye düşünüyordum.

Sonra bir düzine otel çalışanı ile gala misafirinin bana doğru akın ettiğini görünce düşerken çok gürültü çıkardığımı hatırladım. Birilerinin çoktan polisi aradığına emindim.

Bu yüzden motoru çalışan en yakın araca bakındım. Şık, siyah bir Benz'in kaldırırma yanaştığını gördüm. Sürücü koltuğu boştu ama farları yanıyordu.

Mükemmel.

Kapıyı açıp ön koltuğa atladım.

Arabayı vitese taktığımda, yolcu cammdan Atkuyruk'un öfkeli yüzünü net bir şekilde görebiliyordum. O kadar kızgındı ki kimin izlediği umurunda bile değildi, hemen silahına davrandı.

Gaza basarken ona küçük bir selam verdim.

Motor kükredi ve araba ahırından çıkmış bir yarış atı gibi sarsılarak kaldırımından uzaklaştı. Benz bir tekne gibi görünebilirdi ama kaputunun altında iyi bir motor vardı.

Kardeşim Nero buna bayılırdı. Arabalara zaafı vardı. Yol tutuşunu ve vücudumun etrafında kendini yeniden şekillendiren bu rahat deri koltuğu severdi.

Araba deri, viski ve başka bir şey daha kokuyordu... Tatlı ve sıcak bir şey. Sandal ağacı ve safran gibi.

Oak Caddesi'nde hızla ilerlerken dikiz aynasında bir yüz belirdi. Öyle korktum ki direksiyonu sola kırdığımda neredeyse karşı yönden gelen bir otobüse çarpacaktım. Durumu düzeltmek için direksiyonu sağa kırdım, böylece araba tekrar yola girmeden önce birkaç kez ileri geri savruldu.

Sanırım bir çığlık attım ve arkadaki kişi de karşılığında küçük bir çığlık attı; kız olduğunu belli eden bir çığlık.

Aracı kenara çekmek istedim ama önce kimsenin beni takip etmediğinden emin olmalıydım. Bu yüzden batıya, nehre doğru sürmeye devam ederken sürpriz yolcuma bir kez daha bakmaya çalıştım.

Yine arka koltuğa sinmiş duruyordu, belli ki çok korkmuştu.

“Sorun yok,” dedim. “Sana zarar vermeyeceğim.”

Elimden geldiğince nazik bir ses tonuyla konuşmaya çalıştım ama sesim her zamanki gibi sert bir hırıltıyla çıktı. En iyi koşullarda bile kadınları nasıl baştan çıkaracağımı bilmiyordum, hele bir tanesini yanlışlıkla kaçırmışsam.

Bir dakika sessizlik oldu. Sonra ciyaklayarak konuşmaya başladı. “Lütfen... Beni bırakır mısın?”

“Bırakacağım,” dedim. “Bir dakika içinde.”

Küçük bir yutkunma ve hışırtı dikkatimi çekti.

“Bu ses de ne?” diye bağırdım.

“Sadece... Sadece elbisem,” diye fısıldadı.

“Neden bu kadar gürültülü?”

“Oldukça kabarık...”

Doğru, tabii. Muhtemelen galaya girmek üzereydi. Yine de arabasının neden görünürde şoför olmadan kenara çekildiğini bilmiyordum.

“Şoförün neredeydi?”

Bana cevap vermekten korkuyormuş gibi tereddüt etti. Ama daha çok cevap vermemekten korkuyordu. “Ondan bir dakikalığına dışarı çıkmasını istedim,” dedi. “Ben... üzgündüm.”

Şimdi biraz daha dik oturunca yüzünü tekrar görebildim. Aslında dikdörtgen dikiz aynasını neredeyse mükemmel bir şekilde kapsıyordu. Hayatımda gördüğüm en güzel yüzdü.

Güzelden daha iyi bir kelime olmalıydı. Belki de vardı ve ben bunu bilecek kadar eğitilmiş değildim.

Gözlerinizi bir yüzden ayıramadığınız zaman ne derdiniz? En güzel açıdan baktığınızı düşündüğünüzde, sonra bir kaşın kalkması ya da dudaklardan verilen bir nefes yüz hatlarını yeniden düzenleyip siz yeni baştan sersemlediğinizde?

Kalbinizin, yüzünüze bir silah doğrultulduğunda attığından daha hızlı atmasma ne diyorsunuz? Terliyorsunuz ama ağzınız kuru. Ve tek düşünebildiğiniz: *Bana ne oluyor lan? Kafamı sandığımdan daha mı sert vurdum?*

Yüzü kare şeklindeydi ve sivri bir çenesi vardı. İri gözleri badem şeklindeydi ve küçük bir dişi kaplan gibi bal rengindeydi. Elmacık kemikleri ve çene hattı acı verecek kadar keskin, geniş ve dolgun ağzı ise gül yaprakları kadar yumuşak görünüyordu.

Şık bir şekilde toplanan saçları, çıplak omuzlarıyla narin boynunu ortaya çıkarıyordu. Teni parlak bronz andırıyordu, şimdiye kadar gördüğüm en pürüzsüz tendi.

Arabanın arkasında böyle bir kız bulmak endişe vericiydi. Sakız makinesine bir çeyreklik atınca içinden Mavi Elmas'ın çıkması gibi.

Bu işin sonu iyi bitmeyecekti.

“Kimsin sen?” dedim.

“Simone Solomon. Benim babam Yafeu Solomon.”

Bu iki cümleyi birlikte söyledi, sanki kendini babası aracılığıyla tanıtmaya alışmış gibi. Adamın adını daha önce hiç duymamış olsam da önemli biri olmalıydı.

Şu anda o umurumda değildi.

Bu kızın diğer şişman kedilerle şampanya yudumlaması gerekirken neden arabasında tek başına ağladığını bilmek istiyordum.

“Neden üzgündün?” diye sordum ona.

“Ah. Şey...”

Yüzünün renginin değiştiğini görebiliyordum, bir bukalemunun renk değiştirmesi gibi pembe, kahverengiye karışıyordu. Dikiz aynasından gözlerimi ondan alamıyor, zar zor yola bakıyordum.

“Bir tasarımı okuluna kabul edildim. Ama babam... Gitmem gereken başka bir üniversite var.”

“Tasarım okulu nedir?”

“Moda tasarımı...” Daha da kızardı. “Bilirsin işte, kıyafetler, aksesuarlar falan...”

“Bu elbiseyi sen mi yaptın?”

Söylediğim anda bunun aptalca bir soru olduğunu anladım. Zengin insanlar kendi kıyafetlerini dikmezdi.

Ancak Simone bana gülmedi. Ellerini pembe tül eteğin üzerinde gezdirerek “Keşke yapsaydım!” dedi. “Elie Saab Couture... Fan Bingbing’in 2012’de Cannes Film Festivali’nde giydiğine benzer bir elbise. Onunkinde bir pelerin vardı ama tül ve bu botanik şeklindeki boncuklar...”

Sonra konuşmayı yarıda kesti. Belki de tüm bu anlattıklarının bana Mandarin dili gibi geldiğini görmüştü. Moda hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Bir düzine beyaz tişörtüm ve aynı miktarda siyah tişörtüm vardı.

Ama keşke konuşmaya devam etseydi. Konuşma şekli hoşuma gitmişti. Sesi yumuşak, zarif, kültürlüydü... Benimkinin tam tersi. Ayrıca insanlar sevdikleri bir şey hakkında konuştuklarında her zaman ilginç oluyordu.

“Elbiseler ilgini çekmiyor,” dedi, usulca gülümseyerek.

“Aslında ilgimi çekmez. Ama seni dinlemek hoşuma gitti.”

“Beni mi?” Yeniden güldü. Elbiseden bahsederken korkmayı unutmuştu.

“Bu şaşırtıcı mı?”

“Şey...” dedi. “Bununla ilgili her şey biraz şaşırtıcı.”

Artık beni takip eden kimse olmadığından emin olduğum için kuzeye döndüm ve neredeyse amaçsızca yola devam ettim. Arabadan kurtulmalıyım, muhtemelen çalındığı bildirilmişti. Kızdan da kurtulmalıyım, benzer sebeplerden dolayı. Onu herhangi bir köşeye bırakabilirdim. Ama yapmayacaktım.

“Belli bir şiven var mı?” Sanırım vardı ama nereden olduğunu anlayamadım.

“Bilmem,” dedi. “Birçok yerde yaşadım.”

“Nerede?”

“Eh, Paris’te doğdum, annemin ailesi orada yaşıyor. Sonra Hamburg’a taşındık, sonra Accra’ya... Sonra sanırım Viyana, Barselona, Montreal bir süre... Tanrım, orası soğuktu. Sonra Washington DC’ye, orası da pek iyi değildi. Daha sonra Maisons-Laffitte’te yatılı okula gittim.”

“Neden sürekli taşındınız?”

“Babam bir elçi. Ve bir iş insanı.”

“Peki ya annen?”

“Bir çikolata vârisiydi,” diyen Simone, gururla gülümsedi. “Kızlık soyadı Le Roux’ydü. Le Roux trüflerini biliyor musun?”

Başımı iki yana salladım. Simone’un yanında cahil ve kültürsüz hissediyordum. Çok genç olmasma rağmen sanki dünyanın her yerine gitmiş gibiydi.

“Kaç yaşındasın?” diye sordum.

“On sekiz.”

“Ah. Daha küçük görünüyorsun.”

“Sen kaç yaşındasın?”

“Yirmi bir.”

Bir kahkaha attı. “Sen de daha büyük görünüyorsun.”

“Biliyorum.”

Gözlerimiz o dikiz aynasına kilitlenmişti ve birbirimize gülümsüyorduk. Normalde yaptığımdan çok daha fazla gülümsüyordum. İkimizin de neden bu kadar eğlendiğini bilmiyordum. Aramızda bir tür enerji vardı, sohbet kolayca akıyor ve söylediğimiz hiçbir şey yersiz görünmüyordu. Bu saçma sapan durumda yabancı olsak bile.

“Drake’te mi kalıyorsun?” diye sordum.

“Hayır, yaz için Chicago’da bir ev kiraladık.”

“Nerede?”

“Lincoln Park.”

“Ben de Old Town’dayım.”

Mahalleler birbirine çok yakındı.

Ona bunu söylememeliydim, eğer sonrasında polisle konuşursa, onlara beni tarif ederse, beni bulmak o kadar da zor olmazdı.

Old Town’da aygır büyüklüğünde çok fazla İtalyan erkek yoktu. Ayrıca Gallo’lar, Chicago Polis Teşkilatı tarafından pek de iyi bilinmezdi.

“Gitsem iyi olur,” dedim ona.

Bu kelimeler dudaklarımdan dökülse de bedenim aynı fikirde değildi. Arabayı en yakın otoparka çektim ama inmedim.

O açık kahverengi gözlerin aynadan beni izlediklerini görebiliyordum. Yavaşça göz kırptı, tıpkı bir kedinin yapacağı gibi. Beni büyülüyordu.

“Seni tarih müzesinde bırakacağım,” dedim ona. “Telefonun var mı?”

“Evet,” dedi.

Bu da çok mantıksızdı. Araba kullanırken çaktırmadan polisi arayabilirdi.

Ne halt ediyorum böyle? Hiç bu kadar pervasız olmam.

Hemen direksiyonu ve vites kolunu gömleğimle silerek izleri çıkardığımdan emin oldum. Kapı kolunu da silmeyi ihmal etmedim.

“Ben gidiyorum,” dedim ona. “Bana bir iyilik yap ve birini aramadan önce birkaç dakika bekle.”

“Bekle!” diye bağırdı Simone.

Arkama döndüğümde ilk kez onunla yüz yüze geldim.

Sadece aynadaki yansımasını değil, onu kanlı canlı görmek de nefesimi kesti. Gerçekten nefes alamıyordum.

Koltukların üzerinden öne doğru fırlayıp beni öptü.

Bir an süren bu öpüşmede narin dudaklarını benimkilere hafifçe bastırdı. Sonra tekrar yerine oturdu, neredeyse benim kadar şaşırılmış görünüyordu.

“Güle güle,” dedi.

Arabadan sendeleyerek çıkıp parka doğru yürüdüm.

3

SIMONE

YÜZÜMÜ CAMA YASLAYIP ADAMIN Lincoln Park'a doğru koşmasını izledim. Bu kadar iri birine göre hızlı hareket ediyordu.

Sonra tüm araba dönüyormuş gibi hissederek koltuğa gömüldüm.

Az önce ne oldu?

Onu öptüğüme inanamıyordum.

Bu benim ilk öpücüğümdü.

Bu yaşıma kadar yatılı kız okulunda eğitim almıştım. Ve bu, sınıf arkadaşlarımdan romantik partnerler –erkek ya da kadınbulmasını engellemese de ben, flört edecek kadar beğendiğim biriyle tanışmamıştım. Hiç zamanım veya ilgim olmamıştı.

En çılgın hayallerimde bile ilk öpücüğümün bir suçluyla olacağını hiç düşünmemiştim. İnsan kaçıran biriyle. Bir araba hırslıyıyla. Ve kim bilir başka nelerle!

Adını bile bilmiyordum. Ona sormadım çünkü bana söyleyeceğini düşünmedim. Yalan söylemesini istemedim.

Kalbim göğüs kafesimi dövüyordu adeta. Elbisem göğsümü sıkarken nefes alış verişim giderek daha da hızlanıyordu.

Arabada birlikte geçirdiğimiz o on dakika saatler gibiydi. Yine de bunların gerçekleştiğine inanamıyordum. Tüm bu olanları anlatsam bile kimse inanmazdı.

Bunu kimseye söyleyemezdim. Bir kere babam çok öfkelenirdi. Ayrıca kulağa ne kadar aptalca gelse de o adamın başını derde sokmak istemiyordum. Evet, arabayı çalmıştı ama bana zarar vermemişti. Hatta Benz'i bile götürmemişti.

Yani aslında bir beyefendi denilebilirdi. Davranışları açısından değil; özellikle ilk başlarda sert ve kabaydı. Sesi tüm bedenimi ürpertmişti. Derin ve pürüzlüydü, kesinlikle tam bir kötü adam sesiydi.

Ayrıca bir beyefendi gibi görünmüyordu. Çok iriydi. Hem uzun hem de genişti, arabaya sığması zordu. Kolları tüm vücudum kadar kalın görünüyordu. Mürekkep siyahı saçları, yüzünü saran sert sakalları ve kollarında, hatta ellerinin üstünde bile kara kara kılları vardı. Gözleri vahşiydi. Aynaya her baktığında, kendimi koltuğa çivilenmiş gibi hissediyordum.

Yine de bana zarar vermeyeceğini söylediğinde ona inandım. Aslında söylediği her şeye inandım. Konuşma şekli öyle patavatsızdı ki dürüst olmak zorundaymış gibi görünüyordu.

Serinletmek için avuçlarımı yanaklarıma bastırdım. Telaşlıydım ve tüm bedenimi ateş basmıştı. Ellerim de sıcaktı, o yüzden pek işe yaramıyordu.

Bana bakan gözlerini, o sert sesini ve inanılmaz geniş omuzlarını düşünmeden edemiyordum. Direksiyonu kavrayan kocaman elleri...

Daha önce hiç böyle bir adam görmemiştim. Bulunduğum hiçbir ülkede.

Telefonumun küçük çantamda titrediğini hissederek çıkardım. Bir düzine cevapsız çağrı ve çok daha fazla mesajla karışlaştım.

Telefonu açıp “Baba?” dedim.

“Simone!” Babamın sesi rahatlamayla boğuk bir hal aldı. “İyi misin? Neredesin? Neler oluyor?”

“İyiyim, baba! İyiyim. Tarih müzesindeyim, Lincoln Park’ın köşesinde.”

“Tanrı’ya şükür. Olduğun yerde kal, polis geliyor.”

Yürüyerek gitmediğim sürece hareket edemezdim. Ehliyetim yoktu.

Polisin gelmesi sadece birkaç dakika sürdü. Beni arabadan çıkarıp etrafımı sararlarken biri omuzlarıma battaniye örtüyor, bir başkası yüzlerce soru soruyordu.

Ağzımdan çıkan tek laf, “Bilmiyorum, bilmiyorum”du.

Beni doğrudan eve götürdüler. Bu konuda babamın ısrar ettiğine emindim. Zaten kendisi de ön verandada bekliyordu. Beni polisten uzaklaştırıp onlara bana daha fazla soru sormamalarını söyledi.

Annem sürekli beni öpüp duruyor, sanki gerçekten ben olduğuma inanamıyormuş gibi yüzümü ellerinin arasına alıp bakıyordu.

Serwa bile uyanmış ve odasından aşağı inmişti, üzerinde en sevdiği tüylü sabahlığı vardı. O da bana sarıldı, ama annem kadar sıkı sıkı değil. Ben de onu aynı şekilde nazikçe kucakladım. Kız kardeşim benden on yaş büyük olsa da benden bir baş kadar kısaydı. Çenemi saçlarına yasladığımda tanıdık yasemin sabunu kokusu burnuma çalındı.

Polis gittikten sonra gerçek sorgulama başladı.

Babam beni geleneksel oturma odasına yönlendirip neler olduğunu sordu.

“Bir adam arabayı çaldı, baba. Ben arka koltuktaydım. Bana aşağı inip gözlerimi kapatmamı söyledi. Sonra beni bıraktı.”

Yalan ağzımdan kolayca dökölüvermişti. Yalan söylemeye alışkın değildim, özellikle de anne babama. Ama onlara gerçekten ne olduğunu anlatmamın bir yolu yoktu. Ben bile anlamamıştım ki.

“Bana gerçeği söyle, Simone,” dedi babam sert bir ifadeyle. “Sana dokundu mu? Sana zarar verdi mi?”

“Yafeu...” dedi annem.

Babam onu susturmak için elini kaldırdı. “Cevap ver.”

“Hayır,” dedim kararlı bir şekilde. “Bana hiç dokunmadı.”

Ona dokunan bendim.

“İyi,” dedi babam büyük bir rahatlamaıyla.

Ardından güçlü kollarını omuzlarıma dolayarak bana sıkıca sarıldı.

Bana *dokunmuş* olsaydı bunu yapar mıydı diye merak etmeden duramadım.

“Partini kaçırdın,” dedim anneme.

“Önemli değil.” Parıldayan soluk saçlarından bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. “*Mon Dieu*, ne şehir ama! Bunun olacağını biliyordum. Herkes buranın suçludan ve hırsızlardan geçilmediğini, her gün silahlı saldırılar yaşandığını söyledi.”

Babama sitemle bakıyordu. Hangi randevuları alacağı, nereye gideceğimiz her zaman babamın seçimiydi. Annem sadece iki kez ona karşı çıkmıştı; kız kardeşime hamileyken ve sonra bana hamileyken. Her iki seferde de Paris’e, eve gitmekte ısrar etmişti, böylece Fransız topraklarında doğabilirdik.

Babam öyle güçlü bir kişiliğe sahipti ki onunla tartışmayı kazanan birini hiç görmedim. Ben de böyle bir şeye yeltenmedim. O bir buzul gibiydi; soğukkanlı ve sarsılmaz. Hiçbir şey önünde

duramazdı. Yeterince zaman verilirse yoluna çıkan tüm bir şehri ezebilirdi.

Doğumunun getirdiği yoksulluktan kurtulmak için muaz-
zam bir iradeye ihtiyacı vardı. Ailesinden başka kimse kurtula-
mamıştı. Üç ablası vardı; üçü de o daha çocukken ölmüş veya
kaybolmuştu. Anne ve babası da vefat etmişti. O kendi başına bir
dünyaydı. O, Güneş'in etrafında dönen Jüpiter ve annem, Serwa
ve ben onun yörüngesine çekilen minik uydulardık.

Annemin genelde umurunda olduğunu sanmıyordum, bana
babamı gördüğü anda âşık olduğunu söylemişti. O zamandan
beri ona bağlıydı. Babam inanılmaz derecede yakışıklıydı: Uzun
boylu, zayıf, sanki obsidiyenden oyulmuş gibi keskin. Ama bun-
dan daha fazlası olduğunu biliyordum. Annem bir mirasçıydı,
lüks içinde doğmuştu. Annemin sevdiği şey babamın takıntılı
dürtüsüydü. Tüm ayrıcalıklı çocuklar arasında buna benzer bir
şey görmemişti.

Düğün günlerinde, ona güven fonunun kontrolünü verdi.
Babamsa bir yıl içinde onu üç katına çıkardı.

İlk görüşte aşk diye bir şey gerçekten var mı merak ediyordum.
Nasıl bir histi?

Her seferinde bir çift kömür karası göze denk geldiğinizde bir
ok saplanıyormuş gibi mi hissediyordunuz?

O anı hatırladığımda yüzüm tekrar kızardı.

“Ne oldu?” diye sordu annem. “Tuhaf görünüyorsun. Su ister
misin? Bir şeyler yer misin?”

“İyiyim, anne,” diye temin ettim onu.

Babam kanepeden kalktı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu annem ona.

“Jessica ile konuşmam gerek.”

Jessica Thompson asistanıydı.

“Hemen mi?” dedi annem, kaşlarının arasındaki çizgi tekrar belirdi.

“Hemen. Bir basın açıklaması yapması gerekecek. Kızımızın kaçırıldığı gerçeğini örtbas etmenin bir yolu yok. Oteldeki tüm o kargaşa varken.”

Babam böyle biriydi işte, bir sorun çözülür çözülmez diğeri-ne geçerdi. Ben güvende olduğum için bir sonraki görevi hasar kontrolüydü.

“Sorun yok, anne,” dedim. “Ben gidip yatacağım.”

“Ben de seninle yukarı geliyorum,” dedi Serwa.

Kız kardeşimin bunu iyi niyetle söylediğini biliyordum ama dürüst olmak gerekirse, merdivenlerden yukarı çıkmak için yardıma ihtiyacı olan muhtemelen oydu. Şu anda akciğer enfeksiyonu ile boğuşuyordu ve antibiyotikleri işe yaramıyordu.

Geniş, kıvrımlı merdiveni tırmanırken kolumu beline dola-yıp ona yardım ettim. Hırıltılı nefeslerini duyabiliyordum.

Yatak odam soldaki ilk odaydı. Serwa beni takip edip yatağı-mın kenarına oturdu.

Elbisemin fermuarını açması için arkamı döndüm. Onun önünde çıplak olmaktan utanmıyordum. Serwa benden yaşça büyük olduğundan küçüklüğümden beri hep benimle ilgilenirdi.

Elbiseyi çıkarıp dikkatlice tekrar dolaba astım. Sadece kısa bir süre giymiştim ve hiç dans etmemiştim, kuru temizlemeye gön-dermeye gerek yoktu.

En sevdiğim pijamalarımı ararken Serwa, “Bana gerçekten ne olduğunu anlat,” dedi.

Ona bakmamak için pijamalarımı aramaya devam ediyordum. “Ne demek istiyorsun?”

“Babamla anneme her şeyi anlatmadığını biliyorum.”

Üzerinde küçük dondurma kûlahları olan pijamalarını bulup giydim. “Şey,” dedim, pijama üstünün rahatlatıcı karanlığı-nın içinden, “o çok yakışıklıydı.”

“Hırsız mı?” diye bağırdı Serwa.

“Evet... Şişşt! Annem duyacak.”

“Nasıl biriydi?” diye fısıldadı Serwa, gözleri merakla parlıyordu.

“Çok iriydi... Rus haltercilerden biri gibi. Her öğünde bir dü-zine yumurta ve iki tavuk yiyormuş gibi.”

Serwa kıkırdadı. “Bu kulağa pek yakışıklı gelmiyor.”

“Hayır, yakışıklıydı. Vahşi bir yüzü, geniş çenesi, koyu gözleri vardı... Ama zeki olduğunu görebiliyordum. Sadece sıradan bir haydut değildi.”

“Bunu ona bakarak mı anladın?” dedi Serwa şüpheyle.

“Şey... Biz biraz sohbet ettik.”

“Ne? Ne hakkında?” dedi, yine sessiz olmayı unutarak.

“Şişşt!” diye hatırlattım ona, ama bu ev çok büyüktü ve ka-pının hemen dışında durmadıkları sürece bizi duymaları pek mümkün değildi. “Sadece... her şey hakkında. Nereli olduğumu, nerede yaşadığımı ve partiden önce neden ağladığımı sordu.”

“Neden ağlıyordun?” diye soran Serwa, kaşlarını çatı.

“Babam Parsons’ı öğrendi.”

“Ah.” Ablam üniversiteye başvurduğumu biliyordu. Bana bunun korkunç bir fikir olduğunu söylemeyecek kadar nazikti.

“Kızdı mı?”

“Elbette.”

“Üzgünüm,” diyerek bana sarıldı. “Ama Cambridge çok güzel. Orayı seveceksin.”

Serwa tam da olması gerektiği gibi o üniversiteye gitti. Makroekonomi alanında yüksek lisans derecesi ve üstün başa-

rıyla mezun oldu. Lloyd's of London'da analist pozisyonu teklif edildi, ancak işe başlamadan önce üst üste üç kez zatürreeye yakalandı.

Kız kardeşim kistik fibroz hastasıydı. Ailem öğrendikleri her türlü tedavinin parasını ödedi. Çoğu zaman aylarca iyi oluyordu. Ya da en azından okula gidebilecek veya seyahat edebilecek kadar iyi oluyordu. Ama her zaman, bir sonraki başarısının eşiğindeyken, hastalık yeniden kendini gösteriyordu.

Bu, ailemizin üzerinde hep asılı duran bir gölgeydi. Serwa'nın hayatının bizimkinden daha kısa olacağını bilmek... Onun bizimle sadece bir süreliğine olduğunu bilmek...

Bu, kendi başına trajik olurdu. Daha da kötüsü, kız kardeşimin tanıdığım en nazik insan olmasıydı. O nazik, sıcakkanlı biriydi. Kimse hakkında kötü bir söz söylemezdi. Akciğerleri adeta boğulurken ve öksürükten güçsüz düştüğünde bile bana yardım etmek ve beni desteklemek için her zaman yanımdaydı.

Hastalığına rağmen hâlâ çok güzeldi. Yuvarlak yüzü, koyu gözleri, pembe yanakları ve düz, ortadan ayrılmış saçlarıyla bana bir bebeği hatırlatıyordu. Minyon ve narin. Keşke onu bir bebek gibi tutup başma gelebilecek kötü şeylerden koruyabilseydim.

Serwa'ya öpücükten bahsetmedim. Çok tuhaf ve utanç vericiydi. Daha önce hiç böyle davranmamıştım. Öğrense şoke olurdu. Dürüst olmak gerekirse ben de kendime şaşıp kalmıştım.

"Eh, güvende olmana sevindim," diyen Serwa, elimi sıktı. Benim elim onunkinden daha büyüktü. Benim her yerim daha büyüktü; on yaşındayken ondan daha uzun boyluydum.

"Seni seviyorum, *onuabaa*."

"Ben de seni seviyorum."

Serwa kendi odasına geri döndü. Bir an sonra titreşimli yeleğinin vızıldayarak hava yollarındaki mukusu dışarı attığını duydum.

Kulaklık taktım çünkü bu ses beni üzüyordu.

Yatağında uzanıp kıyamet çalma listemi dinlemeye koyuldum. Uyumak için asla sakın müzik dinleyemezdin.

Yorganın altında kıvrılıp dudaklarımın hırsızın dudaklarıyla buluştuğu anı hatırladım... Sıcaklık, kuru otlara atılmış bir kibrit gibi vücudumu kapladı. Alev her yöne yayılıyor, yoluna çıkan her şeyi tüketiyordu.

Bir anda olup bitmişti ama beynimde tekrar tekrar yankılanıyordu...

Cranberries'in "Zombie" şarkısıyla uykuya daldım.

♪ "Zombie"— *The Cranberries*

4 DANTE

AKLİM FİKRİM SIMONE'DAYDI.

Arabanın arka koltuğunda adeta kapana kısılmış halde otururken şehirde turladığım andaki zarafeti, güzelliği ve tavrı...

Bunun çılgınca olduğunu biliyordum.

Babasını araştırdım. Ganalı, dikkat çekici bir diplomattı ve aynı zamanda bir Firavun kadar zengindi. Madrid'den Viyana'ya kadar bir dizi oteli vardı.

Benim ailem de zengindi. Ama mafya parası ile uluslararası otelci parası arasında büyük bir fark vardı. Hem hacim hem de meşruiyet açısından.

Simone ile ideal olmayan koşullar altında tanıştığımız gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Polislere ne söylediğine dair hiçbir fikrim yoktu. Henüz kimse kapımı çalmadığı için pek bir şey söylemediğini varsayabilirdim. Öte yandan fark edilmek için mahallesinde dolaşmaya başlamak aptallık olurdu.

Yine de üç gece sonra bu aptallığı kelimenin tam anlamıyla yaptım.

Solomon'un yaz başında kiraladığı devasa Lincoln Park malikânesini buldum. Zor olmadı; araziyi de eklediğinizde neredeyse tüm bir şehir bloğunu kaplıyordu. Versay Sarayı'na benziyordu. Sonsuz beyaz kireçtaşı, sütunlar ve süslü balkonlar. Her tarafta bahçeler, bol miktarda ağaç ve üç ayrı yüzme havuzu.

Solomon'un bir güvenlik kadrosu vardı ama tam olarak yüksek alarmda değillerdi. Araziye gizlice girip evi dışarıdan izlemek oldukça kolaydı.

Akşam yemeği vakti geldim. Aileyi göremedim, iç odalardan birinde mi yemek yiyorlar, yoksa ayrı ayrı mı yemek yiyorlar bilmiyordum. Ama mutfakta bir hizmetçi ve muhtemelen kişisel asistan olan bir kızla iki güvenlik görevlisinin şakalaştığını görebiliyordum. Hepsi sandviçlerini yiyip biralarını içiyordu ama kimse pencerenin hemen dışında durduğumu fark etmedi.

Bu kişiler umurumda değildi. Buraya sadece bir kişiyi görmeye gelmiştim.

O da sadece yirmi dakika sonra arka bahçeye çıktı. Üzerinde kısa bir bornoz, ayağmda ise parmak arası terlikler vardı. Saçlarını başının üstünde topuz yapmıştı.

Simone bornozunu çıkararak mütevazı tek parça mayosunu gözler önüne serdi. En gösterişsiz kıyafet bile altındaki vücudu gizleyemiyordu. Ağzım açık bakakalmıştım.

Simone tam bir tanrıçaydı. Kabarık pembe eteğiyle arka tarafta oturduğu için arabada görememiştim. Ama vücudu insanı çılgına çeviriyordu.

Uzun bacaklar. Dolgun doğal göğüsler. Kıvrımlı kalçalara doğru genişleyen ince bel. Tüm bunları, dışarıdaki ışıkların altında parlayan o zengin, pürüzsüz ten örtüyordu.

Ellerini başının üzerine kaldırıp avuçlarını birleştirdi ve aşağı doğru fırlayan bir ok gibi havuza daldı. Suyu neredeyse hiç dalgalandırmadan geçti, sonra havuzun neredeyse tüm uzunluğu boyunca suyun altında ilerledi. Karşı duvara gelip sırtüstü uzandı ve ters yönde yüzmeye devam etti.

Göğüsleri suyun üstünden belli oluyordu, meme uçları serin havada sertleşmişti. Mayosu tenine yapışmıştı ve ıslandığı için altındaki her kıvrımı gösteriyordu.

Penisim öyle sertleşmişti ki elimle bastırmak zorunda kaldım. Kot pantolonumun fermuarına sıkışmış, kumaşı yırtmaya çalışıyordu.

Simone ileri geri yüzmeye devam ediyordu. Kurbağalama yüzdüğünde yuvarlak kıcının yanaklarının suda sola ve sağa dönüşünü, mayosunun aralarından yukarı doğru kayışını izledim. Sırtüstü döndüğünde o muhteşem göğüsleri tekrar gözlerimin önündeydi, meme uçları soğuk sudan ve egzersizden iyice sertleşmişti.

Bir Japon akçaağacının arkasında ne kadar süre durup onu izlediğimi bilmiyorum. On dakika veya bir saat olabilir.

Ardından gelen manzara için yirmi yıl kalırdım. Simone sonunda yorulup merdivene doğru yüzdüğünde, nefesim boğazımda düğümlendi. Havuzdan yukarı çıktığında su vücudundan aşağı akıyordu.

Artık üstünde mayo varken bile çıplak olabilirdi. O imkânsız kıvrımların her santimini görebiliyordum. Hatta göbek çukuru ve vajina dudaklarının arasındaki küçük yarığı bile görebiliyordum.

Onu bir kurdun bir geyiği istediği gibi istiyordum. Onu her zerresine kadar yalayıp yutmak istiyordum. Resmen ağzımdan salya akıyordu. Aletim o kadar uzun süredir zonkluyordu ki neredeyse uyuşmuştu.

Simone havlusunu alıp kurulanmaya başladı. Havluyu sırtında ileri geri sürttükçe göğüsleri sallanıp zıplıyordu.

Cildinde ve saçında küçük damlacıklar parlıyordu. Vücundan aşağı süzülen damlacıklardan biri olmayı ne çok istedim. Üzerindeki suyu yalamak istiyordum. O mayonun içinden meme uçlarını emmek istiyordum.

Sanırım onu görmek beni gerçekten delirtiyordu.

Çünkü eve geri döndüğünde gözlerim üst katı taradı, ışıkların yanmasını bekledim. Bir kişinin merdivenleri çıkıp koridoru geçmesi için gereken süreden sonra evin kuzeybatı köşesinde bir ışığın yandığını gördüm.

Hava kararana kadar beklemeliydim.

Bunu hiç yapmamalıydim.

Ama şu anda beni nükleer bir patlamadan başka hiçbir şey durduramazdı.

Güvenlik kameralarına dikkat ederek evin o tarafındaki verandaya koşup korkuluğa tırmandım.

Juliet tarzı küçük balkon, sadece çift camlı kapıların diğer tarafındaki tek odaya bağlıydı. Kilidi açmam bir dakikadan az sürdü.

Odaya girerken Simone'un henüz mayosunu çıkarmadığını fark ettim. Halısının üzerinde dolaşan küçük, gri bir kedi dikkatini dağıtmıştı. Yere çömelmiş kedinin kulaklarının arkasını kaşıyordu.

Tekrar doğrulduğunda, kolumu beline dolayıp diğer elimle ağzını kapattım.

Avucuma doğru çığlık atarken sesi boğuk geliyordu. Küçük kediye koşup dolabına saklandı.

Islak mayosu tişörtümün önünü ıslatırken çılgınca atan kalp atışlarını önkolumda hissedebiliyordum.

“Benim,” diye hırladım kulağına. “Bağırma.”

Onu yavaşça serbest bıraktım. Kollarımın arasında dönüp kocaman gözlerle yüzüme baktı.

“Burada ne yapıyorsun?” diye fısıldadı. “Eğer biri seni duyarsa...”

“Beni duymazlar. Eğer sen sessiz olursan.”

“Sen aklımı mı kaçırdın? Beni nasıl buldun?”

“Nerede yaşadığını söyledin.”

“Ama neden geldin?”

“Seni tekrar görmek zorundaydım.”

Hâlâ sıkıca birbirimize kenetlenmiş haldeydik ve şimdi göğsümde hissettiğim kalbi bir kuş kadar vahşice atıyordu.

Daha önce yüzünün güzel olduğunu düşünmüştüm ama yakından görünce güzel demek az kalırdı. Tenindeki kloru ve arabasına bindiğim anda fark ettiğim o tatlı sandal ağacı kokusunu alıyordum.

Dudakları aralıktı. Dilimi aralarına sokmak istiyordum.

Siktir et... Bu yüzden geldim, değil mi?

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve arabada yapmam gerektiği gibi öptüm. Onu bir esirmiş gibi, çaldığım bir şeymiş gibi öpüyordum. Dilimi ağzına sokup tatlı tadını keşfettim. Dudaklarını ısıyor, şişene ve zonklayana kadar sertçe emiyordum.

Bir an kollarımda kaskatı kesildi, şoktaydı ve muhtemelen dehşete düşmüştü. Ama sonra çikolata gibi eriyip kollarımın arasına gömüldü ve ellerini boynuma doladı. Parmakları saçlarımda geziniyordu.

Onu kaldırıp yatağına attım. Yatak hem çocuksu hem de kadınsı duruyordu. Soluk pembe bir cibinlikle örtülüydü ve fırırlı yastıklarla doluydu. Tüm bunları kenara iterek onun incecik bedenine ve benim iri yapıma yer açtım. Üzerine tırmanırken yaylar ağırlığım altında gıcırdayıyordu.

“Bekle!” diye soluk soluğa kaldı Simone. “Bu sefer bana adını söyle.”

“Dante.”

“Bu, gerçek adın mı?”

“Evet.”

“Yalan söylemiyorsun, değil mi?”

Bu ışıktaki koyu kehribar gibi görünen gözlerine baktım. “Sana asla yalan söylemem.”

Vücudumu onunkine sürterken onu sertçe öptüm. Ben tamamen giyiniktim, o ise neredeyse çıplaktı.

Ağzımla memesine kapanıp tıpkı hayal ettiğim gibi mayonun kumaşından meme ucunu emmeye başladım. Havuz suyunun tadım alıyor, dilimin altında meme ucunun sertleştiğini hissediyordum.

Sonra mayonun önünü aşağı doğru çekerek o ağır damla şeklindeki göğsünü açığa çıkardım. Sıcak ağzımı soğuk, küçük meme ucunun etrafına kapattım. O kadar yüksek sesle inledi ki elimle tekrar ağzını kapattım. Göğsünü sertçe emiyor, dilimle meme ucuyla oynuyor, sonra tekrar sertçe emiyordum.

Simone altımda kıvranıyordu. Bileklerini kavrayıp başının üzerine sabitledim. Diğer göğsüne geçip tekrar açgözlülükle emmeye devam ettim. Avucuma doğru inleyip duruyordu. Yüzümdeki sakalın göğüslerinin hassas derisini çizdiğinden emindim.

Bir elimle bileklerini başının üzerine tutarak aşağı uzandım ve parmaklarımı mayosunun lastiğinin altına geçirdim. Bacaklarını iki yana ayırıp tatlı küçük kadınlığını açığa çıkardım.

Simone kaskatı kesilerek kıpırdamadan yattı. Ortaparmağımı dudaklarının arasında yukarı aşağı kaydırırken kadifemsi tenini ve yumuşak küçük tüy tutamını hissediyordum. Nefes alışının

yavaşlamasından ve kalp atışlarının hızlanmasından, daha önce hiç kimsenin ona dokunmadığını düşündüm. Kadınlığının dudaklarını ayırdığımda bacakları titriyordu.

Parmaklarımı ıslaklığıyla nemlendirip klitorisinin çıkıntısı üzerinde ileri geri kaydırmaya başladım. Simone uzun uzun inleyip dizlerini birbirine bastırdı. Ona rahatlıkla dokunmak istediğim için uyluğumla onları zorla ayırdım.

Kadınlığı mükemmel küçük bir çiçek gibiydi. Dudakları yaprak, ıslaklığı içindeki nektardı. Parmaklarımı kıvrımlarında gezdirirken başparmağımın düz kısmıyla klitorisinin etrafında daireler çiziyordum. Nefesi giderek daha da hızlandı. Kendini yukarı kaldırarak kadınlığını elime bastırmaya çalıştıysa da onu yatağa sabitledim.

Gözleri kapalı, dudakları aralıktı.

Yavaşça, çok yavaşça, işaretparmağımı içine kaydırdım.

Sanki o tek parmağı bile içine almak zormuş gibi dudağını ısırdı. Bu kız kesinlikle bakireydi. Çok ıslak olmasaydı parmağımı hiç sokamazdım.

İşaretparmağımı çıkarıp onun yerine biraz daha kalın olan ortaparmağımı soktum. Tekrar soluk soluğa kaldı. Kadınlığı parmağımın etrafında kasılıyordu. Daha önce hiç keşfedilmemiş kısımlarının direncini hissediyordum.

Parmağım içindeyken klitorisini tekrar yavaşça okşamaya başladım. Yüzünü boynuma gömerken gözleri kapalıydı ve dudaklarını tenime bastırıyordu.

Biraz daha sert okşayarak parmağımı ileri geri kaydırdım.

Dolaptaki o küçük kedi yavrusu gibi sesler çıkarıyordu; endişeli ve çaresiz. Elleri hâlâ birbirine kenetlenmişti. Tek yapabildiği kalçalarını yarım santim hareket ettirip parmağımı sıkıca kavramaktı.

Orgazmının arttığını hissediyor, teninin kızardığını görüyordum. Boynuma karşı kesik kesik nefes alıp veriyordu. Bacakları titremeye başlamıştı.

Simone rahatlarken omzumu sertçe ısırdı, o keskin dişleri neredeyse deriyi kesecekti. Tenime karşı boğuk bir çığlık attı.

Kadınlığı beni sıkıca kavramıştı. Parmağım sanki yağa batırmışım gibi ıpsıslaktı. Bu sayede hâlâ hareket ettirebiliyordum. Şimdi sadece bacakları değil, tüm vücudu titriyordu.

Sonunda uzun bir iç çekişle rahatladı. Onu tekrar öperek nefesindeki feromonları tattım.

O anda biri kapıyı çaldı.

“Simone?” diye seslendi bir kadın.

Yataktan hemen fırladım.

Simone henüz, “Bir dakika!” diye cevap vermemişken Fransız kapılarından geçip tırabzanların üzerinden aşağıya inmeye başlamıştım bile.

Arazide hızla koşarken Simone’un kokusu parmaklarımda, dudaklarımda ve tenimdeydi.

5

SIMONE

BAŞIM FENA HALDE BELADAYDI.

Danté'yi ilk öptüğümde bu, tuhaf bir olayın sonunda gelen vahşi bir dürtüden ibaretti. Zaman içinde küçük bir baloncuk gibi olacağını düşünmüştüm; baloncuk patladığında köpürecek ve sonsuza dek yok olacaktı.

Elbette, sonrasında onu düşündüm. Aslında hep aklımdaydı. Ama onu bir daha göreceğimi hiç beklemiyordum.

Sonra odama girdi ve her şey değişti.

Evrenim yer değiştirdi. Dante yeni gerçeklik oldu. Ve diğer her şey rüzgârdaki o baloncuk kadar kırılgan göründü.

Beni tamamen tüketti.

Bütün gece gözümü kırpmadım, sadece onu düşündüm.

Çarşafımdan onun kakule ve köknar, baharat ve odunsu gibi olan kokusunu alabiliyordum. O iri cüssesinin yatağında bir çukur bıraktığına yemin edebilirdim.

Zihnimde anılarla yüzümü o çukura bastırdım.

Beni adeta altında ezerken onun muazzam büyüklüğü neredeyse korkutucuydu. Ona her dokunduğumda -kaya gibi omzuna veya yumuşak toptan daha büyük pazılarına- kaslarının ne kadar kalın ve yoğun olduğuna inanamadım.

Sakalı sertti. Yüzümü ve göğsümü çiziyordu. Beni vahşi bir hayvan gibi öperken diliyle ağzımın içi keşfetti. Ama parmaklarını içime sokarken nazikti. Sanki daha önce hiç kimsenin bunu yapmadığını biliyormuş gibi.

Ve o orgazm... Aman Tanrım.

O gece uyuyamadığımda bunu iki veya üç kez daha tekrarlamaya çalıştım. Yastığa sokuldum, kokusunu içime çektim ve bana nasıl dokunduğunu tam olarak hatırlamaya çalıştım. Ama yumuşak küçük elim onun kocaman nasırlı eline hiç benzemiyordu, her bir parmağı benim iki veya üç parmağımın toplamından daha kalındı.

Ne delilikti ama.

Bundan daha fazlasını istiyordum.

Eğer onu elde edemezsem ölecekmişim gibi hissediyordum.

Ama tamamen güçsüzdüm. Onu tekrar bulmamın bir yolu yoktu.

Sonra bugün, biri eve elli pembe gül gönderdi. Kart yoktu. Teslimatta isim yoktu.

Bunun benim için olduğunu biliyordum. Güller neredeyse gala gecesi elbisemin rengindeydi. Dante'den olduklarını biliyordum. Beni tekrar bulmaya geleceğini biliyordum.

Bu gece Genç Elçiler için bir yemeğe gitmem gerekiyordu. Annem bana yemeğe katılmak için iyi hissedip hissetmediğimi sordu. Odamda bağırığımı duyduğunda, uyuyakaldığımı ve bir kâbus gördüğümü söyledim. Elbette, kısa süren kaçırılma durumundan dolayı travma geçirdiğimi sanıyordu.

“İyiym, anne,” dedim ona. “Gerçekten gitmek istiyorum.”

Annem bana şüpheyle baktı. “Emin misin? Ateşin varmış gibi duruyor.”

“Eminim! Lütfen, anne. Evde kapalı kalmaktan nefret ediyorum.”

Bir anlık tereddütten sonra beni başıyla onayladı. “Sekizde arabayı senin için hazırlatırım.”

“Teşekkür ederim.”

Neredeyse bir saat erkenden hazırlanmaya başladım. Bunu düşünmek için gerçek bir sebep olmasa da bu gece Dante’yi göreceğimden emindim. Belki partiden sonra... Aslında, belki de hiç gitmemeliydim. Tekrar odama tırmanmayı planlıyor olabilirdi.

Hayır, gidecektim. Özellikle de annemle bu kadar yaygara kopardıktan sonra. Partiye gidecek ama uzun kalmayacaktım.

Gerçekten ateşim vardı, beynim tilt makinesindeki top gibi oradan oraya zıplıyordu. Giyinmek için uzun süre odaklanmak zordu.

Bu akşamki yemek galadan biraz daha az resmiydi. Güzel pastel parti elbiselerimden birini almak üzereyken sanki beni şeytan dürtmüş gibi bunun yerine dolaptan farklı bir elbise aldım.

Bu daha önce hiç giymediğim bir elbiseydi; zümrüt yeşiliydi, sırtı neredeyse tamamen açıktı ve uyluk kısmında yırtmacı vardı. Malzemesi o kadar inceydi ki buruşturup bir çantaya tıkıştırabilirdiniz. Annem ve babam fark etmesin diye üstüne ince bir ceket giydim.

Gözlerime normalden biraz daha koyu kalem çektim ve saçlarımı açık bıraktım. Saçım dalgalı ve koyuydu, doğru noktalardan vurduğunda ışıktaki hafif kızılık da göze çarpıyordu. Babam bana her zaman saçlarım topluyken daha iyi göründüğümü söylerdi ama bunun nedeninin açıkken biraz daha vahşi görünmem olduğunu düşünüyordum.

Önemli değildi. Bu gece biraz vahşi hissediyordum.

Her zaman bu ruh haline bürünmezdim. Aslında dışarı çıkarken asi bir ruha büründüğüm hiç olmamıştı.

Bu gece enerji patlaması yaşıyordum. Akşam havası yüzüme vurunca biraz serinledim. Bekleyen arabanın egzozu bile keskin ve heyecan vericiydi.

Wilson beni arabayla götürecekti. Bana karşı fazlasıyla nazikti. Sanırım nöbetinde “kaçırıldığım” için kendini suçlu hissediyordu. Ona bunun onun hatası olmadığını bir düzine kez söylemiş olmama rağmen.

Beni Millennium Park’taki Pritzker Gösteri Alanı’na götürdü. Burası, parkın ortasına inmiş devasa bir krom uzay gemisine benziyordu. Garip, fütürist ve benim gözümde oldukça güzeldi.

Alan, açık hava konserleri için kullanıldığından, açık havada dinlemek için mükemmel akustiği yaratmak üzere çim boyunca devasa oval bir bahçe kafesini içeriyordu. Kafes altın ışıklarla donatılmıştı ve gerçekten de sahnede çalan yaylı çalgılar dörtlüsünün seslerini yansıtıyordu.

Açık çimenlik, partiye gelenlerle dolup taşmıştı. Genç Elçiler, dışişlerinde kariyer yapmak isteyen gençler için bir gençlik örgütüydü. Gerçekte ise üniversite başvuruları için özgeçmişlerini doldurmak isteyen diplomatların ve politikacıların çocuklarıyla doluydu.

Beş yıldır bunun bir parçasıyım, önce Fransa’da ve şimdi burada. Çocukların çoğu uluslararası etkinliklere katılırdı, bu yüzden bir düzine genci tanıyorum desem yeriye.

Bunlardan biri, babası İsviçreli bir meclis üyesi olan Stokholm’lü Jules adlı bir delikanlıydı. Beni görür görmez elinde fazladan bir bardak köpüklü elma suyuyla yanıma geldi.

“*Bonsoir, Simone!*” diyerek içeceği bana uzattı. “Seninle burada karşılaşmak ne hoş.”

Chicago’da olduğunu zaten biliyordum. Annem bana bundan bahsetmişti. Jules, çıkmama izin verilen türden bir çocuktı; çıkmama izin verildiğinde. Kibar ve saygılıydı, iyi bir aileden geliyordu.

Aslında oldukça sevimliydi. Küllü sarı saçları, yeşil gözleri, biraz çili ve sadece erken dönemde ve pahalı ortodontik müdahaleyle elde edebileceğiniz türden mükemmel dişleri vardı.

Birkaç yıl önce, ikimiz de Prag’da bir bağış toplama etkinliğine katıldıktan sonra ona âşık olmuştum.

Ama bu gece, topuklu ayakkabılarla ondan bir santim daha uzun olduğumu fark ettim. Dante’ye kıyasla genel olarak çocuksu görünüyordu. Bu, buradaki herkes için geçerliydi. Dante’nin yanında yetişkin erkekler bile çocuksu duruyordu.

Yine de Jules’a gülümseyip içki için teşekkür ettim. Hal ve hareketlerime her zaman dikkat ederdim.

“Vay canına,” dedi Jules, gözlerini açık yeşil elbisenin üzerinde gezdirerek. Ceketini çıkarıp Wilson’la arabada bırakmıştım.

“Teşekkürler.”

Genelde kızarır, Lilly Pulitzer kataloğundan çıkmış gibi giyinmiş kızlar denizinde seçimimden pişman olurdum. Ama bu gece kendimi hissediyordum. Dante’nin sanki vücudum şimdiye kadar gördüğü en şehvetli vücutmuş gibi elleri ve ağzıyla üzerime atılmasını hatırladım.

Kendimi şehvetli hissettim. Arzulanır.

Ve bundan hoşlandım.

“Fernand ve Emily de burada. Yemek sırasında bizim masamıza oturmak ister misin?” diye sordu Jules.

Sahneyi işaret etti. Resmi sofrta takımlarının ve üstü örtülü ekmek sepetlerinin bulunduğu iki veya üç düzine, beyaz keten örtülü masa kurulmuştu.

“Ben... Ah!”

Evet demek üzereydim. Ta ki ışıklardan uzakta, arazinin kenarında duran iriyarı bir figür görene kadar. Yüzünü göremesem de o Golyat* oranlarını hemen tanıdım.

“Ne oldu?” diye sordu Jules.

“Kadınlar tuvaletine gitmem gerek,” dedim aniden.

“Elbette. Şu tarafta...”

“Ben bulurum!”

Jules’tan aceleyle uzaklaşarak onu yüzünde şaşkın bir ifadeyle bıraktım.

Dante’nin yanına hemen gitmedim. Portatif tuvaletlere doğru gidiyormuşum gibi yaptıktan sonra ters yöne saptım ve amfiteatrden uzaklaşıp Millennium Park’ın ağaçlarının arasına girdim.

Kuralları ilk kez çiğniyordum.

Dante arka koltukta ben varken arabayı çaldığında, bu aslında benim hatam değildi. Odama girdiğinde olduğu gibi. Bu ikisinden de sorumlu tutulamazdım.

Ama şimdi partiden ayrılıp ormanda bir suçluyla buluşmaya bilinçli bir şekilde karar vermişim. Bu bana o kadar aykırıydı ki kendimi bile zor tanıyordum. Jules ile bir masada oturup iyi bir kız gibi köpüklü elma suyu yudumlamam gerekirdi.

Ama istediğim bu değildi.

İstediğim şey ağaçların altındaki gölgelerde beni takip etmesiydi. Arkamda ağır adımlarım duyabiliyordum.

* Câlût ya da Golyat, MÖ 11. yüzyılda yaşadığına inanılan ve Tanah, Eski Ahit ve Kuran’da bahsi geçen savaşçı dev. İsrail Krallığı’nın gelecekteki hükümdarı Davud ile yaptığı ve kaybettiği düello ile bilinir. (ç.n.)

“Yolunu mu kaybettin, hanımefendi?” diye homurdandı.

“Kaybolmuş olabilirim,” dedim ve arkamı döndüm.

Onu bulmak için buraya gelmiş olsam da onu gördüğümde kalbimin hâlâ ağzımda attığını hissedebiliyordum.

Bu kadar yakınımda durduğunu fark etmemiştim. Topuklu ayakkabılarla neredeyse 1,80 boyundaydım. Dante benden hâlâ uzundu. Neredeyse iki katım kadardı. O sert, vahşi yüz karanlıkta korkutucuydu. Siyah gözleri parlıyordu.

Titriyordum. Elimde değildi. Gözleri üzerimde gezinirken kendimi çıplak hissediyordum.

“Sana gönderdiğim çiçekleri aldın mı?”

“Evet,” diye ciyakladım.

Bana bir adım daha yaklaşıncı yüzümden sadece birkaç santim ötede geniş göğsünün sıcaklığını hissedebiliyordum.

“O elbiseyi benim için mi giydin?”

“Evet,” diye fısıldadım.

“Çıkar.”

“N-ne?” diye kekeledim.

Parti yüz adım ötemizdeydi. Müziği hâlâ duyabiliyordum. Brahms çalıyordu, sanırım. Hatta sohbetin mırıltısını ve bardakların şingirtisini bile duyabiliyordum.

“Çıkar,’ dedim.”

Ben itaatkâr bir kızdım. Genellikle söyleneni yapardım. Özellikle emir bir otorite tarafından verildiğinde.

Bir kez daha durup düşünmeden elbisenin askılarını omuzlarımdan aşağı kaydırıp göğüslerimi serin gece havasına açtım. Meme uçlarım sertleşti. Bu sert haliyle sanki biri onlara dokunuyormuş gibiydi, ancak Dante elini bile kaldırmamıştı. Henüz.

Elbiseyi düşen yapraklarla kaplı çimenlere kadar indirdim. Sonra elbiseden tamamen çıktım.

“K lot da,” diye emretti Dante.

Kalbim hızla çarpıyordu. Daha önce bir erkeğin önünde tamamen çıplak olmamıştım. Başparmaklarımı i   amaşırımın beline geçirip onu da aşağı indirdim.

şimdi, halka açık bir parktaki ağaçlık bir alanda, topuklu ayakkabılar dışında çırılçıplak duruyordum. Herhangi biri her an yanımdan geçebilirdi. Kollarımı g   slerimde kavuşturmak için kendimi zor tutuyordum.

Hafif bir esinti adeta bir nefes gibi tenimde gezindi. Hava bacaklarımın arasma değdiğinde şimdiden ıslandığımı fark ettim.

Dante sessizce vücuduma bakıyordu. Yüzü o kadar duygusuzdu ki ne düşündüğünü anlayamıyordum. Ama gözleri iki kara kömür gibi yanıyordu. “Arkanı d n.”

Yavaşça, bir kez daha arkamda kalana kadar döndüm.

“Eğil,” dedi.

Bunu neden yaptığını anlamıyordum. Ne istediğini bilmiyordum. Onunla buluşmaya geldiğimde beklediğim bu değildi. Konuşacağımızı ya da beni tekrar  peceğini düşünmüştüm.

Bunun yerine ayaklarımda stiletolar varken engebeli zeminde eğilip parmaklarıma dokunmaya çalıştım.

Kendimi böyle teşhir etmek aşağılayıcıydı. Ne planlıyordu? Ya ben bu haldeyken fotoğrafımı çekerse? Utançtan  l rd m.

Arkamda hareket ettiğini duyduğumda neredeyse doğruluyordum. Bu korkunç pozisyonda sadece ona itaatsizlik etmekten daha çok korktuğum için kalıyordum.

Dante arkamda diz çöktü.

Yüzünü bacaklarımın arasına gömdü.

Arkamdan sıcak, ıslak dili kadınlığımı yalamaya başladı.

O kadar iyi geldi ki neredeyse dizlerim bükülecekti. Sadece devasa elleri kalçalarımı kavradığı için dik durabiliyordum.

Dante açlıktan ölüyormuş gibi beni tüketiyordu. Yalıyor, emiyor ve dilini içime sokuyordu. Kesinlikle her yerimi yalıyordu. Islak, yoğun ve kesinlikle inanılmazdı.

Pozisyonumun savunmasızlığı ve dilinin keşfettiği yerlerin mahremiyeti çılgıncaydı. Buna izin verdiğime inanamıyordum. Ama öyle iyi geliyordu ki durmasını istemiyordum. Hafifmeşrep ve muzır hissediyordum ama bu hoşuma gitmişti.

Diliyle beni becerirken kollarını bacaklarıma dolayıp eliyle kadınlığımı okşamaya başladı.

Aman Tanrım, sanki bunu tekrar yapmasını yıllardır bekliyormuşum gibi hissediyordum. Onu düşünmek beni o kadar bunalıttı ki saniyeler içinde doruk noktasına ulaştığımı, bir daha asla deneyimleyemeyeceğimden korktuğum o rahatlamaya doğru amansızca ve hızla ilerlediğimi fark ettim.

Dante yüzünü en hassas bölgelerime daha da derin gömdü. O kalın, sert parmaklarını kullanarak beni tam olarak gitmemi istediği yere doğru ovuşturuyor, bastırıyor ve ikna ediyordu.

Baş aşağı eğilmiş haldeyken tüm kan beynime akıyordu. Rahatlamaya başladığımda, bir anevrizma geçiriyormuşum gibi hissettim. Kapalı göz kapaklarımdın ardında havai fişekler patlıyordu ve yatak odamda olduğu kadar yüksek sesle bağırıp bağırmadığımı farkında değildim. Tanrım, umarım yapmamışımdır.

Orgazm beni sarıyordu, ilkinden bile daha güçlüydü. Yere yığıldım, ancak Dante'nin kocaman kollarını etrafıma dolamasıyla yere düşmekten son anda kurtuldum.

Beni göğsüne bastırdı. Ben güçsüzdüm ve o bir meşe ağacı kadar sağlamdı.

Tekrar kendime geldiğimde elbisemi giymeme yardım ediyordu. İ amaşırim yoktu, karanlıkta bulmak imkânsızdı.

“Hoşuna gitti mi?” diye sordu bana.

“Evet,” dedim, en uygun ses tonumla. “Çok güzeldi.”

Dante kahkaha attı. Onu ilk kez gülerken duydum, göğsünde titreşen derin bir uğultu gibi.

“Arabayla gezmek ister misin?” diye sordu.

“Çok isterim.”

6 DANTE

SIMONE’U ARABAMA GÖTÜRDÜM. ESKİ bir Bronco’ydu, yıpranmış ve kurşuni gri rengindeydi. İşyerimde gösterişli bir araba kullanmak iyi değildi. Çok fazla dikkat çekmek de iyi değildi. Ayrıca küçük bir spor arabaya sığmazdım.

Simone aldırış etmiyor gibi görünüyordu. Bir saniyeliğine kapının yanında bekledi ve kapı koluna dokunmadı. Kapıyı açmamı beklediğini anladım.

Kapı koluna uzandığı anda hemen öne atıldım. Hareketin etkisiyle birbirimize çarptık. Beni etkilemese de o neredeyse yere düşüyordu. Yüzü kızardı. “Üzgünüm, şey...”

“Hayır, ben hallederim.”

Daha önce hiçbir kıza kapı açmamıştım. Bu hiç aklıma gelmemişti.

Ben kelimenin tam anlamıyla “flört” tipi değildim. Daha çok “bir barda sarhoş olurum ve biri bana göz kırparsa onu eve götü-

rürüm” tipinde biriydim. Kadınları hamburgerleri sevdiğim gibi severdim; eğer açsam ve bir tane varsa, yerdim.

Simone hamburger değildi.

Elli yıldır açlıktan ölmüşüm gibi on servislik bir yemektir.

Neredeyse ölüyor olsam bile beni hayata döndürebilirdi.

Yolcu koltuğuna tırmanırken çatlak deri koltuklara, yıpranmış direksiyon simidine ve dikiz aynasından sarkan küçük dokuma banda göz attı.

“Bu ne?” diye sordu Simone, işaret ederek.

“Bu bir dostluk bilekliği. Küçük kız kardeşim benim için yaptı. Ama kendi bileğine göre yaptığından bana olmuyor,” diyerek kıkırdadım.

“Kız kardeşin mi var?” diye sordu Simone, şaşırarak. Sanki dağ trolleri tarafından büyütüldüğümü düşünüyormuş gibiydi.

“Evet,” diyerek arabayı geri vitese taktım. “Bir kız ve iki de erkek kardeşim var.”

“Ah,” diye iç çekti Simone. “Her zaman geniş bir ailede büyümek istemişimdir.”

“İtalyan ailesi gibi bir aile yok. Çok fazla amca ile kuzenin yanı sıra büyük büyük büyükanne ve büyük büyük büyükbabalarımız Piemonte’deki aynı kasabadan geldiği için akraba olduğumuzu düşünen insanlar var, tüm lanet şehri onlarla doldurabilirsin.”

“Sen hep burada mı yaşadın?” diye sordu Simone.

“Kendimi bildim bileli.”

“Kıskandım.”

“Neden böyle konuşuyorsun ki? Bulunmadığın yer kalmamış.”

“Her yerde ziyaretçi, hiçbir yerde vatandaş,” dedi Simone. “Hiç evimiz olmadığını biliyor musun? Bu sarayları kirliyoruz... Ama bunlar her zaman geçici.”

“Evime gelmelisin. Çok eski, muhtemelen kök salmıştır.”

“Görmek isterim,” dedi, heyecanı yüzünden okunuyordu. “Peki, şimdi nereye gidiyoruz?”

“Nereye gitmek istersin?”

“Bilmem.” Tereddüt etti. “Benimle görülmekten korkuyor musun?”

“Hayır. Sen korkuyor musun?”

“Biraz,” dedi dürüstçe. “Annemle babam benim için bir güzergâh belirledi. Beni gideceğim her yere Wilson götürür.”

“Seni kimsenin bizi görmeyeceği bir yere götüreceğim,” diye söz verdim. “Ya da en azından tanıdığın hiç kimsenin.”

Lakeview’e, tuhaf bir kapıdan girilen eski bir tuğla binaya götürdüm. Arabayı park ettikten sonra Simone’un arabadan inmek istemiyormuş gibi bir hali vardı. Buna rağmen peşimden geldi ve yürürken koruma içgüdüsüyle koluma girdi. Buralarda kimse bizimle uğraşmazdı ama kolumu sıkmasının verdiği his hoşuma gitmişti.

Kapıyı iki kere çaldım. Bir an sonra kapı, fedainin bana şöyle bir bakmasına yetecek kadar açıldı. Tony beni görünce sırtıttı.

“İşte geldi,” dedi. “Neredeydin, Dante?”

“Zeytin konusunda cimrilik etmeyen yerlerde, cimri herifler,” diyerek omzuna vurdum.

“İçeceğinle birlikte koca bir kavanozu da yemezsin.” Tony hâlâ sırtıyordu. “Sanırım bunu sana lisede hiç öğretmediler.”

Tony, kolumun arkasına saklanan Simone’a kaşlarını kaldırarak baktı.

“Dante, böyle güzel bir kızla ne yapıyorsun? Yüzünü göremeyecek kadar uzun musun? Hadi canım, bu adamdan daha iyisini bulabileceğini biliyorsundur,” dedi.

Simone biraz endişeli görünse de yıllarca aldığı sosyal eğitim onu terk etmemişti. Sanki ilk kez yüz hatlarını inceliyormuş gibi bana baktı.

“O kadar da kötü değil,” dedi. “Gözlerini kısarak bakarsan fena değil.”

Tony bir kahkaha attı. “Öyle gözlerini kısarsan, halıdaki delikleri de fark etmezsin.”

Bizi gizli içki barına götürdü.

The Room, sadece üç yüz üyesi olan özel bir kulüptü. Babamla ben üyelere dahildik. Geri kalanlar şehrin en eski İtalyan, İrlandalı ve Rus gangsterlerinden bazılarıydı. Ve eski derken, çok yaşlı demek istiyorum, muhtemelen en az on yaş farkla en genç üyesiydim.

Bu yüzden Simone’u buraya getirmek konusunda endişelenmedim. Bir çatışmadan çok bir koroner kalp hastalığına tanık olma olasılığı daha yüksekti.

Ayrıca ortamı beğeneceğini düşündüm. Mekân küçüktü, yeraltında olduğumuz için gece kadar karanlıktı, sadece masanın üzerindeki abajurlu lambaların zayıf ışığı ve barın üzerindeki yeşil neon tabela ortamı aydınlatıyordu. Kırmızı pelüş sandalyeler, solmuş halılar, eski duvar kâğıtları ve Yasak Dönemi’nden beri burada olabilecek koyu, tozlu içki şişelerinden oluşan sağlam bir duvar vardı.

Garsonlar da yaklaşık yüz yaşında desem yeriye. Beyaz gömlekleri ve uzun siyah önlükleriyle etrafta dolaşıyorlar, tek bir damla içki bile dökmüyorlardı.

Carmine masamıza geldi ve bana başıyla dostça selam verip Simone’a da reverans yaptı. “Size ne getireyim?” diye sordu boğuk bir sesle.

“Karışık servisten alalım,” diye yanıt verdim, Simone cevap vermeden önce.

“Teşekkürler,” dedi Simone, Carmine bara doğru sendeleyerek yürürken. “Ne diyeceğimi bilemedim. Çoğunlukla sadece şampanya veya şarap içtim. Ayrıca birkaç mimoza. Ailem çok içki içmez ama biliyorsun şarap Avrupa’da pek de alkol olarak kabul edilmiyor.”

“İtalyanlar için anne sütü.”

Carmine birkaç dakika sonra sekiz küçük kokteyllle dolu bir tepsi ve marine edilmiş zeytinler, ev yapımı turşular, kuruyemişler, kuru meyveler ve birkaç çeşit peynirin bulunduğu ahşap bir tabakla geri geldi.

“Hepsi bizim için mi?” diye sordu Simone.

“Bunlar tarihi dönem kokteylleri,” diye açıkladı Carmine sabırla. “Her birinden sadece küçük birer numune. Burada Bee’s Knees var; cininizde biraz bal ve limon. Sonra Mary Pickford; Küba romu, ananas ve size o güzel pembe rengi vermek için bir miktar nar şurubu. Daha önce bir sidecar içtiğinizden eminim: Konyak, portakal likörü ve limonla ekşi brendi. Son olarak klasik Chicago Fizz; biraz koyu rom, porto şarabı, yumurta akı, limon ve soda.”

Her birine isim verirken minyatür kokteylleri Simone’un önüne sıralıyordu.

“Şerefe,” diyerek Chicago Fizz’i aldım. Simone da aynısını dikkatlice tuttu. Bardaklarımızı tokuşturduktan sonra içkisini usulca yudumlamaya başladı.

“Fena değil,” dedi.

Dudağının üstünde köpükten bir bıyık oluşmuştu. Bu haliyle tam bir yavru kediye benzemişti. Gülümsemeden edemedim.

“Ne oldu?” diye sordu, şimdi o da gülüyordu.

“Yok bir şey,” dedim.

Kıkırdamaya başladı.

“Neden gülüyorsun?” diye sordum.

“Yok bir şey,” diyerek başını iki yana salladı.

Barın üzerindeki aynada kendimi gördüğümde bende de köpük bıyığının oluştuğunu fark ettim.

İkimiz de kahkahalara boğulunca diğer masalardaki adamlar bize onaylamayan bakışlar atmaya başladı.

Yüzümü bir peçeteye sildikten sonra onun yüzünü de nazikçe temizledim.

“Bana asla söylemeyecektin, değil mi?”

“Hayır,” diye homurdandı Simone.

Elimi masanın üzerindeki elinin üzerine koydum. İncecikti ve şekli mükemmeldi. Benimki ise buna kıyasla beyzbol eldiveni gibi görünüyordu.

Köşedeki müzik kutusu plakları değiştiriyordu. 20’ler tarzı bir gizli bar olmasına rağmen çalan müziğin çoğu aslında 60’lar veya 70’lerdendi çünkü çoğu müşteri için “iyi, eski günler” o zamanları hatırlatıyordu.

Johnny Cash’in “Ring of Fire” şarkısı çalmaya başladı.

“Dans et benimle,” dedim Simone’a.

“Kimse dans etmiyor,” dedi.

“Biz ederiz,” diyerek onu masadan kaldırdım.

Ben berbat bir dansçıydım ve bunu zaten biliyordum.

Önemli değildi. Sadece Simone’u göğsüme bastırmak istiyordum. Dans etmemiz kimsenin umurunda değildi. Bize şöyle bir baktıktan sonra sohbetlerine geri dönmüşlerdi.

Simone’un saçlarının tatlı, temiz kokusunu alabiliyordum. Tam olarak nasıl hareket edeceğini biliyordu.

♪ "Ring of Fire" - Johnny Cash

Birkaç şarkı daha dinledikten sonra tekrar küçük masamıza oturduk. Tüm içecekleri ve yiyecekleri denedik. Simone'un yüzü içkiden kızarmıştı. Yanakları pembeleşmiş, daha çok konuşur olmuştu. Bana her türlü soruyu soruyordu.

Çok içmedim ama onu görünce sarhoş oluyordum. Yüzündeki renk ve gözlerinin parlaklığı... Işığa bağlı olarak değişiyorlardı. Bazen bal gibi berrak ve altın rengi oluyorken burada, loş ışıktaki, kehribar kadar turuncu görünüyorlardı.

"Sen mafya mısın?" diye fısıldadı Simone, başka kimsenin duymasını istemeyerek.

"Sanırım," diyerek omzumu silktim. "Katıldığın bir çete gibi değil. Bir aile şirketi."

"Nasıl yani?" Simone gerçekten meraklı görünüyor, yargılayıcı değildi.

"Şey..." Bunu nasıl açıklayacağımı düşünmeye çalıştım. "Tüm işletmeler gibi açıktan yaptığım anlaşmalar ve boşlukları istismar edenler var. Uyduğun ve uymadığın yasalar var çünkü bu yasaları yapan insanlar da bir işe yaramaz. Onlar da aynı derecede kirli, onları para ve güç için aynı şekilde istismar ediyorlar."

Bunu ona hakaret etmeden ifade etmeye çalıştım. "Baban anlaşmalar yapıyor, iyilik istiyor. Arkadaşları ve düşmanları var. Babam da öyle."

"Sanırım," dedi Simone, parmağını kokteyl bardağında gezdirerek. "Ama bunlar sadece gizli iş anlaşmaları değil, öyle değil mi?"

Bana bakarken açıkça beni bu soruyla gücendirmek istemediği belliydi ama gerçeği bilmek istiyordu.

"Hayır," dedim. "Değil."

Nero ve ben geçen ay Canaryville'de iki zırlı aracı devirmiştik. Hiçbir suçtan muaf değildim, gerçekten değildim.

Bankadan çalmak umurumda değildi. Bankalar, hükümetler, işletmeler; bana gerçekten temiz olanını göstersenize. Hepsi parayı dolaştırmak için bir sistemden ibaretti ve ben de herhangi bir para babası bankacı kadar birkaç bin doları zimmete geçirme hakkına sahiptim.

Eğlence için birine zarar vermezdim. Ama bir sebep olduğunda tereddüt etmezdim.

“Birini öldürdün mü hiç?” diye sordu Simone, o kadar kısık sesle konuşmuştu ki müziğin sesi yüzünden onu zar zor duyabiliyordum.

Çenem istemsizce kasıldı. Tanıştığımız gece birini öldürmüştüm. Ve bu ilk sefer değildi. “Ne düşünüyorsun?”

Simone dudağını ısırды, cevap vermiyordu ya da isteksizdi.

“Hadi,” dedim. “Buradan çıkalım.”

Bronco’ya geri döndük. Doğuya, Lake Shore Yolu’na doğru sürdüm. Camları açtığımda serin gece havası içeri sızdı.

Simone ya geç olduğu ya da içkilere alışkın olmadığı için biraz mahmur görünüyordu. Başını kucağıma çektim, böylece hem bana daha yakın olurdu hem de dinlenebilirdi.

Elini uyluğuma koyup orada yattı.

Kasığıma değen yanağının sıcaklığı ve başını birazcık bile hareket ettirdiğinde oluşan sürtünme beni heyecanlandırmaya yetti. Parfümü burnuma çalınıyordu. Pantolonumun altında şişkinliğimi hissedebildiğini biliyordum ve bu beni daha da tahrik ediyordu.

Onun gözden kaçıramayacağı kadar sertleştiğinde başını biraz kaldırdı. Ama doğrulmadı. Bunun yerine kot pantolonumun düğmelerini açmaya başladı.

Fermuarı aşağı kaydırıp ince eliyle iç çamaşırımın içine uzandı ve penisimi çıkardı.

Bileği kadar kalın olan penisimin başı avucuna sertçe düştü. Şaşırsa da çekinerek sıktı. Ucunda berrak sıvı vardı.

Simone diliyle dudaklarını ıslattı. Sonra penisimin başını yalayıp tadına baktı.

Spermimin şimdiye kadar tattığı ilk şey olması fikri beni her zamankinden daha fazla tahrik etti. Aşağı bakıp onu izlemek istesem de gözlerimi yoldan ayırmamalıydım.

O dolgun yumuşak dudakların penisimin başının etrafında kapandığını hissediyordum. Yalıyor, tadına bakıyor, keşfediyordu. Ne yaptığını bilmiyordu. Ama bu herhangi bir porno yıldızının oral seks yapmasından daha erotikti. Simone bunu anlamaya çalışırken ben ilk kez ağzını sahipleniyor, penisimin yanaklarına ve diline çarptığını hissediyordum.

Öyle sertleşmişim ki her dokunuşta inliyordum.

Ona karşı nazik olmak istiyordum ama beklemek çok zordu. Ağır avucumu saçının arkasına koyup başını aşağı doğru ittim, böylece aletim boğazına daha da fazla kaydı.

Simone öğürünce tükürüğü penisimden aşağı aktı. Başını orada tutup aletimi ağzına sokup çıkarmaya başladım. Boğazına kadar girip çıktığımı hissedebiliyordum, penisim daha fazla ilerleyemiyordu. Aletim sıkı, sıcak ve ıslak bir şekilde kavranmıştı.

Nefes alabilmesi için onu kaldırdım. Simone nefes nefeseydi, gözlerinin köşelerinden yaşlar süzülüyordu. Üzgün değildi, çok fazla öğürmüştü.

Kendini toparladıktan sonra bir kez daha denedi. Aletimin tabanını elinde tuttu ve başının mümkün olduğunca çoğunu ağzına sokmaya çalıştı.

Tekniği berbattı ama çabası tam not alırdı. Onu koruma, ona karşı nazik olma arzum ile emniyet kemeri ve direksiyon simidi sınırları içinde yüzünü olabildiğince sert sikmek istememe neden olan çılgın şehvet arasında kalmış durumdaydım.

Simone nazik ve kültürlüydü. İçimdeki hayvanı ortaya çıkarıyordu. Giysilerini yırtıp atmak, onu yere sermek, vücudunu kullanmak istiyordum. Doğal nezaketi ve tatlılığı ona daha da fazla hükmetmemi sağlıyordu. O iyi bir kızdı; onu *benim* iyi kızım yapmak istiyordum. İtaatkâr küçük kedim olmasını istiyordum.

Hiç böyle bir arzu hissetmemiştim; çılgın, öfkeli ve aşırı. Kendimi kontrol edebilmemin son kırıntılarına bile zor tutunuyormuşum gibi hissediyordum.

Arabayı yolda tutmak zorunda olmasaydım, muhtemelen kendimi hiç tutamazdım. Beni onun çalışmasına, dudaklarını ve dilini penisimin etrafında kaydırmasına izin verecek kadar sabırlı kılan tek şey buydu; ta ki sonunda patlayana kadar.

Sıcak sperm ağzına doldu. Bunu beklemediğini söyleyebilirdim. Bir kısmı kot pantolonuma damlarken bir kısmını yuttu.

Simone doğrulup soluk soluğa ağzını sildi.

O kadar şaşkındım ki zar zor araba kullanabiliyordum. Orgazm vahşi ve sarsıcıydı. Direksiyonu sarstı. Gerçekten kenara çekmeliydim.

Kalbim balyoz gibi güm güm atıyordu.

“İyi miydi?” diye sordu Simone.

Onu kendime doğru çekip sertçe öptüm. Dudaklarında kendi tadımı alabiliyordum. “Harikasın. Gerçekten harikasın.”

7

SIMONE

DANTE'Yİ GÖRMEK İÇİN GİZLİCE dışarı çıkmak hiç kolay değildi.

Özellikle ilk gece, eve o kadar geç geldikten sonra değil.

Ailem öfkeden deliye döndü. Wilson beni Millennium Park'ta bir saatten fazla beklemişti. Neyse ki personel hâlâ masaları topluyordu da Dante beni bıraktıktan sonra midemi bozduğum için lavabodaydım yalanını atabilmiştim.

Annem şüpheli bir tavırla beni kokladı, muhtemelen nefesimdeki likör kokusunu almıştı. Belki başka bir şeyi daha: Tenime sinen seksin kokusunu.

Umurumda değildi. İki gün içinde Dante'yle yeniden buluşmanın yolunu bulacaktım. Anneme Genç Elçiler'den Emily ile buluşacağımı söyledim. Wilson'a beni alışveriş merkezi ya da sinema gibi bir yerde bırakmasını söyledim.

Annem, zorunlu etkinlikler dışında kendi başıma sosyalleştiğimi görmekten gerçekten mutlu oluyordu. Bana sürekli "ar-

kadaşlarımı” yemeğe veya havuzu kullanmaya getirmemi söylüyordu.

Bunun yerine Dante beni sahte arkadaş buluşmalarından almaya geliyordu. Beni yalnız kalabileceğimiz bir yere götürüyordu. Bazen bir film izliyor veya dışarıda yemek yiyorduk, ancak tanınabileceğim popüler restoranlardan uzak yerleri seçmeye çalışıyordu.

Gerçekten, sadece onunla yalnız kalmak istiyordum.

Uzak plajlara, gözetleme noktalarına, park köşelerine, evine veya hatta otellere gidiyorduk. Sonra beni soyuyor ve kocaman ellerini vücudumda gezdiriyordu. Beni öpüyor, saatlerce bana dokunuyor, her seferinde yüzünü bacaklarımın arasına gömerek bitiriyor ve beni tekrar tekrar rahatlatıyordu.

Henüz tam anlamıyla seks yapmamıştık ama eşliğinde olduğumuzu hissediyordum.

Dante benim ilkim olacağını biliyordu, o yüzden sabırlı olmaya çalışıyordu. Bana her dokunduğunda, sabrı olmayan ve çok az nazik olan o kısmını uyandırdığını söyleyebilirdim. Korkutucuydu çünkü gerçekten kontrolü kaybederse beni ikiye bölebileceğini biliyordum. Ama aynı zamanda onu onun beni istediğı kadar çok istiyordum.

Sadece fiziksel de değil.

Kitaplar, filmler, müzik, en iyi ve en kötü anlarımız, yapmak istediklerimiz ve denemekten korktuklarımız hakkında saatlerce konuşuyorduk.

Konuşmadığımız tek şey bize ait bir gelecekti.

Ailemle ilgili konuyu atlıyorduk. Dante’ye annem, babam ve Serwa hakkında her şeyi anlatmıştım. Onların nasıl olduklarını biliyordu.

Bu yüzden ikimizin birlikte olmasına ne kadar şiddetle karşı çıkacaklarının da farkında olmalıydı. Dante'nin geçmişini umursamıyordum ama onlar bu kadar affedici olmayacaklardı.

Babam katı biriydi. Kendisinden ve etrafındaki insanlardan her şeyi talep ederdi. Doğduğum günden beri gideceğim yol belliydi. Bu, bir mafya babasının oğluyla ilişkiyi içermiyordu.

Ayrıca Dante'nin "aile işi"ni bırakma gibi bir niyeti yoktu. Ondan bunu isteyebileceğimi sanmıyordum.

Özellikle ailesiyle tanıştıktan sonra.

Önce küçük kız kardeşi Aida ile tanıştım. O aslında bir bebek değildi. On bir yaşındaydı ve zayıftı, yırtık kot pantolon ve beyzbol tişörtü giymişti. Tırnakları kırık ve pisti, saçları da karmakarışıktı. Kot pantolonundaki deliklerden her iki dizindeki kabukları görebiliyordum.

Buna rağmen güzeldi. Ya da büyüdüğünde öyle olacaktı. Gözleri Dante'ninkiler gibi koyu değildi, gümüş grisiydi ve merakla parlıyordu.

"Ah!" dedi. "Beklediğimden farklı görünüyorsun."

"Nasıl görüdüğümü düşünüyordun?"

"Bilmem," diyerek gülümsedi. "Sanırım Dante gibi iri olacağını düşünmüştüm."

"Benim kadar iri bir kızı ne zaman gördün?" diye homurdandı Dante.

"Öyle olacağım! Hepinizden daha iri ve güçlü olacağım," dedi Aida.

"Böyle olmasını istiyorsan dondurma ve mey buz dışında bir şeyler yemelisin," dedi Dante.

Aslında bu konuşma sırasında Lane Beach'te dondurma yiyorduk.

"Külah istediğimi söyledim, kap değil," diye hatırlattı Aida, Dante'ye.

“Dondurma üstünde erimeden de yeterince pasaklısın,” dedi Dante.

“Banyo yaptım,” dedi Aida.

“Ne zaman?”

“Bu hafta.”

“Yalancı.”

“Yüzmeye gittim. Bu sayılır.”

“Eğer sabun yoksa, sayılmaz.”

Bu otuz altı kiloluk kızın Dante ile korkusuzca sohbet edişini izlemek büyüleyiciydi. Aslında ağabeyine hayran olduğu açıktı. Bana ağabeyinin onu Six Flags eğlence parkına götürdüğünü ve dört kez dönen hızlı trene bindiğini anlattı.

“Korkmadın mı?” diye sordum.

“Ben daha çok korktum,” dedi Dante. “Sanırım o küçük arabalar beni düşünerek tasarlanmamıştı.”

“Kustum,” dedi Aida keyifle. “Ama önemli bir şeye değil.”

Dante’nin erkek kardeşleriyle de tanıştım; Sebastian ve Nero. Sebastian, Aida’dan sadece biraz daha büyüktü ama benden daha uzundu. İri kahverengi gözleri ve vücuduna göre çok büyük ayaklarıyla bir köpek yavrusunu andırıyordu. Utangaç biriydi ve genelde sorduğum soruları yanıtlasınlar diye kardeşlerine bırakıyordu.

Nero tamamen çok farklı biriydi. On altı yaşındaydı ve açıkçası grubun en korkutucu kişisiydi. Yetişkin bir adam için, hele ki bir genç için şoke edici olabilecek bir şekilde güzeldi. Ama sert ve asabi bir yapıya sahipti, ayrıca benden fazlasıyla şüpheleniyordu.

“Dante sürekli senden bahsediyor,” dedim ona.

“Gerçekten mi?” dedi kaba bir şekilde. “Çünkü onu bir aydır görmedim de.”

“Sakin ol,” dedi Dante ona sert bir ses tonuyla.

“Sorun değil,” dedim. “Seni alıkoydum.”

“Burling Sokağı’ndaki o malikânede mi yaşıyorsun?” diye sordu Nero.

“Evet.”

“Harika. Dante seni ziyarete geldiğinde smokin mi giyiyor?” Soğuk gri gözlerini kısarak bakıyordu. Dante’nin beni oraya hiç açıkça ziyarete gelmediğini bildiğinden emindim.

Bu arada ben evine birkaç kez gittim. Oraya bayılıyordum. Tarih ve anılarla doluydu. Ahşap işçiliğindeki her çizik, Gallo kardeşlerden birinin veya daha önce gelen bir amcanın veya halanın eseri idi. Sıcak ve kişiseldi, kendi tarzında Burling Sokağı malikânesi kadar güzeldi.

Dante beni kameriyeden ağır ve hoş kokulu üzümlerin sarktığı çatıya çıkardı. Benim için birkaç tane topladı ve ben de güneşten ısınmış meyveleri suyunu çıkararak yedim.

Tüm bunlara ek olarak Dante’nin babası Enzo Gallo ile de tanıştım. Ne beklediğimi bilmiyordum; bir haydut, sanırım. Daha fazla yanılmış olamazdım. Enzo kültürlü, kibar biriydi. Yaş ve üzüntü onu yıpratmadan önce Dante gibi güçlü olduğunu görebiliyordum. Dante bana Gianna Gallo’nun nasıl öldüğünü anlatmıştı. Enzo gibi güçlü bir adam için beklenmedik bir hastalığın kaderin en acımasız cilvesi gibi görüldüğünden emindim, tamamen kontrolü dışında bir durumdu.

Nero gibi, Enzo da benden çekindi. Dante’nin babamın beklentilerine uymadığı gibi onun oğlu için istediği kişi olduğumdan da şüpheliydim. İki farklı dünyadandık. Enzo, babamın istediği gibi spot ışıklarından kaçmıyor gibi görünüyordu.

Bir gece, tüm aileyle akşam yemeği yedikten sonra Enzo, Dante'yi başka bir odaya çekti ve neredeyse yirmi dakika boyunca orada kaldılar. Dante'nin öfkeli sesini duyuyordum ama babasına ne söylediğini anlayamıyordum. Birkaç dakika sonra dışarı çıktığında Dante'nin yüzü kıpkırmızıydı.

“Hadi gidelim,” dedi bana.

Evden uzaklaşırken ona, “Ne oldu?” diye sordum.

“Hiçbir şey,” diyerek başını iki yana salladı.

Elimi onun elinin üzerine koyduğumda nabzının elinin arkasındaki kabarık damarlarda güm güm attığını hissettim. “Bana anlatabilirsin.”

Dante bana baktığında gözleri alev alev yanıyordu. “Kimse seni benden alamayacak,” dedi.

Yüzeyin altında tutmaya çalıştığı öfkenin kabardığını görebiliyordum. Dante o kadar güçlüydü ki öfkesini kontrol etmesi gerektiğini erken öğrendiğinden emindim, yoksa yoluna çıkan her şeyi yok ederdi. Ama öyle görünmese bile hâlâ gençti. Bu kontrolün ne kadar süreceğini bilmiyordum.

“Kimse almayacak,” diye fısıldadım.

Elimi sıkarken parmaklarımız birbirine kenetlenmişti. “Güzel.”

Ertesi gece Dante benimle buluşup buluşamayacağını sormak için mesaj attı.

Ona annemin beni bir maskeli baloya götüreceğini söyledim. Chicago imtiyazlı okulları için bir bağış toplama etkinliğiydi.

Cevap vermedi, muhtemelen bu hafta bizi ayıran üçüncü etkinlik olduğu için sinirlenmişti.

Yaz başladığında gösterişli partilerden zaten bıkmıştım. Şimdi beni oyalayacak Dante varken bu, tam bir işkence gibi ge-

liyordu. Etkinliklerin her dakikasında, Dante'nin olabileceğini düşündüğüm her yere doğru çekilen bir mıknatıs gibi hissediyordum. Ona gitme dürtüsü karşı konulamazdı.

Özellikle kapı zili çaldığında sinirlendim. Ya da en azından annem beni aşağı çağırdığında ve Jules'un orada durduğunu gördüğümde sinirlendim. Merdivenlerden yukarı bakarken yüzünde utangaç bir gülümsemeyle elinde bir buket sarı zambak tutuyordu.

"Jules'dan seni almasını istedim," dedi annem. "Wilson bu gece izinli."

Bu gece Wilson'a izin vermesinin bir tesadüf olmadığından emindim. Bana bir randevu ayarlamak için mükemmel bir fırsattı.

Aslında reddetmemin bir yolu yoktu. Şimdi olmazdı.

"Harika," diye mırıldandım. "Ben de neredeyse hazırım."

"Burada beklerim!" diye seslendi Jules.

Yüzünde gümüş bir maske, üzerinde de açık gri bir takım elbise vardı.

Yılda en az iki veya üç kez maskeli balo gerçekleşirdi. Zengin insanlar maske takmayı severdi. Bu, ortaçağdaki Karnaval'a dayanan bir gelenektir. Nedenleri açıktı: Katı bir toplumda maske özgürlük sağlardı. Kimliğiniz, hareketleriniz, hatta yüz ifadeleriniz bile genellikle katlanılan, bitmek bilmeyen incelemeden muaf olurdu. Ertesi sabah dedikoduların konusu olacağınızdan veya sosyal medyada hoş olmayan bir fotoğrafınızın dolaşacağından endişe etmezsiniz. Bir kereliğine istediğinizi yapabilirdiniz.

Daha önce hiç maskeden faydalanmamıştım.

Ama ben bile maskeyi yüzüme doğru kaydırduğumda bir rahatlama hissettim. Kedi kulakları ve gözleri olan, altın ve siyaha boyanmış geleneksel bir İtalyan maskesiydi.

Yürürken kabarık eteğim etrafımda uçuşuyordu. Gece elbisenden ziyade üzerinde yıldızlar gibi ışıldayan mücevherlerle siyah bir kostümdü.

Jules beni görünce yutkundu. “Vay canına!” dedi.

Ona takılmadan edemedim. “Beni sadece elbiselerle görüyorsun, Jules. Bir eşofmanla daha çok şaşıracağını düşünürdüm.”

Jules omuzlarını silkip gergin bir şekilde gülümsedi. “Sanırım öyle.”

“Siz ikiniz, başınızı çok fazla belaya sokmayın,” dedi annem hafifçe.

Bunun olma ihtimali çok düşüktü.

“Kesinlikle hayır, Bayan Solomon,” diye güvence verdi Jules.

Onu arabasına kadar takip ettim. Bir Corvette’ti, yere o kadar yakındı ki kocaman kabarık eteğimle içine girmekte zorlandım. Kendimi yolcu koltuğuna atıvermişim.

Jules elbiseme dikkat ederek arkamdan kapıyı kapattı.

Tarih müzesine doğru yol alırken gergin olduğunu görebiliyordum. Birlikte hiç yalnız kalmamıştık, her zaman sosyal etkinliklerde, halka açık yerlerde görüşüyorduk. Ona rahatlayabileceğini söylemek istiyordum çünkü bu gerçekten bir buluşma değildi, ama elbette, bunu yapmanın bir yolu yoktu.

“O gece nereye gittin?” diye sordu bana.

“Hımm?” Camdan dışarı bakıyordum, başka bir şey düşünüyordum.

“Genç Elçiler yemeğinden kayboldun. Benim masama oturacağını sanıyordum.”

“Ah. Özür dilerim. Erken ayrıldım. Kendimi iyi hissetmiyordum.”

“Tamam, iyi. Yani, hasta olman iyi değil, tabii. Ama bunun benimle oturmak istemediğin için olmamasına sevindim.”

Solgun yanakları, çillerinin altı biraz kızarmıştı.

Bir suçluluk duygusu hissettim. Jules iyi bir adamdı ve fena da görünmüyordu. Boylu poslu, iyi huylu ve zekiydi. Duyduğum kadarıyla mükemmel bir kayakçı ve keman sanatçısıydı. Ama geçmişte ona karşı hissettiğim küçük kıvılcımlar, Dante'nin tek bir bakışıyla içimde yakabileceği cehennem ateşiyle kıyaslanamazdı.

Müzeye doğru ilerledik. Uzun tuğla cepheyi görünce heyecanlandım. Dante'nin arabayı çaldığı gün beni arka koltukta bıraktığı yer burasıydı. Keşke beni Jules yerine baloya getiren o olsaydı.

Parti çoktan tüm hızıyla devam ettiği için bir düzine limuzin ve spor arabadan oluşan bir kuyrukta beklemek zorundaydık. Jules valeye anahtarları verdikten sonra kolumu tutup girişe giden, uzun halıyla kaplı basamakları çıkmama yardım etti.

Büyük salonda o kadar çok uğultu ve kadeh tokuşturma sesi vardı ki çalan müziği neredeyse duyamıyordum. Göz alıcı maskelerin ve gece elbiselerinin kesinlikle muhteşem olduğunu inkâr edemezdim. Tavus kuşları ve kelebekler, soytarılar ve periler dikkatimi çekti. Bazıları kabarık etekli ve dantel kollu İtalyan tarzı gece elbiselerini tercih ederken, diğerleri askısız prenses tarzı elbiseleri tercih etmişti.

Erkekler çoğunlukla takım elbise veya smokin giymişti. Bazıları klasik *columbina* yarım maske takmıştı. Diğerleri biraz rahatsız edici *volto* tam yüz maskesi, köşeli *bauta* veya uzun burnlu uğursuz *scaramouche* takmıştı.

“Bir içki ister misin?” diye sordu Jules.

“Teşekkür ederim.”

Bara doğru giderken veba doktoru kostümü giymiş biri yanıma yanaştı.

“Simone...” diye fısıldadı alçak bir ses.

“Evet?” dedim tereddütle.

“Benim!” Emily kıkırdadı. Maskesini biraz aşağı çekti, böylece parlak mavi gözlerini görebildim.

Güldüm. “Bununla ne yapıyorsun?”

“Casusluk,” dedi. “Sinsi sinsi etrafta dolaşıp konuşmaları dinliyorum.”

“Şimdiye kadar ne öğrendin?”

“Ah, sadece Jean VanCliffe’in partiye karısını değil de metresini getirdiğini. Bak şurada, bordo elbiseli olan. Ayrıca Angela Price kafayı bulmuş, bu yüzden son yarım saattir tek başına dans ediyor.”

“Ne kadar ilginç,” dedim ona. “Bir kitap yazmalısın.”

“Beni kışkırtma. Chicago’nun zenginleri ve ünlüleri hakkında her şeyi anlatan bir roman yazmayı çok isterdim.”

“Gerçekten o kadar ilginçler mi bilmiyorum... Sadece kendilerine.”

Jules yanıma gelip bana bir kadeh şampanya uzattı.

“Ah, özür dilerim,” dedi Emily, sırtarak. “*Randevunuzu* bölmek istememiştim.”

“Öyle değil...” diye konuşmaya başladım.

“Önemli değil,” dedi Jules, maskesinin altından gülümseyerek. “Sonuçta sosyalleşmek için geldik.”

“Ah!” dedi Emily alaycı bir şekilde. “Yeni bilgisayarlara ihtiyaç duyan zavallı küçük kızlara destek olmak için geldiğimizi sanıyordum.”

“Doğru. Elbette,” dedi Jules, rahatsız bir şekilde.

“Sadece sana takıldı,” dedim ona.

“Doğru,” dedi Jules tekrar.

Bu her zaman onun zayıf noktasıydı; yani mizah anlayışının olmaması.

“Dans edelim mi?” diye sordu bana.

Beni etrafımızda dönen çiftlerin sonsuz dönüşü arasında dans pistine çekti. Orkestra uygun bir şekilde “The Vampire Masquerade”i çalıyordu. Jules, Dante’den çok daha deneyimli bir dansçıydı. Ama biraz fazla abartıyordu; beni etrafında ve kendi etrafında döndürüyor, hatta biraz yere doğru eğiyordu. Mümkün olduğunca çok insanın bizi görmesini istediği açıktı.

Dans etmeyi seviyordum. Etrafımdaki tüm zengin renkleri, boncukları ve brokarları seviyordum. Elbiselerin hışırdayıp sallanma biçimini, kumaşların parlamasını, yukarıdaki birkaç avizeden aşağı doğru parlayan ışığı kırmasını seviyordum. Şampanya ve bir düzine parfümün tatlı kokusunu, briyantın ve tıraş losyonunun daha yumuşak kokusundan ve ayakkabı boyası ile derinin düşük notalarından daha çok seviyordum.

Grup “Midnight Waltz”a geçiş yaptı.

“Dans etmeye devam etmek ister misin?” diye sordu Jules bana.

“Elbette.”

Konuşmaktansa dans etmeyi tercih ederdim.

Pistte öyle hızlı dönüyordu ki güçlkle nefes alıyordum. Jules bana ailemin nasıl olduğu ve üniversitemi seçip seçmediğim hakkında birkaç soru sordu.

“Harvard’a gideceğim,” dedi gururla.

“Bu harika,” diyerek gülümsedim.

Tam o sırada sırtım sert ve hareketsiz bir şeye çarptı. “Ah, özür dilerim!”

Arkamı döndüm.

Üzerimde yükselen adamın gözleriyle karşılaşmak için yukarı bakmam gerekiyordu.

Tamamen simsiyah giyinmişti. Saçları düzgünce arkaya doğru taranmıştı. Yüzünün tamamını kaplayan siyah bir ipek maske takıyordu ve sadece koyu gözleri bana bakarken parlıyordu.

Daha bir kelime bile edemedi beni belimden yakalayıp elimi tuttu.

“Affedersin...” diye itiraz etti Jules.

“Onu almamda bir sakınca yok sanırım,” diye homurdandı adam.

Bu bir soru değildi. Jules’a bir daha bakmadan beni alıp uzaklaştırdı.

İriliğini gördüğüm andan itibaren onun Dante olduğunu anlamıştım. Odada omuzları bu kadar geniş başka biri daha yoktu. Daha önceden tahmin etmemiş olsaydım, o sert ses ve kolonyasının baş döndürücü kokusu bunu ele verirdi.

Beni tek şaşırtan salona girebilmiş olmasıydı. KIPP’in* bağışçı listesinde olduğundan şüpheliydim. Ayrıca üzerine mükemmel oturan bir takım elbiseye sahip olmasını da beklemiyordum.

“Burada ne yapıyorsun?”

* Amerika Birleşik Devletleri’nde faaliyet gösteren “Knowledge Is Power Program (Bilgi Güçtür Programı)” isimli bir eğitim ağıdır. Bu program, düşük gelirli bölgelerdeki öğrencilere kaliteli eğitim fırsatları sunmak amacıyla kurulan bir yardım kuruluşudur. KIPP, ülke genelinde birçok devlet destekli imtiyazlı okulu işletir ve özellikle dezavantajlı öğrencilere odaklanarak akademik başarıyı artırmayı hedefler. (ç.n.)

Maskenin ardında gözleri her zamankinden daha vahşi görünüyordu. “Başka bir adamla dans etmeni izliyordum,” diye homurdandı.

Sesindeki keskinlik içimi ürpertti. Elim elinde adeta kaybolmuştu. Vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum.

İfadesini okuyamıyordum ama kaslarının öfkeyle gerildiğini hissedebiliyordum. “Kıskandın mı?” diye fısıldadım.

“Fazlasıyla.”

Bundan neden keyif aldığımı bilmiyordum. “Neden?”

Dante buna cevaben beni kendine daha da yakınlaştırdı.

Gözlerin bize doğru döndüğünü hissettim. Odadaki en uzun adamı fark etmemek imkânsızdı. Diğer dansçılar bizim için alan yaratıyor, Dante beni “Waltz for Dreamers” şarkısıyla çevirirken kimse onun tarafından ezilmek istemiyordu.

Genelde insanların bana bakmasından hoşlanmazdım ama şu anda bu, umurumda değildi. İstedikleri kadar fısıldayabilirlerdi. Tek umursadığım Dante’nin belimi kavrayan parmakları, beni döndürmek için kullandığı amansız güç ve bir an olsun yüzümünden ayırmadığı gözleriydi.

“Neden kıskanıyorum?” dedi.

“Evet?”

Beni sıkıca kendine bastırdı. “Çünkü dünyanın en zengin, en gösterişli züppelerin bu odada olup olmaması umurumda değil. Sen bana aitsin.”

8

DANTE

SIMONE'A SÜRPRİZ YAPMAK İÇİN baloya geldim.

Bir davetliden fahiş bir fiyata bilet aldım. Sonra sahip olduğum tek takım elbiseyi çıkardım ve hatta bir maske bile buldum.

Bütün bunları, birlikte katılabildiğimiz tek partiye yüzümü kimsenin görmeden girdiğimi fark ettiğinde gülümsemesini görmek için yaptım.

Ama sonra oraya gidip odadaki zenginliği ve gücü içime çektim. Chicago'daki ve çevre şehirlerden gelen zengin, nüfuzlu kişileri. Dikkat çekici insanlarla dolu odayı tarayarak hepsinin içinde en çarpıcı kadını aradım.

Ve onu başka bir adamla dans ederken gördüm.

Simone'u hemen tanıdım. Onun gibi parlayan teni veya en gösterişli elbiseyi bile gölgede bırakan fiziki olan kimse yoktu. Odadaki her erkeğin kıskançlıktan ağzının suyu akıyordu. Dans ettiği şanslı piç, onun kendi kulvarının çok üstünde olduğunu biliyordu.

Yine de kiskandım. Öyle kiskandım ki nefes alamadım.

Çocuğun zengin olduğunu sadece saatinden ve takım elbisesinden anlayabiliyordum. Aslında Genç Elçiler Yemeği'nde konuştuğu aynı küçük pislik olduğundan oldukça emindim.

Onunla dans ettiği için adamın bacaklarını kırmak istiyordum.

Dans etmeyi biliyordu. Sanki hayatı boyunca hep dans etmişti ve muhtemelen de öyleydi. Tarzı, duruşu, bir havası vardı; bende olmayan her şeye sahipti. Simone da kollarındaydı.

Bu yüzden Simone'u çocuktan uzaklaştırdım. Kelimenin tam anlamıyla onu elinden çekip aldım. Başı dönene kadar onu o zeminde döndürdüm, o odadaki her züppeye onun benim olduğunu ve istediğim zaman onu alacağımı gösterdim.

Ama yeterli değildi. Bunun yanından bile geçmiyordu.

Bu yüzden şimdi onu dans pistinden, balo salonundan, partiden tamamen çekip çıkardım.

Güvenlik görevlisi üniforması giymiş bir aptal bizi durdurmaya çalıştı.

"Affedersiniz efendim... Efendim!" diye seslendi.

Cebimden bir tomar para çıkarıp eline sıkıştırdım. "Çeneni kapat ve bana yalnız kalmak için hangi yöne gidebileceğimizi göster," dedim.

Bana bir an baktıktan sonra, "Şu tarafa," diye mırıldandı. "Sadece hiçbir şeye dokunma, tamam mı?"

Simone'u müzenin boş salonlarından geçirdim. Onu sürükleyerek götürürken bileğinden tutuyordum.

Peşimden aceleyle geliyordu ama elbisesinin ağır eteği onu yavaşlattığından yüksek topuklu ayakkabılar üzerinde biraz sendeliyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu soluk soluğa. "Nereye gidiyoruz?"

Hiçbir fikrim yoktu.

Sadece bir yer arıyordum. Kimsenin bizi göremeyeceği veya duyamayacağı bir yer. Simone’u bir kez ve sonsuza dek ele geçirebileceğim bir yer.

Sonunda Napolyon sergisine geldik. Işıkların çoğu loştu. Soluk bir alçı ölüm maskesi, askeri madalyalar, vitrinde sergilenen el yazısıyla yazılmış mektuplar, elmas işlemeli bir kılıç ve bir sıra kolonya şişesi dikkatimi çekti. Ayrıca imparatorun portreleri, tüfekler ve yıpranmış bir çift köşeli şapka da vardı.

Sonra aradığım şeyi buldum; zümrüt yeşili, dört oymalı bacağı ve bir ucunda yastıkları olan, uzun, kadife bir uzanma koltuğu. İple çevrilmişti ama bunun haricinde başka bir güvenlik önlemi alınmamıştı.

Simone’u kucaklayıp koltuğa bıraktım.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu dehşet içinde. “Başımız fena halde belaya girecek...”

Maskeyi yüzümden yukarı doğru ittim ve dudaklarımı dudaklarıyla mühürleyerek onu susturdum. Onu açgözlülükle öpüyordum. Şampanyanın tadını dilinde alabiliyordum. Diğer adamın tüm anılarını teninden silecektim. Dokunduğu her yere daha sert dokunacaktım.

Uzanma koltuğu ağırlığım altında inledi. Umurumda değildi. Simone altımda olacak şekilde tüm lanet şeyi parçalayabilirdim. Tüm bu müzeyi ve içindeki her eseri yerle yeksan edecektim.

Burada değerli tek bir şey vardı: Simone.

O bana aitti. Sadece bana.

Ağır korsesinin içinden göğüslerini çıkarmaya çalıştım. Kumaş bana dirense de onu yırtıp açtım. Göğüsleri dışarı fırladı. Onları sertçe okşayıp meme uçlarını sıktım, ta ki Simone inleyip sızlayana kadar.

Bir yandan eteğini yukarı sıyırdım.

Altında diz üstü çoraplar ve dantel külot vardı. Onları çekip çıkardım. Sonra parmaklarımı içine soktum. Tahmin ettiğim gibi sıırsıklamdı.

Bunun için çok uzun süre beklemiştim.

Artık beklemeyecektim.

Penisimi pantolonumdan çıkardım.

Çok sertti, ilk kez sıcaklığına ve ıslaklığına gömülmek için can atıyordu. Kendime nazik ve yavaş olmam gerektiğini söylüyordum. Ama vücudum artık beynimden emir almıyordu.

Penisimi kadınlığının girişine yerleştirdim.

Ve içeri girdim.

9 SIMONE

DANTE AKLINI KAYBETTİ.

Beni uzanma koltuğuna fırlattı. Bu koltuğun iki yüz yıldan eski olduğunu ve onun boyutlarında biri için, hele ki ikimiz için yapılmamış olduğunu umursamadı.

Yüzünü görebilmem için maskesini yukarı itti ama bu da pek iyi değildi.

Aklını kaçırmışa benziyordu. Gözleri öfkeyle parlıyordu. Çenesi gerginlikten demir bir çubuk gibi sertti.

Birden dudaklarıma atıldı. Dudaklarımı ısırp dilini ağzıma sokuyor, ciğerlerimdeki nefesi emiyordu. Elleri tüm bedenimde geziniyordu. Kumaşın yırtıldığını duydum ama zerre umursamadım. Ellerinin vücudumda, çıplak tenimde olmasını istiyordum.

Göğüslerimi kavrayıp sıkı.

Daha önce bana dokunan her çocuk bunu nazikçe, tereddütlerle, her zaman izin isteyerek yapmıştı.

Dante istediğini alıyordu. Parayı, silahları ve en önemli si beni alıyordu. Bu dünyada çiğnemeyeceği hiçbir yasa yoktu. Toplumsal gelenekler umurunda değildi. Bu yüzden onun nasıl davrandığına şaşırmadım.

Ben buna nasıl tepki verdiğime şaşıırıyordum.

Vücudum onu özlüyordu. Daha fazlasını, daha fazlasını, daha fazlasını istiyordu. Ellerinin ne kadar sertçe yokladığı, kavradığı ve sıkıldığı önemli değildi. Canım yanıyordu ama haz, acıdan daha yoğundu.

Ona sürtünüyor, kaya gibi sert aletin karnıyla uyluğum arasında sıkıştığını hissediyordum.

O aletten çok korkuyordum. Muhtemelen daha küçük, daha yumuşak, daha makul olanıyla pratik yapmalıydım...

Ama artık çok geçti. Pratik yapmak ve beklemek sona ermişti. Dante bu gece istediğini alıyordu. Ben de buna istekliydim.

Külotumu yırtıp attı ve parmaklarını içime soktu. Buna bile katlanmak zordu. Islaktım ve istekliydim ama vücudumdaki her kas sıkı, endişeli ve çaresizdi.

Serbest bıraktığı aleti ağır ve sıcak haliyle kalçama çarptı.

Aletini kavrayıp kadınlığıma yaklaştırdı.

Sonra başını içime sokmaya başladı. İmkânsız derecede kalın ve fazlasıyla sıcaktı. Parmaklarından veya hatta dilinden çok daha sıcaktı.

Sinirden titriyordum. Bir şey söylemek istiyordum ama o beni hâlâ öpüyor, ağzımı diliyle dolduruyordu. Tek yapabildiğim kollarımı boynuna dolamak, gözlerimi kapatmak ve çok fazla acıtmaması için dua etmekte.

Dante kalçalarımı elleriyle kavrayıp beni kendine doğru çekti. Aleti her seferinde bir santim içeri girdi.

Canım yanıyordu. Aslında çok fazla yanıyordu. Ne kadar derine inerse de o kadar kötüleşiyordu.

Aleti pürüzsüz olsa da içimi çiğ çiğ sıyrıyordu. İçeri doğru kazıyarak giriyordu sanki. Ağzına doğru bağırip dudağını sertçe ısırdım.

Yine de Dante devam etti. Sığ itmelerle, bedenlerimiz birbirine sıkı sıkıya sarılana, aramızda artık boşluk kalmayana kadar onu tamamen içeri itmeye devam etti.

Çok fazlaydı. Gerçekten dayanamıyordum.

Yine de... iyi hissettiriyordu.

Bedeninin sıcaklığı içimi ve dışımı dolduruyordu. Aletinin ağır başı içimdeki derin bir noktaya sürtünüyordu, varlığından bile haberdar olmadığım bir noktaya. O küçük et parçası, klitorisime benzer bir zevk düğmesiydi. En ufak dokunuşta zonkluyor ve şişiyordu.

Dante zar zor hareket ediyordu. Aleti sadece bir santim içeri girip çıkıyordu. Başı o noktaya sürtünüyor, onu tahrik ediyordu.

Giderek daha çok ıslanıyordum ve bu onun aletinin kayması-na yardımcı oluyordu. Islaklığın kan mı, yoksa sadece kayganlık mı olduğunu bilmiyordum. Umurumda değildi. Bu, Dante'nin aletinin biraz daha rahatlıkla hareket etmesini sağlıyordu, ben de kalçalarımı ona doğru itebiliyordum. Sırtındaki ve kıcındaki büyük kas kütlelerini esnetebiliyor, daha da derine giriyordu.

Ağızlarımız birbirine kenetlenmiş durumdaydı. Ona yapışmış-tım adeta. Daha önce biriyle hiç bu kadar samimi olmamıştım.

Dans etmekten dolayı tenimiz sıcaktı. Duygu ve arzuyla sıcak. Dante biraz terlemişti. Misk gibi kokuyordu. Bir an onu öpmeyi bırakıp boynunu yaladığımda tuz ve kendi kokusunun tadını aldım.

Kulak memesini dişlerimin arasına alıp ısırdım. Dante homurdandı ve başını çevirip boynumu emdi.

Dante gibi bir adam hiç görmemiştim. Bu ham gücü ve kuvveti hiç hissetmemiştim.

Beynimdeki ilkel bir kısım bana *ona* ihtiyacım olduğunu söylüyordu. Ona içimde ihtiyacım vardı, bundan bile daha derinlerde.

“Daha sert,” diye inledim kulağına.

Dante aletini tamamen içime gömdü. Sırtının esnediğini, kaslarının çalıştığını hissettim. Bu beni daha da tahrik etti.

“Daha sert,” diye inledim.

Kalın kollarını bana dolamıştı. Beni o kadar sıkı tutuyordu ki kaburgalarımı çatlatacağından, omurgamı kıracağından korktum. Yine de daha fazlasını istiyordum.

“Daha sert, Dante, lütfen!”

Çılgın bir kükremeye içimde patladı. Özlemini çektiğim o şeyin nabzını hissediyordum; o yoğun, sıcak sıvıyı.

Ben de rahatladım. Rahatlayacağımın farkında bile değildim. Ama onun içimde rahatlamasının psikolojik uyarılması beni uçurumun kenarına itmişti. Orgazm derinlerden geliyordu; siki- nin seğırdiği, içinden fışkıran sıvıyı hissedebilen o küçük hassas noktadan.

Sıkıp öğüterek onun gibi rahatlarken gözlerim kapalı ve yüzüm boynuna gömölüydü.

Sonra bitti ve Dante dışarı çıkarken ılık sıvı uyluğumun içinden aşağı aktı.

Sikinin dışarı çıkmasıyla kendimi boş ve ham hissediyordum. Yaptığımız karmaşaya bakmaya cesaret edemedim. Sadece eteğimi aşağı çekiştirirken boşta kalan kolumla üstümü toparlamaya çalıştım.

Dante soluk soluğaydı, önceki kadar vahşi görünmese de akli başında değildi.

Beni tekrar öptü, bu sefer yavaşça ve derinden. “İyi misin?”

“Evet,” dedim, benim de nefesim kesilmişti.

“Çok acıdı mı?”

“Biraz. Çok değil.”

Nefesindeki uyarılmayı tadarak onu öptüm. Her nefes veriş nemli ve sıcaktı, hâlâ normalden daha hızlıydı.

Gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. Ben de öyle. Gözümü kaçırmak istemiyordum. Sadece başımla onu onaylamak niyetindeydim.

“Biliyorum,” dedim.

“Seni istiyorum. Başka bir şey umurumda değil,” dedi.

“Bana sahipsin. Her şeyimle.”

“Söz ver bana, Simone.”

“Seninim. Ölünceye dek.”

Dante gülümseyip dolgun dudaklarıyla dudaklarımı mühürledi. “Seni bundan da öte istiyorum.”

Ben asla böyle âşık olmak için yetiştirilmemiştim. Sebepsiz veya seçimsiz. Sadece vahşi, yoğun bir saplantıdan ibaret olan bir aşka...

Bunun olmasını asla istememiştim.

Ama şimdi olmuştu, kaçış yoktu.

Ben Dante’ye aittim. Ve o da bana aitti.

10

DANTE

BU HAYATIMIN EN GÜZEL yazıydı. İlk kez âşık oldum. Son kez.

Simone benim gözümde mükemmelliğin vücut bulmuş haliydi.

O güzel bir hayalperestti. Ben onun gördüklerini göremiyordum. Her zaman bir şeylerin renklerini, dokularını, şekillerini gösteriyordu.

“Şu bulutların arasında dolaşan girdaplara bak. Bana ahşap damarlarını hatırlatıyor, sence de öyle değil mi?”

“Binaların yandan nasıl aydınlatıldığına bak. Cam altın gibi görünüyor.”

“Kokuyu alıyor musun? Bunlar damask gülleri. Kimisi bunların çay yaprakları gibi koktuğunu düşünür...”

“Ah, bu taşı hisset, Dante! Gözlerini kapatırsan sabun olduğunu düşünürsün...”

Sınırlarımızı daha da aşıp birlikte şehrin her yerini dolaşıyorduk çünkü Simone’a en sevdiğim yerleri göstermek istiyordum. O benim kadar uzun zamandır burada değildi.

Onu Promontory Point'e, Chicago Botanik Bahçesi'ne ve duvarlara işlenmiş tüm duvar resimlerini görmesi için Wabash Sanat Koridoru'na götürdüm.

Hatta onu 1930'lar ve 40'lar Eski Hollywood kostümlerinin sergilendiği bir yere de götürdüm. Simone buna resmen bayıldı. *Rüzgâr Gibi Geçti* filmindeki, perdelerden dikilmiş gibi görünen yeşil elbiseyi görünce aklını kaçırdı; filmi hiç izlememiştim. *Oz Büyücüsü*'ndeki yakut terlikleri fark ettim; sergi alanının yanındaki küçük tabelaya göre film için yapılmış birkaç çiftten biriydi.

Simone'un giysiler karşısındaki heyecanını izlerken ona, "Parsons'ın teklifini kabul etmelisin. Oraya gitmelisin," dedim.

Simone, *Casablanca* filminin kıyafetlerinin sergilendiği yerde duruyordu.

"Kabul edersem..." dedi, bana bakmıyordu. "Bize ne olurdu?"

Tam arkasında duruyordum, kalçasının kıvrımına dokunacak kadar yakındım. Yüzünün yan tarafını görebiliyordum, yere bakarken kirpikleri yanağına değiyordu.

"Seni ziyarette gelebilirim," dedim. "Ya da New York'a gelebilirim... Manhattan'da bir sürü İtalyan var. Orada kuzenlerim, amcalarım var..."

Simone birden arkasına döndüğünde yüzü sevinçten parlıyordu. "Gelir misin?"

"Ben İngiltere'ye gitmektense New York'a gitmeyi tercih ederim."

Aslında Simone okuldayken onu görmek için her yere giderdim. Ama onun Cambridge'i değil de Parsons'ı istediğini biliyordum.

"Ailem kabulümü geciktirdiğim için bana çoktan sinirlendi," diyerek iç çekti. "Kış dönemi için gideceğimi söylemiştim..."

"Bu, onların hayatı değil."

"Biliyorum. Ama sahip oldukları tek kişi benim. Serwa..."

“Kız kardeşinin yapamadığı şeyleri telafi etmek senin sorumluluğun değil.”

“Aslında son zamanlarda çok daha iyi durumda,” dedi Simone neşeyle. “Yeni bir ilaç kullanıyor. Londra’da iş başvuruları yapıyor. En azından Cambridge’e gidersem birbirimize yakın olacağız...”

Serwa’yla veya Simone’un ailesinin herhangi bir ferdiyle tanışmamıştım.

Simone beni kabul etmeyeceklerini düşünüyordu.

Muhtemelen haklıydı. Ne olduğumu biliyordum. Bir haydut gibi görünüyordum ve bir haydut gibi davranıyordum. Babam istediği zaman onurlu olabilir, politikacılar ve CEO’larla kaynaşabilirdi. Bunu yapmayı hiç öğrenememiştim. Babam sadece işimizin kirli tarafını bana bırakırdı ve tek bildiğim buydu.

Simone’a babasının taleplerine boyun eğmek zorunda olmadığını söylüyordum.

Öte yandan benim de aileme karşı kendi sorumluluklarım vardı. New York’a gidersem ne yaparlardı? Nero, işleri kendi başına halledebilecek kadar büyük değildi. Ayrıca Edwin Dukuly’nin onu öldürmeden hemen önce söylediklerinde doğruluk payı vardı. Babam hâlâ güçlüydü ama annem öldüğünden beri işlere eskisi gibi odaklanamıyordu. Bana ne yapılması gerektiğini söylüyordu; bunu yapması gereken kişi de ben oluyordum.

Simone da ailemin gözünde benim için doğru eş değildi. Mafya ailesinden bir kızla evlenmeliydim, dünyamızı anlayan biriyle. Bir ittifak oluştururdu. Çocuklarımızı güvende tutmaya yardımcı olurdu.

Ayrıca Simone gibi biriyle evlenmenin getireceği incelenme sorunu da vardı. Gallo’lar spot ışıklarından uzak dururdu. Buna hep dikkat etmiştik. Bir sebepten dolayı buna *yeraltı dünyası* deniyordu; çünkü *Tribune*’ün toplum bölümünde fotoğrafımız yayımlanmıyordu.

Maskeli baloda olan buydu. Biri fotoğrafımızı çekmişti ve ertesi gün *Times*, Simone ve benim müzenin balo salonunda vals yaptığımız bir fotoğrafı orta sayfada yayımlamıştı. Neyse ki maske takıyordum ama babam başlığı görünce hiç etkilenmedi: *Yafeu Solomon'un kızı Simone Solomon, bilinmeyen bir misafirle dans ediyor.*

Babam tüm gazeteleri okurdu. Gazeteleri tam önüme, kahvaltı tabağımın üzerine fırlatmıştı.

“Sanat destekçisi olduğunu bilmiyordum,” dedi.

Simone ile tanışmıştı bile. Ama ona göz önünde olmayacağı-mıza dair söz vermiştim.

“Yüzümü görmüyorsun,” dedim.

“Bu ilişki çok ileri gidiyor. Babası aptal değil, kızını otel mülklerinden biri gibi yetiştiriyor. O bir varlık. Sense onu alenen değersizleştiriyorsun.”

“Onun hakkında böyle konuşma,” diye söyledim, gözlerimi doğrudan babamın yüzüne dikmiştim.

Gözlerinden öfkesini okuyabiliyordum. “Gençsin, Dante. Dünyada birçok güzel kadın var.”

“Senin için yoktu ama.”

Babam irkildi. Ne duygusaldı ne de zayıflık gösteren bir adamdı. Annem ondan koparıldığında, ona olan bağlılığı bir boşluk yaratmıştı. Annemden duygu seline kapılmadan bahsedemediğinden onun hakkında hiç konuşmazdı.

“Annen bizim dünyamızdan değildi. Bu onun için zordu. Bir kadın, belirli gerçekleri kabul edecek şekilde yetiştirilmediği sürece, benim veya senin gibi bir adamla evlenmemeli.”

“Annem onları kabul etti.”

“Tamamen değil. Evliliğimizin tek çatışma noktasıydı.”

Kahvaltı masasından ani bir şekilde kalkınca masa sarsıldı ve taze sıkılmış portakal suyu sürahinin ağzından döküldü.

“Onunla görüşmeye devam edeceğim,” dedim babama.

Şimdi Simone’a da bir seçim yapması gerektiğini söylüyordum. Okulunu birkaç ay ertelemişti ama sonunda karar vermek zorunda kalacaktı.

Parsons mı Cambridge mi?

Ben mi, yoksa babasının onun için seçeceği adam mı?

Simone’u daha erken bırakmam gerekiyordu.

Onu, bugün bahane olarak gideceğini söylediği yere, kütüphaneye bıraktım.

Şoförü Wilson’ın sokağın aşağısına park ettiğini ve onu almak için beklediğini fark ettim.

Bu hileyi sevmiyordum. Onun kirli sırrı gibi hissetmekten nefret ediyordum.

Fazla vaktim olduğundan Seb’in okuluna gidip onu aldım.

Zil çalar çalmaz kolunun altında basketbol topuyla bahçe kapısından çıktı. Bugünlerde onun bir parçasıydı, tıpkı dağınık saç kesimi veya her zaman taktığı Aziz Eustachius madalyonlu gümüş zincir gibi. Amcamız Francesco, *Bratva* tarafından öldürülene kadar onu takardı.

Seb beni görünce gülümsedi. “Geleceğini bilmiyordum.”

“Parka gitmek isteyebileceğini düşündüm.” Topunu elinden düşürüp ondan kaptım.

“Bunu sahada yapıp yapamayacağına bakalım,” dedi Seb.

Onu bol miktarda açık basketbol sahasının olduğu Oz Park’a götürdüm. Bagajımda bir şort ile spor ayakkabılarım da vardı. Ama tişörtüm yoktu, bunu dert edecek değildim. Seb de tişörtü-

nü çıkardı. Zayıftı ama kaslanıyordu. Henüz on üç yaşında olmasına rağmen neredeyse Nero kadar uzundu.

Yarı sahada “yap ve al” oynadık. Önce Seb’in topu ele geçirmesine izin verdim. Beni geçmeye çalıştı ve inanılmaz hızlıydı ama ben hâlâ daha hızlıydım, en azından ellerimle. Topu ondan aldım, çizgiye geri götürdüm, sonra üç sayılık atışı tam başının üzerinden attım.

Top çemberin içinden geçti, hatta potaya bile değmedi.

“Tamam, tamam,” dedi Seb, ben ıslık çalarken.

Seb’e basketbol oynamayı ben öğretmiştim. Annemiz öldükten sonra onu her gün sahaya götürün bendim, o kadar üzgündü ki bir yıl boyunca gülümsediğini görmedim. O ve Aida için çok zordu ya da en azından o zamanlar öyle düşünüyordum. Sadece altı ve sekiz yaşındaydılar, hâlâ bebek sayılırlardı.

Ama şimdi bunun en çok Nero’yu etkileyip etkilemediğini merak ediyordum. Seb ve Aida iyilerdi. Onlar bundan sıyrılıp neşelerini yeniden buldular ama Nero sadece öfkeli görünüyordu. Her biri bir öncekinden daha kötü olan bir dizi kavgaya karışıyordu. Birini öldürecek olmasından endişeleniyordum. Dikkatini dağıtmak için onu zırhlı araç çarpışmalarına götürüyordum. Bunda da iyiydi; kaçış arabalarını güçlendirmede iyiydi, talimatları takip etmede iyiydi, hatta çarpışmaları kendisi planlamada bile iyiydi. Cehennem kadar zekiydi, ancak notlarından bunu asla anlayamazdınız.

New York’a gidemezdim. Tam zamanlı değil. Bunu Simone’a o anki heyecanla söylemiştim ama kardeşlerimi burada yalnız bırakamazdım. Aida her geçen gün daha da güzelleşiyor ve bir baş belası oluyordu. Seb lise takımına girebilmek için benimle pratik yapmalıydı. Nero’nun onu hapisten veya öldürülmekten uzak tutmam için bana ihtiyacı vardı. Yenilmez olduğunu düşünüyordu. Ya da öyle olmadığını umursamıyordu.

Yine de Simone'u ziyaret edebilirdim. Tabii, Parsons'a giderse.

Seb bir hile yaparak potaya doğru giderken topu benden çaldı. Topu geri indirip sayı yapmaya çalıştığında, şutunu engelleyip topu geri düşürdüm.

"O siktiğimin şutunu kafamın üzerinden atamazsın."

"Benden sekiz santim uzunsun," diye şikâyet etti Seb.

"Senden her zaman daha uzun birileri olacak. 'Daha hızlı, daha güçlü, daha kurnaz, daha isabetli olmalısın.'"

Tekrar potaya doğru gidip üstün ağırlığımla onu kolayca kenara ittim.

Atışı yaptıktan sonra elimi uzatıp onu yerden kaldırdım.

Seb yüzünü buruşturarak tekrar ayağa kalktı.

Zayıftı, benden daha küçüktü ve kalbimi burkan iri, kahverengi gözleri vardı. Ona karşı nazik olmak istiyordum. Ama bunun ona ne faydası olacaktı ki? Olmazdı. Hiç kimse nazik olmayacaktı.

"Tekrar dene," dedim, topu ona atarak.

11

SIMONE

SERWA, LONDRA'DAKİ BARCLAYS'DA BİR iş bulmuştu. Birkaç hafta içinde gidecekti.

“Heyecanlı mısın?” diye sordum, yatağmda oturup kitaplarını kutulara yerleştirmesini izlerken.

“Çok.”

Aylardır görmediğim kadar iyi görünüyordu. Antibiyotikler akciğerlerindeki enfeksiyonu temizlemişti ve yeni ilaçlarla neredeyse hiç öksürmüyordu. Babam bir veya iki yıl içinde akciğer nakli bile olabileceğini söylüyordu. Asla tamamen iyileşemeyecekti ama bir nakil hayatına onlarca yıl ekleyebilirdi.

Serwa, geri kalanımızdan çok daha küçüktü; bir oyuncak bebek kadar minyon ve narindi. Hastalığı onu zamana karşı koruyan bir lanet gibiydi. Aramızda on yaş olmasına rağmen benden daha büyük görünmüyordu.

Son zamanlarda onu sabahlık içinde görmeye o kadar alışmıştım ki onu bir elbise içinde görmek bile heyecan veriyordu. Üstünde dantelden yapılmış güzel, sarı bir yazlık elbise vardı.

“Seni özleyeceğim,” dedi.

“Ben de Londra’da olabilirim,” diye hatırlattım ona.

Başını yana yatırıp geniş aralıklı gözleriyle beni inceledi. “Gerçekten mi? Chicago’da kalabileceğini düşünmüştüm.”

Yanaklarım kızardı. “Neden böyle düşündün?”

“Ah, gizlice dışarı çıkıp görüştüğün kişi yüzünden.”

Daha da kızardım. “Ben...”

Serwa başını sallayarak “Sen berbat bir yalancısın, Simone,” dedi. “Gülümsediğini, telefonunda mesajlaştığım gördüm. Ayrıca sen ne zaman haftada beş kez alışverişe gitmek istedin?”

“Şey...”

“Hırsız mı?”

Ağzım kurudu. “Neden böyle dedin?”

“*Tribune*’deki fotoğrafı gördüm. Maskeli balodaki konukların çoğu “bilinmeyen” değildi. Bir ev büyüklüğünde olduğundan bahsetmiyorum bile. Sanırım arabamızı çalan adamın iriyarı olduğunu söylediğini hatırlıyorum...”

“Babama söyleme sakın,” diye yalvardım.

“Elbette söylemem.” Serwa’nın ifadesi ciddiydi. “Ama bunu nasıl gizli tutabildiğini bilmiyorum. Ayrıca bir suçlu, Simone? Arabayı aldıktan sonra hakkında konuşmak komikti. Ama onunla ciddi ciddi çıkıyor olamazsın.”

“O senin düşündüğün gibi biri değil,” diye çıkıştım.

Tersleyerek konuşmak istememiştim ama Serwa’nın Dante’ye *suçlu* demesine dayanamamıştım. Neyi hayal ettiğini biliyordum. Dante öyle değildi.

“Erkeklerle pek fazla deneyimin yok,” dedi Serwa. “Güveniyorsun, Simone ve korunuyorsun. Dünyanın geri kalanında neler olduğunu bilmiyorsun.”

Bu ironikti, aylarca evimizde kilitli kalmış kız kardeşimin söylediklerine bakın hele. Dünyayı benim kadar çok görmemişti.

“Dante’yi tanıyorum.”

“Suçlu mu, değil mi?”

“O... değil... Farklı. O bir İtalyan ailesinden...”

“Mafya mı?” dedi Serwa dehşet içinde bir ifadeyle.

“Onu tanımıyorsun.” Midem bulandı.

“Kendin için bunu istiyor olamazsın,” dedi Serwa.

Kız kardeşimi hep dinlemişimdir. Ailemin aksine, o hayallerimi desteklerdi. Parsons’a başvurmam gerektiğini söylemişti. Şimdi bana sırt çevirmesi üzücüydü. Yargılarımı sorgulamama neden oluyordu.

Kusacakmışım gibi hissediyordum.

“Dante ve benim aramızda bir bağ var,” diye fısıldadım. “Ona karşı hissettiklerim... Bunu sana açıklayamıyorum bile, Serwa. Güzel, çekici veya komik kişilerle tanışıp onlardan hoşlandığını biliyor musun? Ama onlar gibi onlarcası var. Senin için hiçbir şey ifade etmiyorlar, gerçek anlamda değil. Sonra birden farklı ışığı olan biriyle tanışıyorsun. İçini aydınlatıyor, daha önce hiç yanmadığın kadar yanıyorsun. Birdenbire onun etrafında olmak istiyorsun. O ışığa ihtiyacın var. O olmadan her şey daha karanlık, daha soğuk, daha ıssız. Hatta kendi düşüncelerin bile. Beynini ateşleyen, geleceği parlak gösteren bir şey oluyor.”

Serwa, “Bir veya iki kez âşık oldum,” dedi.

“Âşık olmak mum ışığı gibi. Dante ise göğsümün tam ortasındaki güneş. Bir milyon yıl yansa da hiç sönmeyebilir.”

Serwa ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu. Beklediği bu değildi. “Ne diyorsun?”

“Onu seviyorum.”

“Onu seviyorsun! Ama Simone...”

“Ne söyleyeceğini biliyorum. Bunun ne anlama geldiğini henüz bilmediğimi sanıyorsun. Ama biliyorum, Serwa. Onu seviyorum.”

Serwa yavaşça başını salladı. Beni nasıl ikna edeceğini bilmiyordu. Ebeveynlerimizin öfkeleneneğini... Öptüğün ilk çocuğa âşık olmanın ne kadar çılgınca olduğunu...

“Onun bir fotoğrafı var mı?” dedi sonunda.

Telefonumda Dante’nin tek ve biricik fotoğrafını sakladığım gizli klasörü açtım.

Gizli bara gittiğimiz gece çekmiştim. Masada karşımda oturuyordu, müzik dinliyordu. Fotoğrafını çekmek için telefonumu kaldırdım ve o anda başını çevirip doğrudan bana baktı. Yüzünde ciddi bir ifade hâkimdi.

Gizli içki barı o kadar loştu ki fotoğraf neredeyse siyah beyaz gibi duruyor, tüm doygunluğundan yoksun görünüyordu. Dante’nin saçları yüzünün etrafındaki gölgelerde eriyor ve cildi gerçekte olduğundan daha soluk görünüyordu. Gözleri kaşlarının kalın çizgilerinin altında oniks gibi parlıyordu. Çenesi koyu sakalla çevrelendiğinden yüzünde morluk varmış gibi duruyordu.

Serwa dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı.

Ne gördüğünü biliyordum: Bir gangster. Bir haydut.

Dante’nin bundan çok daha fazlası olduğunu bilmiyordu.

“Kaç yaşında?”

“Yirmi bir.”

“Daha büyük görünüyor.”

“Biliyorum.”

Telefonumu geri verirken gözlerinde endişe hâkimdi.
“Umarım ne yaptığını biliyordur, Simone.”

Bilmiyordum. Hem de hiç. Biraz bile.

Kendi odama geri döndüm. Bir saat içinde Dante’yi görmeye gitmem gerekiyordu. Anneme Emily ile bir restoranda buluşacağımı söylemiştim.

Serwa ile yaptığım konuşmadan dolayı midem hâlâ bulanıyordu. Çatışmadan nefret ediyordum. Onaylanmamaktan nefret ediyordum. Tüm bunları en sevdiklerimle yaşadığımda dayanılmaz oluyordu.

Banyoma koşup lavaboya kustum. Sonra ağzımı suyla çalkalayıp aynada yüzüme baktım.

Gözlerimde Serwa’nın kiler gibi endişe hâkimdi.

12 DANTE

SIMONE’U GÖRMEYELİ NEREDEYSE BİR hafta olmuştu. Sinirliydim, onu sistemimden çıkaramadığım bir madde gibi arzuluyordum.

Bana anne babasının şüphelendiğini, evden her çıkmaya çalıştığında sorular sorduklarını söyledi.

Ona geri mesaj attım:

Gizlice dolaşmayı bırakmalıyız.

Cevap vermeye başladıktan sonra uzun bir duraklama oldu, sonra durdu, sonra tekrar başladı. Sonunda yanıt verdi.

Biliyorum. Ben de bundan hoşlanmıyorum.

Kaşlarımı çatarak hızlıca yazmaya devam ettim.

O zaman onlara benden bahset.

Bir uzun duraklama daha. Sonra cevap verdi.

İstiyorum. Korkuyorum.

Onun durumunu anlıyordum. Ailesinin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Onların onayıyla, kabulleriyle beslendiğini biliyordum.

Anlıyordum çünkü ailem de benim için önemliydi. Boyum veya gözlerimin rengi kadar onlar da benim bir parçamdı.

Bu, Simone için muhtemelen daha güçlüydü. Sürekli hareket halinde olduğunuzda, aileniz sabit olan tek şeydir. Onlar dünyanın merkezidir. Onun bu tutumuna sempati duyuyordum.

Aslında ailesinin nasıl hissettiğini bile anlıyordum. Simone bir sera orkidesiydi adeta; nadir, güzel, budanmış ve korunmuş. Tüm bu zaman boyunca ailesinin gözdesi olabilmek için özenle büyütülmüştü. Kız kardeşinin hastalığı nedeniyle ailesi tüm umutlarını ve hayallerini Simone'a bağlamıştı.

Simone kesinlikle bana göre değildi. Muhtemelen onu bir dük veya kontla eşleştirmeyi düşünüyorlardı, lanet olsun. O gerçekten muhteşemdi. İyi eğitim almasından, konuşmasını bilmesinden ve iyi huylu olmasından bahsetmiyorum bile.

Bir de bana bakın. Her açıdan istediklerinin tam tersiydim. Simone vitray bir pencere ve ben katedralin dışındaki taş heykeldim.

Lise eğitimi. Sabıka kaydı. Ailem varlıklı ve güçlüydü ama hepsi yanlış kaynaklardan geliyordu. Gallo ismi saçlarımız kadar karaydı.

Bunların hiçbirisi Simone'un babasının göz yumacağı şeyler değildi. Simone ona benden bahsettiği anda adamlarını işe koyacak, gömdüğüm her iskeleti çıkaracaktı; mecazi anlamda, umarım. Ama bunu gerçek anlamda da yapabiliirdi.

Kendimi onun hedef tahtasına koymak tehlikeliydi.

Dahası, sadece dikkatini çekmekten çok daha fazlasını yapmayı planlıyordum. Kendimi onun düşmanı yapacaktım; biricik kızının hırsızı olacaktım.

Simone kadar ben de Yafeu Solomon'un bunu kabul etmeyeceğini biliyordum. Bir saniye bile.

Ama bunun bir yolu yoktu.

Eğer onunla gerçekten, sonsuza dek birlikte olmak istiyorsam...

Bu yüzden telefonumu alıp ona mesajı gönderdim:

Daha fazla saklanmak yok. Onlarla tanışmak istiyorum.

Onun cevabını beklerken ağzım kurumuş, çenem gerilmişti.

Sonunda yanıt verdi:

Bu akşam onlara söyleyeceğim.

Derin bir iç çekerek telefonu yere bıraktım.

Büyük bir hata yapmadığımı umuyordum.

Babam bana Stella'da buluşmamızı söyledi, böylece diğer İtalyan ailelerden birinin reisi olan Vincenzo Bianchi ile akşam yemeği yiyebilecektik. Oğlu, arabasında iki tane on altı yaşında kızla sarhoş bir şekilde araba kullanırken başını belaya sokmuştu. Calumet Heights'ta yoldan çıkmış ve kızlardan biri ön camdan fırlamıştı. Bianchi, oğlunu hapisten uzak tutmaya çalışıyordu.

"Bu lanet olası savcı," dedi Bianchi, raviolisinden bir çatal dolusu alarak, "burada lanet olası bir cadı avında. Benim Bosco iyi bir çocuk. Hayatımda hiç başı belaya girmede. Sadece ikinci kez madde etkisi altında araç kullandığı için..."

Bosco "iyi bir çocuk" değildi. Aslında pisliğin tekiydi. Otuz iki yaşında, babasının işlerini berbat eden, yolcu koltuğunda reşit olmayan kızlarla şehirde dolaşan, kafası kokainle dolu bir he-rifti. Bosco geri kalanımıza daha fazla bela bulaştırmadan önce savcı onu içeri tıksa hepimiz daha iyi durumda olurduk.

Ama babam mafya lideri olduğundan dolayı -hak etsin ya da etmesin- Bianchi'ye yardım etmek için elinden geleni yapmak zorundaydı.

“Bölge savcılığıyla biraz bağlantım var,” dedi babam. “Ama şunu iyi anla, Vincenzo, bunun için biraz içeride yatabilir. Eğer biz önce oraya varıp kızlardan birini direksiyona geçirseydik... Polislerin onu arabada bulması iyi olmadı. Uyuşturucu ve alkol testi yaptılar...”

“Uyuşturucu testini siktir et! Bosco uyuşturucu falan kullanmıyor.”

“Belki de yok etmek için delillerden birkaçını alabiliriz,” dedi babam. “Her zaman birkaç bin dolar için evrak işlerini ‘kaybetmeye’ istekli bir polis vardır.”

Babam kadehindeki şarabı döndürerek bana baktı.

Bu noktada Bianchi’ye önerilerde bulunmam veya onu biraz cesaretlendirmem gerekiyordu. Ona her zamanki tehditler, rüşvetler, tanıkları korkutma konusunda yardım edeceğimizi bildirmem gerekiyordu...

Ama umurumda olmadı. Dikkatim dağılmıştı ve tedirgindim. Simone’u düşünüyordum. Acaba babasına benden bahsetti mi diye merak ediyordum. Belki de söylemek istemiyordu. Belki de benden utanıyordu. Bu düşünce göğsümü utanç ve öfkeyle yaktı.

“Ne düşünüyorsun, Dante?” diye sordu babam bana.

“Kız öldü mü?” dedim aniden.

“Ne?” Bianchi gücenmiş görünüyordu.

“Ön camdan fırlayan kız. Öldü mü?”

“Komada,” diye homurdandı Bianchi. “Ben olsam fişi çekerdim. Ne diye bitkisel hayatta tutuyorsun?”

“Ebeveynlerinin senin fikrini paylaşmamasına sevinmelisin. Yoksa Bosco cinayet suçlamasıyla karşı karşıya kalırdı.”

Babam bana uyarıcı bir bakış attı.

“Ebeveynleri kızlarını evde tutmalıydı,” diye dalga geçti Bianchi. “Nasıl giyindiğini görmeliydin. On dolarlık bir fahişe gibi.”

Yumruklarımı adeta iki taş gibi masanın altında sıkımtım. Bianchi'nin çenesine vurmak istiyordum. O tam bir ikiyüzlüydü, kendi oğlu kaldırımdaki tükürükten daha değersizken yılın babası gibi davranıyordu.

Bu tam da Simone'un ailesinin en çok küçümseyeceği türden, pis bir işti. Tam şu anda, küçümsedikleri kişi bendim.

Pişman olacağım bir şey söylemeden önce masadan uzaklaştım.

"Nero'yu bulmaya gidiyorum," dedim.

Uzaklaşırken babamın Bianchi ile işleri yoluna koymaya çalıştığını duydum. "Biz hallederiz, Vincenzo. Endişelenme."

Mutfağa geri döndüm ve restoranın sahibi olan Polonyalı Zalewski'ye başımla selam verdim.

"Oyuna mı gidiyorsun?" diye sordu bana.

"Nero mu oynuyor?"

Başını olumlu anlamda salladı.

"Gidip seyredeyim o zaman."

Bir depo dolabına açılır gibi görünen dar kapıdan içeri girdim. Ancak kapı, binanın derinliklerine inen dik ve karanlık bir merdivene açılıyordu.

Zalewski'nin yasadışı poker oyununu oynadığı yer burasıydı.

Şehrin en büyük veya en gösterişli oyunu değildi ama en çok ilgi gören oyunuydu. Profesyonel oyuncular ve sabırla küçük kazançlar peşinde olanlar genellikle daha büyük oyunları tercih eder, bu oyunlarda en az birkaç zayıf oyuncuyu kolayca alt edebileceklerinden emin olurlardı. Zalewski'nin oyununda ise sadece en iyiler oynardı. Orada kazanırsanız her yerde kazanabilirdiniz.

Zırhlı araç işlerinde payını ona verdiğimde Nero'nun parasını biriktirdiği şeyin bu olduğunu tahmin ediyordum. Rus oyuncu Sibirya'yı alt edeceğini düşünüyordu.

Ona *Sibirya* diyorlardı çünkü her zaman buz gibiydi; mükemmel oynadığınızda bile elinizi öldüren eldi.

Gerçekten de loş, dumanlı masaya vardığımda, *Sibirya*'nın bir uçta, iki *Bratva* arkadaşının yanında olduğunu ve Nero'nun önünde kocaman bir fiş yığınıyla karşısında oturduğunu gördüm. Diğer üç oyuncu Matador, Aksiyon Jack ve Koca Ağız Maggie'ydi.

Maggie beni görür görmez, "Hey, Dante!" diye bağırdı. "Neredeydin, koca oğlan? Seni bir aydır görmedim!"

Nero gri gözlerinde bir ışıltıyla bana baktıktan sonra bakışlarını tekrar fiş yığına çevirdi. Onun kendi yığını ve *Sibirya*'ninkini saydığını gördüm, bu sadece iki saniyesini almıştı. Kardeşim zekiydi, bunu itiraf etmekten nefret etsem de. Ama aynı zamanda pervasızdı ve kendine bir isim yapmak için can atıyordu. Özellikle ismi kadar soğuk ve sevimsiz olan *Sibirya*'yla oynamasından hoşlanmıyordum.

Sibirya, kızıl sakalı ve fıçı göğsüyle bir Rus'tan çok Viking'e benziyordu. Tırnaklarına kadar dövmeliydi.

Önünde yaklaşık on beş bin dolar varmış gibi görünüyordu, ancak Nero gibi bir bakışta sayamadım. Nero bunun yaklaşık üçte ikisine sahipti; belki on bin dolarlık fişi vardı, bildiğim kadarıyla sahip olduğu tüm para buydu.

Onu yakasından tutup buradan çekip çıkarmak isterdim ancak oyunun ortasında ayrılamazdınız.

Bu yüzden krupiyenin kartları dağıtmasını izlemem gerekti.

Sibirya küçük kör bahisteydi.* On dolarlık bir fiş attı. Sol tarafındaki Rus pas geçti, sonra Matador da aynısını yaptı. Maggie kartlarını açmadan önce bir dakika düşündü. Nero bahisleri yüz dolarlık bir fişle açtı.

* Dağıtıcı pozisyonundaki oyuncunun solundaki iki oyuncu ortaya para koymak zorundadır. Buna "kör bahis" denir. Kör bahis, küçük kör bahis ve büyük büyük kör bahis olmak üzere, toplam iki oyuncu tarafından oynanır. Kör bahis oynanması zorunludur. (ç.n.)

Sibiryaya homurdandı. Zamanında çok sayıda genç ve aç oyuncu görmüştü.

O agresif bahsi görmek istemeyen Matador ve diğer Rus oyununu bıraktı. Şimdi oyunda sadece Sibiryaya ve Nero kalmıştı.

Sibiryaya hiçbir çocuk tarafından zorbalığa uğramazdı. Üç yüz dolara tekrar bahsi yükseltti. Nero bunu gördü.

Krupiye ilk üç kartı açtı: As, on, on.

Nero pozisyon aldı. Sibiryaya da ortadaki yarısını, üç yüz dolar daha atıştı. Nero bin dolara yükseltip eli kontrol etti. Sibiryaya bunu gördü.

Nero sert bahis oynuyordu ama kardeşimi tanıyordum. Ne kadar agresif olduğunu ve kendini ne kadar kanıtlamak istediğini biliyordum. Herhangi bir şeye sahip olduğunu sanmıyordum. Muhtemelen sıralı bir el peşindeydi.

Sıradaki kart karo altıydı. Her iki oyuncunun da işine yaramazdı.

Sibiryaya ilk kez tereddüt etti. Muhtemelen Nero'da onlu olmasından endişeleniyordu. Bu da Sibiryaya'da onlu olmadığı anlamına geliyordu; elinde as ya da papaz olduğunu varsaydım. Bu, elinde iki çift olduğu ve üçlüye kaybedeceği anlamına geliyordu.

Sibiryaya pozisyonundan çıkmamak için bir kez daha kontrol etti.

Nero gülümsedi. Ortadaki parayı alabileceğini düşünerek bin dolar daha koydu.

Sibiryaya homurdanıp başını iki yana salladı. Fikrini değiştirmişti. Nero'nun saçmaladığını düşünüyordu ve bahsi almasına izin vermeyecekti. O da üç bin dolara yükseltti.

Nero'nun başı dertteydi, bundan emindim. O onluk yoktu ve Sibiryaya bunu biliyordu.

Nero yine de devam etti, şimdi ortada neredeyse dokuz bin dolar vardı.

Beşinci son kart da işe yaramazdı: Sinek üçlü.

Sibiryaya ortaya konan parayı kontrol etti.

Nero hiç tereddüt etmeden tüm fişlerini ortaya koydu.

Masada sessizlik hâkimdi.

Sibiryaya endişeli bir şekilde otururken gözleri para yığınınından Nero'nun sakın, zafer dolu ifadesine gidip geliyordu. Rus devam edip etmemesi gerektiğini söylemeliydi. Ama gururu tehlikedeydi. Eğer Nero'nun onluğu varsa, Sibiryaya kendini aptal yerine koymuş olacaktı. Ortadaki parada sadece dört bin üç yüz doları vardı. Emin olmadan tüm fişlerini bahse koyamazdı. Kimse ona blöf yapmaya cesaret edemezdi; bunun imkânsız olduğunu biliyorlardı.

Sibiryaya'nın ne kadar öfkeli olduğunu görebiliyordum ama bunu belli etmek istemiyordu. Tüm o fişleri boşa harcadığını kabul etmekten nefret ediyordu.

İki dakika boyunca gözden geçirdikten sonra kartlarını karıştırdı ve göstermeyi reddetti.

Önemi yoktu. Nero elinde ne olduğunu tam olarak biliyordu.

Nero kendi kartlarını açtı; bir vale ve bir kız. Görünürde on yoktu.

“Kahretsin!” diye bağırdı Maggie.

Nero kahkaha atarak Sibiryaya, “Çok kolay pes ettin,” dedi.

Adamın yüzü, sakalı kadar kızarmıştı. Soluk mavi gözleri kan çanağına dönmüş ve şişmişti. Konuşamayacak kadar öfkeliydi. Daha önce böyle bir blöfe denk gelip gelmediğini bilmiyordum.

Nero neşesini saklayacak nezaketi bile göstermedi. Aksine Sibiryaya'yı daha da kızdırmaya çalıştı.

“Acemi şanssı,” dedi Nero, alaycı bir tavırla.

Nero'ya gitme zamanının geldiğini söylemek istiyordum ama böyle bir darbeden hemen sonra ayrılmak Rusları daha da kızdırdı. Telaşımı gizlemek için ellerimi cebime soktum.

Nero kazancını bir kenara koyup bir sonraki ele hazırlandı. Bana bakmayı reddediyordu. Bunun çok kötü bir fikir olduğunu biliyordu.

Tekrar Sibirya'nın yığınınına baktığı dikkatimden kaçmadı. Şimdi Nero'nun daha büyük bir savaş ganimeti vardı: Rus'un on bir bin dolarına karşılık on dört bin dolar. Daha da önemlisi, Sibirya tam istediği konumdaydı, yani dikkatsizdi.

Birisi dikkatsizken sonraki elin ne olduğu önemli değildi. Tekrar oyundalardı. Sibirya'nın kanı kaynıyordu, savaşmak istiyordu. Yanındaki cin şişesinden bir yudum alıp oynamaya hazırlandı.

Dağıtıcı Sibirya'ya doğru hareket etti. Nero'ya karşı bir pozisyon aldı. Gerçekten de tek bir kart dağıtılmadan önce ortaya kör bir bahis koydu; potu iki katına çıkaran bir yüz dolar. Bu, Nero'ya sessiz bir meydan okumaydı.

Krupiye kartları açtı. Masadaki herkes Sibirya'nın kan dökmek istediğini biliyordu. Onun yolundan çekilmek istiyorlardı ama adam onların peşinde değildi, istediği Nero'ydu. Küçük kör bahisteki Rus, Matador ve Koca Ağız pas geçti. Sıra Nero'daydı.

Nefesimi tutarken elinde hiçbir şeyi olmadığını ve kartlarını açacağını umuyordum.

Bunun yerine Nero, beş yüz dolara yükseltti.

“Yine şeytanla dans etmek mi istiyorsun, evlat?” diye homurdandı Sibirya.

“Kesinlikle,” dedi Nero. “Şu şişenin dibinde cesaretini bulduğun sürece, yoldaş.”

Masada kimse bu ele dokunmak istemiyordu. Jack pas geçti ve diğer Rus da onu takip etti.

Sibirya ve Nero karşı karşıyaydı.

Sibirya henüz kartlarına bile bakmadı. Köşeleri kıvrıp bir göz attı. Yüzündeki kızarıklık bir nebze de olsa kayboldu. Kahretsin.

Kesinlikle pozisyonda iyi bir şey vardı. Elbette, oyuna daha yumuşak bir şekilde devam etti. Canavar bir eli olduğunu belli etmek istemiyordu. Nero'yu tekrar blöf yapmaya zorlamak istiyordu.

Nero da kandırılmak için tam doğru yerdeydi. Çünkü Sibirya dikkatsizdi ve potayı iki katına çıkardığından dolayı, Nero muhtemelen boktan bir eli olduğunu varsayıyordu.

Kartlar kız, kız, on olarak çıktı.

İlk hareket eden Nero oldu. "Burada bahse gireceğim. Umarım seni korkutmaz, Sibirya," dedi kayıtsız bir tavırla.

Ortaya bahsini koydu: Bin dolar.

Sibirya tereddüt etmeden bini attı. "Kendi lanet olası mezarını kaz, evlat."

Nero'nun tekrar sıralı bir el peşinde olduğunu düşünüyordu.

Sıradaki kart bir başka papazdı.

Kart çıkarken Sibirya'nın yüzünü izledim. Bana mı öyle geldi bilmiyorum ama sanırım kırmızı kaşları hafiften seğirdi. Az önce elini yapmıştı. Elinde *full house*' olduğundan emindim.

Nero o kadar küstahtı ki buna dikkat bile etmedi. Sibirya'ya bakmıyordu, bu yüzden seğirmeyi görmedi. Kendi fişlerine bakarken tekrar bahis yapmaya hazırlanıyordu. Keşke durması için bağırabilseydim.

Pot şimdi üç bin dolardı. Nero iki bin daha bahse girdi.

Sibirya, Nero'yu her turda yükseltiyordu; tıpkı önceki elde yaptığı gibi.

Bu sefer blöf olmayacaktı. Beş bine yükseltti.

Nero da balıklama atlıyordu.

Krupiye bile odadaki belirgin gerginlikten dolayı huzursuzdu. Son kartı açtı: Maça iki. Kimseye faydası yoktu.

-
- Full House, pokerde üç aynı değerde kart ve bir çift karttan oluşan güçlü bir el kombinasyonudur. Örneğin: Üç tane kız ve iki tane as gibi. (e.n.)

Siberia gülümsedi. Nero'nun son elde olduğu gibi davranacağından emindi. Ama olmadı.

Nero, öyleymiş gibi davranarak “*Rest,*” dedi.

Sibiryaya tüm sarı dişlerini göstererek sırtıttı. Daha *rest* sözcüğü dudaklarından çıkmadan Nero'ya bittiğini söyledi.

Sibiryaya papazları çevirdi. Çılgın bir eli vardı; papazlar kızlardan fazlaydı.

Nero küçük bir iç çekti. Sonra papazlarını çevirdi. En başından beri elinde dörtlü vardı.

Sibiryaya ne gördüğünü kavrayamıyormuş gibi masaya boş boş bakıyordu. Sağındaki arkadaşı, “*Etot grebanyy chiter!*”^{*} diye mırıldandı.

O an ne olduğunu anladı. Sibiryaya şiddetle bağırdı. Ayağa fırlayınca iki yoldaşı da onunla ayağa kalktı. Aşağı inerken silahları aranmamış olsaydı, Kızıl Ordu'nun tamamının kardeşimi kurşunlarla delik deşik etmelerini engelleyebileceğini sanmıyordum. Şu anki halleriyle, onu çıplak elleriyle parçalamak istiyorlarmış gibi görünüyorlardı.

Nero gergin ve hareketsiz bir şekilde öylece oturuyordu, kazancını toplayacak kadar aptal değildi.

“*Oturun,*” diye bağırdım, sesim odanın öbür ucundan yankılandı.

Sibiryaya bana bakarken omuzları sinirden titriyordu. “Kardeşin bir *hilekâr*.”

“Seni alt etti,” dedim açıkça. “Her şeyi izledim.”

Birkaç adım daha yaklaşıp Nero'nun arkasına geçtim. Diğer oyuncular yerlerine çakılmış durumdaydı, Rus öfkelerini onlardan çıkarır diye konuşmuyorlardı. Koca Ağız Maggie bile bir kereliğine çenesini kapalı tutuyordu.

* Tüm paranın ortaya konması. (e.n.)

** (Rus.) Kahrolası hilekâr! (e.n.)

“Oynamak için çok genç,” dedi diğer *Bratva*’lardan biri.

“Onu oyuna aldığında bunu umursamadın,” dedim.

“Olan oldu,” diyen krupiyeye, ellerini kaldırdı. “Ödemeyi yapıp oyunu bu gece için kapatalım.”

Bunu söylemek yanılttı; Sibiryaya bir oyun daha teklif etse daha iyi olurdu. Yine de cüsseyle kapıyı kapattığım için Ruslar bundan vazgeçmek zorundaydı.

Ancak son bir hamle yapmadan olmazdı.

“Bugün beceriksizin teki oyunu kazandı,” diye alaycı bir şekilde güldü Sibiryaya.

Nero gözlerini kıstı. Ona hilekâr demelerini umursamamıştı ama beceriksiz? Bu çok fazlaydı.

Kalın bir KGB aksanıyla Nero alaycı bir şekilde, “Kurabiye ister misin, şişko bebek?” diye sordu.

Bratva onun üzerine atladı.

Masayı devirip sanki bir kartonmuş gibi bir kenara fırlattım. Fişler her yöne saçılıp yere yuvarlandı. Nero ve Rusların arasına atlayıp ilkini yakaladım ve onu devrilmiş masanın üzerine fırlattım.

Arkamdan, Nero’nun çakısını açarken çıkardığı sesi duydum. Üstünü kim aradıysa pek iyi bir iş çıkarmamıştı. Ya da daha doğrusu, Nero’nun saklamak istediği bir şeyi bulmak için tüm vücudunu MR’dan geçirmeleri gerekirdi.

Sibiryaya ve diğer Rus tereddüt etti.

Merdivenlerden aşağı doğru gelen ayak seslerinin ardından Zalewski, “Hepiniz kesin şunu!” diye bağırdı.

Masanın devrilmesinden ve Rus’un odanın öbür ucuna uçmasından çıkan gürültüyü duymuştu. Şimdi öfkeden kıpkırmızı bir yüzle bodrumdaydı.

“Benim oyunumda kavga yok!” diye bağırdı. “Hepiniz defolun!”

“Fişlerim olmadan olmaz,” dedi Nero inatla.

Bu noktada kardeşimi kendim boğmak istedim.

Bunun yerine krupiyeye doğru başımı sallayıp fişleri almasını söyledim.

Yirmi bin dolara benzeyen bir parayı topladığında, “Parasını verin,” dedim.

Krupiye, Zalewski’ye baktı ve o da başını sertçe salladı.

Sonra krupiye kasayı açıp banknotları saydı. Paraları bana uzatınca ben de cebime tıktım.

Bu arada Ruslar öfkeli soluk gözleriyle olan biteni izliyorlardı.

“Masada tekrar buluşacağız,” dedi Sibirya, Nero’ya.

“Hayır, siktir git! Buluşma falan yok,” dedim ona.

Ardından Nero’yu merdivenlerden sürükleyerek yukarı çıkardım.

Düzenleme

Ny.ozlem

13

SIMONE

DANTE'Yİ ANNEME BABAMA ANLATMAKTAN çekinsem de yemeğimizi bitirir bitirmez aynı gece onlara konuyu açtım. Serwa'nın da orada olmasını isterdim ama yorgundu ve erken yatmıştı.

"Anne, baba," dedim, "sizinle bir şey konuşmak istiyorum."

Annem beklenti içindeyken sürprizlerden hiç hoşlanmayan babam, kaşlarını çatmıştı.

Derin bir nefes aldım. "Biriyle tanıştım. Birkaç aydır çıkıyoruz."

Annem gülümsedi. Bunu önceden tahmin ediyormuş gibi memnun görünüyordu. "Jules, değil mi?" dedi. "Geçen hafta kahvaltıda annesini gördüm ve dedi ki..."

"Jules değil," diyerek sözünü kestim.

"Ah." Yüzündeki gülümseme kayboldu ama tamamen değil. Genç Elçiler'den başka bir çocuk ya da Emily'nin bir arkadaşı olduğunu düşünüyordu.

"Adı Dante Gallo," dedim. "Buralı. Chicago'lu."

“Kimmiş?” diye sordu babam hemen.

“O, şey, şey... Ailesi inşaat işiyle ilgileniyor. Ve restoran işi...” dedim. Mesleklerinin en az rahatsız edici olanını listelemeye çalışıyordum.

Babam kandırılacak biri değildi. “Gizli gizli görüşmeye gittiğin kişi o mu?” diye söylendi.

“Yafeu, neden sen...” dedi annem.

“Wilson’ın bana söylemediğini sanma,” dedi babam, gözlerini benden ayırmadan. “Seni kütüphaneye bırakıyor ve sen onu altı saat sonra arıyorsun. Yemeklerden ve partilerden kayboluyorsun...”

“Gözetim altında olduğumu fark etmemiştim,” dedim soğuk bir şekilde.

“Gizli gizli mi çıkıyordun?” Annem kaşlarını çatı. “Gerçekten anlamıyorum...”

“Ne saklıyorsun?” diye sordu babam. “Görüştüğün bu adam kim?”

Ter içinde kalmıştım ve karnım sürekli burulup duruyordu. Bundan nefret ediyordum. Ama ne ağlayacak ne de kusacaktım; bu sefer değil. Sakin kalmalıydım. Açıklamalıydım.

“İyi bir adam,” dedim kararlı bir şekilde. “Onu önemsiyorum... Çok fazla. Sana ondan bahsetmek istemedim çünkü ne düşüneceğini biliyordum.”

“Ne?” dedi babam ölümcül bir sakinlikle. “Ne düşünecekmişim?”

“Ailesinin... bir suç geçmişi var.”

Babam Twi dilinde sövmeye başladı.

Annem şaşkınlıkla bana bakıyordu. “Ciddi olamazsın, Simone...”

“Ciddiyim. Çok ciddiylim.”

“Bir... Bir mafyaya mı âşık oldun?”

“O öyle biri değil.”

Artık yalan söylemek istemiyordum ama Dante’nin ne olduğunu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Güçlü, cesur, zeki, tutkulu... Ailemin kullandığı korkunç terimlerle tanımlanmasından nefret ediyordum. Ama aynı zamanda onun masum olduğunu, hiçbir zaman yasayı çiğnemediğini iddia edemezdim...

“Onunla tanışmanı istiyorum,” dedim toparlayabildiğim en kararlı tonla.

“Söz konusu bile olamaz!” diye dalga geçti babam.

“Bekle, Yafeu,” dedi annem. “Belki de yapmalıyız...”

“Kesinlikle hayır!” Ardından benden yana dönerek konuşmasına devam etti. “Bu adamı bir daha görmeyeceksin. Onu telefonundan engelleyeceksin, adını ve eşkalini personele vereceksin ve bu andan itibaren...”

“Hayır!” diye bağırdım.

Annemle babam susmuş, bana şok içinde bakakalmışlardı.

Sanırım daha önce onlara hiç hayır dememiştim. Kesinlikle onlara hiç bağırılmamıştı.

Kalbim hızla çarparak “Onu görmeyi bırakmayacağım. Sen onunla tanışmasan bile. Sana göre o bir yabancıyken onun hakkında hiçbir şey söyleyemezsin. Onu benim kadar tanımıyor-sun...” dedim.

Babam bana bağırarak istiyormuş gibi görünüyordu, ancak annem kolunu tuttu. Bir an sonra nefes aldı ve “Tamam, Simone. Onu akşam yemeğine davet et bakalım,” dedi.

Annem bile buna şaşırmıştı.

“Akşam yemeği?” dedim.

Dudaklarını ince bir çizgi halinde birbirine bastırdı. “Kızımın kalbine sızan bu adamla tanışacağız. Ve tam olarak nasıl bir insan olduğunu göreceğiz.”

Kulaklarım uğulduyordu. Kabul ettiğine inanamıyordum. Hile yapıyor gibi duruyordu. Birazdan maskesi yüzünden düşecekmiş gibiydi.

Ama babam başka bir şey söylemedi. Benim cevabımı bekliyordu.

“Teşekkür ederim,” dedim sessizce. “Yarın akşam için davet edeceğim.”

“Güzel,” dedi babam. “Sabırsızlanıyorum.”

Akşam yemeği tam bir felaketti.

Babam kapıyı açtığı andan itibaren bunun böyle olacağını biliyordum.

En iyi takım elbiselerinden birini giymişti; lacivert Brioni. Bu bir hoş geldin ya da saygı ifadesi değildi. Mümkün olduğunca korkutucu görünmek istiyordu.

Dante’yi soğuk bir şekilde selamladı. Babam istediğinde korkunç derecede sert olabiliyordu.

Sorun şuydu ki Dante de karşılığında aynı şekilde sertti. Gömlek ve pantolon giymişti. Saçları güzelce taranmış ve ayakbaları parlatılmıştı. Ama babam gibi zarif görünmüyordu.

Dante kalın önkollarını ortaya çıkaracak şekilde gömleğinin kollarını yukarı sıırmıştı. Kolları siyah kıllarla kaplıydı ve kaslarıyla damarları belli oluyordu. Kocaman eli, babaminkini kavrarken şiş eklemleri ve serçe parmağına taktığı altın aile yüzüğüyle acımasız bir ele benziyordu.

Bunun aksine babamın elleri ince, zarif ve manikürlüydü. Ayrıca saati ve kol düğmeleri bir beyefendinin mücevherleri gibi görünüyordu.

Dante tıraş olmamış gibiydi, oysaki ben tıraş olduğunu biliyordum. Sadece koyu kılları yüzünden her zaman kirli sakallı gibi duruyordu.

Annem ve kız kardeşimi selamladığında, en nazik tonunu kullandığını biliyordum ama sesi bir homurtu gibi çıktı. Onlar sesine alışkın değillerdi. Annem aslında biraz ürkütü. Yumuşak ses tonuyla gerçekten korkutucu homurtusu arasındaki farkı nasıl ayırt edeceklerini bilmiyorlardı. Onlara, söylediği her şeyde kaba ve görgüsüz geliyordu, hatta onları övmeye çalıştığında bile.

“Eviniz çok güzelmiş,” dedi anneme.

Bu da yanılttı, sanki daha önce hiç güzel bir evde bulunmamış gibiydi, ama ben Gallo malikânesinin kendi tarzında güzel ve saygıdeğer olduğunu biliyordum. Bu kiralık yerden çok daha fazla güzel ve saygıdeğerdi.

Zaten korkudan kendimi berbat hissediyordum ve akşam yemeği daha yeni başlamıştı.

Hepimiz yemek masasının etrafına geçtik.

Babam başta, annem diğer ucundaydı. Serwa bir tarafta oturuyordu; Dante ve ben diğer tarafta. En azından hemen yan yanaydık.

Hizmetçilerden biri çorbayı getirdi.

Yüzeyinde zeytinyağı parıltısı olan bir gaspaço* çorbasıydı. Dante, soğuk çorbaya şüpheyile baktı.

Kaşığını aldı. Kaşığı kocaman elinde komik derecede küçük görünüyordu. Babam, annem ve kız kardeşim, sanki hayvanat bahçesindeki bir hayvanmış gibi ona bakıyorlardı. Onlara o kadar kızgındım ki ağlamak istiyordum. Bunu kastetmediklerini biliyordum ama o katı ifadelerini, altta yatan iğrenmeyle birlikte nezaket maskelerini görmek canımı acıtıyordu.

* Çiğ sebzelerden yapılan ve soğuk servis edilen, domates bazlı İspanya'nın güney bölgesinde keşfedilmiş ve dünyaca kabul görmüş bir çorba çeşidi. (ç.n.)

Dante de bunu hissetti. Sakin olmaya, onlara karşı sıcak davranmaya çalışıyordu. Ama parlak ışıklar, gergin inceleme, masayı kaplayan sessizlik altında bu imkânsızdı. Kaşıklarımızın her şıkırtısı yemek odasında daha da büyüyordu.

Dante kaşığını bırakmadan önce çorbadan birkaç lokma aldı. Bu kadar çok insan sizi izlerken yemek için fazlaydı bile.

“Çorbayı sevmedin mi?” diye sordu babam, soğuk bir nezaketle. “Mutfaktan başka bir şey isteyebilirim. Ne yemeyi seversin?”

Bunu sanki Dante’nin pizza ve patates kızartmasıyla beslendiğini düşünüyormuş gibi söylemişti. Normal insan yemeği Dante’nin takdirinin ötesindeymiş gibi.

“Çorba mükemmel,” diye homurdandı Dante. Kaşığını tekrar aldı ve aceleyle beş, altı kaşık daha içti. Telaşından dolayı kırmızı çorbadan kar beyazı masa örtüsüne damlattı. Dante kızardı ve lekeyi peçetesiyle silmeye çalıştı; bu, durumu daha da kötüleştirdi.

“Ah, bununla uğraşma,” dedi annem.

Bunu nazıkçe söylese de kulağa küçümsüyormuş gibi gelmişti, sanki Dante masada oturan bir Alman çoban köpeğiydi de ondan daha iyisi beklenemezdi.

Bir lokma bile yiyemedim. Çorbanın kokusu hiç iyi değildi, sanki içinde demir talaşı varmış gibiydi. Gözyaşlarımı zor tutuyordum.

“Dante.” Babam her zamanki gibi sakın ve dikkatli bir ses tonuyla konuştu. “Ne iş yapıyorsun?”

“Ailem birkaç işletmeye sahip.” Dante’nin sesi de babamınki kadar sakindi ve babamla göz göze gelmekte hiç zorlanmıyordu.

“Ne tür işletmeler?”

“İnşaat. Emlak. Restoran.”

“Gerçekten öyle,” dedi babam. “Ayrıca birkaç çamaşırhane ve bir striptiz kulübü, öyle değil mi?”

Dante'nin çenesinde bir kas seğirdi. Babam Gallo Ailesi hakkında araştırma yaptığını açıkça belli etmişti.

Dante, "Doğru," diye onayladı.

"Ailenin Chicago'da uzun bir geçmişi var, değil mi?"

"Evet."

"Meyer Caddesi'ndeki ev tek kelimeyle büyüleyici. Aileniz yüz yıldır orada olmalı."

"1902'den beri," dedi Dante sertçe.

Babam kaşığını bıraktı ve ince, biçimli ellerini önündeki masaya koydu. "Merak ettiğim şey," dedi, "kızımın İtalyan mafyasıyla ittifak kurmasına neden izin vereceğimi düşünüyorsun?"

Masaya buz gibi bir sessizlik çöktü. Hepimiz yerimizde donup kalmıştık; annem kocaman gözlerle oturduğu sandalyede kaskatı kesilmişti, Serwa kaşığını ağzına götürse de çorbasından bir yudum almadı ve ben de etimi kanatacak derecede tırnaklarımı avucuma bastırdım. Babam Dante'ye bakarken Dante de gözlerini ondan ayırmıyordu.

"Her ailenin sırları vardır," dedi Dante, sert sesi babamın kültürlü tonuna tam zıttı. "Örneğin siz, Akra'da büyümüşsünüz... Para için birinin boğazını kesen bir akraba bulmak için çok uzağa bakmanıza gerek kalmazdı sanırım."

Babam gözünü kırpmadı ama gözlerindeki öfkeyi görebiliyordum. Dante'nin bu ifadenin ne kadar doğru olduğunun farkında olup olmadığını bilmiyordum. Babamın yerel bir gangster için çalışan iki amcası vardı. Bir gün kız kardeşlerine şehrin zengin kesiminde hizmetçi olarak iş teklif etmişlerdi. Kızlar çantalarını toplayıp hafta sonları eve dönmeyi planlamışlardı. Ama bir daha geri dönmediler; babam onları bir daha hiç görmedi.

Babamın eli masanın üzerinde seğirdi. Sanırım cevap verecekti ama Dante henüz konuşmasını bitirmemişti.

“Sanırım bu Afrika’da normal,” diye homurdandı Dante. “Ya Londra’ya geldikten sonra? Gerçek para orada. Yüksek risk fonları, şirket birleşimleri ve satın almalar, büyük ölçekli gayrimenkul işlemleri... İmaj, parayla iyi anlaşıyor. Çok iyi. Ama uluslararası finansörlerle ilgili hiçbir şeyimiz yok... Bu bambaşka ölçekte bir suç.”

Babam hafifçe cıklarken üst dudağı alaycı bir şekilde yukarı kalktı. “Bunun doğru olmasını isteyeceğinden eminim. Benim ellerim siyah olabilir ama seninkiler kanlı. O eller asla kızıma dokunmayacak. Bu geceden sonra asla.”

Dante’nin gözleri o kadar karardı ki babamınki yanında hiçbir şeydi; hiç iris yoktu, sadece siyah gözbebeği.

Korkarım babama bana çoktan dokunduğunu söyleyecekti. Mümkün olan her şekilde. Artık babamm saf küçük prensesi değildim. Yakınından bile geçmiyordum.

Ama Dante bana asla böyle ihanet etmezdi.

Bunun yerine, “Bu sizin kararınız değil,” dedi.

“Evet, öyle,” dedi babam. “Ben Simone’un babasıyım. O da bana itaat edecek.”

Dante bana baktı. Bu korkunç akşam yemeği başladığından beri ilk kez göz göze geliyorduk. Ve ilk kez Dante’nin zırhında bir çatlak görüyordum. Buraya karanlık bir şövalye gibi, sert ve boyun eğmez bir şekilde girmişti. Şimdi gözlerinde ilk savunmasızlık belirtisini görebiliyordum. Bir soru: Babam doğruyu mu söylüyordu?

Ağzım konuşamayacak kadar kupkuruydu. Çatlamış dudaklarımı yaladım ama yeterli değildi. Tek bir kelime bile söyleyemedim.

Dante’nin çenesindeki kas yeniden seyirdi. Kaşlarını hayal kırıklığıyla düşürdü. Annemden yana döndü.

“Misafirperverliğiniz için teŖekkür ederim.”

Bununla birlikte ayağa kalkıp odadan çıktı.

Ayağa kalkmalıyım.

Arkasından koŖmalıyım.

Bunun yerine doğrudan çorba kâseme kustum. El deđmemiŖ gaspao mahvolmuŖtu.

14

DANTE

SIMONE'UN EVİNDEN FIRTINA GİBİ çıkmamalıydım.

Babasının bana meydan okuyacağını biliyordum. Sadece Simone'un benim tarafımda olacağını düşünmüştüm. Ailesiyle, birlikte yüzleşeceğimizi düşünmüştüm.

Bu dünyada beni ondan koparabilecek kimse yoktu. Onun da aynı şekilde hissettiğini düşünmüştüm.

Bu yüzden dönüp ona baktığımda ve gözlerindeki şüpheyi gördüğümde kalbim paramparça oldu. Göğsümün içindeki etin yırtıldığını hissedebiliyordum.

Onun için her şeyi göze alırdım. Yeter ki birlikte olalım.

Benden utanıyordu. Bunu anlayabiliyordum. Kılığıma kıyafetime dikkat etmiştim. Ama bu yeterli değildi. Görünüşümü, kim olduğumu değiştiremezdim.

Sanat galerisinde dolaşan bir ayı gibi hissediyordum. Yaptığım her şey beceriksizce ve yanıltıcı.

Ve sonra öfkeyle oradan ayrıldım; onların düşündüğü kadar medeniyetsiz olduğumu kanıtladım.

Sonra Simone'u aramaya çalıştım. Yirmi ya da otuz kez. Hiç cevap vermedi. Beni görmezden mi geliyordu, yoksa babası telefonunu mu almıştı, anlayamadım.

Günlerce evlerinin etrafında dolaştım durdum. Simone'un şoförüyle dışarı çıktığını görmedim. Sadece her gün babasını ve bir kere de annesini gördüm.

Bu beni deli ediyordu.

Zaman geçtikçe yemeğin benim hatam olduğunu düşünmeye başladım. Hayvan gibi davrandığımda Simone'un beni desteklemesini beklemek çok fazlaydı. En başından beri babasını kızdırmıştım, ne yapmasını bekliyordum ki?

Onu görmeliydim.

Geceyi bekledim ve araziye tekrar gizlice girdim.

Ama bu sefer güvenlik ekibi sadece etrafta dolaşmıyordu. Yüksek alarmdalardı. Sensörler yerleştirmişlerdi ve etrafta dolaşan lanet bir Doberman vardı. Ben araziye üç metre bile yaklaşmadan havlamaya başlıyordu.

Bunların hiçbirini planlamamıştım. Simone'u görmek için can atıyordum. Bu kısmı düşünmemiştim.

Beni hemen kovaladılar ve güvenlikten birinin polisi aradığını duydum. Tekrar aşağılanmış bir şekilde oradan sıvıştım.

Simone'un karanlık eve karşı parlak, ışıldayan bir çerçeve gibi asılı duran penceresine baktım. Orada birinin elini pencereye dayamış halde durduğunu görüm. İnce silüetini ve camdaki parmaklarını gördüm. Ama yüzünü seçemedim. Gitmemi mi, yoksa tekrar denememi mi istediğini bilmiyordum.

Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu.

15

SIMONE

AKŞAM YEMEĞİNDEN SONRA ANNEM ve babamla kavga etmek korkunçtu. Saatlerce bağırıştık ya da babam ile ben bağırıştık. Annem, beti benzi atmış halde sessizce otururken bize hayretler içerisinde bakıyordu.

“Bunu bize nasıl yapabildin?” diye sordu babam. “Senin için yaptığımız her şeyden sonra, Simone! Bizim sağlamadığımız neye ihtiyacın oldu ya da neyi istedin? Partiler, kıyafetler, tatiller, paranın satın alabileceği en iyi eğitim! Şımarıksın. Korkunç derecede şımarıksın. Bizi böyle rezil edeceğini düşünmek! Kendini rezil edeceğini düşünmek! Bir haydut, bir suçlu, bir mafya babası! İğrenç. Seni çok daha iyi yetiştirdiğimizi sanıyordum. Ahlakın olduğunu sanıyordum. Kendin için istediğin bu mu? Bir gangsterin karısı olmak mı? Seni öldürene ya da ortaklarından biri öldürene kadar. İstedığın bu mu? Arabaya konan bir bombayla yok edilmek mi? Ya da kocan hapiste çürürken kanlı parayla satın alınmış bir evde tek başına mı oturmak istiyorsun?”

Bıçak gibi keskin sözler, her yönden bana tekrar tekrar vuruyordu. Tek bir kesik bile öldürmeye yetmiyordu ama kanamadan dolayı kendimi güçsüz hissediyordum.

Sorun şuydu ki kendi düşüncelerimi bana bağırarak söylüyordu. En büyük korkularımı.

“Geleceğini umursamasan bile, bunu bize nasıl yapabilirsin? Annen ve benim uğruna çalıştığımız her şeyden sonra. Adımıza ve itibarımıza bu lekeyi mi süreceksin? Peki ya kız kardeşin? Onun İtalyan Mafyası ile bağlantılı olduğunu öğrendiklerinde bankacılık sektöründeki işini sürdüreceğini mi düşünüyorsun? Bencil! Tamamen bencilsin.”

Babamın sözleri beni tekrar tekrar yere sererken koltuğa oturmak zorundaydım.

Sonunda annem araya girdi. “Simone, bu adamı sevdiğini sandığını biliyorum...”

“Seviyorum, anne. Onu seviyorum.”

“Aşkın ne olduğunu henüz bilmiyorsun, *ma chérie*. Çok gençsin. Birçok kez âşık olacaksın...”

“Hayır, anne. Böyle değil...”

Onlara açıklayamıyordum. Aşkın gelip geçebileceğini ama Dante ile aramızdaki bağın sonsuza dek süreceğini açıklayamıyordum. Tenimin her santimine kadar ona bağlıydım. Kalbim onun göğsünde ve onunki benimkinde atıyordu. Onun içini görüyordum. O da beni görüyordu.

Genç ve aptal olduğumu biliyordum. Ama hayatımda bir şeyden emin olduysam o da şuydu: Dante'ye hissettiklerimi bir daha asla yaşayamayacaktım. Başka hiç kimseyle. O benim ilk, son ve tek aşkımdı.

Şimdi gerçekten bir tutsaktım. Telefonumu, dizüstü bilgisayarımı elimden aldılar. Sebep ne olursa olsun evden çıkmama izin verilmiyordu.

Dante'nin bana mesaj atmaya ve beni aramaya çalıştığını bilerek acı çekiyordum. Dante ısrar ederse babamın yapacaklarından korkuyordum.

Gözümde yaş kalmayana kadar odamda ağlayıp durdum. Göz pınarlarım kuruyup kaldı. Sessiz hıçkırıklara boğuluyordum.

Annem tepsi tepsi yemek getiriyordu ama ben onları görmezden geliyordum.

Odama sadece Serwa girebiliyordu. Yatakta yanıma oturup sırtımı okşadı.

“Eve gelmesi çok cesurca bir hareketti,” dedi. En azından Serwa, Dante ile tanıştığında onun hakkında nazik bir fikir edinmişti.

“Gitmeni istemiyorum,” diye hıçkırdım. Birkaç gün içinde yeni işine başlamak için Londra'ya gitmesi gerekiyordu.

“İstersen kalırım,” dedi.

Bunu gerçekten istiyordum. Çok istiyordum. Ama başımı iki yana salladım. “Hayır,” dedim. “Gitmelisin. Belki babam beni aramana izin verir...”

“Elbette, izin verecek,” dedi Serwa.

Her gün saatlerce uyuyordum. Neden bu kadar yorgun olduğumu bilmiyordum. Beni boğan o yoğun, kara ıstırap olmalıydı.

Hem kendimi bu kadar hasta hissetmeyeyim hem de baş dönmesi çekmeyeyim diye annemin getirdiği yiyeceklerden yemeye çalışıyordum ama çoğu zaman tekrar kusuyordum.

Bir gece, bahçede bir kargaşa duydum; bağırışlar ve itişmeler. Pencereden hiçbir şey göremedim ama Dante'nin beni görmek için içeri girmeye çalıştığını emindim. Babam güvenlik görevlilerimizi artırmıştı. Dante içeri giremedi. Sanırım onu yakalayamadılar çünkü babam bunu kesinlikle yüzüme vururdu.

Dante burada tutsak olduğumu biliyor muydu? Sadece bir dakikalığına bile olsa onunla konuşmak istediğimi biliyor muydu?

Yoksa anne babama boyun eğdiğimi mi düşünüyordu? Onların istediği gibi onu terk edeceğimi?

Vazgeçmedim.

Yine de...

Kendime karşı dürüst olmam gerekirse...

Ben de tam olarak evden kaçmaya çalışmıyordum.

Sadece hasta ve perişan olduğum için değil. Bir bıçağın keskin tarafının üzerinde dengede duruyormuşum gibi hissediyordum; her yönden on bin fit yükseklikten hiçliğe düşüyordum.

Dante ve ailem arasında bir seçim yapmak imkânsızdı. Her iki durumda da benim için değerli bir şeyi kaybediyordum. Kendi parçamı.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Bıçağın üzerinde dengede durduğum süre uzadıkça, etime daha çok batıyor ve beni ikiye bölüyordu.

Sonunda tamamen bambaşka bir seçim ortaya çıktı.

Serwa odama bir kâse dondurma getirdi. Felaket akşam yemeğinden sekiz gün sonra, saat yediydi.

Dondurmayı kucağıma koydu. Naneli, çikolata parçalı dondurma; en sevdiğimdi.

“Bir şeyler yemelisin, *onuabaa*,” dedi.

Kâsedeki dondurmayı karıştırınca hemen erimeye başladı. Yeşil rengi çok çirkin duruyordu.

Biraz alıp masaya koydum. “Tadı güzel değil.”

Serwa kaşlarını çattı. Başkalarındaki hastalık belirtilerine karşı her zaman hassastı çünkü kendisi de her zaman bundan mustarıptı. Âdet sancım olduğunda bana sıcak bir ped getiren veya soğuk algınlığım olduğunda fısıfısını ödünç veren ilk kişi hep oydu.

“Solgun görünüyorsun,” dedi bana.

“Bir haftadır odadan doğru düzgün çıktığım yok. Burada güneş gördüğüm mü var?”

Huysuzlandığımı biliyordum. Serwa yarın Londra’ya gitmek üzere yola çıkacaktı. Ona sarılıp film izlemek isteyip istemediğini veya valizini toplamak için yardıma ihtiyacı olup olmadığını sormalıyım.

Ben teklif etmeden önce Serwa aniden ayağa kalktı.

“Eczaneye gitmem gerek,” dedi. “Birazdan dönerim.”

“Wilson’ı göndersen olmaz mı?”

“Geri döneceğim,” diye tekrarladı Serwa.

Yeniden yatağa uzandım, neden hemen eczaneye koşması gerektiğini umursamayacak kadar yorgundum. Aslında tam kapsamlı gözetim altında sıkışıp kalmışken istediği zaman işlerini halledebilmesini biraz kıskanıyordum.

Bir saat sonra plastik bir torbayla geri döndü.

“Simone,” dedi tereddütle. “Bunu kullanmalısın bence.”

Dikdörtgen bir kutu uzattı.

Bu bir hamilelik testiydi. Boş boş baktıktan sonra ona kaşlarımı çattım. “Buna ihtiyacım yok.”

Dante ve ben sadece bir kez korunmasız seks yapmıştık. Tek bir seferden hamile kalmam çok düşük bir ihtimaldi.

“Lütfen,” dedi Serwa sessizce. “Benim hatırım için.”

Kutuyu elinden aldım. Testi yapmak istemiyordum. Bu aşılamaıcıydı ve zaten yeterince stresliydim. Ama testi görmemle zihnimde bir şüphe tohumu belirdi.

Yorgundum, başım ağrıyordu, midem bulanıyordu...

En son ne zaman regl olduğumu düşünmeye çalıştım. Son birkaç hafta nasıl geçti anlamamıştım. Bu ay ya da önceki ay regl oldum mu tam olarak hatırlamıyordum. Zaten düzenli olarak da regl olmazdım.

Emin olmak için çubuğa işeyecektim. Niyetim Serwa'ya endişelenecek bir şey olmadığını göstermekti, zaten endişelendiğim binlerce şey vardı.

Her zamanki kadar düzenli ve pırıl pırıl olmayan banyoma doğru yürüdüm. Hizmetçinin temizlik yapmasına izin vermiyordum. Nemli havlular yerdeydi ve ayna dış macunu lekeleriyle kaplıydı. Makyaj malzemelerim tezgâhın her tarafına dağılmıştı ve çöp kutusu taşıyordu.

Klozete oturup talimatları okudum. Yeterince basitti; gösterenin kapağını çıkardım, çubuğun ucuna işeyip doksan saniye bekledim.

Hamile olsaydım ne olacağını düşünmemeye çalışarak adımları takip ettim. Tam bir felaket olurdu.

Kendi idrarımın kokusu bile midemi bulandırıyor. Testin kapağını tekrar takıp tokaların ve yarı kullanılmış rujun olduğu tezgâhın yanına koymaya bile dayanamadım.

Aynadaki yansıma bakıp vücudumu incelemek için üstüme bol gelen tişörtümü yukarı çektim.

Her zamanki gibi görünüyordum. Ne karnımda şişkinlik vardı ne de bedenimde bir değişiklik.

Göğüslerim bile aynı görünüyordu. Daha dolgun olup olmadıklarını görmek için ellerimle yokladım. Biraz ağrılar da normal görünüyorlardı.

Daha doksan saniye olmamıştı. Umurumda bile değildi. Bütün bunların saçma olduğunu kendime kanıtlamak için çubuğu kaptım.

Tek bir dikey pembe çizgi gözüme ilişti. Negatif.

Sonra, gözlerimin önünde, ikinci bir yatay çizgi daha belirmeye başladı. Işığa tutulan görünmez mürekkep gibi, saf beyaz pamuktan çiçek açıp giderek daha kalın ve koyu hale geliyordu.

İki pembe çizgi bir çarpı oluşturdu. Artı işareti. Pozitif.

Test, uyuşmuş parmaklarımdan lavaboya düştü.

Serwa düştüğünü duyunca kapıya geldi.

Büyük koyu gözleri önce teste, sonra yüzüme baktı. “Ne yapacaksın?” dedi.

Başımı sessizce iki yana salladım. Hiçbir fikrim yoktu.

“Anneme söylemeliyiz,” dedi Serwa.

“Hayır!” dedim, biraz fazla sert bir şekilde.

Anneme söylersek hemen babama yetiştirirdi. O da öfkeden deliye dönerdi. O seviyede bir öfkeyi hayal bile edemiyordum.

Hayır, şu anda bunu paylaşmak istediğim tek bir kişi vardı: Dante.

“Telefonumu almalısın,” diye yalvardım Serwa’ya. “Onunla konuşmalıyım.”

Dudaklarını gergin bir şekilde birbirine bastırdı. “Nerede olduğunu biliyorum.”

Serwa odamdan çıkıp telefonumu almaya gitti. Odamda yalnız kalır kalmaz tüm gerçeklik beni sarıp sarmaladı.

Hamile. Hamileydim. Şu anda, içimde büyüyen ve bölünen bir hücre demeti vardı.

İmkânsız görünüyordu ama dünyadaki en gerçek ve anlık şey buydu. Yatak odamın duvarları çöken bir kutu gibi üzerime geliyor ve sonra tekrar aynı hızla uzaklaşıyordu. Yere çöküp halıya oturduğumda kan ter içindeydim. Sertçe ve hızlı hızlı nefes alıyordum. Kalbim sıkışıyordu. Sanırım ölüyordum...

Ne yapacağım?

Ne yapacağım?

Ne yapacağım?

“Simone!” diye bağırdı Serwa, yanıma çökerek. Kolunu omuzlarıma dolayıp başımı göğsüne çekti.

Yine ağlıyordum. Göz pınarlarım yüzümün bir kez daha sırlıklam ıslanmasına yetecek kadar dolmuştu demek.

Serwa telefonu elime tutuşturdu. Ekranı çatlamıştı. Babam düşürdü mü, yoksa öfkeyle mi fırlattı bilmiyordum.

Neyse ki hâlâ açılıyordu. Dante’den elli yedi cevapsız çağrı ve bir düzine mesaj gelmişti.

Hemen onu aramak istedim ama çok fazla ağlıyordum.

Bunun yerine bir mesaj yazdım:

Seninle konuşmam gerek. Gece yansı parktaki çardakta buluşalım.

Kastettiğim yeri anlayacaktı. Lincoln Park’ta birlikte yürüyüşe çıkmıştık. O çardakta oturmuş, öpüşmüş ve saatlerce konuşmuştuk.

Dante, sanki telefonu elindeymiş de ekrana bakıyormuş gibi cevap verene kadar sadece bir an geçti.

Simone! Seni aramaya çalıştım. Seni görmeye geldim.

Biliyorum, diye yanıtladım.

İyi misin?

Ellerim o kadar titriyordu ki zar zor yazabiliyordum.

Evet. Çardağa gel. Gece yarısı. Önemli. Seni görmem gerek.

Orada olacağım, dedi. Söz veriyorum.

Babamın sakladığı yere geri koyabilsin diye telefonu Serwa’ya geri verdim.

“Nasıl çıkacaksın?” diye sordu Serwa bana.

“Yardıma ihtiyacım var.”

16

DANTE

SIMONE'DAN NİHAYET HABER ALDIKTAN sonra içim rahatladı.

Onun o evde kilitli olduğunu düşünmek beni delirtiyordu. Nero, Seb ve altı adamımızı alıp kaleye saldırmayı düşünüyordum. Bunu yapmamamın tek nedeni kimsenin incinme riskini göze alamamamdı. Sonuçta Simone'u alıkoyan onun ailesiydi.

Yine de mesajlarını okuduktan sonra kendimi pek iyi hissetmedim. Kulağa korkunç geliyordu, bir şeye öfkeliydi.

Onu hemen görmek istiyordum. Gece yarısına kadar bekleyemezdim.

Rahatlama, yerini çoktan korkuya bırakmıştı.

Benimle konuşması gerektiğini söylemişti.

Bana artık beni göremeyeceğini mi söyleyecekti?

Tam bir haftadır babasının gözetimi altındaydı. Onu suçlamak, utanmasını sağlamak ve korkularından faydalanmak için yeterli bir süreydi. Benim hakkımda öğrenebildiği her şeyi öğ-

rendiğinden emindim. Ona en karanlık sırlarımı ve daha kötülerini anlattığından emindim. Ona her şeyi anlatmış olabilirdi, doğru veya yanlış.

Hayır, bu olamazdı.

Eğer beni bir daha görmek istemiyorsa, bana söylerdi. Babası, eğer sebep buysa, aramasına izin verirdi. Bunu yaparken hemen yanında dururdu.

Hayır, beni görmek için gizlice dışarı çıkacaktı. Bu, beni hâlâ sevdiği anlamına geliyordu. Birlikte olmamızı istiyordu.

Kendime bunu tekrar tekrar söyledim, böylece daha karanlık düşünceler zihnime üşüşmüyordu.

Simone ve ben birlikte olmak için yaratılmıştık. Biliyordum.

O gün onunla tanışmam bir kaza değildi.

Beni o pencereden atan kaderdi. Beni o arabaya çeken kaderdi. O, arka koltuktayken arabayı kullanmam kaderdi. Ve gözlerimizin aynada buluştuğu an da kaderdi.

Ben romantik biri değildim; hiç olmamıştım. Ama hislerim kuvvetliydi. Bir şeyler doğruysa bunu bilirdim.

Simone benimdi. Birbirimizi tanımadan önceki yıllarda, uzayda iki asteroittik, tek bir yörüngede iki ayrı yoldaydık. Her zaman çarpışmaya mahkûmduk.

Saatimi tekrar tekrar kontrol ettim. Saat dokuz. Sonra on. Sonra neredeyse on bir. Ceketimi ve araba anahtarlarımı kaptım, geç kalma riskini alamazdım.

Bronco aracım yeraltı garajımıza park edilmişti.

Aşağıya indiğimde, Nero'nun rap müziği ve aletlerinin şingirtisini duydum. Her zaman araçlarımızdan biri veya diğeri üzerinde çalışırdı. İş için kullandıklarımız vardı, sonra da kendi kişisel projeleri, paslı hurdaları özenle yenilediği eski motosikletler ve arabalar bulunuyordu. Onu odaklanmış ve sabırlı gördüğüm

tek zaman buydu. Keşke hayatındaki başka bir şeye de bu tutarlılığı uygulayabilseydi.

“Bronco’ya ihtiyacım var,” dedim ona müziğin gürültüsü arasında.

“Kaldırma platformunda,” dedi Nero, başını kaldırmadan. “Yeni lastikler takıyorum.”

“Ne kadar sürecek?”

“Bilmiyorum. Bir saat.”

“Peki, ya Beamer?”

“Babamda.” Doğrulup elinin tersiyle alnını sildiğinde teninde uzun bir yağ izi kaldı. “Benim Camaro’mu alabilirsin. Ama benzini az.”

“Bizde yok mu?”

Genellikle elimizde birkaç bidon bulundururduk.

“Hayır,” dedi Nero.

“Neden yok?”

Omzunu silkti. “Son zamanlarda doldurmadım.”

Öfkemi yutkundum. Bir benzin istasyonunda durmak için bolca vaktim vardı. Hem arabaları daha erken kontrol etmemem benim hatamdı.

Kırmızı Camaro’ya bindim ve Nero’ya hoşça kal deme zahmetine bile girmedim çünkü o çoktan Mustang’in altında oynamaya geri dönmüştü.

Yol seviyesine geldiğimde, arkamda farların parıltısını gördüğümü sandım ama bir an sonra kayboldu. Muhtemelen köşeyi dönen bir arabaydı.

Wells Caddesi’ndeki benzin istasyonuna doğru ilerledim.

Oraya vardığımda pompalar karanlıktı. Saat 22.30’da kapanmıştı.

“Kahretsin!” diye bağırdım.

Endişem had safhadaydı. Parka erken gitmek istiyordum. Simone’un karanlıkta tek başına beni beklemesi fikrinden hoşlanmıyordum.

Bunun yerine başka bir benzin istasyonu bulmak için Orleans’a doğru yol aldım. Gösterge o kadar aşağıdaydı ki boş çizgisinin birkaç milimetre altındaydı. Lincoln Park’a kadar yakıt almadan gitmek mümkün değildi.

Sokaklar karanlık ve çoğunlukla boştu. Etrafta pek fazla araba yoktu.

Bu yüzden siyah SUV’un beni takip ettiğini fark ettim. Superior’a doğru sola döndüğümde araç da peşimden geldi. Ön koltuklarda kesinlikle iki figür olması dışında kimin sürdüğünü göremiyordum. İki büyük figür.

Teorimi test etmek için Franklin’e doğru, sağa döndüm, sonra yavaşladım.

Gerçekten SUV de benimle birlikte geliyordu. Benim yavaşladığımı gördüklerinde Chicago Caddesi’ne doğru sapar gibi yaptılar. Gaza basıp hızla yol almaya başladım. Birbirimizin görüş alanından çıkarken diğer arabayı kaybetmek istiyordum. Chestnut’tan aşağı hızla indikten sonra Orleans’a geri döndüm, onları kaybedip kaybetmediğimi görmek için sürekli dikiz aynamı kontrol ediyordum.

Benzin göstergesi artık tamamen boştu, benzin bitti bitecekti. Hız yapmak işe yaramazdı. Hemen şimdi yakıt doldurabileceğim bir yer bulmalıydım, diğer arabayı atlatıp atlatmamam önemli değildi.

Benzin istasyonuna girip temkinli bir şekilde dışarı çıktım ve kredi kartımı geçirip depoyu açarken etrafı kolaçan ettim.

Pompa ucunu Camaro'nun yan tarafına yerleştirdiğimde gözlerim hâlâ karanlık boş otoparktaydı. Bir kedi kadar gergindim.

Deponun dolması sanki asırlar sürüyordu. Soğuk benzinin hızla aktığını duyabiliyordum ama bu hız benim için yeterli değildi. Sinirli ve gergindim. Depoda muhtemelen yeterli benzin olduğunu düşündüğümde akışı durdurdum ve püskürtme ucunu serbest bıraktım.

Çok geçti.

Siyah SUV otoparka girip arabamın tam önüne çekti, bu yüzden dışarı çıkmak için geri vites takmam gerekti. Pompa ucunu düşürmek üzereydim ama hareket edemedim, SUV tamamen durmadan önce dört Rus kapıları açıp dışarı atladı. Öndeki ikisini çıkaramadım. Sibiry ve poker oyunundan arkadaşı arka kapılardan çıktılar. Etrafım sarılmıştı.

Sağ elimle pompa ucunu kavrayıp sol elimi kot pantolonumun cebine sokarak metali sakladım.

“Dante Gallo,” dedi Sibiry. Üzerinde yakasını yukarı kaldırdığı keten bir ceket vardı. İnce kumaş göğsünün ve omuzlarının büyük kısmında gerilmişti.

Grubun arasında en iri Rus oydu ama diğer üçü de pek küçük sayılmazdı. Birinin teni daha koyuydu, muhtemelen Ermeni'ydi. Birinin yüzünün yanlarında saç çizgisi boyunca dövmeler vardı. Ve biri iki yumruğunda pirinç muşta tutuyordu. Loş ışıktaki donuk bir şekilde parlıyorlardı. Gülümsediğinde, pirinçle neredeyse aynı rengi alan altın dişi parlardı.

“Nero olmasım umuyordum,” dedi Sibiry, arabamı işaret ederek.

“Öyle olmadığı için şanslısın,” diye homurdandım. “Hele bir kardeşime dokun, o omurganı bir yabancı ot gibi sökerim.”

“Ah, öyle mi?” dedi Sibiryâ yumuşak bir sesle. “Ben pek emin değilim. Kendini büyük bir adam mı sanıyorsun? Rusya’da çok sayıda büyük adamımız var. Aynı zamanda vahşi. Hapishanede çok sayıda iriyarı adamla tanıştım. Lakabımın pokerden gelmediğini biliyorsun. Sekiz yıl hapis yattığım Gulag’dan geliyor. Bazen gardiyanlar en iriyarı adamlar arasında maçlar düzenlerdi. Çıplak elle boks maçları. Ödül yemekti. O iriyarı adamların kırık kemiklerinden çok iyi beslendim.”

“O zaman arkadaşlarına geri çekilmelerini söyle de benimle tek başına yüzleş.”

Ben konuşurken bile, solumdaki ikisi bana yaklaşarak beni kuşatmaya çalışıyordu.

“Adil bir dövüş mü istiyorsun?” diye alay etti Sibiryâ. “Kardeşinin eli gibi adil mi?”

Daha alayını bitirmeden, soldaki ikisi bana doğru koştu.

Beklediğim şey buydu.

Pompa ucunun sapma basıp benzini tam yüzlerine fırlattım. Aynı anda Zippo çakmağımın kapağını açıp yaktım. Çakmağı Pirinç Muşta’ya fırlatarak göğsünü hedef aldım. Şimdi bir meşale gibi tutuşmuştu. Yarım saniye içinde Dövmeli de alevler içindeydi.

Şok ve acı içinde çığlık atıp çırpınırlarken yere düşüp yuvarlanmayı unutmuşlardı. Bir erkeğin çığlık attığını pek duymazdınız. Bir kadından daha kötüdür.

Ermeni ve Sibiryâ arkadaşlarına yardım etmekle uğraşmadı. Bunun yerine bana doğru koştular.

Sıvı alevin bir kısmı ceketimin koluna sıçramıştı. Sıcaklığı hissedemiyordum bile. Tüm vücudum adrenaline yanıyordu. Yumruklarımı sıktım ve kollarımı Ermeni’nin çenesine doğru yukarı doğru salladım. Darbenin gücü onu Sibiryâ’ya doğru yana savurdu.

Bu onu hiç yavaşlatmadı. Arkadaşını bir kenara itti ve yumruklarını yüzünün önünde gerçek bir boksör gibi kaldırarak bana yaklaştı. Tam suratıma doğru yumruğunu sertçe savurdu. Çenemi hemen koruduğumdan vücuduma saldırdı, tüm gücüyle karnıma ve kaburgalarımaya vurmaya başladı.

Her darbe bir çekiç gibiydi. Yumrukları devasa ve kaya gibi sertti. Bedenime hızla iniyorlardı. Ellerimi yukarıda tutarak dirseğimle çenesine bir darbe indirdim, ardından sol çaprazla bunu devam ettirdim. Ama pek işe yaramadı.

Bu sırada Ermeni bacaklarıma atılarak beni yere indirdi. Betonda yuvarlanmaya başladık. Bir çakının açıldığı o belirgin sesi duydum. Yukarı bakmaya vaktim olmadan Ermeni'yi gömleğinin önünden tutup kaldırdım ve onu Sibiryaya doğru fırlattım. Sibiryaya'nın bıçağı arkadaşının koluna saplandı ama o bıçağı tekrar çekip kurtardı ve bana doğru koşarak bıçağı yüzüme doğru savurdu.

Kolumu kaldırınca bıçak deri ceketimi keten gibi kesti. Önkolumun etini yarıp kemiğe kadar uzun bir kesik açtı. Kanın aşağı aktığını ve parmaklarımdan damladığını hissediyordum.

Bu sırada Pirinç Muşta ve Dövmeli çığlık atarak etrafta yuvarlanıyor, alevleri söndürmeye çalışıyorlardı. Ama yaptıkları tek şey birikmiş benzine doğru yuvarlanıp etrafa sıçratmak ve yangını yaymaktı.

Ermeni iki büklüm olmuştu. Dizimi yüzüne geçirip yumruklarımı kafatasının arkasına indirdim. Sibiryaya bıçağını tekrar yüzüme doğru savurdu ama ben geri çekilince bıçağın ucu sağ yanağımı kesti. Sibiryaya doğru atılıp bıçaklı elini bileğinden kavradım. Elim kan içinde olduğundan tutması zordu. Sol yumruğumla ona defalarca vurdum. Sibiryaya da bıçağı göğsüme doğru zorlamaya çalışırken aynısı yapıyordu.

Arkamda bir vınlama duydum. Çok küçük bir borudan aşağı doğru esen sert bir rüzgâr gibiydi. Bunun ne anlama geldiğini bildiğimden ürktüm.

Sibirya'nın elini bıraktığımda çakıyı sağ omzuma sapladı. Bu arada, elimin tabanıyla boğazına sertçe vurdum. Nefes nefese geriye doğru sendeledi.

Bıçak hâlâ omzumdayken çömelip benzin pompalarından olabildiğince hızlı kaçmaya başladım. Pompa patlamadan önce sadece bir düzine adım atmıştım. Sıcaklık sıvı bir ısı duvarı gibi bana çarparak beni arkadan itti. Ses bir saniyenin onda biri kadar sonra geldi: yüksek, gümleyen ve metalik. Havaya uçup betona çarparken sesi duydum. Başım kaldırıma çarptı.

Sersemlemiştim ve hiçbir şey duymuyordum.

Bir dakika kadar sonra başımı kaldırdım. Bir zamanlar Nero'nun arabası olan ateş topunun parlak kalıntılarına ve alev alev yanan metal yığınınına baktım. Rusların SUV'si de yanıyor-du, pompanın yanındaki iki ceset de öyle. Hâlâ hayatta olan Sibirya da dahil olmak üzere diğer ikisi biraz daha uzaktaydı. İnlediklerini duyuyordum.

Kendimi kaldırıma çektim. Sonra omuz kasımdan dışarı fırlayan bıçağın sapını tuttum ve bıçağı çekip çıkardım. Çıkarken, içeri girerken olduğundan daha fazla acıdı.

Elim kanlı bir eldiven gibi görünüyordu. Tüm kolum kaskatı ve işe yaramaz durumdaydı.

Burnumdan ve kulaklarımdan kanın sızdığını hissedebiliyordum. Kaburgalarımın birkaçı çatlamış, belki de kırılmıştı. Bunun Sibirya'dan mı, patlamadan mı yoksa yere düşmekten mi kaynaklandığını bilmiyordum.

Telefonumu cebimden çıkardım. Ekran paramparçaydı. Saatim de kırılmıştı. Saat kaçtı bilmiyordum, tek bildiğim geç kaldığımdı. Arabam çalışmıyordu ve uzaktan yaklaşan siren seslerini duyuyordum.

Dizlerimin üzerine doğrulduktan sonra g¼çl¼kle ayağa kalktım.
Simone'a gitmeliydim.

Taksi çağıramazdım, bu haldeyken kimse beni almazdı. Bir araba çalabilirdim ama bu daha fazla dikkat çekerdi.

Yapılacak tek bir şey vardı. Koşmalıyım.

Lincoln Park'a doğru aksayarak yürümeye başladım. Birkaç metre sonra, ayak sürüyerek koşuyordum. Her adımda başım zonkluyordu. Kaburgalarım yanıyor, her nefes alışımnda batıyordu.

Ama Simone'a gitmeliydim.

Bir saniye bile duramazdım.

17

SIMONE

SERWA EVDEN GİZLİCE ÇIKMAMA yardım etti. Aslında bir hapishanede olmadığımız için çok da zor değildi. Asıl endişem, babam duymadan veya polisi aramadan Dante ile rahatsız edilmeden konuşmak istediğim için takip edilmek istemememdi.

Serwa arka bahçedeki çöp kutularına atmak için geri dönüşüm torbalarını taşıyordu, sonra hepsini verandaya boşalttı. Kırık camlar, süt sürahesi ve kutular her yana saçılmıştı. İki güvenlik görevlisi hepsini toplamasına yardım etmek için yanına koştuğunda, arka kapıdan gizlice çıktım.

Çimlerde koşarken o iğrenç köpeğin hırladığını duydum, ancak güvenlik görevlileri onun tasmağını çıkarmadığından beni kovalayamadı. Tanrı'ya şükür... Bundan daha kötü bir hayvan görmemiştim.

Kot pantolon ve gri bir sweatshirt giyip kapüşonunu başıma çektiğimde kendimi bir suçlu gibi hissettim. Geceleri asla tek başıma dışarı çıkmazdım. Lincoln Park nispeten güvenli bir mahalleydi, ancak hâlâ Chicago şehir merkezindeydim. Kaldırımda

karşı yönden yürüyen herkesten ürpererek uzaklaştım. Kimse bakmasa da herkes bana bakıyormuş gibi geliyordu.

Parka doğru yaklaşık altı blok yürüdüm. Sembolik sebeplerden dolayı burada buluşmak istemiştım; Dante ve ben mor salkım sarmaşıklarının altında oturup saatlerce konuşup öpüşmüştük ve harika bir öğleden sonraydı, hayatımın en güzel günlerinden biriydi.

Güneş o zamanlar parlıyor, arılar vızıldıyordu ve sevdiğim adam yanımdaydı. Şimdi yapayalnızdım. Soğuk ve karanlık. Mevsim değişmişti, mor salkım söğüt yeşil yapraklarını ve mor çiçek salkımlarını kaybetmişti. Şimdi sadece kuru kahverengi asmalar vardı. Çardak artık korunaklı değildi, rüzgâra maruz kalıyordu ve dışarıdan biri rahatlıkla içeriyi görebilirdi.

Çardağın köşesine geçip aynı anda dört bir yanı kolaçan etmeye çalışıyordum.

Bir kazak değil, bir ceket giymeliydim. Hava umduğumdan daha rüzgârlı ve soğuktu.

Her rüzgâr esintisinde, ağaçların kuru dalları birbirine sürtünüyordu. Bir sincap veya kediden kaynaklanabilecek hışırtı duyuyordum. Her seferinde sıçırıyor ve etrafıma bakıyordum.

Buraya gelmek aptallıktı. Dante'nin benimle bir kafede buluşmasını sağlamalıydim; sıcak, aydınlık ve güvenli bir yer.

Telefonumu getirmeliydim. Babam fark eder diye korkmuştum.

Karanlık, soğuk ve korku zihnimi kemiriyordu. Dante hemen şimdi gelse, tereddüt etmeden kendimi kollarına atardım. Onu o kadar çok, o kadar çok özlemiştim ki sanki vücudumdan bir organ koparılmış gibi hissediyordum. Hamilelik haberini ağzımdan kaçırdım; ağzımdan çıkan ilk kelimeler bunlar olurdu.

Ama beklediğim her geçen dakikada ortaya çıkmamış olması beni bir o kadar şaşırtıyor ve üzüyordu. Gece yarısı benimle bu-

luşacağına söz vermişti. Burada olacağını söylemişti. Ona güvenebileceğimden emindim. Beni bir an bile bekletmezdi, bundan emindim. Şimdiyse gece yarısını geçmişti, saat 00.30'u geçiyordu. Onu ne alıkoymuş olabilirdi ki?

Sonra bunun her zaman böyle olup olmayacağını merak etmeye başladım.

Babam ve annem de böyle söylemişti. Bana Dante ile kalırsam, sürekli tehlike ve korku dolu bir hayat yaşayacağımı söylemişlerdi. Böyle bir adamla mutlu son olamayacağından bahsetmişlerdi. Bunu benden ne kadar saklamaya çalışırsa çalışsın hayatım şiddet ve suçtan ibaret olacaktı.

Ve şimdi bu hamileliğin her şeyi değiştirdiğini fark etmeye başlıyordum...

Bu bebeği doğurursam nasıl bir hayatı olacaktı?

Nasıl bir babası?

Dante ile birlikte olmak için kendi güvenliğini riske atmaya razı olabilirdim... Ama çocuğumun güvenliğini riske atar mıydım?

Gecenin bir yarısı intikam peşinde koşan suçluların evimize girdiğine dair senaryolar üretiyordum.

Ya da bir SWAT ekibi? Bir hayatı söndürmek için sadece bir kurşun yeterdi... Özellikle de o hayat küçük ve savunmasızsa.

Kalbim giderek daha hızlı atıyordu.

Kusmam lazımdı. Devamlı midem bulanıyor, başım dönüyor ve ağrıdan çatlıyordu. Soğuktan titriyordum.

Dante beni nasıl böyle hayal kırıklığına uğratabilirdi? Bana söz vermişti...

Belki de verdiği sözler pek bir şey ifade etmiyordu.

Birbirimizi sadece birkaç aydır tanıyorduk. Ruh eşi olduğumuzu düşünüyordum. Onu tanıdığımı düşünüyordum.

Ama tanıdığım adam beni karanlık bir parkta tek başıma bir saat bekletmezdi. Gelmesi için yalvardığımda değil.

Gitmeliydim. Ya biri bana saldırırsa? Artık sadece kendimi düşünmem yetmezdi. Bu bebeği tutup tutmamaya karar vermemiştim, henüz değil, ama şu anda dünyadaki en önemli şey gibi görünüyordu. Sanki dayanılmaz derecede değerli ve kırılgan bir şeyi taşıyarak bu ıssız yere girmişim gibiydi.

Çardaktan ayrılmak üzereyken bir ses duydum; herhangi bir kediden veya sincabın sesinden çok daha yüksekti. Çalılıkların arasından hızla geçip bana doğru geliyordu.

Vücudum taşlaşmış odun gibi kaskatı kesildi ve ellerimi ağzıma bastırarak çığlık atmamaya çalıştım.

Devasa bir figür çardağa atladı; isle ve kanla kaplıydı. Vahşice bakıyordu ve gözleriyle dişleri is kaplı tenine karşı korkunç derecede beyazdı.

O kadar yüksek sesle çığlık attım ki boğazım yırtıldı.

“Simone!” diye bağırdı, kocaman elleriyle bana doğru uzanarak.

Dante olduğunu anladım ama hâlâ çığlık atarak ondan uzaklaşmaya devam ediyordum.

Elleri kan içindeydi, hem de her yeri. Eklemleri şiş ve kesikti, kanıyordu ve ellerinin tamamı sıırılsıklamdı; kesiklerden değil, başka bir şeyden. Başka birinden.

“Bana dokunma!” diye bağırdım, o korkunç ellere bakarak.

Bunlar bir suçlunun elleriydi. Bir katilin.

“Çok üzgünüm...” dedi.

“Bana dokunma! Ben... Ben...”

Ona söylemeyi planladığım her şey kafamdan uçup gitti. Görebildiğim tek şey hırpalanmış yüzü, kanlı elleri, hâlâ dişlerini gösteren hırlamaydı. Şiddetin kaçınılmaz kanıtı karşımda duruyordu. Yaşadığı hayatın kanıtı.

Bir çocuğu ieremeyecek bir hayat.

“Yarın gidiyorum,” dedim uyuşmuş dudaklarımla. “Seni artık görmek istemiyorum.”

Dante elleri iki yanına düşerek öylece kalakaldı. “Ciddi değilsin.”

Bunu demek istemiyordum. Ama yapmak zorundaydım. “Aramızdaki her şey bitti,” dedim ona. “Bitti.”

‘Fallamış görünüyordu. Hatta sersemlemiş. “Lütfen, Simone...”

Başımı iki yana sallarken gözyaşları yanaklarımdan aşağı akıyordu. “Gidiyorum. Peşimden gelme.”

Yutkundu, dudağı çatlamış ve şişmişti. “Seni seviyorum,” dedi.

İlk kez sesi nazik geliyordu. O ses kalbimi kâğıt gibi ikiye ayırdı. Tekrar tekrar yırtıp parçaladı.

Kalabilirdim. Söz konusu sadece ben olsaydım kalırdım.

Ama artık tek değildim.

Arkamı dönüp ondan kaçtım.

18

DANTE

ONUN GERÇEKTEN GİDECEĞİNE İNANMIYORDUM.

Onun beni sevdiğini sanıyordum. Bu yüzden kalacağını düşünüyordum.

Ama yanılmıştım.

Ertesi sabah Londra'ya uçtu.

Ve bir daha geri gelmedi.

19

SIMONE

BELKİ O GECE BU kadar üşümemiş ve korkmamış olsaydım, farklı bir seçim yapardım.

Belki Londra'da bu kadar hasta olmasaydım...

Hamilelik boyunca şiddetli kusmadan mustarıptım. Günde yirmi, otuz kez kusuyordum. O kadar zayıf düşmüştüm ki bir deri bir kemik kalmıştım. Doktorlar susuzluktan ölmeyeyim diye bana damar yolu açmışlardı.

Gebeliğin ikinci üç aylık döneminde hastaneye kaldırıldım.

Bebek üçüncü üç aylık dönemin başlarında, otuz dördüncü haftada doğdu. Çok küçüktü. Aman Tanrım, öyle küçücüktü ki yaklaşık iki buçuk kiloydu. Doğduğunda ağlamadı. Morarmış ve buruşmuş görünüyordu. Hayata zar zor tutunuyordu.

Doğum kâbus gibiydi. Ağrı için bana azot gazı verdiler ama bu beni kötü etkiledi. Halüsinasyon görmeye başladım; hemşirelerin beni parçalamaya çalışan şeytanlar olduğunu düşündüm. Doktorun da insan maskesi takan bir canavar...

Dante'nin hastaneye geldiğini sanıyordum ama o sadece kapıda durup bana dik dik bakıyordu. Gittiğim için beni affetsin diye yalvardım. Ona bebekten bahsetmediğim için. Benimle konuşmadı; sadece soğuk ve öfkeli bir ifadeyle bana baktı.

Doğumdan sonra kendime geldiğimde bunun doğru olabileceğini fark ettim: Dante bunu öğrenirse beni asla affetmezdi. Asla.

Annem ve babam hastaneye geldiler. Hamile olduğumu bilmiyorlardı; Serwa'ya onlara söylememesi için yemin ettirmiştim. Annem ağlayarak neden bu kadar korkunç bir sırrı sakladığımı sordu. Babam kaşlarını çatarak Dante'nin bana yaptığı şeyin farkında olup olmadığını sordu.

"Hayır," diye fısıldadım. "Onunla konuşmadım. Bilmiyor."

Bebek küçük olduğu ve nefes almada zorluk çektiği için onu bir küvöze koymuşlardı. Onu neredeyse hiç görmedim veya kucağıma almadım. Tek bildiğim, kıvrıcık siyah saçları ve minik, cansız bir vücudu olduğuydu.

Hemşireler bana ilaç vermeye devam etti. Sürekli uyuyordum. Uyandığımda bebek odada olmuyordu.

Üçüncü gün uyandığımda annem ve babam yatağın yanında oturuyorlardı. Odada başka kimse yoktu: Ne hemşireler ne de Serwa.

"Bebek nerede?" diye sordum.

Annem babama baktı. Yüzü solgun ve bitkin görünüyordu. İkisi de çok şıktı. Annem blazer ceket ve etek takımı, babam da takım elbise giymişti. Tam olarak resmi değil ama resmiyete en yakın olanı. Katılmaları gereken bir etkinlik varmış gibiydi. Ya da belki de etkinlik buydu.

Onların yanında kendimi berbat hissettim; ucuz pamuklu hastane önlüğü içinde yıkanmamış ve dağınık.

Acaba başkaları da kendi aileleriyle karşılaştırıldığında böyle mi hissediyordu? Değersiz.

“Ne yapmayı planladığını konuşmamız gerek,” dedi annem.

“Ne hakkında?”

“Geleceğin hakkında.”

Gelecek kelimesi eskiden bana çok parlak gelirdi. Şimdi içi boş ve korkutucuydu. Hiçbir yere varmayan uzun ve karanlık bir koridor gibiydi.

Sessizdim. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

“Hayatını yoluna koymanın zamanı geldi,” dedi babam. Sesi ölçülüydü ama yüzünde sert ve ciddi bir ifade hâkimdi. Bana öfkeyle değil, sadece hayal kırıklığıyla bakıyordu. “Çok kötü kararlar aldın, Simone. Gemiye düzeltmenin zamanı geldi.”

Yutkundum, ağzımın içi kupkuruydu. “Ne demek istiyorsun?”

“Olacak olan şu,” dedi babam. “Kız kardeşin bebeği gizlice evlat edinecek. Çocuğu kendi çocuğu gibi takdim edecek. Onu kendi çocuğu gibi büyütecek. Sen de kış dönemi için Cambridge’e gideceksin. Diplomanı alacaksın. Sonrasında bir iş bulacaksın. Chicago’daki uygunsuz tutumundan kimseye bahsetmeyeceksin. Bu çirkin bölüm tamamen geride kalacak.”

O tuhaf duygular beni sarıp sarmalarken orada öylece yatıyordum.

“Oğlumu görmek istiyorum,” dedim sonunda.

“Bu olmayacak,” dedi babam.

“Nerede?”

“Bunu düşünmene gerek yok.”

“O NEREDE?” diye bağırdım.

“Serwa ile evde,” dedi annem, beni sakinleştirmeye çalışarak. “Çok iyi bakılıyor. Kardeşinin çocuklarla ne kadar iyi olduğunu biliyorsun.”

Bu doğruydu. Serwa çocukları severdi. Beni o büyüttü desem yeri ydi.

Yine de kendimi hiç iyi hissetmiyordum. Bebeğimi görmek istiyordum. Yüzünü görmek istiyordum.

“Onu kimseye vermeyeceğim,” diye tısladım babama.

Bana baktı, koyu gözleri gözlerimdeki öfkeyi yansıtıyordu. “Bir çocuğa bakabileceğini mi sanıyorsun? Cebine koyduğun her kuruğu ben veriyorum. Onu nasıl besleyeceksin? Nerede yaşayacaksın? Hayatını mahvetmeni izlemeyeceğim. Hem nasıl bir anne olacaksın? Sen kendin daha bir çocuksun. şu haline bak. O yataktan zar zor kalkabiliyorsun.”

Annem nazik bir sesle, “Simone... Bu bebeği önemseğini biliyorum,” dedi. “Kendi bencil arzularından daha fazla. Hayatında çocuk sahibi olma zamanında değilsin. Daha sonra evet, ama şimdi... Buna hazır değilsin. Bu onun yararına olmaz. Ve kız kardeşini düşün...”

“Ona ne olacak?”

“Serwa bir daha asla bebek sahibi olma şansı elde edemeyecek.”

Bu, söyledikleri arasında kalbime dokunan ilk şeydi. O zamana kadar söyledikleri her şey, göz ardı etmeyi planladığım tozdan başka bir şey değildi. Ama bu ifade... Beni yaraladı.

Annem bana nazik mavi gözleriyle baktı. “Daha şimdiden onu çok seviyor.”

“Bunu ona vermelisin,” dedi babam. “Bebeği büyütmesine izin ver. O tek şeye sahip olmasına izin ver. Önünde koca bir hayat var. Serwa’nın yok. Bu onun tek şansı.”

Bana dört bir yandan saldırdılar ama bu, en savunmasız noktamdı.

Belki de reddetme tehditlerine veya oğlumu yoksulluk içinde tek başıma büyütme korkusuna dayanabilirdim.

"Bak," dedi annem.

Telefonunu kaldırdı.

Ekranda kız kardeşimin kucağında küçük bir battaniyeyle sallanan sandalyede oturduğu bir fotoğraf vardı. Bebeğin yüzünü göremiyordum; bir battaniyeye ve örgülü bir bereye sarılıydı, başı ona dönüktü.

Ama Serwa'nın yüzünü görebiliyordum.

Oğluma şefkatle, sevgiyle ve saf bir mutlulukla baktığını görebiliyordum. Onu daha önce bu kadar mutlu görmemiştim.

Ve ben şimdiye kadarki en sefil halimdeydim.

Dikişlerim henüz alınmamıştı, doğumdan dolayı kanamam vardı ve kafam ilaçlardan dolayı sersem gibiydi. O zayıflık anında... Kabul ettim.

Belgeleri imzaladım.

Oğlumu verdim.

Ve sonra dipsiz bir kuyuya düştüm. Öyle derin bir depresyona saplandım ki bir daha asla çıkamayacağımı varsayıyordum.

O üzüntü yıllarca sürdü.

20 DANTE

DOKUZ SENE SONRA

SOUTH SHORE'DA İNŞAATIN BİRİNCİ aşamasına başladık.

Bu, önümüzdeki altı yıla yayılarak dört aşamaya bölünecek iki milyar dolarlık bir projeydi.

Birinci aşama ticari gayrimenkulleri kapsıyordu. Gallo İnşaat, tam kıyıda bulunan ilk gökdelenimizi bitirmek üzereydi. Kule üç yüz altmış beş metre uzunluğundaydı. Bu da tamamlandığında, Chicago'nun üçüncü en yüksek binası olacağı anlamına geliyordu.

Benim gözümde en güzeliydi. Sadece ben inşa ettiğim için değil. Bükülmüş, spiral şeklinde, tabanda koyu mordan saf maviye ve en üstte deniz yeşiline kadar uzanan pürüzsüz bir cam cepheyle kaplıydı. Ya da en azından tamamen tamamlandığında öyle görünecekti.

Şu anda, en üstteki on kat, geniş havaya ve yere üç yüz metrelik bir düşüşe açık çelik kasadan ibaretti.

Binanın doğusundan gölü görebilirdiniz. Batıda görüş, devasa bir çatı reklam panosu tarafından engelleniyordu. Reklam panosundaki görseller dönüyordu; şu anda bir olimpiik yüzme havuzu büyüklüğünde bir soda şişesinin olduğu bir Coca-Cola reklamı vardı.

O binayı da satın almıştık, bu yüzden yapacağım ilk şey reklam panosunu yıkmak olacaktı. Sonra bunun yerini boylu boyunca Russell Square Park manzarası alacaktı.

“İşte buradasın,” dedi bir kadın sesi.

Arkamı döndüm.

Abigail Green elinde notluğı ve kalemile hemen arkamda duruyordu. Bana her zamanki gibi bakarken yüzünde sinsi ve gülümseyen bir ifade vardı, sanki aramızda bir sır varmış gibi.

Sır falan yoktu. Bayan Green'i bu binadaki ofisleri kiralamak için kullanıyordum çünkü ticari gayrimenkul şirketi Chicago'daki en büyük ve en prestijli şirketti. Uzun boylu, sarışın ve bir porno yıldızı gibi yapılı olması umurunda değildi ama bunun işe başladığında müşteri tabanını oluşturmaya yardımcı olduğuna emindim.

Abigail akıllı bir kadındı. Binada ne tür işletmeler istediğıme, ideal kira sürelerine ve ne kadar ücret almamız gerektiğine dair tüm sayıları gözden geçirdik. Tamamlamamıza birkaç ay olmasına rağmen şimdiden %78 doluluk oranına ulaşmıştık. Yani harika bir iş çıkarmıştı. Bu, fazladan ilgi olmadan yaşayabilirdim.

Bugün ofisinde buluşmak yerine burada görüşmek istemişti. Binanın bitimine yaklaşıldığı için şahsen görmek istediğini söylemişti.

“Peki, sen ne düşünüyorsun?” Dört bir yandan görünen göl manzarasını başımla işaret ettim. Tam kenarda duruyordum. Beni açık ve boş bir alana adım atmaktan alıkoyan hiçbir şey yoktu.

“Muhteşem!” dedi Abigail. Yine de çıplak metal desteklere yaslandığımı görünce ürperdi. “Sanırım yükseklikten korkmuyorsun.”

Ben yükseklikten korkmazdım.

Ama bazen cezbedici oluyordu.

Bana biraz daha yaklaştı ama çok da yakın değildi. Dudaklarını ısırp beni baştan aşağı süzdü. “Sanırım senin gibi yapılı bir adam hiçbir şeyden korkmuyordur.”

“Hayır,” dedim düz bir sesle. “Ama bunun yapıyla hiçbir ilgisi yok”

Korku, kaybedecek bir şeyi olan insanları avlardı.

Bugünlerde pek bir şey umurumda değildi. İşim gücüm bu projeydi ama aslında bu, Nero’nun fikriydi. Gallo’ların Chicago’nun en zengin ailesi olmasını istiyordu.

Kendimi işe verdim çünkü yaptığım şey buydu. Bu aileyi ben yönetiyordum. Planları ben yürütüyordum. Her şeyin mükemmel gittiğinden emin oluyordum; hataya ya da başarısızlığa yer yoktu. Herkesin güvende, mutlu ve başarılı olmasını sağlıyordum.

Her görev tamamlandığında, daha önce hissettiğimle aynı hissediyordum. Boş...

“İmzalaman için iki kira sözleşmem daha var,” dedi Abigail.

Defterini almak için çıplak, boş zemine geçtim. Pencereleeri, alçıpanı ve halıyı yerleştirdiğimizde bu ofis süitleri gösterişli ve lüks olacaktı. Şimdilik, zeminde sıva ve toz izleri olan, ayrıca birkaç dağınık vida bulunan açık bir kutuydu.

Sözleşmeleri inceledikten sonra altlarına imzamı attım.

Abigail, sol bileğindeki bileziğiyle oynarken sürekli yüzümü izliyordu. “Bir erkeğe öyle kolay kolay hayran olmam. Özellikle de topuklu ayakkabı giydiğimde.”

Yüksek topuklu ayakkabı, ince çorap, arkasında hoş bir yırtmacı olan diz boyu bir etekle ipek bir bluz giymişti. Kulaklarında

da pahalı duran bir çift küpe vardı. Çiçeksi parfümünün ve kırmızı rujunun hafif mumsu kokusunu alabiliyordum. Hemen yakınımda duruyordu.

Abigail gerçekten çekici bir kadındı.

En azından normal bir insan için.

Sorun şuydu ki benim için çekicilik belli sınırlar içindeydi. Uzun zaman önce oluşmuş, o zamandan beri değişmemişti. Abigail'a uymuyordu. Neredeyse hiç kimseye uymuyordu.

Notluğu ona geri verdim. Abigail aldı ama yerinden kılmıdamadı. Mükemmel manikürlü, kırmızı tırnaklı işaretparmağını kolumun dış kısmından aşağı doğru gezdirmeye başladı. Sonra hafifçe pazımı kavradı.

“Bu kas çekiç sallamaktan mı oldu?” diye mırıldandı. “Yoksa egzersizini başka bir şekilde mi yapıyorsun?”

Abigail'ın ne istediği açıktı.

Bunu ona verebilirdim; daha önce birçok kez, başka kadınlarla yapmıştım. Onu döndürebilir, eteğini yukarı çekebilir, naylon çoraplarını yırtabilir, onu eğebilir ve boşalana kadar becerebilirdim. Beş dakikada biterdi ve bu küçük oyun sona ererdi.

Eğer isteğim olsaydı yapardım. Ama bugün havamda değildim. Hiçbir şey hissetmiyordum.

Bu yüzden yorumunu görmezden geldim.

“Sözleşmeleri getirdiğin için teşekkürler. Seni asansöre kadar geçireyim.”

Abigail yüzünde öfkeli bir ifadeyle kaşlarını çatı. “Seni anlamıyorum. Evli değilsin. Eşcinsel olmadığına da eminim...”

“Sanırım daha önce hiç ‘ilgilenmiyorum’ sözüyle karşılaşmadın.”

“Hayır, karşılaşmadım.” Abigail utangaç biri değildi. “Sanırım hiçbir erkek tarafından reddedilmedim. Sorun ne? Başarılı kadınlardan hoşlanmıyor musun?”

“Eğer hoşlanmasaydım, seni işe almazdım.”

“Peki, o zaman ne?”

Şimdi sinirlenme sırası bendeydi. Abigail’a binalarıma kiracı bulması için para ödüyordum, beni sorgulaması için değil. Kaşlarımı çatıp ona doğru bir adım attım. Topuklu ayakkabılarıyla geriye doğru sendelerken yüzüne korku hâkimdi.

“*Siktiğimin* yerinde seni ilgilendirmez,” diye homurdandım.

“Ö-özür dilerim,” diye kekeledi.

Kalemini yere düşürüp almak için eğildi, sonra bana bakmadan bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Bunları tarayıp sana bir kopyasını e-postayla göndereceğim,” diye mırıldandı.

“Teşekkürler.”

Abigail asansörlere doğru aceleyle geri dönerken ben olduğum yerde kaldım.

O gittikten sonra tekrar pencereye doğru yürüdüm. Ya da en azından pencerelerin sonunda olacağı yere.

Binanın batı tarafında durup o reklam panosuna baktım.

Resim tekrar döndü. Şimdi kola yerine yirmi metre uzunluğunda bir parfüm reklamı gösteriliyordu. Bir kadının yüzü -dünyanın en ünlü yüzü- aşırı yakın çekimdi.

Dış kenarları hafifçe yukarı doğru eğimli, iris çevresinde koyu halkalarla bal rengi gözler. Kalın siyah kirpikler ve düz koyu kaşlar. Parlak bronz gibi ışıldayan pürüzsüz yanaklar. Kare bir yüz, narin çene, dolgun ağız. O güzel dudaklar bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrılmış. Ama gözler üzgün... Korkunç derecede üzgün.

Ya da en azından bana öyle görünüyordu.

Ama ben ne anlardım ki?

Muhtemelen dünyanın en mutlu insanıydı, neden olmasındı ki? O lanet olası bir süpermodeldi. Zengin, başarılı, ünlü, dünyayı gezen, ünlülerle kaynaşan... Ne kaçırıyor olabilirdi ki?

Lanet olası perişan olan bendim.

Her anı saf işkence gibi gelse de uzun süre o yüze baktım. Göğsümün etrafında bir mengenenin sıkıştığını, göğüs kemiğimi çatlayacak hale gelene kadar sıkıştığını hissettim.

Sonra sonunda görüntü tekrar kolaya döndü.

Başımı çevirdiğimde yüzüm hâlâ yanıyordu.

21

SIMONE

“SIMONE, SAĞ ELİNİ KALÇANA koy. Biraz daha aşağı. Evet, mükemmel. Ivory, çeneni biraz yukarı kaldır... İşte bu, harika. Birisi şu vantilatörü çalıştırsın. Eteğin diğer tarafa doğru savrulmasını istiyorum. Hayır, *diğer* tarafa doğru! Güzel. Şimdi reflektörü eğ...”

Fotoğraf makinesi tekrar tekrar çekiyordu. Her çekimde pozisyonumu hafifçe değiştiriyordum. Önce doğrudan merceğe, sonra yere, sonra sağ omzumun üzerinden bakıyordum. Sonra ağırlığımı diğer kalçama veriyor, sonra Ivory’ye yaslanıyor ve kolumu onun omzuna koyuyordum.

Pozlar arasında hiç düşünmeden hareket ediyordum. Yüzümü her zaman ışığa doğru tutuyordum ve ceketimi Hugo’nun istediği gibi açık tutmaya dikkat ediyordum.

Prada için bir kampanya çekimindeydik. Bu yıl üçüncüsüydü. Beni her zaman Ivory ile eşleştiriyorlardı çünkü birbirimizle çok güzel bir kontrast oluşturunuyorduk; o fazlasıyla açık, bense fazlasıyla koyu tenliydim. Hugo, aptal bir ruh halindeyken bize o eski “Ebony and Ivory” şarkısını söylüyordu.

Bugün öyle bir ruh halinde değildi. Algodones'teki kum tepeliklerinde çekim yapıyorduk. Başından beri tam bir felaketti. Önce hava rüzgârlıydı. Kum gözlerimizle dişlerimize çarpıyordu ve Ivory'nin saçlarını mahvediyordu. Saçları pamuk şekeri kadar ince ve bulut kadar beyazdı.

Ivory sadece sarışın değil, aynı zamanda albinoydu. Teni saf süt gibiydi ve gözleri doğru ışıktaki maviden çok kırmızı tonunun ağır bastığı menekşe rengindeydi. Elbette bu, dışarıda böyle çekim yapmak için güneş kremi sürmesi gerektiği anlamına geliyordu ve doğrudan güneş ışığı gözlerine zarar veriyordu. Büyük boy retro Duplex güneş gözlüğüyle ilk kıyafetleri giydiğimizde gayet iyiydi. Ama şimdi uzun, uçuşan maksi bir elbise giyip gözlük takmadığı için gözleri yaşıyor ve onları sürekli kırptıyordu. Hugo'nun o lanet reflektörü tam yüzüne doğrultmuş olması da işe yaramıyordu.

En kötüsü de zürafaydı. Hugo'nun aklına gerçek hayvanlarla çekim yapmamız gerektiği o parlak fikir geldi; önce bir devekuşu, sonra hayvanat bahçesinden ödünç aldığımız bir Masai zürafası. Bakıcısı, zürafanın iyi davrandığından emin olmak için geldi. Ama zürafa, Hugo'nun bağırmasından ya da ışık kutularından gelen ışıklardan hiç hoşlanmadı. Sonunda dörtnala uzaklaştı, bu sırada yemek tabağı büyüklüğündeki devasa bir toynağı neredeyse Ivory'nin yüzüne değiyordu. Bundan sonra hayvanların yakınında durmak istemedi. Kumsal arabamızla peşinden koşan bakıcının zürafayı geri getirmesi bir saatten fazla sürdü.

Neyse, artık programın gerisindeydik. Hugo, ışığımız bitmeden önce sadece Ivory, ben ve kum tepelikleriyle birkaç kıyafeti tamamlamamız gerektiğine karar verdi.

“Çantanı kaldır, Simone,” dedi Hugo. “Hayır, o kadar yükseğe değil. Bu *The Price is Right** değil. Rahat ol, doğal davran.”

* *The Price is Right*, Amerika'da uzun yıllardır yayınlanan popüler bir televizyon yarışma programıdır. Yarışmacılar, çeşitli ürünlerin fiyatlarını tahmin ederek ödüller kazanmaya çalışır. (e.n.)

Ceket ve çantayı Hugo'nun istediği gibi sergilemek için mükemmel poz vermemde sorunum yoktu ama ona gözlerimi devirme zahmetine bile girmedim. Şu iş hemen bitsin istiyordum.

"Tamam," dedi Hugo, bu setin birkaç yüz resmini çektikten sonra. "Yılanımı kim tutacak?"

"Umarım bu bir benzetme falandır," dedi Ivory, burnunu kıvrıştırarak.

"Ha ha, çok komik," diyerek burnunu çekti Hugo. Kısa boylu, zayıf bir adamdı; kırçilli keçi sakalı, uzun burnu ve beyzbol şapkalarına düşkünlüğü vardı. Ivory onun kel olduğu ve bunu kimsenin bilmesini istemediği için şapka taktığını söylüyordu.

Hugo yan tarafında hava delikleri olan büyük bir sandığı açtı.

"Gerçek bir yilandan bahsediyorum. Tam olarak bir Burma pitonu. Neden onu boynuna dolamıyorsun, Ivory? O da bir albino. İkiniz mükemmel bir şekilde anlaşacaksınız."

"Kesinlikle hayır," diyen Ivory, bir adım geri çekildi. Anlamak zordu ama sanırım Hugo'nun devasa yılanı sandıktan kaldırdığını görünce üç ton daha soluklaştı.

Yılan üç buçuk metre uzunluğunda olmalıydı. Hugo'nun onu kaldırmaya çabalamasından ağır olduğu ortadaydı.

"Bırak yardım edeyim," dedi bakıcı, yılanın alt yarısını kavrayarak. Bakıcı, zürafayı kurtarmak için kumda koşturduğundan hâlâ kan ter ve kir içindeydi.

Yılan önce çırpındı, sonra açık havada olduğunu fark edince canlandı.

Oldukça güzeldi; krem rengi ve sarı lekeleri vardı. Bana biraz tereyağlı patlamış mısırı hatırlattı. Derisi pürüzsüz ve kuru görünüyordu.

"Ben yaparım," dedim.

"Beyaz balon eteği giy," dedi Hugo.

Benimle konuşmuyor, giysi uzmanı Daniellée talimat veriyordu.

Söz konusu eteği ve farklı bir sandaleti almak için koşturdu. Üzerimdeki kıyafeti çıkarıp değiştirebilmem için bana yardım etti. Açıklıkta üstümü değiştirmeye başladım, altımda ten rengi bir tanga vardı. Kimse çıplaklığım ile ilgilenmedi. Çıplaklık, modellik dünyasında elektronik sigara ve Instagram paylaşımları kadar yaygındı.

“Üstü ne olacak?” diye sordu Danielle.

“Üst falan yok,” dedi Hugo. “Sakıncası yok, değil mi Simone?”

Başımı iki yana salladım. Üstsüz gezmek umurumda değildi.

Hugo, yılanı omuzlarıma doladı. Gerçekten ağırdı. Sanırım kırk beş kilonun üzerindeydi. Bakıcı, iki kum tepeciği arasında pozisyon alırken kuyruğu desteklemeye yardım ediyordu.

Yılanın kuyruğu çıplak göğsümden aşağı sarkıyordu. Vücudu omuzlarımdan üzerinden, sol kolumdan aşağı doğru uzanıyordu. Önkolumu sarmıştı ve başı, açık avucumun üzerinde duruyordu. Boşta kalan elimle diğer göğsümü kapatıyordum.

“Ah, bu mükemmel,” diye iç çekti Hugo. “Tamam, böyle dik dur... Tamam, şimdi biraz sola dön ve omzunun üzerinden bana bak. Evet. Şu kolunu uzat ve yılanla göz göze gel...”

Modellik huzur verici olabilirdi. İnsandan bir heykel desek yeriye, poz verilebilir ve hareket ettirilebilirdi ama pek bir şey hissetmezsiniz. Güzel bir şey yaptığınızı bilirdiniz. Kırpma ve düzenlemeden sonra görüntüleri görmek her zaman eğlenceliydi. O gün ne olduğunuzu görürdünüz: Bir tanrıça. Bir melek. Bir diva. Bir parti kızı. Bir CEO. Bir kâşif...

Ama modelliğe başlamamın asıl nedeni paraydı. Ailemle yaşadığım tartışmadan sonra üstümde ne kadar hâkimiyet kurduklarını fark ettim. Para olmadan bağımsızlığınız da olmazdı.

Bu yüzden bana bu özgürlüğü verecek bulabildiğim ilk işi kabul ettim.

Paris'te podyum çalışmasıyla başladım. Moda Haftası için gelen yüzlerce modelden sadece biriydim. Saatlerce yürüyen bir elbise askısı gibi aşağı yukarı yürüdüm, düzinelerce kıyafet arasında dolaştım. Sonra ticari işler de almaya başladım. İlk başta şampuan ve çorap markaları için küçük kampanyalarda yer aldım, her biri için birkaç yüz dolar alıyordum.

Bir yıl sonra ilk büyük işimi aldım: *Sports Illustrated*'ın mayo sayısının kapağı. Teknik olarak hiç mayo giymemiştim; sadece çita desenli bir bikini şeklinde stratejik olarak yerleştirilmiş vücut boyası vardı. Ondan sonra bana *Bayan Vücut* demeye başladılar.

Sanırım bu lakap için Henry'ye teşekkür etmeliydim. O doğduktan sonra vücudum asla eskisi gibi olmadı. Tekrar zayıfladım ama göğüslerim ve kalçalarım eskisinden daha dolgundu. Ve bu, modellikte bir dönemin sonuyla aynı zamana denk geldi. Zayıflığım yok olmuştu ve J.Lo poposu gelmişti. Herkes kıvrımlar istiyordu. Ve ben de öyleydim, yeni nesil seksi süpermodellerin bir parçasıydım. Kate Upton, Charlotte McKinney, Chrissy Teigen, Emily Ratajkowski ve Simone Solomon... artı bir veya iki Kardashian.

Herkes o egzotik, etnik olarak belirsiz görünümü ve o “gerçek kadın” kum saati figürünü istiyordu. Hiçbirimizin ne kadar “gerçek” olduğunu bilmiyordum ama kazandığımız para yeterince sağlamdı.

İşler hızla akmaya başladı. Üstesinden gelebileceğimden daha fazla iş. Dünyanın her köşesine uçtum.

Bu beni meşgul edip berbat halimi düşünmekten alıkoydu.

Dante'yi düşünmemeye çalıştım; ondan nasıl ayrıldığımı ve ona nasıl yalan söylediğimi. Onu tamamen yok sayarak yalan söylemiştim. Hem de ne yok saymak.

Ama oğlumu unutmadım.

Her iş arasında onu görmek için Londra'ya uçtum. Serwa'nın Henry'yi büyütmesine izin verdim; ama o hâlâ benimdi, kalbimdeydi. Onu kucağıma aldım, onunla oynadım, onu besledim. Ve onu kız kardeşime her geri verdiğimde kalbim yeniden parçalandı.

Serwa da onu seviyordu, bunu görebiliyordum. Hayatını ona göre şekillendirdi. Barclays'daki işinden istifa etti, bütün gününü onu parka, nehre, London Eye'a götürmekle geçirdi.

Ailem maddi destek sağlıyordu. Bebeği büyütmesi için ona ödeme yapmaktan memnunnlardı ama iş bana gelince böyle davranmıyorlardı.

Kızgındım. Çok kızgındım. Modellikten kazandığım her kuruşu biriktirdim. Yeterince param olduğunda Henry'yi geri almayı planladım.

Ama Serwa da ona çok bağlıydı.

Ve hastaydı. Bir iki yıllık iyileşme sürecinden sonra tekrar zayıflamaya başladı. Oğlumu ondan alırsam bunun onu öldüreceğini düşündüm.

Bu yüzden onu paylaştık. Ben çalışırken o ona baktı ve eve geldiğimde o benim oldu. Konuşmaya başladığında ikimize de *anne* dedi.

Düzenimiz kötü değildi. Aslında şaşırtıcı derecede iyi işledi. Yanlarından ayrıldığımda ikisini de çok özlüyordum. Ama modellik yılları çok sürmez; bu, gençlik endüstrisidir. Çalışabildiğim sürece çalışmak zorundaydım. Ve para biriktirmeye odaklıydım.

Serwa ve ben her zamankinden daha yakındık. Ailemle hiç konuşmadım. Bebeğimi bana danışmadan aldıkları için onlarla iletişimi kestim. Serwa'ya ben evdeyken asla ziyarete gelmemelerini söyledim. O da bu sözü tutmaya özen gösterdi; onları benden ayrı tuttu.

Ben evde olmadığında Henry'yi ziyaret etmelerine izin verdim. Bebeğimin geniş bir ailesi yoktu, büyükanne ve büyükbabasını ondan esirgeyemezdim. Eve geldiğimde, büyükannesinin ona krep yapmayı nasıl öğrettiğini ve büyükbabasının ona bir Rubik Küpü verdiğini anlatırdı.

Annemle babam durumu birçok kez telafi etmeye çalıştı. Telefonlarına veya mektuplarına cevap vermedim.

Serwa ölene kadar. Üç yıl önce vefat etti. Sadece otuz dört yaşındaydı.

Hepimiz hastanedeydik. Yıllar sonra anne ve babamı ilk kez görüyordum. Annem daha yaşlı görünüyordu. Babam neredeyse aynıydı; sadece kısa kesilmiş saçlarında birkaç tel beyazı vardı.

İkisine baktığında içimde bir nefretin yükseldiğini hissettim. Onlara çok, çok öfkeliydim. Öfke hiç azalmamıştı. Hatta daha da güçlenmişti. Oğlum aralarında duruyordu. O an Henry'yi onlardan koparmak istedim, tıpkı onu benden koparmaya çalıştıkları gibi, sonra onu bir daha görmelerine izin vermeyecektim.

Ama öfkemi yuttum çünkü biz Serwa için oradaydık, benim için değil. Oturup onunla konuştuk ve ona her şeyin yoluna gireceğini, her zaman olduğu gibi tekrar iyileşeceğini söyledik. Akciğer nakli için kısa listedeydi. Bunun her şeyi düzelteceğini düşünmüştük.

Bunun yerine o gece öldü.

Doktor bize söylediğinde babam gözyaşlarına boğuldu. Daha önce hiç ağladığını görmemiştım, hayatımda hiç. Beni tutup kollarına çekti ve hıçkırarak, "Simone, beni affet. Geriye sen kaldın," dedi.

Serwa olmadan kendimi çok yalnız hissettim. Annemi ve babamı, en az onların beni istedikleri kadar çok istiyordum. Babama sarıldığında annem ikimize de sarıldı ve hepimiz birlikte ağladık.

Ama onları affedebilir miydim bilmiyorum. Bu konuda hiç cevap vermedim.

Ve şimdi, üç yıl sonra bile, affettiğimden emin değildim.

Sık sık görüşüyorduk. Dışarıdan bakıldığında eskiden olduğumuz gibi sıkı sıkıya bağlı bir aile gibi görünüyorduk. Serwa yoktu ama artık Henry bizimleydi.

Ama elbette, dışarıdan gördüğünüz şey bir ailenin hikâyesini asla anlatmazdı. Gördüğünüz olgun kırmızı bir elmadır ama kestiğinizde içinde her şey olabilir. Çıtır çıtır sağlıklı meyve... Ya da çürüme ve kurtçuklar.

Henry artık benimle yaşıyordu. Ona Carly adında bir dadı-öğretmen tutmuştum. Üçümüz birlikte dünyanın dört bir yanına seyahat ediyorduk.

Dedikodu dergileri yeğenimi evlat edindiğimi yazmıştı. Onları düzeltmedim. Oğlum hakkında alenen konuşmuyordum, asla. Fotoğraflarının çekilmesine izin vermiyordum. Yüzümün reklam panolarında ve dergilerde yer alması benim seçimimdi. Günü geldiğinde göz önünde mi, yoksa daha özel bir hayat mı istediğine karar verebilsin diye oğlumu elimden geldiğince gizli tutuyordum.

Ayrıca korkuyordum...

Dante'nin Henry'nin bir fotoğrafını görmesi durumunda neler olabileceğinden korkuyordum.

Çünkü Henry'nin yüzünü incelediğimde kendi özelliklerimi görüyordum ama aynı zamanda Dante'yi de görüyordum.

Oğlunu ondan çalmıştım.

En büyük korkum bir gün onu geri almasıydı.

Çekim bitti. Hugo yılanı sandıktaki yuvasına dikkatlice koydu. Ivory bana bakarken başını iki yana salladı.

“O Şeye dokunduktan sonra bana dokuma sakın,” dedi.

Ona sırtarak baktım. “Ama o kazağın içinde gayet güvenli ve sevimli görünüyorsun,” dedim.

“Aklından bile geçirme!”

“En azından Şehre dönmek için birlikte bir aracı paylaşabilir miyiz?”

“Evet,” dedi kibirli bir Şekilde. “Bu kabul edilebilir.”

Ivory ve ben dört yıldır arkadaşlık. Modellik dünyasında herhangi biriyle yakınlaŐmak zordu; hepimiz çok fazla seyahat ediyorduk. Ama zamanla aynı insanlarla çalışmaya meyilli oluyordunuz çünkü bazı fotoğrafçılar veya oyuncu ajansları sizi iş için öneriyordu.

Ivory’nin gerçek adının Jennifer Parker olduğunu ve insanlara anlattığı gibi Fransada büyümediğini bilen tek kişi muhtemelen bendim. Aslında Kanada’dan geliyordu, Quebec’te Mille-Isles adlı küçük bir kasabadan.

Ivory gizem yaratması gerektiğini söylüyordu. *Kendisine Norma Jean demeye devam etseydi hiç kimse Marilyn Monroe’yu umursamazdı.*

Sırları anlıyordum.

Gerçeğin acı verici olabileceğini, sırf bunlar anlatının bir parçası olduğu için insanların size sorduğu soruların sizi hiç incitmeyeceği hayal ürünü bir hayat yaşamının çok daha kolay olduğunu anlıyordum. Söylediğiniz hiçbir Şey gerçek olmadığında kendinizden bahsetmek çok kolaydı.

Ben röportajları böyle veriyordum.

En sevdiğiniz renk nedir?

Kırmızı.

En sevdiğiniz yemek nedir?

Makarna.

Ögle yemeğini kiminle yemek isterdiniz?

Elbette, Chris Evans.

Hepsi saçmalıktı. Röportaj yapanlar ne söylediğini umursamıyordu. Parlak dergiler okuyanlar da öyle. Süpermodel Simone sadece bir karakterdi. “Bayan Vücut”tu. Beynim olup olmadığını kimse umursamıyordu.

Ivory ve ben şehir merkezine geri dönmek için taksiye bindik. Ritz-Carlton’da indim.

Asansörle doğrudan odama çıktım. Anahtarımın kilidi açtığını duyar duymaz Henry kapıya geldi. Beni korkutmaya çalıştıysa da işe yaramadı çünkü kapıyı açtığım anda onu aramaya başlamıştım.

“İşte, buradasın.” Kollarımı ona dolayıp onu göğsüme çektim.

Henry henüz dokuz yaşında olmasına rağmen uzun boylu bir çocuktü ve boyu neredeyse omzumun biraz üstündeydi. Ona on iki ile on dört yaş için kıyafet alıyordum. Buna rağmen aldığım pantolonların beli bol, paçaları ise kısa geliyordu.

“Bugün bir yılanla fotoğraf çektirdim. Görmek ister misin?” Telefonumla çektiğim fotoğrafları ona gösteriyordum.

“Bu bir Burma pitonu!” dedi. “Altı metreye kadar büyüyebildiğini biliyor muydun?”

“Neyse ki bu o kadar büyük değildi.”

“İki akciğeri var. Çoğu yılanın sadece bir tane var.”

Henry okumayı çok seviyordu. Okuduğu ve televizyonda izlediği her şeyi hatırlıyordu. YouTube izleme süresini kısaltmak zorunda kalmıştım çünkü merakını her türlü tavşan deliğinden takip ediyordu; bazıları, hakkında beş veya altı yıl sonra bile bilgi edinmesini istemeyeceğim şeylerdi.

Artık kolları ve bacakları uzundu, yüzü de uzuyordu. Eskiden olduğu tombul küçük çocuğu görmek zordu. Yine de bazı şeyler aynıydı. O hâlâ nazik bir koca çocuktuk; yardımsever, nazik ve başkalarının duygularına karşı dikkatli.

“Bu gece ne yapalım?” diye sordum ona.

“Bilmem.”

“Tüm ödevlerini bitirdin mi?”

“Evet.”

“Göster bakalım.”

Beni kâğıtlarını ve ders kitaplarını yaydığı küçük otel masasına götürdü. Öğretmeniyle birlikte okuduğu bölümleri gösterdi.

Bazen, bir süre aynı yerde kalacağımızı bildiğimde, Henry’yi uluslararası okullardan birine kaydettiriyordum, böylece sınıfları ve arkadaşları deneyimleyebiliyordu. Okuldayken orayı seviyordu. Ama nereye gidersek gidelim hep sevecek gibiydi. O kadar uyumlu bir çocuktuk ki gerçekten mutlu mu, yoksa bildiği tek şey bu mu emin olamıyordum.

Artık fazlasıyla birikimim vardı. Çalışmayı bırakabilir veya yavaşlayabilirdim. Neredeyse istediğimiz her yerde yaşayabilirdik.

Soru şuydu: Nerede?

Dünyanın her şehrine gitmiş sayılırdım. Ama hiçbir evim değildi.

En son, annemle babam Washington’da yaşıyordu. Serwa öldükten sonra babam insani yardım çalışmalarına başlamıştı. Büyük bir uluslararası insan ticareti karşıtı koalisyonun aracılığını yapıyordu. Hatta şu anda ülke çapında yoğun bir tanıtım çalışmasındaydı.

İyi insan lafının üstüne gelirmiş.

Telefonda babamın numarası belirdi.

“Bekle,” dedim Henry’ye.

Telefona yanıt verdim.

“Simone.” Babamın derin, pürüzsüz sesi sanki odada benimle birlikteymiş gibi net bir şekilde duyuluyordu. “Bugünkü çekimin nasıldı?”

“İyi. Sanırım istedikleri her şeyi aldılar, bu yüzden muhtemelen son gündü.”

“Harika. Peki, sırada ne var?”

“Şey...” Midem hafifçe bulandı. Tüm bu zamandan sonra bile. “Aslında önümüzdeki hafta Balenciaga için bir çekim yapmam gerekiyor.”

“Chicago’da mı?”

Durakladım. “Evet.”

“Asistanın öyle söyledi. Bunu duyduğuma sevindim çünkü annen ve ben aynı anda orada olacağız.”

“Ah, harika,” dedim zayıf bir sesle.

Zaten Chicago’ya geri dönmekten korkuyordum. Neredeyse on yıldır oraya gitmemiştim. Orada ailemle buluşma fikri beni pek heyecanlandırmadı. Çok fazla eski anı zihnimde canlandı.

“Bir miting düzenliyorum,” diye açıkladı babam. “Özgürlük Vakfı’nı desteklemek için. Chicago Belediye Başkanı ve belediye meclisi üyelerinden biri konuşacak. Senin de orada olmanı isterim.”

Yerimde kıpırdanarak ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. “Bilmiyorum, baba... Politikayla pek alakam yok...”

“İyi bir amaç için, küçüğüm. Anlamalı bir şeye destek olabilirsin...”

İşte yine o onaylamama tonu. Kariyerimin anlamlı olmadığını düşünüyordu. Dünyanın en çok kazanan modellerinden biriydim ve bunu hâlâ anlamsız bir hobi olarak görüyordu.

“Sadece kürsüde benim yanımda dur. Konuşmak zorunda değilsin. Bunu yapabilirsin, değil mi?” dedi babam, en makul ses tonuyla. Bir rica olarak dile getirse de benden evet dememi beklediğini biliyordum. Bu baskıya karşı koyuyordum. Uzun zamandır kendi başımaydım. Aslında onun dediğini yapmak zorunda değildim.

Ama aynı zamanda, Serwa gittiğine göre, artık sahip olduğum tek şey ailemdi. Elbette, Henry hariç. Aramızdaki ateşkesi bozmak istemiyordum. Bu kadar önemsiz bir şey yüzünden değil.

Chicago büyük bir şehirdi. Dante ile karşılaşmadan oraya gidebilirdim.

“Tamam, baba,” dedim. “Mitingine geleceğim.”

Telefonu kapattıktan sonra galerimde bunca yıldır sakladığım Dante’nin fotoğrafını buldum. Ona bakmamaya çalışıyordum çünkü çok sert ve öfkeli görünüyordu. Sanki ruhuma bakıyormuş ve gördüklerinden hoşlanmıyormuş gibiydi.

Bundan kopamıyordum. Bazen aylarca direniyordum. Ama her zaman tekrar geri dönüyordum. O fotoğrafı silmeye gücüm olmamıştı hiç.

Siyah gözlerine baktım. O vahşi çenesine. Ağzının sert çizgilerine.

Hissettiğim ağrı her zamanki kadar güçlüydü.

Telefonumu kapatıp uzağa fırlattım.

22

DANTE

RIONA'NIN HUKUK BÜROSUNA YENİ işimizin kredi limiti için ihtiyaç duyduğu belgeleri bırakmaya gitmiştim. Riona, Griffin'lerin en büyük kızıydı. Ailesi ve benim ailem South Shore inşaatı için ortak olmuşlardı ve o, yeni ortak iş varlığımızın yasal yönleriyle ilgileniyordu.

Genellikle yaptığı türden bir hukuk işi değildi. Aslında kariyerine bir savunma avukatı olarak başlamıştı ve Griffin'lerin adamları İrlanda Mafyası işlerinin pek hoş olmayan yönleriyle ilgilenirken onları beladan uzak tutmuştu.

Saçma bir cinayet suçlamasıyla tutuklandığımda beni zor durumdan kurtarmıştı.

Gerçekten işlemediğim bir suçtan dolayı Cook County Hapishanesi'nde kalmak oldukça ironikti. Yıllar boyunca yaptığım tüm şeylerden sonra... Hiç kimsenin umurunda olmayan birini vurduğum için suçlanmayı beklemiyordum.

Neyse, Riona bana yardım etti ve bunu unutmadım. Ona bir iyilik borcum vardı. Muhtemelen birkaç iyilik.

Kardeşi benim küçük kız kardeşimle evliydi, bu yüzden zaten akrabaydık. Artık arkadaş da olmuştuk. Bazen ofisine yakın olduğumda öğle yemeği için buluşuyorduk. Ara sıra bir şeye gerçekten sinirlendiğinde, birlikte koşuya çıkıyorduk. Buna ihtiyacı vardı; Riona genelde yay gibi gergindi.

Bugün de farklı değildi. Yanakları kızarmış bir halde ofisinden telaşla çıktı, yüzü solgundu. Kızıl saçlarını şık bir topuzla toplamış ve koyu lacivert pantolon takımı ve krem rengi ipek bluzdan oluşan tipik topuzlu avukat kıyafetini giymişti.

“Selam!” dedi beni gördüğünde. “Aşağıdaki kafeden bir kahve alacağım. Gelmek ister misin?”

“Olur. Bunları getirdim,” diyerek ona belgeleri uzattım.

“Ah, teşekkürler.” Riona hiçbir şeyi unutmadığımdan emin olmak için hızlıca inceledi. Bu beni rahatsız etmedi. Her şeyi iki kez kontrol etme gibi bir huyu olduğunu biliyordum çünkü kimsenin kendisi kadar titiz olacağına dair güveni yoktu. “Önce bunları ofisime bırakayım.”

Onu koridordan köşedeki özel ofisine kadar takip ettim. Daha önce birkaç kez buraya gelmiştim. Bir ofisten çok gösterişli bir Manhattan oturma odasına benziyordu; kalay rengi duvarlar, modern sanat baskıları, bir güneş modeline benzeyen garip bir heykel. Yani, süper şık ama soğuk ve yoğun; biraz Riona’nın kendisi gibi.

Belgeleri masasına koydu. Geri döndüğünde hemen hareket ettirecek olsa da dosyanın kenarını masasının köşesiyle hizaladığını fark ettim.

“Abigail Green’den kira sözleşmelerini aldın mı?” diye sordu bana.

"Evet."

Riona bana hızlıca bir bakış attı. "Çok ısrarcı, değil mi?"

"İşinde iyi," dedim kısaca.

"Bahse girerim birçok şeyde iyidir..." diyen Riona, soğuk yeşil gözlerini bana çevirdi.

"Onu becermiyorum," diye homurdandım.

"Çok kötü," dedi Riona. "Muhtemelen komisyonunu bir puan düşürmesini sağlayabilirdim."

"Hayır. Her zamanki avukat numaralarını kullanman gerekecek. Yani onu teslim olmaya zorlayana kadar amansız bir tartışma saldırısı."

Riona gülümsedi. **"Beni çok iyi tanıyorsun."**

"Sanırım öyle. Çünkü o toplantıdan oldukça ateşli çıktığını söyleyebilirim."

"Ah, şu..." Riona kaşlarını çattı. **"Üzerinde çalıştığım bir dava var. Diğer avukat bir sürü saçma sapan dilekçe verdi. Beni vazgeçirmeye çalışıyor."**

O zaman kesinlikle Riona'yı tanımıyordu.

"Onu senin için öldürmemi mi istiyorsun?" dedim.

Riona homurdandı. **"Beni sinirlendirmeye devam ederse, o zaman belki... Ve bu arada, bunu bu sefer mesajla yazmadığın için teşekkür ederim."**

"Evrak izi yok. Öğreniyorum," dedim, işaretparmağımla şakağıma vurarak. "Telefon kayıtlarının bir dava için celp edildiğini görebiliyorum. Seni kürsüye çekip 'Bayan Griffin, Bay Gallo ile 28 Eylül'deki konuşmanızı mahkemeye okuyabilir misiniz?' diyorlar."

Riona kahkaha atarak bana eşlik etti. **"Peki, Sayın Yargıç. Bana dedi ki, 'Onu senin için öldürmemi ister misin?' ve ben**

de ‘Evet, lütfen... yavaşça, bir kazmayla,’ dedim. Ama hepsi iyi niyetliydi, Sayın Yargıç. O gece daha sonra bir kazmaya takılıp düşmesi tamamen tesadüftü...”

Binanın zemin katındaki kafeye doğru ilerliyorduk Temiz, aydınlık bir mekândı, günde üç kez taze hamur işleri yapıyorlardı. Siparişleri dakikalar içinde çıkarıyorlardı; iş başındaki tüm avukatlar için bu, kesinlikle bir zorunluluktuktu. Riona’nın firması binayı birkaç hukuk grubuyla paylaşıyordu, bu yüzden buradaki herkes meşgul, huysuz ve kahvelerine doğru miktarda köpük koymazlarsa ihtiyati tedbir davası açmaya hazır görünüyordu.

Ben bir sandviç sipariş ederken Riona, kahveyle kruvasan aldı. Her iki siparişi de ödemeye çalıştığımda kendi kredi kartını hemen uzattı.

“Sana benim ısmarlamam lazım,” dedi gayet doğal bir şekilde, “çünkü seni pohpohlamaya çalışıyorum.”

“Bu kulağa hoş gelmiyor.”

“Korkunç bir şey değil...”

“Bahse girerim.”

Onu en yakın boş masaya kadar takip ettim. Riona karşıma oturup ellerini önünde kavuşturdu. Bu, konuşmaya hazır olduğunda takındığı bir hareketti.

“Kardeşim bir mitingde konuşacak,” dedi Riona. “Özgürlük Vakfı için. Etkinliğin güvenliğini sağlamanı istiyorum. Belediye başkanının ekibiyle çalışacaksın.”

“Tamam...” Tam olarak nasıl bir iyilik istediğini merak ettim. “Ama ben bir tür güvenlik uzmanı değilim...”

“Biliyorum. Sadece kendi ailemizden birinin orada olmasını istiyorum. Tuttukları ekip öncelikle belediye başkanına ve konuşmacıya odaklanacak. Callum’u gözetleyecek birini istiyorum.”

Callum onun ağabeyiydi ve Aida ile evliydi. En az Riona kadar onu güvende tutmak için benim de sebeplerim vardı. Bu yüzden konuşmanın devamını bekledim.

O sırada barista Riona'nın kruvasanı ile benim sandviçimi getirdi. Sandviçimden büyük bir ısırık aldım. Riona henüz yiyeceğine dokunmamıştı, yemeden önce konuşmamızı bitirmek istiyordu.

“Cumartesi günü gerçekleşecek,” dedi. “Kurulumu kontrol edip etkinliği denetleyeceksin. Belediye başkanı, konuşmacı son aylarda birkaç ölüm tehdidi aldığı için dikkatli olmamızı istiyor.”

“Kimmiş o?” diye sordum.

Riona lafı dolandırmadan, “Yafeu Solomon,” dedi.

Sandviçimi bıraktım. “Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum.”

“Onunla konuşmak zorunda değilsin. Muhtemelen seni görmeyecektir bile.”

Riona, Solomon Ailesi'yle olan eski bağımın farkındaydı. Kardeşlerim dışında bunu bilen kişilerden biri oydu.

Durumu düşünmeye başladım.

Başka biri bana sorsaydı, onlara hayır derdim. Yafeu Solomon'un etrafında olmak istemiyordum, bilhassa onu korumayı hiç istemiyordum. Aslında bir suikastçının ona bıçakla saldırıldığını görsem kenara çekilirdim.

Ama Riona'ya bir iyilik borcum vardı.

Bu yüzden bunu istiyordu. İyi bir avukat, cevabını bilmediği bir soruyu asla sormazdı.

İç çekerek “Belediye başkanlığından kimi arayabilirim?” diye sordum.

Riona, beni kandırdığına sevinerek hafifçe gülümsedi. “Adı John Peterson,” dedi ve bana numarasını mesaj attı. “Zaten aramanı bekliyor.”

Neredeyse kahkaha atacaktım. “Elbette bekliyor.”

“İşlerimi düzene sokmayı sevdiğimi biliyorsun,” dedi Riona, ardından saatine baktı. “Yukarı çıksam iyi olur.”

“Yemeğini yemedin.”

“Yanıma alacağım.” Kruvasanı peçeteye sardıktan sonra kahvesinden hızlıca bir yudum aldı.

“Teşekkür ederim, Dante,” dedi.

“Anlaşana kadar sana daha kaç iyilik borcum var?”

Riona bir kahkaha attı. “Bilmem, yirmi beş yıllık cezanın değeri nedir ki?”

“Sanırım en azından bir veya iki iyilik daha.”

Bana hafifçe el sallayıp asansörlere doğru yürümeye başladı.

Sandviçimi bitirebilmek için kafede oturmaya devam ettim. İyi yiyeceklerin boşa gitmesine dayanamazdım.

23

SIMONE

CHICAGO ŞEHİR MERKEZİNDE ARABA kullanmak sinirlerimi bozuyordu.

Şehrin değişip değişmediğini veya anılarımın yanlış olup olmadığını bilmiyordum. Zihnimde şehir, öğleden sonra günbatımı gibi altın bir renge sahipti; gökdelenlerdeki tüm camlar günbatımıyla aydınlanıyordu. Gölü ve nehri, temiz ve maviyi, aradaki muhteşem Art Deco mimarisini hatırladım.

Şimdi Magnificent Mile boyunca uzanan lüks mağazaların birçoğu tahtalarla kapatılmıştı, muhtemelen yaz boyunca yaşanan isyanlar ve protestolar yüzündendi. Tüm şehir hatırladığımdan daha karanlık ve kirli görünüyordu.

Ama bu muhtemelen sadece kendi zihnimin oyunuydu.

En son buraya geldiğimde âşıktım. O zamanlar her şey bana güzel görünüyordu. Çirkin kısımlarını fark etmemiştim.

Artık büyüdüğüm için her şeyi gerçekçi bir şekilde görebiliyordum.

“Ne oldu, anne?” diye sordu Henry bana. Takside yanımda oturuyor ve *Saftirik Greg’in Günlüğü* kitaplarından birini okuyordu. Hepsini bir düzine kez okumuştı ama en sevdiklerine tekrar göz atmayı ve bana en iyi karikatürleri göstermeyi seviyordu.

“Hiçbir şey,” dedim. “Neden bir şey olsun ki?”

“Yüzün öfkeli görünüyor.”

“Hayır, öfkeli değilim.”

“Üzgün müsün?”

“Biraz yorgunum, bebeğim.”

“Uçakta yorgundum. Bu yüzden biraz uyudum.”

“Keşke ben de öyle yapsaydım.”

Henry’yi yanıma doğru çekip çenemi başının tepesine dayadım. Bukleleri yumuşacıktı. Çok güzel bir çocuktı; o iri koyu gözler, her kızın kıskanacağı kirpikler, uzun ve dar bir yüz. Elleri ve ayakları benimkiler kadar büyüktü, hâlâ daha uzuyorlardı. Bir köpek yavrusu gibi büyüdüğünde ne kadar uzun olacağını gösteriyordu.

“Büyükannemle büyükbabamı ne zaman göreceğiz?”

“Hemen şimdi. Akşam yemeği için onlarla buluşacağız.”

“Güzel. Onlara kitabımı gösterebilirim.”

Arabayla yol alırken Drake Otel’in önünden geçtik. Belli sebeplerden dolayı odamı orada ayırtmamıştım. Ama Chicago’daki ilk konaklamamda gördüğüm yerlerden kaçınmak mümkün değildi. Şoförlü arabanın park edildiği yeri tam olarak görebiliyordum, ben arkada hıçkırığa hıçkırığa ağlarken Dante sürücü tarafındaki kapıyı açıp içeri atlamıştı.

Parsons için ağladığımı düşünmek ne tuhaftı. Ne kadar da çocukça. O zamanlar en büyük sorunum istediğim okula gide-mememdi. İşlerin ne kadar kötüye gideceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Hayatımın aşkını kaybetmiştim.

Çocuğumu kaybetmiştim.

Sonra kız kardeşimi kaybetmiştim.

En azından Henry'yi geri almıştım. Gerisi rüzgârda savrulan toz gibiydi... Bir daha asla toplayamayacağım kadar uzağa dağılmıştı.

Taksi restoranın önünde durdu. Henry kaldırıma atlayıp annemle babamı görmek için can atarken şoföre ücreti ödedim. Onları seviyordu. Onlar da ona bayılıyordu. Babam Henry'yi hayvanat bahçesine götürüyor ve ona Afrika'ya özgü geleneksel *jollof* pilavı yapmayı öğretiyordu. Annem onunla iskambil oynuyor ve ona suluboyayla resim yapmayı gösteriyordu.

Oğlumla olan ilişkilerini takdir ediyordum. Gerçekten ediyordum. Ama eğer onların benim hayalime yaptıkları gibi onun hayalini de yıkmaya çalıştıklarını görürsem... Onları bir an bile tereddüt etmeden hayatımızdan çıkarırdım. Oğlumun başkasının iradesine boyun eğmesine asla izin vermeyecektim. Kendim için yapamadığımı onun için yapacaktım. Kendi yolunu seçmesine izin verecektim.

Görevli bizi, anne ve babamın çoktan oturup şaraplarını yudumladıkları masaya götürdü. Yaklaştığımızda ayağa kalkıp onu iki yanağından öptüler.

Babam Henry'ye, "Çok güçlü görünüyorsun," dedi.

"Madrid'deki uluslararası okulda basketbol oynadım."

"Golf oynamalısın. Finans ve iş sporudur."

"Basketbolu seviyor," dedim, biraz fazla sert bir şekilde.

"Eh, bunun için boyu yetecek," dedi babam. "Büyükbabası gibi uzun."

Babası gibi de uzun. Ama bundan hiç bahsetmiyoruz.

Belki de ardından gelen sessizlikte, anne ve babam Dante'yi düşünüyorlardı. Normal şartlarda hiç düşünmediklerini sanı-

yordum ama Chicago'ya döndüğümüz ilk gece görme/nden gelen gerçeği fark etmemek imkânsızdı.

Babam hemen konuyu değiştirerek “Okul ödevlerin nasıl gidiyor, Henry?” diye sordu.

Henry babama her şeyi anlatırken annem bana eğitmenini sordu.

“Şu anda otelde,” dedim. “Bizimle yemeğe gelmek istemedi.”

“Sizinle dünyanın dört bir yanına uçmaktan hoşlanıyor olmalı.”

“Muhtemelen. Ama yalnızlık çektiğine eminim. Sonbaharda yüksek lisansa başlayacak, bu yüzden yeni birini bulmam gerekecek. Ama acelemiz yok, Henry okulda önde. Bir yıl gitmesi de geride kalmaz.”

“Çok zeki,” dedi annem, gururla ona bakarak. “Deniz ürünlerini sever mi? Başlangıç olarak istiridye sipariş edebiliriz...”

Yemek güzeldi. Annemle babamı tekrar gördüğüm için mutluydum. Ama o eski öfke içimde, yüzeyin derinliklerinde kaynamaya devam ediyordu. Bir haftalığına bile olsa buraya dönmek hataydı. İş geri çevirmeli ve annemle babamın davetini reddetmeliydim.

“Hangi günler çalışıyorsun?” diye sordu babam.

“Yarın ve ertesi gün.”

“Sabah Henry’yi alıp sen çekimdeyken onu Navy Pier’e götürebiliriz.”

“Bunu seveceğine eminim.”

“Yalnız cumartesi gecesi bir program yapma,” dedi babam. “Mitingden sonra akşam bir etkinlik var.”

Dudaklarım gerilse de başımla onu onayladım. “Bu kulağa hoş geliyor.”

“Tekrar birlikte olmak çok güzel,” dedi annem gülümseyerek.

Serwa hariç hepimiz.

Gözyaşlarımı bastırıp şarabımdan bir yudum aldım.

Kaybettiğim insanları özlemeyi asla bırakacağını sanmıyordum.

Belki bir gün daha az canım yanardı. Ama henüz değil.

24

DANTE

CUMARTESİ SABAHİ MİTİNG ALANININ kurulumunu kontrol etmek için erkenden kalktım. Belediye başkanının güvenlik ekibinin başı olan Peterson ile çalışmak çok da fena değildi. O da benim gibi eski bir askerdi, bu yüzden en başmdan beri ortak bir dili paylaşıyorduk. Kalabalığın güvenliğinin çoğunu onun üstleneceği konusunda anlaştık; ben de patlayıcılar, insansız hava araçları veya uzun menzilli saldırılar gibi dış tehditlerden sorumlu olacaktım.

Grant Park'a vardığımda kürsü kurulmuş ve çevre düzenlemesi çoktan yapılmıştı. Politikacılar Hutchinson Field'm bir ucunda konuşmalarını yapacak, katılımcılar ise çimlere yayılacaktı. Sahanın batı tarafında göl kıyısı ve doğu tarafında yüksek binalardan oluşan bir set vardı. En yakın binalar kürsüden yaklaşık iki kilometre uzaklıktaydı, bu yüzden sorun olmamalıydı. Yine de kürsünün tabanında hazırda bir ayna kalkanı vardı.

Ben daha çok sahadaki insanlarla ilgileniyordum. Mitinge katılan herkesin metal dedektörlerden geçmesi gerekiyordu, an-

çak park çok büyüktü. Birisinin ceketinin içinde gizli bir silahla barikatları aşmadığından kesinlikle emin olmak için yeterli sayıda güvenlik görevlimiz yoktu.

Bu nedenle kurulum ekibine bariyerleri podyumun önünden geri çekmelerini söyledim.

“Kimse sahnenin elli metre yakınında olmamalı,” dedim onlara.

“Ama podyumun önünde bu kadar büyük bir boşluk olunca garip görünüyor...” diye yakındı Jessica. Kendisi etkinlik koordinatörüydü. Güvenlik konusunda aşırıya kaçtığımı düşündüğünü söyleyebilirdim. Muhtemelen doğruydı; bu benim uzmanlık alanım değildi. Basın fotoğrafçılarının fotojenik bir açı elde etme ihtiyaçlarıyla emniyet ve güvenlik ihtiyaçlarını dengelemeye alışkın değildim.

“Bu yarım futbol sahası kadar,” dedi. “Hadi, eminim biraz daha yakınlık sağlayabiliriz...”

“On metre ötede bariyerler var,” dedim ona. “Ucuz bir tabanca kullanan eğitimsiz bir atıcı için bile oldukça menzil dahilinde.”

Peterson ağır ağır yanıma geldi. Boyu 1,80 metreden biraz fazlaydı, bir sporcunun yapısına ve bir oduncunun sakalına sahipti. “Neler oluyor?”

“Dante bariyerleri geri çekmek istiyor,” dedi Jessica, rahatsızlığını zar zor gizleyerek. “Yine.”

“O zaman yapsan iyi olur,” dedi Peterson.

“*Elli metre* mi?” diye tısladı Jessica.

“Şey... Belki de yarısı.” Peterson bu uzlaşmaya razı olup olmadığını görmek için kaşlarını kaldırdı.

“Eh,” dedim. “Tamam.”

Kurulum devam ederken yaşadığımız on veya on iki çatışmanın ilki buydu. Jessica’ya sahneden çıkışı engelleyen çiçek aranjmanlarını hareket ettirmesini söyledim, ardından onu resepsiyon alanındaki herkesin, basm kartı olanların bile aranması gerektiği konusunda uyardım.

Mitinge bir saat kala sanki her şeyi mahvetmişim gibi göz-yaşları içindeydi ve sinirli görünüyordu. Belki de mahvetmiştim. Paranoyak olduğumu biliyordum ama Riona benden bir iş yapmamı istemişti ve elimden geleni yapacaktım.

Callum gelen ilk konuşmacıydı. Yanında Aida vardı. Aida hamileliğinin sekizinci ayında olduğu için normalden daha yavaş yürüyorlardı. O, Gallo'ların ve Griffin'lerin ortak mirasçısını taşıyordu; ailelerimizi sonsuza dek bir arada tutacak olan bağı.

Hamileliğinin ilk yarısında karnı neredeyse hiç belli olmuyordu. Şimdi ise tam çiçek açmış durumdaydı.

Çimlerin üzerinden bana doğru yürürken güneş kafasına vuruyor ve bir tanrıça gibi görünüyordu; tıpkı Demeter veya Afrodite gibi. Daha önce hiç bu kadar uzun olduğunu görmediğim kıvrık koyu saçları, omuzlarına dökülmüştü. İncecik vücudu dolgunlaşmıştı ve yüzünde daha önce hiç görmediğim bir mutluluk vardı. Keyifli veya muzip değildi... Sadece saf mutluluktan. Gözleri parlaktı, yanakları pembeydi ve cildi ile saçları sağlıklı ve canlı görünüyordu.

Çocuk sahibi olacak ilk kardeşim oydu. Ona bakınca çok gururlu ve mutlu hissediyordum.

Ama aynı zamanda bana biraz acı veriyordu. Callum hemen yanındaydı, yüksek topuklu ayakkabılarıyla engebeli zeminde güvenle yürüebilmesi için kardeşimin dirseğini dikkatlice tutuyordu. Ona yardım ediyor, onu koruyor ve her zamankinden daha fazla etrafında dolanıyordu. Baba olmak üzereydi ve bunun onun için bu mitingden veya dünyadaki herhangi bir şeyden çok daha fazla şey ifade ettiğini söyleyebilirdim.

Ona imreniyordum.

Onun kız kardeşimi ve çocuklarını önemseydiği kadar hiçbir şeyi önemsemiyordum.

"Çok güzel görünüyorsun," dedim Aida'ya, yanağından öperek.

"Aman Tanrım." Güldü. "Kardeşin seni neşelendirmek için iltifat etmeye başlarsa, bir denizayısı kadar büyük olmalısın."

“Miden falan bulanıyor mu?” diye sordum.

“Hayır,” dedi Callum, ona sert bir bakış atarak. “Sadece çok fazla çalıştığı için ayakları şişti.”

“Sorun yok,” diyen Aida, ona göz kırptı. “Daha sonra ayaklarına masaj yaparsın.”

“Bir isim seçtiniz mi?” diye sordum.

“Ona Cal’ın büyük büyükbabasının ismini koyabileceğimizi düşünüyorum,” dedi sırtarak. “Ruaidhri diyebileceğini düşünüyor musun?”

“Kesinlikle hayır,” dedi Cal.

“Anlamı ‘büyük kral’ demek.”

“Kimse adını telaffuz edemiyorsa kral olamazsın,” dedi Cal. “‘Clemente’ adında bir büyükbaban yok muydu?”

“Papa adı gibi,” diyen Aida, yüzünü buruşturdu.

“Sanırım artık bebeklere nesne isimleri vermek gerekiyor,” dedim ona. “Apple, Blue, Fox” ve bunun gibi şeyler.”

“Ah, harika!” dedi Aida neşeye. “Ona gebe kaldığım yerin adını vereceğim. Tatlı küçük Asansör Gallo...”

“Sanırım Asansör Griffin demek istedin,” diye düzeltti Cal.

“Asansör Griffin-Gallo,” dedi Aida. “Çok başkanlık havası var.”

“Bu arada sen orada oturacaksın,” dedim ona, sahnenin sol tarafını işaret ederek.

“Oooh, yastıklı katlanır sandalyeler!”

“Kız kardeşim için sadece en iyisi.” Atıştırmalıklar ve içeceklerle dolu karavanı işaret ettim. “İstersen orada bekleyebilirsin. Bir dakika içinde gelenleri alana almaya başlayacaklar.”

Aida kolumu sıktı. “Bugün hepimize bakıcılık yaptığın için teşekkürler.”

Aida karavana doğru yürürken Cal bir dakika benimle konuşmak için geride kaldı.

* İng. Sırasıyla, elma, mavi ve tilki anlamına gelen ifadeleri özel isim olarak da görebiliriz, kitapta buna atıfta bulunulmuş. (ç.n.)

“Bir sorun olmayacağını sanıyorum,” dedi. “İnsan ticaretiyle mücadele belki de elimizde kalan tek iki partili konu. Riona sadece paranoyak davranıyordu.”

“Belediye başkanından hemen sonra mı konuşacaksın?”

“Evet. Son birkaç ayda oldukça yakınlaştık. Pozisyonuna aday olduğumda beni destekleyecek.”

“Yani meşaleyi devrediyor.”

“Öyle diyebiliriz.”

“Bize ne kadara mal olacak?” dedim alçak bir sesle.

Cal homurdanarak, “Yaklaşık beş yüz bin,” dedi. “Gelecekteki etkinliklerde ‘konuşma ücretleri’ olarak ödenecek.”

Cal’ın belediye başkanı olması çok önemliydi, böylece South Shore inşaatımızın geri kalanı onaylanabilirdi.

“Peki, Yafeu Solomon hemen senden sonra mı konuşacak?” dedim.

“Doğru.” Callum bana dikkatlice baktı. “Aida, aileleriniz arasında bir tür geçmiş olduğunu söyledi.”

“Onunla bir kez karşılaştım,” dedim sertçe. “Aramızda hiçbir bağ yok.”

“Tamam,” dedi Cal. İfadesinden Aida’nın ona tüm hikâyeyi anlatıp anlatmadığını anlayamadım. Ama *benim* ifademden bunun hakkında konuşmak istemediğim açıktı. Bu yüzden Cal zorlamadı. Sadece omzuma vurarak “Birazdan görüşürüz,” dedi.

Bir saatin geri kalanı telaş içinde geçti; katılımcıları açık çimenliğe yerleştirmek, çevrede bir kez daha yürümek, güvenlik ekibinin uzaktaki üyeleriyle kulaklıklarımız aracılığıyla iletişim kurmak vb. Peterson konuşmacıları ayarladı, sahnedeki konumlarını düzenledi; böylece Yafeu ile konuşmak zorunda kalmayacaktım. Onu daha görmedim bile çünkü Chicago Polis Teşkilatı’ndan ödünç alınan memurlarla uğraştığım için çimenliğin güney ucundaydım ve o gelen son kişiydi.

Sonunda, organizatörler kalabalığın enerjisini oluştururken hoparlörlerden müzik yükselmeye başladı. Rolling Stones’un

“Start Me Up” şarkısını çalıyorlardı. Çalma listelerini nereden aldıklarını bilmiyordum ama rock yıldızları ile sıkıcı politikacıların bir araya gelmesi bana her zaman tuhaf gelmişti.

Ancak Cal bunu tuhaf bulmuyordu. Sahnede kalabalığa el sallayarak yürürken uzun boylu, formda, yakışıklı ve güçlü görünüyordu. Onunla ilk karşılaştığımda zeki görüldüğünü düşünmüştüm ama itici olan bir kibri ve baskınlığı vardı. Lazer gibi odaklanmış mavi gözleriyle T-1000 Terminatör’e benziyordu.

Aida onun daha iyi bir yanını ortaya çıkarmıştı. Ona biraz mizah ve çekicilik katmıştı. Belediye başkanı olacağından ve bundan sonra neye gözünü dikerse onu yapacağından şüphem yoktu.

Bundan nefret ediyordum. Yaşlandıkça insanlarla konuşmayı daha az seviyordum.

Yine de kalabalığın ona nasıl tepki verdiğini görmek ilginçti, sahneye adımını atar atmaz çığlık atıp tezahürat ediyorlardı. Birçoğu Aida’yı da tanıyor gibi görünüyordu, Aida kalabalığa öpücük attığında adeta kükrüyorlardı. Seb, ikisinin popüler olan bir Instagram hesabı olduğunu söyledi. Gerçekten yaşlanmıştım; bırakın Instagram’ı Facebook hesabım bile yoktu.

Belediye başkanı bir dakika sonra onların peşinden sahneye geldi. Uzun boylu bir adam değildi ama gösterişliydi. Başının tepesi açıktı, beyaz saçları yanlara doğru uzundu ve kemerli burunda çerçevesiz gözlüğü duruyordu, yüzünde ise çarpık dişlerini gösterdiği koca bir gülümseme hâkimdi. Sadece bir yetmiş boyunda olmasına rağmen etkileyici göbeği onu onurlu gösteriyordu. İki eliyle kalabalığa el sallarken tombul parmakları bana çizgi film eldivenlerini hatırlatıyordu.

Belediye Başkanı Williams olabilecek en sahtekâr herifti ama cana yakın bir şekilde. İrlandalı ve İtalyan mafya aileleriyle veya şehri rüşvet, iyilik ve alışverişle ayakta tutmak isteyen başkalarıyla her zaman iş yapmaya istekliydi.

Onun görevde olması iyiydi. Cal’ın belediye başkanı olması daha da iyi olurdu. İşimizi yokuşa süren ya da rakip bir ailenin reisini istemiyorduk.

Cal'a kimin karşı koyabileceğini düşünürken Yafeu Solomon sahneye çıkan basamakları tırmandı. Barikatların önündeki pozisyonumdan ona baktım.

Onu en son gördüğüm zamanki gibiydi; uzun boylu ve zayıftı, üzerinde terzi işi koyu renk bir takım elbise vardı. Yüzü her zamanki gibi görkemliydi, görebildiğim kadarıyla yeni bir çizgi yoktu. Sadece siyah saçlarındaki küçük gümüş teller zamanın geçtiğini gösteriyordu.

Bana değil, yüzünde memnun bir ifadeyle büyük kalabalığa bakıyordu. Mükemmel bir katılım, davasına bir övgü.

Bir an için arkasından yürüyen kadının karısı olduğunu düşündüm. Sonra Yafeu Solomon yanına geçince kadının yüzünü tam olarak gördüm. Bu Simone'du.

Olduğum yerde öylece kalırken gözlerimi ondan alamadım.

Kendimi babasımı görmeye hazırlamıştım. Simone'un onunla olacağını bir an bile düşünmemiştim.

İbiza'da, Paris'te, Londra'da, Miami'de... Paparazziler tarafından veya kırmızı halılarda çekilen fotoğraflarıyla işkence etmiştim kendime. Bildiğim kadarıyla Chicago'ya hiç gelmemişti. Asla döneceğini düşünmezdim.

Şimdi benden on metre uzakta duruyordu. Aşağı baksa beni görürdü. Ama kalabalığa hiç bakmadı. Sahnenin tam köşesindeki koltuğuna oturdu ve ellerine baktı, belli ki ilgiyi sevmiyordu.

Buna inanamadım. Gözlerimi ondan alamıyordum.

Belediye başkanı ilk konuşmayı yapmak için ayağa kalktı. Kalabalığı kontrol etmem, güvenlik görevlileriyle görüşmem ve her açıdan korunduğundan emin olmam gerekiyordu.

Hiçbirini yapmadım. Simone'u görünce büyülenip kaldım.

Kahretsin, eskisinden daha da güzeldi. Dünyada fotoğraflarının hakkını vermediği tek süpermodel olmalıydı.

Tanıştığımızda daha çocuktuk. O zamanlar çok tatlıydı ama yetişkin bile sayılmazdı.

Şimdi kelimenin tam anlamıyla bir kadına dönüşmüştü. Bir kadının olabileceği her şey: Yumuşak ama güçlü. İnce ama kıvrımlı. Kadınsı ve güçlü. O kadar güçlüydü ki gözlerimi yüzünden ayıramıyordum. Gözlerim manyetik bir şekilde Simone'un gözlerine, dudaklarına, tenine, ince boynuna, dolgun göğüslerine, ayak bileğinin önünde çaprazladığı uzun bacaklarına ve kucağında kavuşturulmuş ince ellerine doğru çekildi.

İfadesinde yeni bir duygu derinliği vardı. Sanki gözleri koca bir roman içeriyormuş gibiydi, keşke onları nasıl okuyacağımı bilseydim.

Belediye başkanı tüm konuşmasını yaptı ve ben bir kez olsun ondan gözümü ayırmadım. Bana bakmak için gözlerini kaldırmadı bile.

Bu kadar yakın olduğumuza ve bunun farkında bile olmadığına inanamıyordum.

Ona olan arzum, rüzgârın vurduğu bir orman yangını gibi kükreyerek geri döndü.

Kendime onu bir daha görürsem bunu yapmayacağımı söylemişim. Daha önce hissettiğim şeyleri hissetmeme izin vermemekteyim.

Şimdi yine aynı şey oluyordu ve bunu zerre kontrol edemiyordum. Sahneye atlayıp onu omzuma attığım gibi götürmemek için kendimi zor tutuyordum. O yazlık elbiseyi üzerinden çekip çıkarmak ve yüzümü o göğüslerin arasına gömmek istiyordum... Onu bildiğim tek şekilde geri almak istiyordum; vücudunu tekrar ele geçirerek.

Bunu istiyordum ve bunu istemekten kendimi alamıyordum.

Bunu gerçekten yapmamak için kendimi zor tutuyordum.

Kendime hâkim olmak için dişlerimi ve yumruklarımı sıkıyordum.

Cal konuşmak için ayağa kalktığında yaptığım şey buydu. Simone onun sahneye çıkmasını izliyordu. Sonunda gözleri üzerimden geçti.

Beni gördüğü anı anladım. Sandalyesinde kaskatı kesildi, ifadesi hafif ilgiden mutlak şoka dönüştü.

Doğrudan bana bakıyordu, artık göz gözeydik.

Çenemi sıkarken ve sahneye koşmamak için kendime hâkim olmaya çalışırken ona sert bir ifadeyle baktığımı hissedebiliyordum. Muhtemelen soğuk ve öfkeli görünüyordum. Ama başka nasıl bakacağımı bilmiyordum. Ona gülümseyemezdim; bu saçma olurdu.

Ne yapacağımı bilmedim. Bu beni daha da sinirlendirdi. Bu anda, uyarı veya hazırlık olmadan, uzun zamandır sevdiğim bu kadına bakmaya zorlanmış olmaktan hiç hoşlanmadım. Bundan nefret ediyordum. Onun ifadesini okuyamamaktan nefret ediyordum. Üzgün görünüyordu, bunu anlayabiliyordum. Korktuğu için mi? Beni görmek istemediği için mi? Bunu bilmenin bir yolu yoktu.

Cal kalabalıktan harika bir tepki aldı. Neredeyse her cümleden sonra tezahürat ediyorlardı.

Kalabalığın uğultusu tam arkamdaydı ama ses uzak ve boğuk geliyordu. Simone'un yüzü tüm görüş alanımı dolduruyordu.

Sanki yine reklam panosu gibiydi. Ama bu sefer o kadar yakındı ki ona dokunabilirdim...

Gözlerimi kaçırıp gerçek işime odaklanmaya çalıştım. Kimsenin Cal'e sataşmayacağından emin olmam gerekiyordu. Sahnede yenilmez görünüyordu, konuşmasının ritmini daha yeni yakalamıştı.

Beynimin her zamanki gibi bilgi dosyalamadığını bilmeme rağmen yapmam gerektiği gibi kalabalığı taradım. Kalabalığın geri kalanıyla ifadeleri uyuşmayan biri var mı diye bakmalıyım. Hareketleri uyuşmayan kişileri. Ceketlerine uzanan veya kendilerini psikolojik olarak hazırlamaya çalışıyormuş gibi huzursuz görünen insanları.

Riona, Solomon'un ölüm tehditleri aldığını söylemişti, ancak tehditlerin çoğu hiçbir şey ifade etmezdi. Harekete geçmeye çalışan çılgınlar bile neredeyse hiç başarılı olmuyordu. Amerikan topraklarında bir politikacının öldürüldüğü son suikast, 2008'de Missouri, Kirkwood belediye başkanına yapılmıştı.

Bu yüzden bugün aslında bir şey olacağını sanmıyordum. Yine de dikkatli olmalıyım. Riona'ya söz vermişim. Kalbimi söken kadın önümde belirdi diye dikkatim dağılamazdı.

Cal yavaşladı. Sırada Yafeu Solomon vardı.

Kalabalığı bir kez daha taradım. Sonra sahneye baktım, Cal sahnenin arkasında dimdik duruyordu. Sahnenin üzerinde bayraklardan oluşan bir pankart dikkatimi çekti. Düzenleme tuhaftı, birbirleriyle aynı hizada değillerdi. Aslında bayrakların birkaçı çapraz bir çizgide asılmıştı ve doğrudan sahneye iniyordu.

Estetik açıdan garip görünüyordu. Jessica'nın çiçek düzenlemelerini değiştirmesini sağladıktan sonra onları oynatmak zorunda kalıp kalmadığını merak ettim.

Rüzgârda bir değişiklik olduğunda bayrakların biraz yukarı kalktığını gördüm. Durgun bir gündü ama bayraklar en ufak bir hava esintisinin bile yönünü gösterecek kadar hafifti.

Aslında tam olarak bunu yapmak üzere düzenlenmiş gibiydiler...

Cal, Yafeu Solomon'u takdim etti. Solomon öne doğru çıkarak sahnede Cal'e katılıp elini sıktı.

“Hepinize güzel bir gün dilerim, kardeşlerim,” dedi, derin ve sakın sesiyle. “Bugün davamızı desteklemek için geldiğiniz için hepinize çok minnettarım. Bugün dünyada, dünyanın dört bir yanına yayılmış, her milletten insanı etkileyen daha büyük bir trajedi yaşandığını düşünmüyorum.

İnsan ticareti tüm insanlara karşı bir suçtur. İnsanlığa karşı bir suçtur. Hepimiz özgür doğarız; insanların en önemli özelliği, hiçbirimizin bir başkasının kölesi veya aracı olmamasıdır. Hepimiz bu hayatta mutluluğumuzu aramakta özgür olmalıyız.

Bu korkunç bela birçok biçimde karşımıza çıkıyor; zorla çalıştırma, cinsel kölelik, ayarlanmış evlilikler ve çocuk ticareti. Birleşmiş Milletler gibi gruplarla koalisyonlar oluşturmalıyız ve...”

Solomon’u dinlemiyordum. Bayrakların çizgisini takip ederken neden bu şekilde düzenlendiklerini anlamaya çalışıyordum. Doğru pozisyonadaki birine nasıl bir görüş alanı sağlayacaklarını anlamaya çalışıyordum.

Alanın karşı tarafındaki gökdelenler çok uzaktaydı. Bir kilometre ötedeydi. Onları bir tehdit olarak görmüyordum çünkü keskin nişancıların yalnızca çok küçük bir azınlığı o atışı yapabiliirdi.

O mesafeden, merminin beş veya altı saniyelik bir uçuş süresine bakardınız. Sıcaklığı, nemi, yüksekliği, rüzgârı ve savrulmayı hesaba katmak zorundaydınız. Hatta dünyanın dönüşü bile bir etkidir. Matematiksel hesaplamalar karmaşıktır ve bazıları rüzgârda veya açıda bir değişiklik varsa veya hedef hareket ederse anında yapılmalıdır.

Keskin nişancılar hedef yelek giyiyorsa kafadan vururlardı.

Konuşma başladığı anda ateş etmezlerdi. Konuşmacının tam akışa girmesini, pozisyonunu bulmasını ve çok fazla hareket etmedikleri zamanı beklerlerdi.

Yafeu Solomon konuşmasının doksanıncı saniyesindeydi. Eğer biri onu vurmak üzereyse bu çok yakında gerçekleşecekti.

Yolun karşısındaki gökdelenlere bakarken pencerelerde herhangi bir hareketlenme var mı diye kontrol ettim. Hareket eden bir perde, dışarı bakan bir yüz.

Bunun yerine anlık bir ışık yansıması dikkatimi çekti. Oradaydı ve çeyrek saniyede kayboldu. Camdan veya metalden yansıyan ışık.

Hiç düşünmeden mümkün olduğunca hızlı bir şekilde sahneye doğru koşmaya başladım.

İlk başta Solomon fark etmedi. Cümlesini yarıda kestiğinde kürsünün hemen altındaydım. Beni tanıyıp tanımadığını bilmiyordum. Sadece öylece donmuş bir halde bana bakıyordu.

Ayna kalkanını iki elimle kavrayıp kaldırdım ve güneşe doğru ayarladım. “YERE YATIN!” diye bağırdım.

Aynayı gökdelene doğru tutuyordum.

Güneş ışınları geniş düz yüzeyden yansıyarak binaya geri dönüyordu. Pencerede biri varsa, tam ona doğru parlak bir ışıktan fazlasını göremiyordu. O kadar parlaktı ki görüşünü engelliyordu.

Atışı duymadım. Sadece merminin sahneye saplandığını gördüm.

Solomon’un kürsünün arkasına eğilmek bir yana, kıpırdamaya bile vakti olmadı. Mermi deliğine bakarken hareket edemeyecek kadar şoktaydı.

Simone onu arkadan yakalayıp sürükleyerek uzaklaştırdı. Cal, Aida’yı çoktan yakalamış ve sahneden çekmişti. Kalabalık çılgılık atıyor, sahanın uzak tarafına doğru koşuyordu.

Aynayı gökdelene doğru açılmaya devam ederken her an başka bir merminin kafatasıma doğru gelebileceğinin farkındaydım.

Ama ikinci bir atış olmadı. Keskin nişancı bir halt beceremediğini anlamıştı. Hedefini ıskalamıştı ve şimdi polisler binaya dalmadan önce tünediği yerden çıkmak zorundaydı.

Aynayı fırlatıp sahnenin kenarından koşarak Simone'a bakındım.

Onu babasıyla birlikte  melmış halde bulduğumda ikisi de güvenlik ekibi ve Chicago Polis Teşkilatı etrafımızda bir daire oluştururken çılgınca sağa sola bakıyorlardı.

"O kimdi?" diye bağırdı Simone, gözlerini iri iri açarak.

"Kim bilir," diyen Solomon, başını salladı.

Yüzüne baktığımda ona inanıp inanmadığımdan emin değildim.

25

SIMONE

DANTE GALLO'NUN KALABALIĞIN ÖNÜNDEN bana baktığını görmek hayatımın en kötü sürprizlerinden biriydi.

Onu neredeyse tanıyamadım; yirmi bir yaşındayken tanıştığım en iri adamdı. Şimdi neredeyse insan demeye bin şahit lazımdı. En azından bir iki santim daha uzamış ve irileşmişti. Kas üstüne kas, XXXL olması gereken bir tişörtün sınırlarına direniyordu.

Çenesi genişlemişti ve alnıyla gözlerinin köşelerinde birkaç çizgi vardı, gülümseme çizgileri değildi bunlar. Güneşe doğru gözlerini kısarak bakıyormuş gibi görünüyordu.

Ama yüzünü en çok değiştiren şey ifadesiydi. Bana saf, katıksız bir nefretle bakıyordu. Sanki sahneye atlayıp başımı omuzlarımdan koparmak istiyordu.

Dürüst olmak gerekirse, onu suçlayamazdım.

Chicago'dan ayrıldıktan sonra onu binlerce kez aramayı düşünmüştüm.

Keşke bu kadar hasta olmasaydım...

Eğer bu kadar korkmasaydım...

Eğer bu kadar depresif olmasaydım...

Hamileliğimin o dokuz ayı boyunca varoluşumun nasıl olduğunu hatırlamak zordu.

Dünyadaki tüm renkler solmuştu. Her şey kalay, çelik, kül ve taş tonlarına benziyordu. Eskiden sevdiğim filmleri izlemeye, sevdiğim şarkıları dinlemeye çalışmışım ama hiçbir şey hissedememiştim.

Mayfair'de Serwa ile paylaştığım küçük dairede kendimi bir yerden bir yere sürüklemek bile çok zordu. Tuvalete gitmek veya bir bardak su almak çok zordu. Telefonu açıp numarayı çevirmek, Dante'ye neden ayrıldığımı açıklamaya çalışmak... Çok fazlaydı. Yapamadım.

Sonra, bebek doğduktan sonra çok daha kötü oldu. Oğlumun benden koparıldığını hissettim ama aynı zamanda Serwa ile daha iyi durumda olabileceğini de düşündüm. Beni soktukları pozisyon için anne ve babama çok öfkeliydim ama aynı zamanda bunu kız kardeşime borçlu olduğumu da düşündüm. Mutluluk için bu tek şansıydı, onun elde edebileceği tek şans.

Kafam çok karıştı. Ve çok yalnızdım.

Dante'ye ulaşmayı çok istiyordum. Onun için acı çekiyordum. Ama bana çok kızacağını biliyordum. Hamileliğimi ondan saklamışım. Oğlunun doğumunu kaçırmasına neden olmuşum.

Ve öğrenirse neler olabileceğinden hâlâ korkuyordum. Henry'yi güvende tutmak istiyordum. Onu şiddet ve suç dünyasına çekmek gibi bir niyetim yoktu. Dante'nin ellerinden akan kanı, o gece parkta ne kadar korkunç ve canavarca görüldüğünü hatırlayıp durdum.

Ve ne yaptığımı öğrenirse ne kadar sinirleneceğini düşündüm.

Onu şimdi, Grant Park'ta gördüğümde beni öldürmek istiyormuş gibi bakıyordu. Gerçeği öğrenirse ne kadar daha sinirlenebilirdi?

Bunun olmasına izin veremezdim.

Chicago'ya gelmek bir hataydı. Balenciaga için çekimimi bitirmiştim, miting biter bitmez ayrılmalıydım.

Dante birdenbire sahneye doğru koşmaya başladığında bunu düşünüyordum.

Bana doğru koştuğunu düşünerek koltuğumdan fırladım.

Bunun yerine büyük, kavisli dairesel bir ayna alıp sahanın karşısına doğru çevirdi. Bunu yaparken "YERE YATIN!" diye bağırdı.

Ne olduğunu anlamadım ama içgüdüsel olarak çömeldim. Herkes aynı şeyi yapmıştı. Babam hariç herkes. O da benim kadar şoke olmuş bir şekilde olduğu yerde donmuş gibiydi.

Dante'nin aynasından güneşin parladığını gördükten sonra keskin bir ıslık sesi duydum. Sahne zemininde, gökyüzünden fırlayan minik bir meteor gibi bir çukur belirdi.

Beynim, *mermi*, dedi. *Bu bir mermiydi.*

Herkes çılgık atıp koşmaya başladı.

Callum Griffin hamile karısını yakalayıp onu uzaklaştırdı. Callum'un yüzü tebeşir kadar solgundu. Merminin isabet ettiği yerin hemen arkasında oturuyorlardı. Birkaç metre yukarıya denk gelseydi, karısının tam karnına isabet etmiş olabilirdi.

Koşmadım, en azından sahneden inmedim. Babama doğru koştum çünkü o merminin onu hedef aldığını ve daha fazlasının gelebileceğini fark ettim. Kolunu tutarak olabildiğince sert bir şekilde çekip onu kürsüden uzaklaştırdım.

Babam bir kez olsun durumu kontrol edemiyor gibi görünüyordu. Kafası karışmış ve korkmuştu. Ben de öyleydim ama gö-

rünüşe göre kontrolümü az da olsa sağlayabiliyordum. Sahnenin arkasına çömelebilmemiz için onu sahneden aşağı sürükledim.

Sorun şuydu ki ateşin hangi yönden geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Bu yüzden babamı sahnenin olabildiğince altına çekerken bunun bizi koruyacağını umuyordum.

Bir an sonra Dante'nin kocaman gövdesi güm diye yanımızda belirdi.

“İyi misiniz?” diye sordu.

“E-evet,” diye kekeledim.

On yıl sonra birbirimize söylediğimiz ilk kelimeler bunlardı.

“O kimdi?” diye sordum babama.

Onu kimin öldürmek istediğini anlayamıyordum.

“Kim bilir,” dedi babam, başını iki yana sallayarak. Şaşkın ve sersemlemiş bir haldeydi.

Güvenlik görevlileri etrafımızı sardı. Paranoyak ve gergin hissediyordum. Bu adamlardan bazılarının işin içinde olmadığını nereden biliyorduk ki, tabii, *bu* her neyse?

Garip görünse de Dante'nin yanımda olmasına minnettardım. Geçmişimiz ne olursa olsun, babamı o kurşundan kurtardığını görmüştüm. Sanırım bu adamlardan biri bizi vurmaya çalışsa yine aynısını yapardı.

Polis bizi otoparkın kenarındaki bir SWAT minibüsüne doğru koşturdu. Bize onlarca soru soruyorlardı ama çoğuna cevap veremiyorduk.

Dante'yi göremiyordum, sanırım sahneye geri dönmüştü. Ya da belki de gitmişti.

Titrememe engel olamıyordum. Polisler omuzlarıma bir battaniye örterken içmem için bana bir bardak su verdiler. Her seferinde bardağı dudaklarıma götürmeye çalıştığımda, buzlu su ağzımdan taşarak ellerimi ıslatıyordu.

Sonunda bir yudum almayı başardığım sırada muhteşem kızıl saçlı bir kadın polis kordonunu iterek bize doğru geldi.

Güvenlik görevlilerinden biri onu durdurmaya çalıştı. "Bir dakika hanımefendi!"

"Her şey yolunda," dedi Dante, elini kaldırarak.

Sahneden geri dönmüştü ve elinde bir şey tutuyordu.

Kızıl saçlı kadın kollarını ona dolayarak sarıldı.

"Aman Tanrım, Dante!" diye haykırdı. "Senden göz kulak olmanı istediğimi biliyorum ama bunu gerçekten beklemiyordum..."

Dante onu iyi tanıyormuş gibi ona sarıldı.

Derin ve çirkin bir kıskançlık hissettim.

Hiçbir hakkım olmadığını biliyordum. Ama bu kadın çok güzeldi...

Bu kadar uzun boylu ya da bu kadar şık giyinmeseydi, saçları bu kadar canlı bir kızıl tonu olmasaydı belki de kıskançlığı göz ardı edebilirdim. Ama minik belinde Dante'nin kocaman ellerini görmek dayanılmazdı.

Dante onu bırakıp polis memurlarından birine döndü. "Bu mermi." Polis memurunun avucuna bükülmüş bir metal parçası bıraktı.

"Dokundun mu?"

"Üzerinde herhangi bir iz bulamayacaksın," diye homurdandı Dante. "Şu hale bak. Zaten ilk başta hiç olmayacaktı. Bu tetikçi profesyonel. Sadece mesafe bile... Dünyada o atışı yapabilecek sadece bir düzine kişi var."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu polis şüpheli bir şekilde.

"Çünkü kendisi de bir keskin nişancıydı," diye çıkıştı kızıl saçlı. "Hem de çok iyi bir keskin nişancı, bu yüzden söylediklerini dinlemelisin. Ayrıca bunu yaparken ona hizmetinden dolayı teşekkür et."

“Haklısın,” diye mırıldandı polis. “Elbette.”

Dante bir keskin nişancı mıydı?

Orduda mıydı?

Onca yıl ne yaptığını hiç bilmiyordum. Bir iki kez onu araştırmaya çalışmıştım ama sosyal medyada veya hakkında hiçbir haber yoktu. En azından benim bulabildiğim bir şey yoktu.

Belli ki bu kadın Dante’yi benden daha iyi tanıyordu. Ve onu savunmaya hazırdı.

Battaniyemin içinde titredim. Kız arkadaşı olmalıydı. Kendimi tutamayıp sol eline baktım. Yüzük yoktu. En azından henüz değil.

Önemli değildi. Bunların hiçbirisi önemli değildi. Dante artık benim değildi, sadece kısa bir süreliğine benim olmuştu. Bir kız arkadaşı, hatta bir karısı olabilirdi. Kıskanmaya hakkım yoktu.

Yine de eğer auralar görünür olsaydı, benimki zehir yeşili olurdu. Diğer kadının gözleri kadar parlak yeşil.

“Bu el yapımı bir mermi,” dedi Dante polise. “Bronz alaşımı. Temiz bir parmak izi almak şöyle dursun kaynağını bile tespit edemeyeceksin. Şansın varsa ateş ettiği pencereyi bulup odada bir şey bırakıp bırakmadığına bakarsın. Muhtemelen alelacele gitmiştir.”

“Hangi binadaydı?” diye sordu polis.

“Şu,” dedi Dante, beyaz cepheli yüksek bir gökdeleni işaret ederek. Bir otel olabilirdi, ancak bu mesafeden söylemek zordu. “Sanırım beş kat yukarıda, güneydoğu köşesindeydi.”

Polis memuru her şeyi not defterine yazıyordu.

Sakallı, iriyarı bir adam gelip Dante’nin omzuna vurarak başını iki yana salladı. “Kahretsin, dostum. Sadece paranoyak olduğumu sanıyordum.” Babama baktı. “Biri senin ölmeni istiyor, dostum.”

Babam battaniyeye sarılı değildi. Dik ve sakin bir şekilde oturuyordu, şoku hemen atlatmıştı.

“Görünüşe göre öyle.” Saygılı bir şekilde Dante’ye başıyla selam verdi. “Hayatımı kurtardın.”

Dante kocaman omuzlarını silkerken yüzü asıktı. “Her iki şekilde de ıskalamış olabilir.”

“Sanırım,” dedi babam. “Dante Gallo, değil mi?”

Sıkmak için elini uzattı.

Dante yüzünde tiksintiyle babamın eline baktı, uzatılan eli kabul etmek istemiyor gibi bir hali vardı. Babamın tavrını beğenmediğinden emindim; sanki daha önce bir kokteyl partisinde tanışmışlardı. Babam daha önce tanışmışlar gibi davranmıştı. Aramızda hiç husumet yokmuş gibi.

Hiç özür falan dilemedi ve asla dilemeyecekti. Babamı bunu bilecek kadar iyi tanıyordum.

Dante’nin hayatını kurtarması hiçbir şey ifade etmiyordu. Babam minnettardı ama bu onun fikrini değiştirmeyecekti.

Onca şeyden sonra bunun bir önemi yoktu.

Dante’nin el sıkışmayacağını düşünüyordum ama babam elini uzatmaya devam ediyordu, sonunda Dante hızlıca elini kavrayıp tekrar bıraktı.

“Bu akşam bağış toplama etkinliğine gelecek misin?” diye sordu babam.

“Hâlâ katılmayı düşünüyor musun?” diye sordu kızıl saçlı kadın, şaşırmış bir şekilde.

“Elbette,” dedi babam. “Neden katılmayayım ki?”

“Eh, öncelikle potansiyel tetikçin hâlâ ortalıkta dolaşıyor.” Soğuk yeşil gözleriyle babamı izliyor, onu yakından inceliyordu. Zeki ve neredeyse yırtıcı görünüyordu. Hafife alınacak bir kadın değildi.

“Etkinlikte bol miktarda güvenlik olacağından eminim,” dedi babam. “Kendimi oldukça güvende hissedeceğim, özellikle de Dante oradaysa. Katılacak mısın? Sana alenen teşekkür etmek istiyorum.”

Dante’nin geniş çenesi kasıldı. Cevap vermek için ağzını açtığı anda dudaklarının şeklinden hayır demek üzere olduğundan oldukça emindim.

Kızıl saçlı hemen lafa karıştı.

“Orada olacak,” dedi yumuşak bir sesle. Sonra o keskin yeşil gözlerini öyle aniden bana çevirdi ki neredeyse yerimden sıçradım. Beni baştan ayağa süzdü. Beni tanıdığından emindim.

“Ben Riona Griffin,” dedi, elini bana uzatarak.

Onunla tokalaştım. Parmakları serin, kuru ve yumuşaktı. Fransız manikürlü tırnakları vardı ve elimi sıkıca kavramıştı.

“Tanıştığımıza memnun oldum. Simone Solomon.” Keşke sesim de onunki kadar kendinden emin ve profesyonel çıksaydı. Bunun yerine, hâlâ gerginlikten titrek bir şekilde çatlayarak çıkmıştı.

“Biliyorum,” diyerek gülümsedi. “Çok ünlüsün.”

Nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Kim olduğunu, ne yaptığını ve Dante’yi nereden tanıdığını bilmek istiyordum. Ama bu soruları zarafetle sormanın bir yolu yoktu.

Tek yapabildiğim, o Dante’ye dönerken aptalca orada oturmak. “Şimdi ne yapacaksın?”

“O memuru tünek noktasına kadar takip etmek istiyorum,” dedi Dante. Hiçbirimizin anlamadığını görünce “Tetikçinin bulunduğu yer,” diye açıkladı.

“Siz davayla mı ilgileniyorsunuz, müfettiş?” diye sordu Riona, alaycı bir tonda.

“Merak ediyorum,” diye itiraf etti Dante.

Babam hedefteki kişi olmasına rağmen daha az meraklı görünüyordu. Zaten telefonunda geziniyor, başarısız suikast girişiminin haberlerini kontrol ediyordu.

“Ben de seninle geleyim,” dedi Riona, ardından gözlerini bana çevirdi. “Tanıştığuma memnun oldum, Simone.”

“Ben de memnun oldum,” diye tekrarladım.

Dante hiçbir şey söylemedi. Tek kelime etmeden, bana bakmadan yanımdan uzaklaşıp gitti.

Ben ise gidişini izledim.

Tekrar arkamı döndüğümde babam bana bakıyordu. Beni koyu gözleriyle izliyor, sanki bir şey söylemem için bana meydan okuyordu.

Çenemi kapalı tuttum. Babamın Dante hakkında söyleyeceklerini duymakla ilgilenmiyordum, iyi ya da kötü. Eğer fikri değişmediyse, o zaman duymak istemiyordum. Ve eğer değiştiyse, bunun için çok geçti. Artık bana hiçbir faydası olamazdı.

Bu yüzden sessizce oturmaya devam ederken babam da haber akışında gezinmeye geri döndü.

26

DANTE

RIONA’NIN İKNA GÜCÜ VE Callum’un biraz baskısı sayesinde polisler keskin nişancının kullandığını düşündükleri otel odasına girmeme izin verdiler.

Geldiklerinde nişancı çoktan gitmişti ve ekipmanını toplamak için bolca vakti vardı. Ancak *toplamak* demek tamamen “boş” anlamına gelmiyordu. Kimse bir odada iz bırakmadan oturamazdı.

Örneğin, pencereye doğru kaydırıldığı otel odası masasını hareket ettirmekten çekinmemişti. Masanın normaldeki yerini halıdaki izlerden görebiliyordum. Şimdiyse tam olarak atış için kullanmış olması gereken yerde, doğuya bakan pencerenin önünde duruyordu.

Sanırım bu oteli seçmesinin sebebi eski olması ve pencerelerin gerçekten açık olmasıydı. Bir kanadı açık bırakmıştı. Camda açtığı kare deliği ve radyatörün yanına atılmış tel parçasını görebiliyordum.

Buradan Hutchinson Field'ı zar zor görebiliyordum, en azından çıplak gözle değil. Gözlerim netten de daha iyi görüyordu ama sahnenin kendisi dışında hiçbir şey seçemiyordum. Bayraklar, çiçekler veya sahnede hâlâ duran sandalyeler değil, birkaç tanesi herkes dağıldığında devrilmişti.

Ancak keskin nişancı dürbünüyle her şeyi açıkça görmüş olmalıydı. Polisler göre, otelin uygulamasını kullanarak odaya giriş yapmıştı. Modern teknolojinin mucizeleri, anahtar almak için resepsiyona gitmesine bile gerek kalmamıştı. Telefonuyla kapıyı otomatik olarak açabiliyordu.

Elbette, kayıt yaptırdığı isim sahteydi. Ödeme yapmak için kullanıldığı kredi kartı da öyle. Royal Arms oda için 229 dolar ödeyecekti.

Polislerden birine, “Onu içeri girerken veya çıkarken gören oldu mu?” diye sordum. “Belki de temizlikçilerden biri?”

“Konuştuğumuz hiç kimse görmemiş,” dedi polis. “Temizlikçiler sadece sabahları çalışıyordu. Odaya saat öğlen bir yirmide giriş yapmış. Ya da en azından bilgisayarları öyle diyor.”

Polis memuru bana bilgi verse de buna pek istekli değildi. Omzunun üzerinden baktığım için sinirleniyordu. Bu özellikle can sıkıcı olmalıydı çünkü bu polis, Chicago'daki çoğu polis gibi, tam olarak kim olduğumu biliyordu. Gallo'lar ile Chicago Polis Teşkilatı arasında herhangi bir iyimserlik yoktu.

Riona çok olmasa da onlarla biraz daha iyi geçiniyordu. Birkaç savcıyla arkadaştı. Ama aynı zamanda benim gibi kötü adamları da hapisten uzak tutuyordu.

Şu anda, neredeyse benim hissettiğim kadar merakla odayı inceliyordu. “Çöpte hiçbir şey yok,” dedi, çöp kutusuna bakarak.

Masanın üstündeki izleri görmüştüm. Keskin nişancı tüfeğini oraya yerleştirmişti. Ne tür bir tüfek olduğunu söyleyemezdim; birkaç çizikten değil. Ama sanırım en son ve en iyisi olmalıydı; McMillan TAC-50 veya Barrett M82A1 gibi bir şey.

Ben TAC-50 diye düşünüyordum. Bulduğum mermi .50 kalibreye benziyordu. Tac-50'ler eski, güzel ABD'de, Phoenix'te üretiliyordu. Irak'ta bunlardan bolca görmüştüm. L115A3'üm derme çatma bir el bombasıyla mahvolduktan sonra ben de bir tane kullanmıştım.

Ayrıca en son uzun mesafe rekorlarını kıran silahtı. 1367 yarda üzerinde en çok doğrulanmış öldürme sayısına sahipti.

"Sadece bir kişi olduğundan emin misiniz?" diye sordu Riona polisleri. "Keskin nişancılar genellikle ekip halinde çalışmaz mı?"

Sorunun ikinci kısmını bana yöneltmişti.

Irak'ta bir ortağım olduğunu biliyordu; Raylan Boone adında Kentucky'li bir çocuktı.

"Hem evet hem de hayır," dedim. "Eskiden ölçümler almak ve hesaplamalar yapmak için birine ihtiyacın olurdu. Şimdi mesafe ölçerler, balistik hesap makineleri, elde taşınan meteoroloji ekipmanları, balistik tahmin yazılımları var..."

Yine de başka birinin sizi gözetlemesi kadar güzel bir şey yoktu. Bombalanmış binalarda ve yıkılmış kulelerde çömelerek geçirilen o sonsuz saatler... Konuşmak, beklemek, kurşun yenmesin diye birbirinizin arkasını kollamak. Raylan artık benim için bir kardeş sayılırdı, hem de gerçek kardeşlerim kadar.

Yine de bu adamın yalnız olduğunu düşünüyordum.

Bunun için ne bir sebep ne de bir kanıt vardı. Sadece odanın boşluğu, kendisine dair her izi hassas bir şekilde yok etmesi... Bu adam mükemmeliyetçiydi. Ve mükemmeliyetçiler diğer insanlara pek tahammül etmezdi. Tekrar görüş alanına baktım. Bayrakların sıralanma şeklini ve yol boyunca yerleştirdiği diğer işaretleri görebiliyordum; elektrik hattına bağlanmış beyaz bir bez. Bir ağaç dalının kenarındaki bir ip.

Rüzgâr yönü ve hızı merminin yolu boyunca önemli ölçüde değişebilirdi. Yol boyunca işaretleyiciler yerleştirmeye dikkat etmişti. Göstergeler, belki. Ve bayrakların sahnede sıralanma şekli... Bu bir tesadüf değildi. Orada olmalıydı. Ya da içeride bir adamı vardı.

Birbirimizin hemen yanından geçmiş olabilirdik. Kurulum ekibinin ve güvenlik ekiplerinin yüzlerini hatırlamaya çalıştım, garip davranan veya yersiz görünen birileri olup olmadığını düşündüm.

Eğer varsa, o zaman fark etmemiştim.

Masaya baktım. Kumdan çok daha ince olan en ufak barut kalıntısını görebiliyordum. Grafitin ışıltısını ve beyaz akonit tanelerini seçebiliyordum. Burnumu yaklaştırıp içime çektim. Kesinlikle nitroselüloz gibi kokuyordu.

“Kokain olmadığını biliyorsun,” diye alaycı bir şekilde sırtı polislerden biri. “Seni heyecanlandırmaz.”

“Hayır, hayır; bırak tazı çalışsın,” diyerek kahkaha attı ortağı.

Riona'nın onları azarlamak istediğini anlayabiliyordum ama ona o dangalakların ne düşündüğünü umursamadığımı göstermek için başımı sallamam yetti.

“Başka bir şey var mı, Müfettiş Clouseau?” dedi bir polis alaycı bir şekilde.

“Hayır,” dedim. “Başka bir şey yok.”

Polisler odadaki parmak izlerini -ki bir otelde işe yaramazdı- alıyor ve halılarla perdeleri kanıt bulmak için tarıyorlardı. Riona ve ben alana geri döndük.

“Ee?” dedi beklentiyle.

“Odada görülecek pek bir şey yoktu,” diyerek omuz silktim.

“Hayır, kokteyl resepsiyonuna gitmeyi planlıyor musun diye merak ettim.”

“Neden gideyim?” diye sorarken kaşlarımı çatıttım.

Riona homurdanarak “Hiçbir şey umurunda değilmiş gibi mi yapacaksın?” diye sordu. “Sahneye çıktığını gördüğünde yüzünü gördüm.”

“Onun burada olacağını biliyor muydun?” diye sordum, Riona’ya dönerek.

“Hayır,” dedi sakince. “Ama onun burada olmasına üzülmiyorum. Ortada kapanmamış bir mesele var.”

“Hayır, öyle bir şey yok,” dedim, karşımdakini bir şey söylemekten korkutacak bir ses tonuyla. Ama Riona geçimini savunarak sağlıyordu. Ses tellerinin tamamen çıkarılması dışında hiçbir şey konuşmasını engelleyemezdi.

“Haklısın,” dedi. “Bu yüzden bu kadar neşeli ve iyimsersin. Çünkü her açıdan duygusal olarak sağlıklısın.”

“Sen benim psikiyatristim değilsin,” diye çıktım ona. Orduda bazen bir psikiyatriste görünmek zorunda kalıyorduk. Bundan nefret ediyordum.

“Ama ben senin arkadaşınıym.” Riona gözlerini benden ayırmıyordu. “Bence gitmelisin.”

“Dokuz yıl önce beni terk etti çünkü ailesi benim onun için yeterince iyi olmadığını düşünüyordu. Fikirlerini değiştirdiklerini sanmıyorum.”

“Neden olmasın? Sen madalyalı bir gazisin. Başarılı bir emlak geliştiricisisin. Ayrıca babasının hayatını kurtardın.”

“Ben hâlâ bir Gallo’yum.”

Irak’tan eve döndüğüm için insanların kafasını uçurmayı bırakmamıştım. Hâlâ dokuz yıl önceki gangsterdim. Aslında daha da kötüsüydü. Meşru işimizin suç örgütümüzle birlikte büyümüş olması... Bunun Yafeu Solomon’u etkileyeceğinden şüpheliydim. Gerçi onun ne düşündüğünü zerre umursamıyordum.

“Bence gitmelisin,” diye tekrarladı Riona. “Tekrar bir şeye başlamak için değil. Sadece kapanış yapmak için.”

“Kimse kapıyı tekrar açarak meseleyi kapatmış olmaz.”

“Somurtarak da bir sonuç elde edilmez,” diye çıkıştı Riona.

Sabrı tükenmiş, bana karşı nazik olmaktan bıkmıştı.

“Bir saat içinde oraya gidiyorum,” dedi. “Ve giderken seni de alacağım.”

“Zahmet etme.”

“Üzerine bir takım elbise giy. Güzel bir şey olsun.”

“Bir takım elbisem yok,” diye yalan söyledim.

“Çıplak gel o zaman,” dedi Riona, sırtarak. “Eğer bu onu etkilemezse hiçbir şey etkileyemez.”

27

SIMONE

HAZIRLANIRKEN O KADAR GERGİNDİM ki ellerim titriyordu. Neredeyse keskin nişancının kurşunu babamın kafasını birkaç santimle ıskaladığındaki kadar.

Acaba Dante bu gece gerçekten gelecek miydi?

Gelmeyeceğini düşünüyordum. Babam onu davet ettiğinde kesinlikle pek ilgili görünmüyordu.

Sanırım beni tekrar görmek istemiyordu. Suikast girişiminden sonra benimle hiç konuşmamıştı. Ee, iyi olup olmadığımızı sorması dışında konuşmamıştı. Ama aynı şey başka birinin başına gelmiş olsa yine aynı şeyi yapardı. Bunun hiçbir anlamı yoktu.

Babamın hayatını kurtarmıştı. Bunun da bir şey ifade ettiğini sanmıyordum. Dante güvenlik görevlisiydi, sadece işini yapıyordu.

Kızıl saçlı kadın Riona Griffin'di. Kırk Üçüncü Bölge belediye meclisi üyesi Callum Griffin'in kız kardeşiydi. Dante'nin o aileyle bağlantısı olmalıydı. Bu yüzden etkinliği denetliyordu.

Sanırım birlikteydiler. Aklıma gelen tek açıklama buydu.

Dokuz yıl olmuştu. Hayatında birinin olması çok normaldi. Şimdiye kadar evlenmemiş olmasına şaşkındım. Böyle bir adam, erkekliğin yürüyen timsali... Gittiği her yerde peşinde kadınlar olmalıydı.

Biz flört ederken bunu kendim de görmüştüm. Gittiğimiz her yerde kadınlar ona bakmaktan kendilerini alamıyorlardı.

Her kadın bu kadar iri bir adamla birlikte olmanın nasıl bir his olduğunu bilmek isterdi. Kaldırılıp sonra tüy kadar hafıfmişsin gibi yatağa atılmak. Kendi ellerinin iki katı büyüklüğündeki o ellere bakmak... Göremediğin kısımlarının ne kadar büyük olduğunu düşünmeden edemezsiniz...

Bu sorunun cevabını zaten biliyordum ve zihnim hâlâ bununla uğraşıyordu.

Elbette, Dante ayrıldığımızdan beri başka kadınlarla birlikte olmuştu.

Benim de başka erkek arkadaşlarım olmuştu. Ama hiçbirinin onunla kıyaslanamazdı.

İlk birlikte olduğunuz adamın Yunan tanrısı gibi yapılı olması gerçekten korkunçtu. Ondan sonra gelen herkes çok ölümlü görünmüştü.

Fotoğrafçılarla, tasarımcılarla, diğer modellerle çıkmıştım; bir İsraili bankacıyla ve İspanya kıyısında kendi adası olan bir adamla birlikte olmuştum. Bazıları nazikti, bazıları nüktedandı. Ama hiçbirisi Dante değildi.

Onlar sadece erkekti.

Dante tam bir adamdı. Bir erkeğin nasıl olması gerektiğiyle ilgili ilk fikrimi oluşturan kişiydi. Beni kendine âşık eden. İlkim olan. Ve bana bir oğul veren.

Diğerleri buna kıyasla neredeyse aşinalık sunuyordu.

Bu adamlardan birine karşı en ufak bir heyecan hissettiğimde, kendime şunu sorardım: *Bu aşk mı? Tekrar âşık olabilir miyim?*

Sonra o yılların tüm acılarını ve sefaletini, Dante ile birlikte olduğumuz ayları düşünürdüm. Bunlar, zihnimde elmas kadar parlaktı. Onları takip eden yıkımın çamuruna ve pisliğine gömmeye çalışsam da o anılar hâlâ oradaydı, her zamanki gibi sert ve ışıltılıydı.

Aynaya baktım, Dante yüzümü tekrar gördüğünde ne gördüğünü merak ediyordum. Farklı mı görünüyordum? Daha mı yaşlı? Daha mı üzgün?

Tanıştığımızda çok gençtim.

Makyajımı hızlı ve sert bir şekilde yaptım.

Bu gece geleceğini sanmıyordum ama gelirse, olabildiğince güzel görünecektim. Artık beni istemediğini biliyordum, muhtemelen benden nefret ediyordu. Ama zavallı da görünmeyecektim.

Annemin yan odada bağırdığım duyabiliyordum. Aslında tam olarak bağırmıyordu ama her zamankinden daha tedirgin bir sesle konuşuyordu. Babamın bu gece partiye gitmesinden pek hoşnut değildi.

“*Birisi seni öldürmeye çalıştı!*” diye bağırdı. “Böyle bir günde geceyi dinlenerek geçirmeyeceksen başka ne zaman yapacaksın, bilmiyorum!”

Henry oynadığı oyundan başını kaldırdı. Yatağında uzanmış *Cuphead* oynuyordu. “Birisi gerçekten de büyükbabamı öldürmeye mi çalıştı?”

Bazen çocuklarınıza yalan söylemeniz gerektiğini biliyordum. Ama Henry dünyaya öyle büyük bir karmaşa ve gizlilikle gelmişti ki artık enerjim kalmamıştı. Küçüklüğünden beri ona neredeyse her şey hakkında gerçeği söylemiştim.

“Evet,” dedim. “Konuşmasını yaparken biri ona ateş etti.”

“Kim?”

“Bilmiyorum.”

“Polis onu yakaladı mı?”

“Henüz değil.”

“Hımm.” Henry dikkatini oyununa verdi.

Çocuklar ölümü anlamıyordu. Yetişkinlerin bunu büyük bir olay haline getirdiğini biliyorlardı. Onlar için bu bir video oyunu gibiydi. Her zaman geri döneceklerini düşünüyorlardı, hatta seviyeye yeniden başlamaları gerekse bile.

“Büyükannem yine benimle kalacak mı?” diye sordu Henry.

“Bizimle geliyor. Ama Carly burada olacak.”

“Odaya sipariş verebilir miyim?”

“Evet. Tavuk veya somon alsan iyi olur, bu sefer sadece patates kızartması değil.”

Henry sırtarak bana baktı. “Patates bir sebzedir, biliyorsun.”

“Ben öyle olduğunu düşünmüyorum.”

“Peki, o zaman ne?”

“Şey... Belki bir kök?”

Henry iç çekti. “Bunlar patates, anne. Patates.”

Benimle dalga geçip geçmediğini anlayamadım. Henry’nin tuhaf bir mizah anlayışı vardı, muhtemelen yetişkinlerle çok fazla zaman geçirip diğer çocuklarla yeterince vakit geçirmemesinden kaynaklanıyordu. Ayrıca benden daha zeki olduğundan oldukça emindim, bu yüzden onunla tartışırken hiçbir zaman tam olarak kendime güvenemiyordum. Her zaman bir kitapta okuduğu garip şeyleri söylüyordu. Sonra Google’da aradığımda, genellikle haklı çıktığını görüyordum.

Parmaklarımı yumuşak buklelerinin arasından geçirip başının tepesini öptüm. Dikkatini hâlâ oyununda tutarak bana hafifçe sarıldı.

“Birkaç saat içinde görüşürüz,” dedim ona.

Partiye geç kalmayı planlamıyordum. Otele döndüğümde Henry’yi kendim yatağa yatırmak istiyordum.

Ana odaya çıktığımda annem çoktan hazırды ve pek keyifli değildi.

“İnanamıyorum,” dedi, bana hızlıca sarılarak. “Babana resepsiyonu atlamamız gerektiğini söylemiştim...”

“Bir etkinlik merkezinde olacak,” dedim ona. “Halka açık değil.”

“Yine de...”

“Gidiyoruz,” dedi babam, buyurgan bir tavırla. “İster gel ister gelme, Éloise.”

Annem derin bir iç çekti. Dudakları gergindi ve stresten solgun görünüyordu. “Geliyorum.”

Bir taksiye binip Heritage House etkinlik merkezine gittik. Babam arabadan iner inmez basın mensupları ve bir düzine kameranın flaşlarıyla karşılaştı. Belli ki silahlı saldırı haberi yayılmıştı. Dört bir yandan soru yağmuruna tutuldu.

“Sizi kimin öldürmek isteyebileceği hakkında bir fikriniz var mı, Bay Solomon?”

“İlk kez mi saldırıya uğradınız?”

“Bunun Özgürlük Vakfı kampanyanızla alakası var mı?”

“Koalisyonunuzla hâlâ devam ediyor musunuz?”

“Saldırıyı gerçekleştiren kişiye bir açıklamanız var mı?”

Babam kamera ve mikrofonların oluşturduğu yarım dairenin karşısında dimdik duruyordu.

“Söyleyeceklerim var, elbette,” dedi. “Bugün bana ateş eden adama... Başarısız oldun. Hâlâ ayaktayım. Beni öldürmeyi başarmış olsaydın bile, davam asla ölmeyecek. Bu küresel bir koalisyon, küresel bir hareket. İnsanlık, en savunmasız üyelerimizin

köleleştirilmesine ve istismarına daha fazla katlanmayacağımıza karar verdi. Ben insan ticareti son bulana kadar mücadele etmekten asla vazgeçmeyeceğim. Chicago'daki ve dünyadaki mütefiklerim de bırakmayacak.”

Bu konuşmayı hazırlayıp hazırlamadığını veya bunu anında düşünüp düşünmediğini bilmiyordum. Babam sözlerini her zaman bir profesörün kesinliği ve bir vaizin ateşiyle söylerdi. Gözleri adeta ateş saçıyordu ve doğal bir afet gibi görünüyordu.

Bu korkunçtu. Keskin nişancıyı kışkırttığını düşünüyordum. O adam hâlâ rahatça dolaşıyordu. Eğer bu işi yapması için para alıyorsa, muhtemelen tekrar denemeyi düşünecekti. Burada, merdivenlerde açık ve korumasız bir şekilde durmak hoşuma gitmiyordu.

Babam basın açıklamasını bitirip hepimizin içeri girebilmesini sağladığında rahatladım.

Heritage House aslında bir eve hiç benzemiyordu; daha çok sedir panelli duvarları, demir avizeleri, ışık dizileri ve bahçeye bakan pencereleriyle yenilenmiş dev bir ahır gibiydi. Rustik ve pitoreskti, ortalama bir otel balo salonundan çok daha güzeldi.

Orkestra da her zamanki yaylı çalgılar dörtlüsü değildi. Beyaz pamuklu bir elbise ve kovboy çizmeleri giymiş, boynunda akustik gitarı olan sarışın bir kızıdan ve kontrbas, keman ve banjo çalan üç erkekten oluşuyordu. Müzikleri hiç de yapmacık değildi; oldukça hoştu. Kızın kısık bir sesi vardı; önce hırıltılı bir şekilde başlıyordu, sonra bir çan kadar net bir şekilde yükseliyordu.

Garsonlar, şampanya ve çizgili pipetlerle sunulan köpüklü limonata tepsileri taşıyorlardı. Bütün gün neredeyse hiç yemek yemediğimi fark ettim. Açlıktan ölüyordum. Büfeye doğru yöneldiğimde sadece kanepede değil, gerçek yemek olduğunu gördüğüm için minnettardım. Üzüm, çilek ve karidesle bir tabağı doldurmaya başladığımda, yanımdaki hamile kadın da aynısını yapıyordu.

Aynı anda tavuklu sandviçe uzandığımızda bana dönüp “Ah, yeniden merhaba!” dedi.

Fena halde tanıdık geldiği için ona boş bir ifadeyle bakakaldım. Sonra bugün sahnede birlikte olduğumuzu fark ettim; o karşı tarafta oturuyordu, bu yüzden onu sadece bir anlığına görebilmiştim. “Siz Callum Griffin’in karısısınız.”

Kadın, gülümseten, yüksek sesli bir kahkaha attı. “Beni tanımadın mı, Simone? Koca karnımdan dolayı mı?”

Hamile karnını tüm ihtişamıyla göstermek için yan döndü.

Yüzüne dikkatle baktım; bronz tenine ve geniş beyaz gülümsemesine karşı o parlak gri gözler.

“Aida!” diye soludum.

“Etinden kemiğine kadar ta kendisi. Gerçi her zamankine göre daha çok et var ama neyse.” Sırtarak bakıyordu.

Çok zayıf, asi, neredeyse vahşi bir çocuktü. Zihnimde canlanan görüntüsünü -sıyrık dizler, karışmış saçlar, kirli erkek kıyafetleri- önümde duran göz alıcı kadınla bağdaştıramadım.

“Ne güzel olmuşsun!” dedim, kendime hâkim olamadan.

Aida daha da çok güldü. Bunun dünyadaki en iyi şaka olduğunu düşünüyor gibi görünüyordu.

“Bahse girerim bunu beklemiyordun! Mowgli* gibi koşuşturup komşu çocuklarına terör estirirken kimse büyüyünce çok ateşli olacağımı düşünmemişti. Ayakkabı giymediğim ve dişlerimi fırçalamadığım bir yaz geçirdim.”

Ona sarılmak istiyordum. Aida ve Sebastian’ı, hatta Nero’yu hep sevmiştim. Enzo da bana karşı sıcaktı. Hepsi nazikti; hak ettiğimden daha fazla.

* Mowgli, Rudyard Kipling’in *Orman Kitabı*, (*The Jungle Book*) adlı eserindeki kurgusal bir karakterdir. Kurtlar tarafından büyütülen bir çocuktur. (e.n.)

“*Vanity Fair*’deki röportajını okudum,” dedi Aida. “Bana bir selam verip vermeyeceğini kontrol ediyordum ama öyle bir şansım yok...”

“Tanrım, bunu yapmaktan nefret ediyorum,” diyerek başımı iki yana salladım.

“2019’un en çok kazanan modeli,” dedi Aida. “Seni takip ediyordum.”

Yüzümün kızardığını hissettim. Modelliğin “ün” kısmını hiç sevmemiştim. Neyse ki en iyi modeller bile aktörler veya müzisyenler kadar ünlü değildi. Ya da saç ve makyaj ekibinin avantajından yararlanmadığımızda tanınmak kolay olmuyordu. Bu yüzden çoğu zaman rahatlıkla dolaşabiliyordum.

“Bu yıl bir numara kim?” diye takıldı Aida bana. “Ondan nefret mi ediyorsun?”

“Bunların hiçbirine gerçekten dikkat etmiyorum. Yani, iş için minnettarım ama...”

“Hadi canım,” dedi Aida. “Kırlı ayrıntıları istiyorum. Kim iyi, kim tam bir pislik? Kim kiminle yatıyor?”

Aida’nın çocukken sahip olduğu çılgın enerjiyi hâlâ koruyabilmesine şaşır kaldım. O kadar hareketli ve oyuncuydu ki. O dünyadaki tüm yaşam sevincine sahipken, bende artık bir gram bile yoktu.

Ona uyum sağlayarak onu eğlendirebilecek bir şey düşünmeye çalıştım. “Şey,” dedim. “Bir fotoğrafçı vardı...”

Daha fazla devam edemeden Callum Griffin yanımıza geldi.

“Daha önce düzgün bir şekilde tanışma fırsatımız olmadığı için üzgünüm,” diyerek elimi sıktı.

“Evet,” dedi Aida, ona şakacı bir tavırla. “Silah sesleri arasında kendini tanıtmaman ne kadar da büyük bir kusur, aşkım.”

“Bakıyorum da karımla tanışmışsın.”

Callum'un Aida'nın takılmalarına alışkın olduğunu söyleyebilirdim.

"Aslında tanışıklığımız çok eskilere dayanıyor," dedi Aida.

"Öyle mi?" Callum kalın, koyu kaşlarından birini kaldırarak bana baktı.

"Evet, öyle. Dünyanın en güzel kadınıyla en yakın arkadaş olduğumu bilmiyordun, değil mi?" diyerek kahkaha attı Aida.

"Ben dünyanın en güzel kadınıyla *evliyim*," dedi Callum, ona gülümseyerek.

"Aman Tanrım!" Aida takım elbisesinin içinden onun kolunu sıktı. "Ne kadar da büyüleyici. Sürekli bir yerlere seçilmene şaşmamalı."

"Bugünkü mitinge geldiğin için teşekkür ederim," dedi Callum bana. "Bu iyi bir amacı barındırıyor."

"Evet, teşekkürler, Simone," dedi Aida ciddiyetle. "Çoğu insanın çocuk ticareti yanlısı olduğunu biliyorum ama sen değilsin. Buna kesinlikle karşısın ve buna saygı duyuyorum."

"Evet, karşıyım," dedim gülmemeye çalışarak. Aida hiç değişmemişti. Bir politikacının karısı gibi görünmek için büyümüş olabilirdi ama neşeli kalbi aynıydı.

Karnına tekrar bakarak "Bu arada ikinizi de tebrik ederim. Cinsiyeti belli mi?" dedim.

"Bir erkek," dedi Callum gururla. Sanırım her iki durumda da gurur duyardı ama Dante ile yeterince uzun süre birlikteydim ve bir erkek çocuğunun bu hanedan aileleri için ne anlama geldiğini biliyordum.

"Bu harika! Ben..." Neredeyse benim de bir oğlum olduğunu söyleyecektim.

"Ne oldu?" Aida'nın keskin gri gözleri yüzümü inceledi. Ne kadar zeki ve ne kadar anlayışlı olduğunu gayet iyi hatırlıyordum.

“Ben senin adına ne kadar mutlu olduğumu söyleyecektim. Eminim... Tüm ailen çok heyecanlıdır.”

Dante’den ilk kez bahsediyordum, dolaylı da olsa.

Aida başını hafifçe yana yatırmış, hâlâ yüzümü inceliyordu. “Öyleler,” dedi yumuşak bir sesle. “Hepsi.”

Aida’nın merakını bildiğim için bana henüz Dante hakkında soru sormamış olmasına şaşırmıştım. Kendini tutması muhtemelen iyiye işaretti. Aramızda geçenlerin hâlâ çirkin bir yerde olduğunu bildiği anlamına geliyordu.

“Ah,” dedi Callum. “Ree geldi.”

Bakışlarını takip ederek Riona Griffin’in muhteşem kobalt mavisi bir elbiseyle salona girdiğini gördüm. Elbise mütevazı ve uzun kolluydu, ancak vücudunu mükemmel bir şekilde sarıyordu. Krem rengi tenine ve canlı saçlarına yansıyan o koyu mavi renk, çıplak teninden çok daha göz alıcıydı.

Elbette, Dante de onu geriden takip ediyordu. Kalbim çalıktan ürken bir bıldırcın gibi uçup gitti. Dante’nin sert bakışları sanki burada yokmuşum gibi üzerimden geçtiğinde aynı hızla bir ok kalbimi deldi.

Acaba o ve Riona birlikte mi gelmişlerdi? Aynı anda vardıklarına göre öyle olmalıydı.

Aida’nın beni izlediğini, kardeşine verdiğim tepkiyi gözlemlediğini hissettim. Keşke yüzümü Dante’nin yaptığı gibi hareketsiz ve taş gibi tutabilseydim.

“Hadi!” dedi Aida aniden, kolumu tutarak. “Merhaba diyelim!”

Başka seçeneğim yoktu. Benden daha küçük olan ve zaten gittiği her yere karnında bebeğini taşıyan biri için şaşırtıcı derecede güçlü bir tutuşla beni Dante’ye doğru sürüklemeye başladı.

Beni neredeyse tam ona doğru iterek “Selam, kardeşim!” dedi. “Bak, ben geldim. Senin tek ve biricik kız kardeşin. Beni

kontrol etmeyi unuttuğın için sana hayatta olduğumu göstermek istedim.”

“Cal’in seni sahneden uzaklaştırdığını gördüm,” dedi Dante sertçe.

Bana bakmıyordu. Ama aramızdaki yoğun gerginliği hissediyordum. Ensemdeki tüyler diken dikendi. Dönüp bana bakmasından korkuyordum. Yine de onun tarafından görmezden gelinmeye dayanamıyordum.

“Arkadaşımız Simone’u hatırlıyorsun, değil mi?” dedi Aida.

“Aida,” dedi Dante, o kadar alçak bir sesle söyledi ki daha çok bir titreşim gibiydi. “Uğraşmayı bırak.”

Aida onu duymazdan geldi. “Simone az önce bu şarkıyı ne kadar sevdiğini ve dans etmek istediğini söylüyordu. Neden onu dansa kaldırmıyorsun, ağabey?”

Bunu söyleyecek cesareti nasıl bulduğunu bilmiyordum ama Dante onu kolunun bir hareketiyle yolundan çekecek kadar kızgın görünürken ağabeyinin çekip gitmesini engelledi.

Dante öfkeli bakışlarını sanki gerçekten bir dans partneri istediğimi söylemişim gibi bana çevirdi.

Ben kekeleyerek inkâr etmeye çalışırken Aida hemen araya girdi. “Hadi! Dans etmeyi hatırladığını biliyorum, Dante.”

Daha ben bir şey demeden Dante kocaman elini belime dolayıp beni dans pistine çekince şaşıp kaldım. Dokuz yıldır bana ilk kez dokunuyordu. Elbisemin ince kumaşından elinin sıcaklığını hissedebiliyordum. Avucundaki nasırları hissedebiliyordum.

Ne kadar güçlü olduğunu hatırladım. Beni pozisyona çekmesinin ne kadar kolay olduğunu.

Ama eskiden hiç bu kadar katı olmamıştı. Bir heykelle dans ediyor olabilirdim. Aramızda doğru düzgün bir temas yoktu, benim elim onun elindeydi ve diğer eliyle belimi tutuyordu.

Omzumun üzerinden tam karşıya bakıyordu. Ağzı sert ve öfkeli görünüyordu.

Aramızda bu kadar mesafe olmasına rağmen ona bu kadar yakın olmak işkenceydi.

Buna dayanamıyordum. Onun tarafından nefret edilmeye dayanamıyordum.

Söyleyecek bir şey bulmaya çalıştım; bir şey, herhangi bir şey. Aklıma gelen her şey saçma görünüyordu.

Nasılsın?

Bugünlerde neler yapıyorsun?

Ailen nasıl?

Dante de aynı şekilde şaşkın görünüyor ya da sessizliği tercih ediyordu. Şarkı melankolik ve yavaş bir şekilde çalmaya devam ediyordu.

Sanırım benimle konuşmayacaktı. Bu dansı sessizce bitirecek, sonra ayrılacaktık.

Dante bir an sonra sanki kelimeler ağzından çıkarken canını acıtıyormuş gibi, “Bu şarkıyı gerçekten seviyor musun?” dedi.

“Bilmem,” diye fısıldadım.

Dikkat etmek için bile fazla gergindim. Sahneye baktım.

Kız mikrofona doğru yumuşak bir şekilde şarkı söylüyordu. Şarkıda basit, hafif bir *country* havası vardı. Sesi akustik gitarın üzerinde alçak ve netti. Aradaki boşluğu ıslıkla dolduruyor, dudaklarını büzüyor ve orman kuşu gibi bir ses çıkarıyordu.

♪ “July” - Noah Cyrus

“Şarkı, temmuz ayından bahsediyor,” dedi Dante.

Temmuz ayında tanışmıştık. Bana bunu hatırlatmak mı istiyordu, yoksa başka bir şey söylemek istemediği için laf olsun diye mi konuşuyordu, bilmiyordum.

Göğsüm, yavaşça dans etmek yerine kilometrelerce koşmuşum gibi yanıyordu.

Dante'nin güçlü bir şekilde erkeksi kokusunu alabiliyordum. Eskiden kullandığı kolonyayı kullanmıyordu ama teninin kokusu aynıydı; baş döndürücü ve çiğ. Kaslarının kalın ceketinin altında hareket ettiğini görebiliyordum. Şimdi daha iyi dans ediyordu. Ama vücudunda veya yüzünde hiçbir keyif yoktu.

Aman Tanrım, o yüz...

Çenesini kaplayan koyu gölge, temiz tıraşlıyken bile görünüyordu. Çenesindeki derin çukur. Siyah gözleri, gördüğüm en koyu ve en vahşi gözler. Islak olmasa bile ıslak görünen kalın koyu saçları, alnından geriye doğru taranmıştı.

Onu istiyordum. Her zamankinden daha çok. Daha da fazla...

Sanki içimdeki arzu ben farkına bile varmadan büyüüp yayılıyordu. Onu atlattığımı düşündüğüm tüm o zaman... Demek boşunaydı.

Gözlerim doldu. Gözyaşlarım akmasın diye gözlerimi kırptırdım. Beni böyle görmesine izin veremezdim.

Dante boğazını temizledi. Hâlâ bana bakmıyordu. "Kız kardeşinin haberini okudum. Çok üzıldüm," dedi.

"Teşekkür ederim," demeye çalışırken boğuk bir ses çıkardım.

"Oğlunu evlat edindiğin söyleniyor."

Etrafımızdaki her şey yavaşladı. Işıklar altın gibi parlıyordu. Ahşap kaplamalı duvarlar ağır çekimde kayıyordu. Şarkının bitmek üzere olduğunu anlayabiliyordum ama son melodi sonsuza dek uzuyor gibiydi.

Dante'ye şu anda gerçeği söyleyebilirdim.

Henry'nin onun oğlu olduğunu söyleyebilirdim.

Ancak beni durduran iki şey vardı:

Öncelikle, Dante'nin hala İtalyan Mafyası'na bağlı olup olmadığını bilmiyordum. Muhtemelen öyle olduğunu tahmin ediyordum. Geçtiğimiz dokuz yılda işi ne kadar büyütmüş olursa olsun, eski işinden kalan her izi sildiğinden veya Chicago'daki suçlularla olan bağlarından kurtulduğundan şüpheliydim. Her zamanki gibi tehlikeli bir adamdı, muhtemelen daha da tehlikeli.

Ve ikinci, daha korkakça sebep...

Dante öğrendiğinde çok öfkelenecekti.

Ayrıldığımda bebeğin sadece benim olduğunu düşünmüştüm. Korumam, bakmam gereken bir bebeğim vardı. Çocuğumu başka bir ülkeye, daha güvenli bir hayata götürmeye hakkım olduğunu düşünmüştüm.

Ama Henry hastanede kollarımdan koparılıp alındığında farklı düşünmeye başladım. Çalıştığım için hayatımdan bir anı kaçırdığım her seferinde -ilk adım veya ilk kelime- Dante'nin de ne kadar çok şey kaçırdığını fark ettim.

Hamileliğimi gizlemek korkunçtu.

Oğlumu gizlemek affedilemezdi.

Bu yüzden Henry hakkındaki gerçeği söyleyemezdim çünkü korkuyordum. Dante'den korkuyordum.

Kendimi aptalca başımı sallarken buldum. Henry gerçekten yeğenimmiş gibi davranıyordum. Yalanımı sürdürdüm çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum.

Şarkı sona erince Dante elimi bıraktı.

Bana başıyla hafifçe selam verdi.

Sonra başka bir kelime etmeden yanımdan uzaklaştı.

Ve ben öylece, perişan bir halde olduğum yerde kalakaldım. Bedenimin her hücresi, kalabalığın içinde kaybolan adamı özleyordu.

28

DANTE

ONUNLA NEDEN DANS ETTİM Kİ?

Lanet olsun, Aida, o burnunu sokmasan olmazdı. Kız kardeşimin diğer insanların sınırlarını hiç saymasına alışkındım ama bu sefer çok ileri gitmişti. Simone'un akla gelebilecek her şekilde yasaklı bölge olduğunu biliyordu. Onun hakkında konuşmuyordum. Onu düşünmüyordum bile.

Ama öyle miydi gerçekten?

Her lanet günü öyle ya da böyle onu düşünerek geçiriyordum.

Bu neden hiç geçmedi?

O gittikten sonra bir süre delirdiğimi düşünmüştüm. Simone'u her yerde görüyordum; sokak köşelerinde, restoranlarda, geçen arabalarda. Her seferinde gerçekten o olduğunu düşünerek başımı çeviriyor, sonra bir yabancı olduğunu fark ediyordum. Aslında ona hiç benzemeyen biri oluyordu.

Bir zaman sonra kafa karışıklığı başladı. Yüzü dergi kapaklarında, perakende mağazalarında ve kozmetik reyonlarında be-

lirdi. Yeni kariyeri bana işkence etmek için tasarlanmış acımasız bir şaka gibiydi. Bir keresinde televizyon izlerken uyuyakalmıştım ve onun kahkahasıyla uyandım. *The Late Show*'da Stephen Colbert ile röportaj yapıyordu.

Peki, dünyanın en güzel kadını olmak nasıl bir duygu, Simone? En güzel erkek olarak bazı düşüncelerim var... (Seyircilerin kahkahaları.)

Ondan kaçamıyordum. Saklanabileceğim hiçbir yer yoktu.

Chicago'dan nefret ediyordum. İşimden nefret ediyordum. Ailemden bile nefret ediyordum ama bu onların suçu değildi. Simone'un beni terk etmesine neden olan her şeyden nefret ediyordum. Beni değersiz kılan şeylerden.

Artık kendim olmak; onu seven ve karşılığında sevilmeyen adam olmak istemiyordum.

Bu yüzden orduya katıldım.

Sadece yüzünü görmek zorunda kalmayacağım bir yer bulmak için Tanrı'nın terk ettiği çöle uçtum.

Yine de görüyordum. Kışlalarda, kum tepeciklerinde, boş yıldızlı gecelerde yüzü hep karşımdaydı. Gece uyumaya çalıştığımda kapalı göz kapaklarımın ardında süzülüyordu.

Her ayrıntısını hatırladığımı söyleyebilirdim.

Yine de mitingde nefesimi kesti. Ne kadar güzel olabileceğini hatırlıyorum desem de hatırlamıyormuşum.

Bu gece daha da çarpıcı görünüyordu. Tek omuzlu, sol uyluğunda bir yırtmaç bulunan sade, beyaz bir elbise giymişti. Her hareket ettiğinde o uzun bacağına, beyaz kumaşa karşı koyu bronz tenini bir anlığına görüyordum.

Avucumun altında beli sıkı ve zayıftı. Ama vücudu eskiden olduğundan daha dolgundu. Bu yüzden ona *Bayan Vücut* diyorlardı çünkü yaratılışta hiç böyle bir vücut olmamıştı. Dünyadaki

diğer tüm kadınlar onun soluk bir taklidiydi. Sanki hepsi onun suretinde yaratılmış ama hiçbirisi aynı beceriye sahip değilmiş gibiydi. O bir Picasso'ydu ve gerisi sadece kartpostaldı.

Beni neden terk etti?

Nedenini biliyordum. O gece onu hayal kırıklığına uğrattığımı, parkta yalnız ve korkmuş halde bıraktığımı biliyordum. Çılgına dönmüştüm ve kanlar içinde ortaya çıktığımda onu korkuttuğumu biliyordum. Ve daha öncesinde bile beni terk etmenin eşiğinde olduğunu biliyordum çünkü onun sevmeyi planladığı adam değildim, ailesinin onun için istediği adam değildim.

Bu yüzden sanırım gerçekten cevaplamak istediğim sorular, *"Beni neden sevmeyi? Neden beni, benim onu sevdiğim kadar sevmeyi?"* olmalıydı.

Öyle olduğunu düşündüm. Gözlerinin içine baktım ve kendi hislerimin bana yansıdığını düşündüm. Onun içini görebildiğimi ve tam olarak ne hissettiğini bildiğimi düşündüm.

Hiç bu kadar yanılmamıştım.

Şimdi geri dönmüştü, tıpkı on yılda bir kez dünyayı ziyaret eden bir melek gibiydi. Onun ayaklarına kapanıp beni cennete götürmesi için yalvarmak isteyen aptalın tekiydim.

Benim gibi bir adam cenneti hak etmiyordu.

Müziyenlerin programlarını sonlandırdığını görebiliyordum. Etkinlik organizatörü mikrofonlarla uğraşıyordu, muhtemelen Yafeu Solomon'u sahneye çağıracaktı.

Alenen bana teşekkür etmek istediğini söylediğini hatırladım. Bu zerre umurumda değildi. Onun teşekkürünü veya herhangi birinin ilgisini istemiyordum.

Bu yüzden çıkışa doğru yöneldim.

Zaten en başta buraya gelmek aptalcaydı. Riona'nın beni buna neden dahil etmesine izin verdiğimi bilmiyordum. Ne olacak-

tı ki? Simone özür mü dileyecekti? Yeniden bir araya gelmemiz için yalvaracak mıydı? Bunu mitingde yapmamıştı, peki bu gece neden yapacaktı?

Ben zaten bunu istemezdim.

O zaman beni istememişti ve şimdi de kesinlikle istemiyordu. Statüsü bir roket gibi yükselmişti. Eskiden olduğum gangsterden bir farkım yoktu; biraz parlamıştım ama yeterince yakından bakarsanız eklemlerim hâlâ mordu ve hırpalanmıştı.

Riona beni durdurduğunda neredeyse kapıya varmıştım.

“Nereye gidiyorsun?”

“Solomon’un konuşmasını duymak istemiyorum.”

Riona parlak kıvı saçlarından bir tutamı geriye doğru attı. Bu gece güzel görünüyordu, her zaman güzeldi. Ama elbiseye veya topuklu ayakkabılara aldanmıyordum. Özünde tam bir pitbulldu. Beni bu gece buraya gelmeye zorladıktan sonra bu konuda da ısrar edeceğini görebiliyordum. “Simone ile dans ettiğini gördüm.”

“Evet.”

“Ne dedi?”

“Hiçbir şey. Neredeyse hiç konuşmadık.”

Riona iç çekti. “Sadece birkaç gün burada olduğunu biliyordun...”

“İyi,” dedim sertçe. “O zaman muhtemelen onu bir daha göremem.”

Riona’nın yanından geçip Heritage House’dan ayrıldım.

Dans pistinin sıcaklığı ve baskısının ardından serin gece havası rahatlatıcıydı. Riona gelirken beni almıştı, bu yüzden onsuz gitmemi umursamazdı.

Otoparkı geçerken Mikolaj Wilk ve Nessa Griffin’in Nessa’nın cipiyle geldiğini gördüm. Miko aracı kullanıyordu ve Nessa ba-

şını Miko'nun omzuna koymuştu. Nessa bir şeye gülüyordu, hatta Miko'nun zayıf ve solgun yüzünde bile gülümseme hâkimdi. Soluk saçları arabanın loş ışığında hayalet gibi görünüyordu ve boynundan yukarı doğru çıkan dövmeler koyu bir yaka gibiydi.

Onlara doğru el salladım ama tamamen birbirlerine odaklı oldukları için beni görmediler.

Kahretsin. Kıskanmak istemiyordum ama en beklenmedik çift bile bir şeyler başarabilirken Simone ve ben başaramadığımızda kin duymamak zordu.

Mikolaj varlığının her zerresiyle Griffin'lerden nefret ediyordu. En küçük çocukları, Nessa'yı kaçırmıştı. Callum'un koruması ve en iyi arkadaşı Jack Du Pont'u öldürmüştü. Yine de bir şekilde, tüm bunlardan sonra, o ve Nessa birbirlerine âşık olup evlenmiş, hatta Griffin Ailesi'yle barışmışlardı.

Sanırım bende bir şey eksikti.

Mutluluk için gereken temel bir bileşen.

Çünkü bu duyguyu hissettiğim tek zaman Simone ile geçirdiğim birkaç kısa aydan ibaretti. Ve o belli ki aynı şeyi hissetmiyordu.

Eve geri dönmek için bir Uber'e bindim. Evin ışıklarının çoğu sönmüktü; babam artık erken yatıyordu ve Nero muhtemelen kız arkadaşı Camille ile dışarıdaydı. Sadece Seb'in yatak odasının ışığı yanıyordu. Üçüncü katta, çimenlerin karanlık denizinin üzerinde bir deniz feneri gibi yükseliyordu.

Ön taraftaki yürüyüş yoluna doğru ilerledim. Kaldırım çatlamıştı. Bahçe ölü yapraklarla doluydu. Yaşlı meşe ağaçları o kadar uzun ve sık büyümüşü ki ev görünmüyordu, gündüzleri bile sürekli loş bir hava hâkimdi.

Malikâne hâlâ güzeldi ama sonsuza dek sürmeyecekti.

Aida'nın oğlu muhtemelen burada asla yaşamayacaktı.

Belki Nero veya Seb'in bir çocuğu olursa, bu eski duvarlara hayat veren bir nesil daha olurdu.

Kendimi hiç çocuk sahibi olacakmış gibi hissetmiyordum. Otuz yaşımı yeni geçmiş olmama rağmen kendimi yaşlı hissediyordum. Sanki hayat benden çoktan geçmiş gibiydi.

n kapiya giden basamakları tırmanırken verandada bir paket gözüme ilişti. Küçük bir yüzük kutusu büyüklüğündeydi ve kahverengi kğda sarılıydı.

Benim dünyamda, işaretsiz paketleri almazdınız. Ama bu bir bomba olamayacak kadar küçüktü. Sanırım şarbonla dolu olabilirdi.

şu an pek umurumda değildi. Paketi alıp ambalajını açtım.

Kutu içinde bir şey şıngırdadı. Küçük ve sert bir şeydi. Yüzük olamayacak kadar ağırdı.

Kutunun kapağını açtım.

.50 kalibrelik bir mermi, tornada elle döndürülmüş. Bronz alaşım. Yağ ve barut kokuyordu.

Kutudan çıkarıp soğuk, kaygan silindiri parmaklarımla ara-sında döndürdüm.

Pamuklu kumaşa gömülü bir not iliştirilmişti. El yazısıyla yazılmış, küçük, kare bir nottu.

"Kim olduğunu biliyorum" yazıyordu.

29

SIMONE

ANNEM VE BABAMLA BİRLİKTE odalarında kahvaltı ediyordum. Sütlerimiz yan yanaydı, bu yüzden pijamalarımın aradaki kapıdan geçip oda servisi tepsileriyle dolu masaya oturmak oldukça kolaydı.

Annem her zaman çok fazla yemek sipariş ederdi. Kendisi kuş gibi yese de birinin aç kalması fikrinden hoşlanmazdı. Masa taze meyve, pastırma, yumurta, jambon ve hamur işlerinden oluşan tabaklarla birlikte kahve, çay ve portakal suyuyla doluydu.

Ben masaya yerleşirken, “Henry için de bir tabak *waffle* istedim,” dedi.

“Hâlâ uyuyor.”

Bağış toplama etkinliğinden sonra Henry ve ben gece çok geç saatlere kadar sarılıp film izlemiştik. Dante ile dans ettiğim için stresli ve üzgündüm. Beni sakinleştiren tek şey oğlumun başını omzuma yaslaması ve uykuya daldıktan sonra huzurlu, sakin nefes alış veriydi.

“Ne izliyordunuz?” diye sordu annem. “Patlamalar duydum.”

“Özür dilerim,” dedim. “Sesi kısımalıydım.”

“Yok, sorun değil,” diyerek başını iki yana salladı annem. “Baban kulak tıkacı takıyor. Ben de zaten kitap okuyordum.”

“Örümcek Adam: Örümcek Evreninde’yi izledik,” diye açıkladım. “Henry’nin en sevdiği film.”

Aslında ben de seviyordum. Miles Morales’ı Henry’ye benzetiyordum; zeki, iyi kalpli, kararlı. Bazen hata yapsa da hep tekrar deniyordu.

Peki, ben filmde kim olurdum?

Sanırım Peter B. Parker. Kendi hayatını mahvetmişti ama en azından iyi bir akıl hocası olabilirdi.

Ben buna tutunuyordum. Çok fazla hata yapmıştım ama Henry’ye iyi bir hayat vermek için elimden geleni ortaya koyuyordum. Ona dünyayı ve orada yolunu bulma özgürlüğünü vermek istiyordum.

“İyi uyudun mu, baba?” diye sordum babama.

“Eh,” dedi babam kahvesini içerken. “Ben her yerde uyurum, biliyorsun.”

Babam her şeyi saf irade gücüyle başarıyor gibiydi. Engebeli bir şilte veya sokak gürültüsü gibi sıradan bir şeyin onu uyanık tutmasına asla izin vermezdi.

“Bugün Henry ile ne yapalım?” diye sordu annem.

“Ah...” Bir an duraksadım. Bugün Chicago’dan ayrılmayı planlıyordum. Önümüzdeki hafta New York’ta başka bir işim vardı. Henry’yi erkenden oraya götürüp birlikte birkaç Broadway gösterisi izlemeyi düşünmüştüm.

“Hemen gitmiyorsun, değil mi?” diye sordu annem hüzünlü bir sesle. “Yüzünü doğru düzgün göremedik.”

“Gelecek haftaya kadar başka bir işin yok,” dedi babam. “Ne acelen var?”

Babamın asistanımla iletişime geçmesinden hoşlanmıyordum. Ona programımı artık babama vermemesini söyleyecektim.

“Sanırım bir iki gün daha kalabilirim,” diyerek onayladım.

Tam o sırada kapı çalındı.

“Kim o?” dedi annem.

“Muhtemelen Carly.”

Carly’nin odası koridorun aşağısındaydı. Hepimiz geç saatte yatmıştık, eğitmeninin Henry’nin ödevlerine başladığı zamanı da geçmiştik.

Babam çoktan yerinden kalkmış, kapıya doğru yürümüştü. Carly’nin minyon yapısı yerine, Dante’nin geniş omuzlarının kapıyı doldurduğunu görünce şaşırdım.

“Günaydın,” dedi kibarca.

“Günaydın. İçeri gelsene,” dedi babam hemen.

Dante içeri girdi. Göz göze geldiğimizde kahve kupamı sıkıca kavradım. Keşke saçımı tarayıp yüzümü yıkasaydım. Ve keşke üzerinde küçük ananaslar olan bir pijama giymeseydim.

“Gel, kahvaltı et,” dedi annem.

“Ben çoktan yedim,” diye yanıt verdi Dante sertçe. Sonra reddetmeyi yumuşatmak için, “Yine de teşekkür ederim,” diye ekledi.

“En azından biraz kahve iç,” dedi babam.

“Pekâlâ.”

Annem bir kupayı kahveyle doldurdu. Şeker eklemeden önce, “Sadece krema,” diyerek araya girdim.

Dante gözlerini yeniden benden yana çevirdi, belki de kahvesini nasıl sevdiğini hatırladığıma şaşırmıştı.

Cesaretimi toplayıp kupayı alıp ona uzattım. Alırken kalın parmakları elimin üstünde gezindi. Kısa dokunuşunun hissiyatını tenimde hissettim.

“Teşekkür ederim,” dedi Dante. Bunu gözlerimin içine bakarak söylemişti. Bana ilk kez yüzünde öfke olmadan bakıyordu. Hâlâ arkadaş canlısı değildi ama bu da bir gelişmeydi.

“Peki, senin için ne yapabiliriz, Dante?” diye sordu babam.

Dante hâlâ ayaktaydı. Kupa bardağını koyabileceği bir yer bulmak için garip bir şekilde etrafına bakındıktan sonra onu pencere pervazına koydu.

“Dün sana kimin ateş ettiğini bilmek istiyorum,” dedi açıkça.

“Bunu ben de bilmek istiyorum,” diye yanıtladı babam.

“Bir fikrin var mı?”

“Korkarım bu yeni koalisyonla çok fazla düşman edindim. Bunun herkesin üzerinde anlaşabileceği bir konu olduğunu düşünebilirsin ama aslında birçok önemli insanın tüylerini diken diken etti. Sınırları içinde fiili köleliğe izin veren Suudi Arabistan gibi ülkelere karşı aşırı yaptırımlar çağrısında bulunduk.”

“Ölüm tehditleri oradan mı geldi?” diye sordu Dante. “Suudi Arabistan’dan mı?”

“Kimisi,” dedi babam. “Kimisi de Rusya, Çin, İran, Belarus ve Venezuela’dan. Dışişleri Bakanlığı tarafından bu ülkelerin Üçüncü Kademe statüsüne düşürülmesi için baskı yaptık. Bu da insan ticaretiyle ilgili asgari insan hakları standartlarına uymayan ülkeler olarak kabul edildikleri anlamına geliyor.”

Dante düşünürken kaşlarını çatmıştı. “Ya iç tehditler?”

“Amerika’da da çok sayıda düşman edindik,” diye itiraf etti babam. “Amerika topraklarında ve dışında seks ticaretini kolaylaştıran kişiler için savcılık takibi ve daha ağır cezalar için baskı yapıyoruz. Örneğin, bu tür amaçlar için özel jetler ve açık deniz

tekneleri kiralayan Amerikan vatandaşları. Bu tür partilere katılan politikacılara ve ünlülere yönelik bir dizi suçlamaya aşına olduğundan eminim.”

“Bunu duymuştum,” diye homurdandı Dante. “Bu suçlamalar için seni özellikle hedef gösterebilecek biri var mı?”

“Belki bir kişi,” dedi babam. “Ama cezasız kurtuldu, bu yüzden intikam almak için pek motivasyonu olduğunu sanmıyorum.”

“Kim?” dedi Dante.

“Adı Roland Kenwood. Bir yayıncı. Ayrıca siyasetle de çok ilgili. Elbette, karun kadar zengin. Bu yüzden dava hiçbir yere varamadı.”

“Nerede yaşıyor?” diye sordum.

“Burada, Chicago’da,” diye araya girdi Dante. “Kim olduğunu biliyorum.”

“Evet, eminim Callum Griffin onunla karşılaşmıştır,” dedi babam.

“Kendi arka bahçesinde seni öldürmesi için birini tutma riskini göze alacağını mı düşünüyorsun?” diye sordum.

Babam omzunu silkerek, “Partileri için on beş yaşında kızları işe alan bir adamın zihinsel entrikaları benim aklımı aşar,” dedi. “Belki de bunun olmasını izlemek istemiştir. Ya da belki de o değildir. Ben bir diplomatım, dedektif değil.”

Dante yavaşça başını salladı. Bunun iyi bir ipucu olduğunu düşünüyor gibiydi.

İki süit arasındaki kapı açıldı. Henry mahmur gözlerle ayağını sürüyerek içeri girdi. Bukleleri dağılmış, düğmeli çizgili pijamasının üstü bir yanından sarkmıştı.

Onu görünce donup kaldım. Dante’nin oğluna doğru baktığını görünce nefes bile alamadım.

Dante’nin odanın ne kadar sessizleştığinin farkında olup olmadığını merak ediyordum.

Henry fark etmemiş gibiydi. Dante'ye hızlıca meraklı bir bakış attıktan sonra doğruca kahvaltı masasına yöneldi. "Krep var mı?"

"Evet," dedi annem aceleyle. "Yani, *waffle* var..."

Tepsinin kapağını açtı.

Kalbim ağzımda atarken hâlâ Dante'yi izliyordum.

Karanlık gözlerinde bir şüphe kıvılcımı var mıydı? Yoksa ona sadece bir çocuk gözüyle mi bakıyordu?

"Ben izninizi isteyeyim, siz de kahvaltınızı rahatlıkla yapın," dedi Dante hepimize.

Ardından kapıya yöneldi.

Ayağa fırlayıp peşinden koştum ve "Bir dakika!" demek için koridora çıkmasını bekledim.

Dante durup yavaşça döndü.

"Seninle gelmek istiyorum," dedim.

"Nereye?"

"Bu Kenwood denen adamla konuşmaya. Onu göreceğini biliyorum."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Babamı öldürmeye çalıştıysa onu durdurmaya yardım etmek istiyorum. Her zaman bize doğru gelen kurşunları engellemek için orada olmayacaksınız."

"Seni tanıyacaktır," dedi Dante.

"Ne olmuş yani? Bu iyi bir şey olabilir. Aksi halde onun seninle konuşmasını nasıl sağlayacaksın? Beni tanıyorsa, bunu yapmaya zorlanabilir."

Dante kaşlarını çattı. Bu fikirden hiç hoşlanmamıştı. Bunun sadece daha fazla sorun yaratacağını düşündüğü için mi, yoksa benimle vakit geçirmek istemediği için mi olduğunu bilmiyordum.

“Bunu düşüneneğim,” dedi sonunda.

Gitmek için tekrar arkasını döndü. Başka bir şey daha söylemek istiyordum ama ne diyeceğimi bilmiyordum.

Sonunda, “Teşekkür ederim, Dante. Babamın hayatını kurtardığın için. Ve bu konuyu araştırdığın için,” diye söyleyiverdim.

“Hiçbir şey vaat etmiyorum,” dedi Dante. “Ama o tetikçinin kim olduğunu bilmek istiyorum.”

Göğsümde sıcacık bir umudun yayıldığını hissettim.

Dante’nin bunu benim için yapmadığını biliyordum.

Yine de bunu çözebilecek biri varsa o kişi Dante’ydi.

30 DANTE

KESKİN NİŞANCININ YEREL OLUP olmadığından emin olamıyordum ama öyle olduğuna inanıyordum.

Bu tür ekipmanları uluslararası olarak taşımak kolay değildi. Yerel bir keskin nişancı tutmak daha iyiydi; tabii, böyle bir işi yapabilecek becerilere sahip birini bulabilirsiniz.

Ve Kenwood gibi kibirli bir herifin görebileceği bir yere sukast emri vereceğini düşünüyordum. Eğer radyoaktif serpintiyi izleyemiyorsanız, bir düşmanın öldürülmesinin ne eğlencesi vardı?

Barutun nitroselüloz itici gazı olduğundan oldukça emindim. Du Pont bunu Delaware'deki bir tesiste ürettiyordu. Bu tür barut, Du Pont'un ordunun ana tedarikçisi olduğu zamanlardaki kadar yaygın değildi.

Bu da keskin nişancının ya yaşlı olduğunu ya da o belirli karışımına bir bağlılığı olduğunu düşünmeme neden oldu. Acaba itici gaz ordu dışında başka bir gruba mı verilmişti?

Bunun dışında hiçbir ipucu yoktu.

Not hariç.

Kim olduğunu biliyorum.

Ne anlama geliyordu? Keskin nişancı tarafından bana bırakıldığı açıktı. İşini mahvettiğim için sinirlendiğine emindim. Solomon ölmediği için ödeme alamayacaktı.

Ama neden not bırakmıştı? Eğer evimi bulduysa ve intikam almak istiyorsa, çalılıklara saklanıp bana ateş edebilirdi.

Kim olduğunu biliyorum.

Sadece beni bulduğunu mu söylüyordu? Bunu yapmak o kadar da zor olmazdı; beceriksiz suikast girişimi haberlerde, her yerdeydi. Tercihlerimin aksine, Yafeu Solomon müdahale eden kişinin ben olduğumu açıkça söylemişti. Evimi bulmak basit olurdu.

Hayır, mesaj bundan daha fazlasını ifade ediyordu.

Kim olduğunu biliyorum.

Askerlikteki zamanımdan bahsediyordu. İslam Devleti Irak ve Suriye'nin büyük bir bölümünü ele geçirdikten sonra deniz aşırı ülkelere geri gönderilen ikinci dalga askerlerin bir parçasıydım. Musul, Anbar ve Felluce'yi geri almak için Irak güçleriyle birlikte çalışmıştık.

Çatışmaların çoğu şehir merkezlerinde gerçekleştiği için keskin nişancılar çok önemliydi. Şehirlerde ilerleyen ve binaları temizleyen kara birliklerini biz korumuştuk.

Bazen rakip keskin nişancıların kendi tünekleri olurdu ve biz üçgenlere bölmek, duman perdeleri kurmak ve onları dışarı atmaya çalışmak zorunda kalırdık. Eğer biz ileri muhafız olsaydık, keskin nişancı savaşları günlerce sürerdi.

Kayıtlı yüz altmış iki öldürme vakasına karışmıştım. Ordu bana bir Gümüş Yıldız ve üç Bronz Yıldız vermişti.

Bunların hiçbirini benim için bir şey ifade etmiyordu. Ama diğerleri için ifade ediyor olmalıydı. Belki de diğer keskin nişancı için.

Bizim düşman olduğumuza karar vermişti. Rakip.

Mermisini cebimden çıkarıp tekrar parmaklarımın arasında yuvarladım. Bunu bana bir uyarı olarak bırakmıştı.

Bir sonraki hareketinin ne olacağını düşünmeye çalıştım. Tekrar Solomon'a mı saldıracaktı? Yoksa bana mı?

Öfkeden delirdim. Bu adamı tanımıyordum, bu yüzden nasıl düşündüğünü tahmin edemiyordum.

Kimliğini bulmanın tek yolu onu kimin işe aldığını bulmaktan geçiyordu. Bu yüzden Roland Kenwood'u ziyaret etmem gerekiyordu.

Tam olarak aynı çevrelerde hareket etmiyorduk. Callum Griffin ve Kenwood'un cebinde tuttuğu politikacılarla bazı örtüşmeler olsa da diğer bağlantıları Chicago'nun ünlü yüzleri arasındaydı. Kenwood, daha iyi bir terim bulamadığım için tam bir yıldız sikiciydi. Müzisyenler, atletler, modeller ve tabii ki yazarlarla dolu gösterişli ve göz alıcı partiler vermesiyle bilinirdi.

Kenwood'un yayınevi, anılar konusunda uzmanlaşmıştı. Son iki başkanın kiler de dahil olmak üzere son on yılın en çok satan otobiyografilerinden birkaçını yayımlamıştı.

Bu yüzden Simone'a gerçekten ihtiyacım olabileceğini düşünüyordum.

Ben ünlü değildim, hatta yakınından bile geçmiyordum. Ama o ünlüydü.

Kenwood, Yafeu Solomon'dan tüm benliğiyle nefret etse bile Simone onun partilerinden birine girebilirdi. Etkinliğin tacı olurdu; gezegendeki en ünlü yüzlerden biriydi.

Bu fikir hiç hoşuma gitmemişti. Birincisi, onun etrafında geçirdiğim her saniye tam bir işkenceydi. İkincisi, Kenwood teh-

likeliydi. Zaten sırtında bir hedef resmi varken Simone'un da babasıyla vakit geçirmesinden hoşlanmıyordum. Onu doğrudan aslanın inine getirme düşüncesi beni hasta ediyordu.

Ama aklıma başka bir yol gelmiyordu.

Telefonda sesini duymaya dayanamayacağımı düşündüğüm için ona mesaj attım.

Roland Kenwood yarın gece bir parti veriyor. Benimle gelmek ister misin?

Simone hemen cevap verdi:

Geliyorum.

Kenwood'un River North'taki arazisinin kapısına yanaştık. Evden gelen dans müziğini duyabilsem de sık ağaçlardan hiçbir şey göremiyordum.

Güvenlik görevlileri listeyi kontrol etti, gece için kiraladığım Ferrari'den pek etkilenmemişlerdi. Dört yüz bin dolarlık bir arabada beni görselerdi, içeri girmeme izin vereceklerini umuyordum.

Bu kadar şanslı değildim. Bana kaşlarını çatarak camdan içeri baktılar.

"Listede adınız yok," diye homurdandı içlerinden biri.

Simone öne doğru eğildi. Vücuduna yapışan gümüş bir mini elbiseyle muhteşem görünüyordu. Bukleleri adeta bir bulut gibi yüzünü çevrelemişti. Yüz hatlarını yumuşak, genç ve kadınsı gösteriyordu.

"Emin misin?" dedi, nazik ve kültürlü sesiyle. "Sanırım Bay Kenwood benimle tanışmayı özellikle dört gözle bekliyordu. Kim olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum," dedi ikinci görevli hemen. "Kapağında sizin fotoğrafınızın olduğu *Sports Illustrated* dergisi hâlâ bende durur."

Simone ona tatlı bir ifadeyle gülümsedi. Bizi sadece kapıdan geçirmeye çalıştığını biliyordum ama kedi gibi gözleriyle ona baktığını, kalın kirpiklerinin titrediğini görmek beni kıskançlıktan delirtti.

“Çok tatlı!” dedi. “Keşke yanında olsaydı. Senin için imzalıydım.”

“Bay Kenwood’a geldiğinizi bildireceğim,” dedi görevli nazikçe.

“Teşekkür ederim!” diyen Simone, ona bir öpücük gönderdi.

Daha tam kapılar doğru düzgün açılmadan arabayı vitesine takıp içeri girmeye çalıştım. Ensem yanıyordu. Simone, onunla karşılaştığım zamandan çok daha güzeldi. Gittiği her yerde erkeklerin ağzının suyu akarken onunla yeniden olmaya dayanabilir miyim diye merak etmeden duramadım. O görevliler çenelerini kapalı tutamamışlardı. Arabadan atlayıp onları pataklamamak için kendimi zor tuttum. Kaldı ki Simone benim bile değildi.

Önemli değildi. Artık böyle bir seçenek yoktu.

Simone dokuz yıl önce bana karşı ne hissettiğini gayet açık bir şekilde ifade etmişti.

Ona kalbimi söküp çiğnemesi için bir şans daha vermeyecektim. Son seferinde zor bela hayatta kalmıştım.

Eve doğru hızla ilerledik. Simone onu gördüğünde hafifçe iç çekti. Etkilendiğini sanmıyordum, yer çok çirkindi. Gördüğüm en gösterişli malikâneydi. Chicago’dan çok Bel Air’e daha uygun gibi görünüyordu.

Üst üste yığılmış üç malikâne gibi beyaz bir Greko-Romen ucubesi. Sütunlar ve kıvrımlar, kemerler ve geçitler karmaşası. Yarım daire şeklindeki araba yolu, Roma’daki Trevi Çeşmesi’nden daha büyük, devasa bir çeşmenin etrafında dönüyordu. Yunusların ağızlarından su fışkırıyor, birkaç denizkızı ise Kral Triton’un iri kollarına ve bacaklarına tutunuyordu.

Vale anahtarlarımı alabilsin diye çeşmenin yanına yanaştım.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı Simone, arabadan inerken.

“Hoş geldiniz,” dedi vale. “Ana kattan içeri girebilirsiniz. Parti evin her yerinde ve arka bahçede.”

Arkamızdan daha fazla araba geliyordu. Her biri iki yüz elli bin dolar veya daha fazla değerinde süper arabaydı. Yirmi bir yaşında gibi görünen bir çocuk bir Lamborghini’den indi. Tropikal desenli ipek bir gömlek ve ona uygun bir pantolon giymişti, boynuna da yaklaşık yirmi altın zincir takmıştı. Gecenin onu olmasına rağmen gözünde aynalı güneş gözlüğü vardı.

“Bunun benim tarzım bir parti olacağını sanmıyorum,” dedim Simone’a.

“Sen ne tarz partileri seviyorsun?” diye sordu bana, kaşlarını kaldırarak.

“Şey...” Şimdi düşününce hiçbir partiden hoşlanmıyordum.

“Belki bir bardak Guinness, beyzbol çalışma alanlarında bir saat ve göl kıyısında bir sürüş,” dedi Simone, küçük bir gülümsemeyle.

Bu benim için mükemmel bir gün olurdu.

Simone’un bunu ne kadar kolay sıraladığını görmek beni rahatsız etti. Tıpkı kahve tercihlerimi hatırladığı gibi. Kendimi ham ve savunmasız hissediyordum.

Bazen kendime Simone’a karşı hissettiğim yoğun bağı tamamen zihnimde olduğunu söylüyordum. Gerçek olamazdı, yoksa asla gitmezdi.

Sonra beni gerçekten anladığını kanıtlayarak kafamı karıştırıyordu. Benden nasıl bu kadar kolay kopabildiğini açıklamak için kendime anlattığım hikâyeyi karıştırıyordu.

Ona ters ters baktığımın farkındaydım. Bunu benden uzaklaşma şeklinden, yüzündeki gülümsemenin kaybolmasından anlamıştım.

“Eve girelim,” dedim.

“Elbette,” diye yanıtladı Simone kısık bir sesle.

Kolunu tutmadım ama Kenwood’un malikânesine girerken onun yakınındaydım. Işıklar loştu ve burada kimler vardı bilmiyordum.

Gümbür gümbür çalan müzik, duvarları ve sanat eserlerini sarsıyordu. Evin dışı sahte antikayken içi tamamen floresan pop arttan, modern mobilyalardan, tilt makinelerinden ve dev kırmızı dudaklara, ışıltılı gitarlara ve krom balon hayvanlara benzeyen gösterişli heykellerden oluşuyordu.

Konuklar da aynı derecede gösterişliydi. Kıyafetlerin yarısı bir partiden çok bir sirkte giyilebilirdi ama hepsinin pahalı olduğunu anlayacak kadar çok marka görmüştüm.

“Şimdi moda olan bu mu?” diye mırıldandım Simone’a.

“Sanırım, paran varsa.” Dar bir mini elbise ve diz üstü mavi kürklü çizme giyen genç bir kadına doğru başını salladı. “Bu çizmeler dört bin dolar. Henüz piyasaya sürülmemiş olan Versace sonbahar koleksiyonundan.”

“Ha. Bir Muppet’m derisini yüzdüğünü sanıyordum.”

Simone bir kahkaha attı. “Eh, ‘pahalı’ her zaman çekici anlamına gelmiyor.”

Simone’un bir zamanlar kendi kıyafetlerini tasarlamak istediğini hatırladım. “Parsons’a gittin mi?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Hayır. Hiç gitmedim.”

“Neden?”

“Ah...” diyerek iç çekti. “İş ve... diğer şeyler araya girdi.”

Diğer şeyler derken muhtemelen anne babasını kastediyor olmalıydı.

“Bazen tasarımların eskizlerini çiziyorum...” dedi Simone.
“Bir defter dolusu var.”

Hiç düşünmeden, “Görmek isterim,” dedim.

“İster misin?”

Yüzünde hüznün dolu bir ifadeyle bana bakıyordu. Neden, neden, neden benim ne düşündüğümü umursuyordu? Onu anlamıyordum. Bana karşı nasıl bu kadar duygusuz ve yine de bu kadar savunmasız olabiliyordu?

“Hadi gidelim,” dedim sertçe. “O görevliler gerçekten Kenwood’u arayabilir.”

“Tamam,” dedi Simone, gözlerini indirerek. “Elbette.”

Ev, özellikle ana katta parti yapanlarla doluydu. Arka bahçeye baktığımızda, havuzun etrafında uzanan, yüzen veya jakuzide ıslanan düzinelerce insan görebiliyorduk. Bazıları havuza giysileriyle düşmüş gibi görünürken diğerleri ise yarı veya tamamen çıplaktı.

Her yer alkol kokuyordu. Her yerde içki kaynıyordu, ayrıca ortalık uyuşturucudan geçilmiyordu. Bir grup genç kadının bir kâse dolusu hapi karıştırdığını, sonra her birinden bir avuç alıp konyakla yuttuğunu gördüm.

Kızlardan bazıları aşırı gençti. Özellikle partide çalışmak üzere işe alınanlar. Mini elbiseler, kısa üstler, kısa şortlar ve topuklu ayakkabılarla misafir gibi giyinmişlerdi, ancak partide dolaşırken yaşlı erkekleri bulup kucaklarına oturduklarından eğlence amaçlı işe alındıkları açıktı.

Simone kaşlarını çatarak onları izliyordu.

“Sence kaç yaşındalar?” diye sordu, kızıl saçları örgülü olan bir kıza bakarak.

“Hiçbir fikrim yok,” dedim. “Kenwood oldukça ünlü. Sanırım şehre on sekiz yaşından küçük birini getirecek kadar aptal değil-

dir. Ama teknesine misafir getirdiğinde... On iki yaşında kızları bile getirdiğini söylüyorlar.”

“Midem bulandı,” dedi Simone soğuk bir şekilde.

“Katılıyorum.”

“Üç halam vardı,” dedi sessizce. “Babamın ablaları. Hizmetçi olarak iş bulduklarını düşünüyorlardı. Sonra ortadan kayboldular. Babam, kaçırılmış olabileceklerini düşünüyor. Onları yıllarca aradı ama hiç bulamadı. Bu yüzden Özgürlük Vakfı’nı kurdu.”

Bunu bilmiyordum. Yafeu’nun çoğu zengin insanın yaptığı gibi hayır işlerini kendi statüsünü ve bağlantılarını güçlendirmek için kullandığını varsaymışım. Bu konuyla bu kadar kişisel bir bağlantısı olduğunu fark etmemiştim. Aslında ona acıdım. En azından bir an için.

Simone partiye yenilenmiş bir şekilde baktı. “Şimdi sırada ne var? Ne yapacağız?”

“Şey...” Kenwood’u henüz hiçbir yerde görmemiştim. “Sanırım evi bir kolaçan edeceğim. Ofisini veya bir dizüstü bilgisayarını veya iPad’ini bulmaya çalışacağım. Eğer alabilirsem birine inceleteceğim.”

“Tamam,” dedi Simone, gergin bir şekilde. Bana yardım etmek istediğini biliyordum ama parti kaçaklarından suçlulara geçiş yaptığımız yer burasıydı. Muhtemelen hayatında yasayı hiç çiğnememişti.

Geniş, kıvrımlı merdivenleri tırmanarak üst kata çıktık. Muhtemelen parti katılımcılarının yukarı çıkmasını engellemek için buradaki tüm ışıklar kapalıydı. Simone’u en yakın odaya, yanından geçen bir korumayı engellemek için çekmeliydim.

Bu yerin her köşesinde korumalar vardı. Kenwood parti için ekstra güvenlik görevlisi tutmadıysa, oldukça paranoyak olmalıydı. Bu da saklayacak bir şeyi olduğu anlamına geliyordu.

Simone ve ben odaları aramaya başladık. O kapının dışında nöbet tutarken ben de sırayla her odaya bakıyordum.

Kenwood burada her türlü tuhaf şeye sahipti.

Öncelikle duvarda elli veya daha fazla taksidermi* kafası olan devasa bir bilardo odasıyla karşılaştık. Hepsi egzotik hayvanlardı, bazılarının adını bile bilmiyordum. Cam gözleri çita desenli sandalyelerin ve zebra desenli şezlongların üzerinden boş boş bakıyordu.

Bunun yanında, *Star Trek Enterprise* köprüsünün birebir kopyası gibi görünen bir oda vardı. Kenwood'un bununla ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece içeri girdiğini ve kaptan koltuğuna oturduğunu, sonra uzay boşluğuna benzeyecek şekilde boyanmış duvara baktığını varsayabiliyordum.

"Bu çok ürkütücü," diye fısıldadı Simone, kapıdan içeri bakarak "Ne?"

İşaret etti. Odanın iki köşesinde gizli kameralar vardı. Bir sonraki odada da. Muhtemelen evin her yerinde.

"Acele etsek iyi olur," dedim ona. "Bizi çoktan fark etmiş olabilir."

Simone koridorda beni takip etti. Henüz ofise benzeyen bir şey görmemiştik. Sadece bir misafir odası, banyo ve başka bir misafir odası daha vardı.

"Hadi," diye mırıldandım Simone'a. "Koridorun sonundaki kapıları kontrol edelim."

Bana dokunmasa da hemen yanımdaydı, o kadar yakın yürüyordu ki vücut ısınısını çıplak kolumda hissedebiliyordum. Bu üst kat, alt kattan daha soğuktu. Klimanın vızıldadığını duyabiliyordum. Ve Simone'un meme uçlarının elbisesinin parlak gümüş

* Tarihi çok eskilere dayanan taksidermi (taxidermy) sanatında, genellikle bir yaban hayvanının, öldükten sonra, özel yöntemlerle işlenerek saklanabilmesi sağlanır. Avcılıkla özdeşleşmiş ve gelişmiş bu sanatın eserleri sadece dekorasyon için değil, eğitim ve bilimsel çalışmalar için de kullanılmaktadır. (ç.n.)

kumaşından dışarı çıktığını görebiliyordum. Hemen bakışlarımı kaçırdım.

“Burada bekle,” dedim ona, koridorun sonundaki çift kapıya ulaştığımızda. “Birini duyarsan, gel beni bul.”

Kenwood’un ana süitine benzeyen bir yere girdim.

Bir dönümlük halının üzerinde ilerlemeye başladım. Kenwood’un odası Liberace tarafından tasarlanmış gibi görünüyordu. Yatağı, yükseltilmiş dairesel bir kürsünün üzerindeydi ve asılı perdelerle iki büyük vazo dolusu sera çiçeğiyle çevriliydi. Yoğun kokuyu buradan alabiliyordum. Her şey püsküllü, yaldızlı veya aynalıydı. Tüm tavan ve birkaç duvar aynadan oluşuyor, bu da odaya ürkütücü bir eğlence evi hissi veriyordu. Farklı açılardan kendi yansımamı yakalayıp durdum ve her seferinde burada başka biri olabileceğini düşünerek irkildim.

Kenwood’un komodiniyle çekmecelerini aramaya başladığımda fazladan bir telefon, tablet veya dizüstü bilgisayar arıyordum. Bir kasa var mı diye resimlerin arkasına baktım. Nero kadar kilit açmada iyi değildim ama yeterli zaman verilirse kasayı açabilirdim.

Oturma alanında Kenwood’un ünlü kişilerle el sıkıştığı fotoğraflarla dolu bir duvar vardı. Belediye başkanları, valiler, senatörler ve başkanlar... Hepsi samimi bir şekilde el sıkışıyordu.

Sonra Kenwood’un aktörler, şarkıcılar, modeller, CEO’lar ve sporcularla çekilmiş onlarca fotoğrafı daha vardı. Hatta bir astro-notla çekilmiş bir fotoğrafı bile bulunuyordu, imzalı falandı. Kenwood’un tüm bu insanlarla gerçekten arkadaş olduğundan şüpheliydim ama koleksiyoncu olduğu ortadaydı. Başkalarının spot ışıklarının altında durarak parlamaya takıntılıydı.

Kenwood’un dolabı olduğunu düşündüğüm yere geldiğimde bir sürprizle karşılaştım. Kapının arkasında tek bir sandalyenin olduğu küçük bir oda vardı. Tüm duvar monitörlerle doluydu ve

her monitör evden gelen kamera görüntülerinden birini gösteriyordu. Şu anda içinde bulunduğum oda hariç her odada kamera vardı. Buna evin dört bir yanına dağılmış yarım düzine misafir odası da dahildi.

Misafirlere söylenmediğini düşünüyordum. Çünkü şu anda birkaç farklı çiftin sevişmesini veya jakuzide gerçekleşen üçlüyü izleyebiliyordum. Kenwood tam bir şehvet düşkününü orospu çocuğuydu.

Sanırım eğlenme yöntemi buydu: Burada oturup zengin arkadaşlarına hizmet eden kızları izlemek. Ya da belki görüntüleri şantaj için kullanıyordu. Bu, Özgürlük Vakfı ve Chicago Polis Teşkilatı tarafından kendisine yöneltilen suçlamalardan nasıl sıyrılmayı başardığını açıklardı.

Monitörlere bağlı bilgisayar şifreliydi. Ama sabit disk alabilirdim. Birkaç saat ve doğru ödeme verildiğinde o şeye girebilecek birçok insan tanıyordum. Kahretsin, Nero'nun bunu yapabileceğine bahse girebilirdim.

Diski çıkarıp kot pantolonumun önüne, tişörtümün altına sıkıştırdım. Çok iyi bir saklama yeri değildi ama şimdilik idare ederdi.

Simone'a almak istediğimi elde ettiğimi söylesem mi, yoksa etrafta dolaşmaya devam mı etsek diye düşünerek kapıya geri döndüm.

Ama koridora geri döndüğümde Simone ortalıkta görünmüyordu.

Tamamen ortadan kaybolmuştu.

Düzenleme
Ny.ozlem

31

SIMONE

DANTE ANA YATAK ODASINI ararken, o koruma geri gelmesin diye dışarıda nöbet tutuyordum.

Nöbet tutmak oldukça sıkıcıydı. İlk başta, yakalanma korkusu ve olmamanız gereken bir yerde gizlice dolaşmanın verdiği suçluluk duygusu dikkatimi dağıtıyordu. Bu duygu geçtikten sonra karanlıkta durup uzaktan gelen müziği dinlemeye koyuldum. Arka bahçede DJ'i görebiliyordum; eminim Los Angeles'ta Ryan Phillippe'in doğum günü partisinde çalan kişiyle aynıydı.

Bazen ünlü partilerine gidiyordum, Ivory beni de beraberinde sürüklüyordu. O, bu tür şeyleri severdi. Zaten ilk başta modellğe başlamasının sebebi de buydu; ilgiyi, özel olma hissini seviyordu.

Benim için ilgi sadece daha yalnız hissetmemi sağlıyordu. İnsanlar Simone Solomon'u sevdiklerini düşünüyorlardı ama aslında beni tanımıyorlardı. Tüm iltifatları hiçbir şey ifade etmiyordu çünkü onlar benim yarattığım kişiliğe yönelikti. Ürün olan Simone'a. O gerçekten var olmayan biriydi.

Beni gerçekten anlayan biri tarafından sevilmenin nasıl bir his olduğunu biliyordum. Dante beni sevmiştii; anne babamın yaptığı gibi değil, benim olmamı istedikleri şey yüzünden değil. Beni tam olarak olduğum gibi sevmiştii.

Serwa da öyleydi. Ama artık yoktu.

Ve Dante, o kapının diğer tarafında sadece birkaç metre ötede olsa da binlerce kilometre uzakta gibiydi. Ondan kaçtığımda sevgisini sonsuza dek kaybetmiştim.

En azından Henry vardı.

Ama korkuyordum. Henry'yi dünyanın merkezi yaparak tıpkı anne babamın bana yaptığı gibi, ona da çok fazla baskı yaptığımı düşünüyordum. Tüm mutluluğumu ona yüklemek doğru değildi. Bu yükü taşımak zorunda olmamalıydı.

Ama başka ne yapacağımı bilmiyordum.

Henry dışında hayatımda beni gerçekten mutlu eden hiçbir şey yoktu.

Tanrım, keşke Dante ile işleri mahvetmeseydim...

Koridorda yürürken bana baktığını düşündüm. Gözlerinde eskiden olduğu gibi aynı bakış vardı; aç ve kararlı.

Ama sonra gözlerimi kırptırdığımda o yine koridora bakıyor, gözlerimle buluşmayı reddediyordu.

Beklerken, koridorun sonundan sesler duydum. Dante'yi uyarmak için ana yatak odasına girmek üzereydim ama iki kişinin ters yönde, evin en uzak kanadına doğru hareket ettiğini duyabiliyordum.

Benim bulunduğum koridor ile onlarınki T şeklindeydi. Şekiller iki noktanın kesişimini geçerken Roland Kenwood'u gördüm. Gelmeden önce internetten fotoğrafına bakmışım. Orta boylu, zayıf, uzun bronz bir yüze, aristokrat bir buruna ve bir tutam gri saça sahipti. Yayınevi için çekilen fotoğraflarda

koyu renk takım elbise ve altına tek renkli gömlekler giymişti. Şu anda göbeğine kadar açık limon yeşili bir gömlek, havuz şortu ve sandaletler giyiyordu. Yanında genç bir kadın vardı. Çok genç bir kadın, hatta belki bir kız. Kadın adamın omzuna zar zor geliyordu ve iki sarı örgüsü omuzlarına dökülüyor, uçları fiyonklarla bağlanmış bir Shirley Temple elbisesi giyiyordu.

Kızın yüzünü göremiyordum çünkü Kenwood'a bakıyordu. Ama çocuksu kıkırdamasını duyabiliyordum.

Tüm bedenim ürperdi. Hızlı yürüyorlardı, eğer hemen hareket etmezsem bu labirent gibi evin içinde kaybolacaklardı.

Dante'yi aramak için başımı ana yatak odasına uzattım. Süit çok büyük ve çok karanlıktı, pek bir şey göremiyordum.

"Dante?" diye fısıldadım.

Cevap yoktu.

Onu bulmakla oyalanamayacaktım. Kenwood'un nereye gittiğini görmek için koridorda olabildiğince sessizce koşmaya başladım.

Koridordan sola döndüğümde kızın eteğinin ucunun sağdaki son kapıya doğru kaybolduğunu gördüm. Kenwood'un onunla yalnız kaldığında ne yapmayı planladığı konusunda endişelenecek onun peşinden aceleyle koştum.

Koridorun sonuna vardığımda kapı kapanmıştı. Kulağımı tahtaya dayadığımda diğer taraftan hiçbir ses duymadım. Fark edilmeden içeri giremeyeceğimi biliyordum ama başka seçeneğim yoktu. O kız Henry ile aynı yaşta olabilirdi.

Bu yüzden kapı kolunu tutup çevirdim ve aydınlık odaya adımımı attım.

Tamamen boştu.

Birkaç kanepeler, büyük ekran bir televizyon ve içki ile atıştırma malıklarıyla dolu bir bar dikkatimi çekti. Ama başka hiçbir şey yoktu. Hiç kimse yoktu.

Bir anlam veremedim. Bu odaya girip çıkılan tek kapı buydu. Kenwood'un küçük kızla içeri girdiğini görmüştüm. Dışarı çıkan da olmamıştı.

Sonra neredeyse duyamayacağım kadar sessiz bir şekilde bir kıkırdama duyuldu.

Uzaktaki duvardan geliyordu.

Halının üzerinden geçip Andy Warhol'un *Mao*'sunun üç metre uzunluğundaki ipek baskısına benzeyen şeye doğru yürüdüm. Dikkatle dinlemeye başladım. Sessizlik. Ve sonra... yine o kıkırdama. Resmin arkasından geliyordu.

Çerçeveyi kavradım. Resim bir menteşe üzerinde duvardan uzaklaşıyordu. Arkasında başka bir oda vardı.

Çıkıntının üzerinden boşluğa doğru adım attım. Resim tekrar yerine gelerek beni gizledi.

Bu oda çok daha büyüktü. Yastıklı duvarlar ve tavan kırmızı kadifeyle kaplıydı. Halı o kadar kalındı ki ayaklarım içine batıyordu. Tüm bunların herhangi bir sesin dışarı çıkmasını engellemek için tasarlandığını düşünmeden edemiyordum.

Oda o kadar loştu ki mobilyalar sisle gizlenmiş kaya oluşumları gibi bir anda ortaya çıkıyordu. Mobilyaların hepsinin Kenwood standartlarına göre bile son derece tuhaf olması durumu daha da kötüleştiriyordu. Aslında yarısının ne olduğunu bile söyleyemezdim. Her iki tarafında iki kanadı olan deri kaplı bir bank dikkatimi çekti. Sonra masaya benzeyen, yumuşak dolgulu bir üst kısmı ve kenarlarına sabitlenmiş metal halkaları olan bir şey. En az iki metre yüksekliğinde, oyun alanı salıncağına benzeyen bir tünek bulunan dev bir kuş kafesi. Sonra egzersiz ekipmanına benzeyen, birkaç farklı kayış, halka ve...

Fetiş ekipmanına baktığımı fark ettiğimde yüzüm kızardı. Tüm mobilyalar cinsel bir amaca hizmet ediyordu. Odanın ne tür bir yer olduğunu ve eşyaların bazılarını anlasam da diğerleri benim için tam bir gizemdi.

Odanın uzak tarafından gelen alçak bir mırıltı duydum. Bu sefer bir erkek sesiydi: Kenwood.

Sessiz olmakla uğraşmayıp direkt sesin geldiği yöne gittim. Artık bir seks zindanında olduğumu bildiğime göre, kesinlikle o kızı yakalayıp buradan gidecektim.

Kenwood karşı duvara yaslanmış bir kanepede oturuyordu. Kollarını yastıkların üzerinde iki yana açmış bir halde otururken başını arkaya atmış ve gözlerini kapatmıştı.

Kız, bacaklarının arasma diz çökmüştü ve başını aşağıya indirip kaldırıyordu.

Kenwood inledi. Kızın boynunun arkasını kavrayıp yüzünü aletine doğru itti.

“Dur!” diye bağırdım, öne doğru atılarak.

Kenwood, irkilmiş ve sinirlenmiş bir şekilde doğruldu.

Kız da elinin tersiyle ağzını silerek başını kaldırdı.

Loş ışıkta bile kızın yüzü beni ürküttü. Sahte kirpiklerle çevrelenmiş büyük, masum gözlerle karşı karşıyaydım. Yanaklarında allık vardı. Ama gözlerinin köşelerini ve ağzının kenarlarını çevreleyen kırışıklıklar, kalın makyajıyla daha da belirginleşmişti. Çocuk değildi aslında, sadece çocuk gibi giyinmişti. Benden birkaç yaş büyüktü.

Kadın ayağa kalktı. Boyu bir elli civarında olmalıydı. İfadesinden merak okunuyordu ve kötü niyetliydi. Ağartılmış atkuyruğu ve fırfırlı elbisesiyle şeytani bir bebeğe benziyordu.

Kenwood da bana bakıyordu. Şaşkınlığı geçince hafiften sırttı. Göz temasını kesmeden ıslak penisini şortunun içine geri soktu.

“Simone Solomon,” dedi. “Bize katılman ne kadar da hoş. Sanırım asistanım Millie’yle tanışmıyorsundur.”

“Tanıştığımıza memnun oldum,” diyerek kıkırdadı Millie.

Sesi tizdi ve bilerek çocuk gibi konuşuyordu. Midem bulandı çünkü duruşu da bir çocuktan farksızdı; ellerini arkasında kenetlemiş ve başını yana yatırmış, bana bakıyordu.

“Şimdi, senin için ne yapabilirim?” diye sordu Kenwood. “Partimi basıp evime gizlice girmenin bir sebebi olduğunu sanıyorum?”

Gözlerim Kenwood ile asistanı arasında gidip geliyordu. İkisi de bana sırtlıyor, onları böldüğümde neye tanık olduğumu düşündüğümü gayet iyi biliyorlardı.

“Ben-ben...”

“Söyle,” dedi Kenwood. Sonra Millie’ye muzır bir ifadeyle bakarak “Ya da yut. Böyle daha çok hoşuma gidiyor,” diye ekledi.

“Babamı öldürmesi için birini tuttun mu?” diye sordum.

Kenwood homurdandı. “O keskin nişancıyı benim tuttuğumu mu düşünüyorsun?”

Öyleydi. Ta ki yüzündeki kibirli ifadeyi görene kadar. Şimdi pek emin değildim.

“Evet...” dedim tereddütle.

“Neden?”

“Çünkü Özgürlük Vakfı özel partilerinle ilgili tüm bilgileri topladı. FBI bir soruşturma başlattı. Neredeyse tutuklanıyordun...”

Kenwood’un yüzü asıldı. Bunlardan bahsetmemden hoşlanmamıştı. Onun için açıkça nefret ettiği bir anıydı.

“Ama tutuklanmadım, değil mi?” diye tısladı.

“Hayır.” Gözlerine bakmaya devam ettim. “Ama yakında tutuklanabilirsin.”

“Sana bunu o mu söyledi?” diye dalga geçti Kenwood. “Baban mı?”

Kafam karışmıştı. Ne demek istediğini anlamadım. “Senin onu öldürmek isteme ihtimalinin yüksek olduğunu düşünüyor.”

“Neden yapayım?” diye söylendi Kenwood. “Anlaşmanın benim tarafımı yerine getirdim.”

“Hangi anlaşma?”

Kenwood gülererek deri koltuktan kalktı. Ayağa kalktığı için bir adım geri çekildim.

Ama Kenwood bana doğru yürümedi. Büyük İskender’in at sırtındaki devasa bir tablosunun yanındaki bara gidip kendine bir içki hazırlamaya koyuldu.

Buzun üzerine biraz viski koyup içmeden önce döndürdü. Millie ona doğru atıldı. Kenwood işaretparmağını içkiye daldırıp ona uzattı. Millie parmağındaki alkolü emerken gözlerini ondan ayırmıyordu. Sonra dudaklarını yaladı.

Kenwood’un soğuk bakışları yine üzerimdeydi.

“Babanla bir anlaşma yaptık. Ona üç tedarikçimin ve otobüsün altına atmayı umursamadığım birkaç ‘arkadaşımın’ adını verdim. Karşılığında, küçük vakfının partilerimden birinde çektiği video -bu arada, mahkemede zaten çöpe atılacaktı- kayboldu. Uygun fiyata beni bir skandalıdan kurtardı. Aslında...” Kenwood bir kahkaha attı. “Phil Bernucci’yi tutuklatmakla bana iyilik yaptı. O orospu çocuğu, sonraki sekiz yıl boyunca sahip olduğum *The Hangman’s Game* filminin haklarını çalmaya çalıştı ve bunu biliyordu. Malibu’daki sahil evini avukatlık ücretlerine kaybetmesini izlemek çok güzeldi.”

Başımı iki yana salladım. “Sana inanmıyorum.”

Babam asla böyle bir suçun kanıtlarını yok etmezdi. Özgürlük Vakfı’nı insan ticaretini durdurmak için kurmuştu. Kenwood gibi insanları durdurmak için.

“Neye inandığın umurumda değil, aptal orospu,” diye çıkıştı Kenwood, içkisinin kalanını başına dikerek.

O anda bir adam Büyük İskender tablosunu açıp odaya girdi. Kenwood'un güvenliklerinden biriydi. Kenwood bardağını barmın pürüzsüz ahşap yüzeyine yerleştirilmiş kırmızı bir düğmenin yanına koydu. Bir çağrı düğmesi. Kenwood içkisini hazırlarken buna basmıştı.

“Yakala onu,” dedi Kenwood umursamaz bir tavırla.

Arkamı dönüp kaçırmaya çalıştım ama iriyarı güvenlik görevlisi benden çok daha hızlıydı, özellikle de dar bir elbise ve yüksek topuklu ayakkabılarla koşmaya çalışırken.

Koruma, kollarımı yakalayıp arkamda birleştirdi. Beni yakaladığında çığlık attım ama o, hemen kocaman eliyle ağzımı kapattı. Çığlık atmaya, kıvranmaya ve elini ısırmağa devam ettim ama benden çok daha güçlüydü.

“Kıpırdama, yoksa o lanet kolunu kırarım,” diye homurdandı, kolumu arkamdan bükerek. Bir acı dalgası dirseğimden omzuma doğru yükseliyordu. Kıvranmayı bıraktım.

“Böylesi daha iyi,” dedi Kenwood. Başını Millie'ye doğru sallayarak “Güvenliğe evin geri kalanını aramalarını söyle. Kiminle geldiyse onu bulsunlar,” dedi.

Millie suratını astı. “Kalıp izlemek istiyorum.”

“Dediğimi yap,” dedi Kenwood soğuk bir şekilde.

Sonra arkasını dönüp beni baştan aşağı süzdü.

“Onu soy,” dedi güvenliğe.

Sadece beni aramak mı, yoksa daha kötüsünü mü yapmak istediğinden emin değildim. Koruma, elbisemin önünü tutup aşağı çekerek omuz kısmını yırttı. Eli ağzımı artık kapatmıyorken olabildiğince yüksek sesle bağırmağa başladım. “DANTE!”

Ayı gibi bir kükreme duydum. Dante, uzak duvardaki Andy Warhol tablosunun arasından fırlayarak içeri girdi. Tuvali sanki orada yokmuş gibi yırtarak odada hızla ilerledi.

Kenwood tırnaklarını yanaklarına geçirerek “*Mao tablom!*” diye bağırdı.

Dante bana baktığında koruma, kollarımı hâlâ arkadan tutuyordu. Elbisem yırtılmıştı ve askılardan biri aşağı sarktığı için sol göğsüm çıplaktı. Yüzü saf bir katil öfkesiyle karardı.

Hiç beklemeden korumaya saldırdı. Adam beni bırakıp yumruklarını kaldırmaya çalıştı ama bir boz ayıyı yumruklamaya çalışıyor gibiydi. Dante’nin devasa yumruğu çenesine indikten sonra diğer yumruğu bir çekiç gibi yukarı doğru savruldu. Korumaya defalarca vurarak onu gerilemeye zorladı. Her darbesi korkunç bir gümlemeyle iniyordu. Onun ağzına vurduğunda sıcak kan koluma ve Kenwood’un ayakkabısına sıçradı.

Dante korumaya iki kez daha vurduktan sonra onu kaldırıp fırlattı. Koruma iri bir adamdı ama Dante onu bir disk gibi odanın diğer ucuna fırlatmıştı. Adam duvara çarptıktan sonra inleyerek kanepeye yığıldı, yarı baygındı.

Kenwood dehşete kapılmış görünüyordu. Bara yerleştirilmiş çağrı düğmesine çılgınca vursa da artık çok geçti. Dante üç adımda onu boğazından yakalayıp ayaklarını yerden kaldırdı. Dante’nin kalın parmakları Kenwood’un boğazına gömülüydü. Kenwood’un yüzü kızarmış, neredeyse mora dönmüştü. Gözleri şişti ve kelimeler oluşturmaya çalışırken dudaklarından tükürükler saçıyordu. Dante’nin elini, kolunu tırmalıyordu ama o, sanki taştan yapılmış gibi hiç etkilenmeden duruyordu. Kenwood’un ayakları çaresizce havayı dövüyordu.

Dante’nin öfkesini boşalttığını düşünüyordum, ancak Kenwood’un gözleri geriye doğru kaymaya başladığında, Dante’nin onu gerçekten öldürebileceğini fark ettim.

“Dante, dur!” diye bağırdım. “Bana hiçbir şey yapmadı!”

Beni duymuyordu bile. Dante’nin parmakları boğazında daha da derine batarken Kenwood gevşedi. Sanırım adamın boynunu kıracaktı.

“Dante!” diye bağırdım. “Dur!”

Sesim öfkesini bastırdı. Bana bakmak için döndü ve belki de yüzümdeki dehşet onu tamamen kendine getirdi. Kenwood’u bıraktığında adam kendini tutamayarak yere yığıldı. Ama hâlâ hayattaydı; hırıltılı nefeslerini duyabiliyordum.

“Çağrı düğmesine bastı,” dedim Dante’ye. “Diğer adamları gelmeden buradan çıkmalıyız. Ya da polisler.”

Dante hâlâ sersem gibiydi, sanki öfkesi onu tamamen farklı bir duruma sokmuştu. Kolayca geri dönemeyeceği bir duruma.

Ama beni duydu ve elimi tuttu. “Hadi.”

Sıcak parmaklarının benimkini kavraması kolumda bir elektrik şoku yarattı. Dante beni yok ettiği tablonun içinden geçirip boş odadan ve sonra koridordan aşağı doğru sürükledi.

Merdivenlerden ayak sesleri duyuluyordu, en azından iki veya üç kişi peşimizdeydi. Dante beni en yakın kapıya doğru çekti, güvende ve görüş alanından uzak tutmak için cüssesiyle duvara bastırdı. Dans ettiğimiz zamandan daha yakındık şimdi. Yüzümü onun geniş göğsüne bastırırken kolları beni duvara sıkıştırıyordu. Vücudu bir fırından daha sıcaktı, hâlâ Kenwood’a olan öfkesiyle yanıyordu. Kalbinin yanağımda gürlediğini hissedebiliyordum. Göğsü her nefeste hızla yükseliyordu.

Adımların geçmesini beklerken Dante’nin yüzüne baktım.

Bir kez olsun bana baktı. Gözleri simsiyahtı ve ıslak taş gibi parlıyordu. İfadesinden vahşilik akıyordu.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım. Bunun yerine dudakları dudaklarımı mühürledi. Beni kollarında ezerken ağzıyla saldırıyordu. Dokuz yıldır bunu yapmayı bekliyormuş gibi öpüyordu.

Çenesini saran kirli sakalı yüzümü sıyrıyordu. Ama ağzı... Aman Tanrım, tadı o kadar güzeldi ki. O tadı özlemiştim. Kokusu beni baştan çıkarıyordu.

Ona sıkıca sarılırken içinde eriyordum adeta. Onu ne çok istediğime dair sızlanıp duruyordum.

Ve sonra birden durdu.

“Buradan çıksak iyi olur,” diye homurdandı.

Kaçmanın ortasında olduğumuzu tamamen unutmuştum.

Dante beni koridordan dışarı çekip etrafı dinledi. Gümbürdeyen müzik sesi haricinde başka bir şey duymadığımızda karanlık koridorda koşarak merdivenlere, sonra da ana kata indik. Dante, misafirlerin arasından geçti; parti her zamankinden daha kalabalıktı. Vale standından Ferrari'nin anahtarlarını çaldı ve kısa süre sonra hızla kapılara gittik.

Görevlilerden biri bizi durduracakmış gibi elini uzatarak öne çıktı. Ama Dante ayağını gazdan çekme zahmetine girmedi. Kapılar çoktan açılmıştı. Görevli, yanından hızla geçerken yolumuzdan çekilmek zorunda kaldı, onu bir santimle ıskalamıştık. Karanlık yolda hızla ilerlerken gösterişli malikânedен uzaklaştık.

Uzun bir iç çekişle nefesimi verdim.

“Aman Tanrım. Tam bir çılgınlıktı.”

Kalbim hâlâ deli gibi atıyordu. Daha önce hiç yumruk yumruğa kavgaya şahit olmamıştım. Şiddete alışkın değildim. Filmlerde bile izlemiyordum. Bu yüzden Dante'yi o gece kanlar içinde gördüğümde çok rahatsız olmuşum.

Şimdiyse onu bir kavga içinde görmüştüm; sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi adamı odanın bir ucundan diğer ucuna fırlatmıştı. Gözlerinden hayat kaybolana kadar Kenwood'u boğuşunu izlemiştim.

Korkunçtu. Ve yine de... Dante'nin bunu benim için yaptığını biliyordum. Odaya daldığında yüzündeki ifadeyi anlamamak imkânsızdı. Elbisem yırtılmış, kollarım arkamda birbirine kenetlenmiş halde beni görmüştü. *Benim için öfkeden deliye dönmüştü. Beni korumak için.*

Ona bakmak istiyordum. Bir şeyler söylemek istiyordum. Ama aramızdaki sessizliği bozmaktan çok korkuyordum. Dante'nin en azından biraz olsun beni önemseydiğinden emin olduğum bu kısa anı parçalamaktan korkuyordum. Bir şey söylersem aramızdaki anlayışın cam gibi parçalanıp dağılacığından ve beni tekrar kesik ve kanlı bırakacağından korkuyordum.

Ama konuşmalı, bir şey söylemeliydim.

"Dante..."

Karanlık gözleri benimkilerle buluştu. Binlerce kilometre derin görünüyorlardı. Öfkenin ötesini, sakladığı acıyı görebiliyordum. Bu adamı incitmiştim. Onu çok incitmiştim.

"Üzgünüm," dedim.

Bu kelimeleri söylemek neden bu kadar zordu ki?

Neden bunları Dante'ye çok uzun zaman önce söylememiştim?

Etkisini hemen gösterdi. Dante kocaman elleriyle direksiyonu sıkıca kavrayıp aracı sertçe sağa kırdı. Arabanın lastikleri inleyerek döndü ve durmadan önce çakıllı kenarda kaydı.

Dante dönüp bana baktı.

Beni korkutsa da konuşmaya devam ettim.

"Gittiğim için üzgünüm," diye söyleyiverdim. "Bir hataydı. O günden beri her gün bedelini ödediğim bir hata."

"Bunun bedelini *sen* mi ödedin?" dedi, tehlikeli bir tonla.

"Evet." Ağlamamaya çalıştım ama gözlerime hücum eden sıcak gözyaşlarına engel olamıyordum. "Çok mutsuzum... Her günüm seni özlemekle geçti. Bir gün bile değil. Bir saat bile değil."

Dante sessizliğe gömülmüştü, çenesinin gerildiğini görebiliyordum.

Yüzündeki savaşı görüyordum. İçinde savaşıyan iki güç vardı; öfke ve bağırma arzusu, belki de bana onun da beni özlediğini söyleme arzusu.

“Üzgün müsün?” derken kara gözleriyle yüzümü inceliyordu.
“Evet.”

“Bana ne kadar üzgün olduğunu göstermeni istiyorum.”
Bunun ne anlama geldiğini anlamadım.

Arabayı tekrar yola çıkardı. Nereye gittiğimizi bilmiyordum ve sormaya da korkuyordum. Gergindim ve kafam karışıklı. Ama içimde bir umut kırıntısı da vardı... Çünkü beni açıkça reddetmemişti. Beni hâlâ affedebileceğine dair ufak da olsa bir şansım olduğunu düşünüyordum.

Konuşmadan şehre geri döndük. Sonra Dante, Peninsula Oteli’nin dışında aniden durdu. Kaldığım yer burası değildi, bu yüzden kafam karışmıştı.

“Lobide bekle,” diye emretti Dante.
Dediğini yaptım.

Aklım başıma geldiğinde herkesin bana baktığını hissettim. Elbisemin sol askısını bir arada tutmak zorundaydım çünkü hâlâ yırtıktı. Birkaç dakika sonra Dante elinde bir oda anahtarıyla yanıma geldi.

“Yukarı,” dedi.

Bedenimi bir ürperti sardı. Sanırım ne yapmak istediğini anlamıştım ama tek bir kelime etmeye cesaret edemedim. Dante’yi itaatkâr bir şekilde asansöre kadar takip ederken sinirden ellerim ve dizlerim titriyordu.

Asansörle en üst kata çıktığımızda Dante beni koridordan Balayı Süiti’ne götürdü.

Kapıyı açıp itti.

Eşikte bir an duraksadım. Eğer içeri girersem bir şey olacağını biliyordum.

Ne olduğunu umurumda değildi. O anda, sonunda Dante'yi tekrar görmek için her şeyi yapacağımı anladım. Sadece bir geceliğine bile olsa.

Otel odasına girdiğimde Dante arkamdan kapıyı kapattı. Sıcaklığını ve cüssesini tam arkamda hissedebiliyordum. Üzerimde belirlediğini hissediyordum. Yanımda durarak beni bu kadar küçük ve çaresiz hissettirebilen bir adam hiç tanımamıştım.

Konuştuğunda, sesi şimdiye kadar duyduğum en derin ve en sert sestti.

“O dokuz yılın bana ne yaptığını biliyor musun?” diye sordu. “Seni unutmak için ne yaptığımı biliyor musun? Ailemi terk ettim. Orduya katıldım. Dünyanın öbür ucuna uçtum ve cehennem gibi bir yerde savaştım. Yüz altmış iki adam öldürdüm, sadece seni özlemenin acısını uyuşturmak için. Ve hiçbirisi işe yaramadı, bir saniye bile. Acım hiç dinmedi. Ben seni bir an bile unutamamışken beni nasıl terk edebildiğini düşünüp durdum.”

“Üzgünüm...”

Dante arkamdan boğazımı kavrayarak sözümü keserken sırtımı geniş göğsüne yasladı.

“Üzgün olduğunu söylediğini duymak istemiyorum,” diye tısladı. “İnanmamı istiyorsan bana burada, şimdi ne kadar üzgün olduğunu göstermelisin.”

Çok sıkılmıyordu ama en ufak bir baskı bile beynime giden kan akışını kısıtlamaya yetmişti. Başım dönüyordu.

“Anlıyorsan başını salla.”

Boğazımı sıkan eline karşı elimden geldiğince başımı salladım.

“Evet, efendim’ de,” diye homurdandı. Cevap verebilmem için tutuşunu yeterince gevşetmişti.

“Evet, efendim,” diye fısıldadım.

“Arkanı dön.”

Ona doğru döndüm. Öyle çok titriyordum ki yüzüne bile bakamıyordum.

“Bana bak,” diye emretti.

Gözlerimi yavaşça ona doğru kaldırdım. Gözleri saf koyu mürekkepten farksızdı. Yüzü vahşi, yakışıklı ve korkutucuydu.

“Elbiseni çıkar.”

Hem kopmuş hem de sağlam olan iki askıyı da tereddüt etmeden aşağı kaydırđım. İnce gümüş kumaş vücudumdan aşağı kayarak ayaklarımın dibine yığıldı.

Dante’nin gözleri çıplak tenimi yakıyordu. “İç çamaşırını da.”

Uzun zaman önce ormanda beni böyle soymaya nasıl zorladığını hatırladım. Bu gecenin o gece gibi olacağını sanmıyordum.

Dantel tangamı aşağı kaydırıp topuklu ayakkabılarımdan kurtardım.

Dante’nin gözleri tamamen çıplak vücudumda geziniyordu. Her santimini içine çektiğini, belki de bunu yıllardır zihninde olan anılarla karşılaştırdığını görebiliyordum.

Sonra yanımdan geçip odaya girdi. Yatağın kenarına oturdu. Onu takip etmek üzereyken, “Orada kal,” diye söylendi.

Ben öylece çıplak bir şekilde dururken Dante ağır hareketlerle ayakkabılarının bağcıklarını çözüp çıkardı, ardından çoraplarına geçti.

Büyük, kalın parmaklarıyla gömleğinin düğmelerini açarak göğsündeki kasları açığa çıkardı. Onu en son gömleksiz gördüğümünden beri birkaç dövme daha eklediğini görebiliyordum.

Gömleğini çıkarıp devasa omuzlarını, kollarını ve gövdesini gözler önüne serdi.

Aman Tanrım, bu ne vücuttu böyle! Onu son gördüğümünden bu yana kendisini spor salonunda işkenceye sokmuşa benziyordu. Sanırım saldırganlığının her zerresini ağırlık setinde çıkarıyordu.

Islandığımı hissettim.

“Şimdi...” dedi Dante. “Ellerinin ve dizlerinin üzerine çok ve buraya sürün.”

Tereddüt etmedim.

Dizlerimin üzerine çöküp halının üzerinde sürünmeye başladım. Yüzüm utançtan yansa da umurumda değildi. Ne isterse onu yapacaktım.

Ayağına ulaştığımda ona baktım.

Dante pantolonunun fermuarını açıp penisini çıkardı. Hatırladığım kadar büyüktü. Bu ışıktaki koyu ve şiş görünüyordu. Ağzımın sulandığını hissedebiliyordum.

“Em,” diye emretti.

Penisini ağızma aldım. Aldığım anda ucundan sızan ince tuzlu sıvıyı tadarken bu, tanıdık ve bir o kadar lezzetli geldi. Ağzım tükürükle doldu. Penisini açgözlülükle emmeye başladım.

Çılgınca, hevesle emiyordum. Ona bu penisi, bu vücudu ve en çok da *onu* ne kadar özlediğimi gösteriyordum. Tıpkı onun hissettiği gibi benim de onun için acı çektiğimi, onu özlediğimi gösteriyordum. Belki daha da fazla.

O penise taparken ellerimi, dudaklarımı, dilimi ve boğazımı kullanıyordum. Islak ve dağınıktım, gururdan zerre eser yoktu ama umurumda değildi. Tek önemsedğim, onun iyi hissetmesi. O benim efendim olabilirdi ve ben de onu geri kazanmak için gereken buysa onun kölesi olurdum.

İşe yaradığını söyleyebilirdim. Dante yapmamaya çalıştıysa da inledi ve elini saçlarıma daldırarak başımı daha sert bir şekilde aletine bastırdı. Kalçalarını hareket ettirerek boğazımın arkasını beceriyordu ve ben de aletini daha önce hiç olmadığı kadar derinlerime alıyordum.

Ama onu rahatlatamadan beni durdurdu.

Ayağa kalktı ve deri kemerini pantolonundan çıkardı. Kemerin bir ucunu eline dolayıp sıkıca çektiğinde deriyi kırbaç gibi şaklattı.

Yutkundum.

“Ellerini yatağa koy ve eğil,” diye emretti.

Avuçlarımı düz bir şekilde yatağa koydum. Uzun boylu olduğum ve hâlâ topuklu ayakkabı giydiğim için iyice eğilmem gerekiyordu.

Dante’nin arkamda hareket ettiğini hissettim. Sırada ne olduğunu bildiğimden gözlerimi kapattım.

Deri kemer havada ıslık çalarak kıcıma sertçe indi.

ŞAK!

İrkilerek bir çığlık attım.

“Hareket etme!” diye söylendi Dante.

Hareketsiz kalmaya, bir sonraki darbeden irkilmemeye çalıştım.

ŞAK!

Kemer kıcımın diğer yarısına indi. Tekrar bağırmaktan kendimi alamadım.

Dante’nin bana vurabildiği kadar sert vurmadığını biliyordum ama canım çok yanıyordu. Çıplak kıcımın kabardığına emindim.

ŞAK!

ŞAK!

ŞAK!

Kemerle bana şaplak atmaya devam etti. Her seferinde kendime hâkim olamayarak çığlık attım.

Dante bir an durakladı. Bacaklarımın arasına uzanıp parmaklarıyla kadınlığıma dokundu. Sırılsıklamdım, kıyafetlerimi çıkarır çıkarmaz başlamış ve daha da kötüleşmişti. O daha hiçbir şey yapmadan sırılsıklam olmuşum.

Klitorisimdeki parmakları bana tatlı bir rahatlama sağlarken yanan kıcıımı yatıştırdı. Ama sadece bir an. Deri ılık sesini duyduğum anda kemer tekrar kalçalarımaya çarptı.

ŞAK!

ŞAK!

ŞAK!

“Şimdi üzgün müsün?” diye homurdandı Dante.

“Evet!” diye hıçkırdım.

ŞAK!

ŞAK!

ŞAK!

“Peki şimdi?”

“Evet! Üzgünüm!”

Dante saçlarımdan tutup beni doğrulttu. Beni tekrar dizlerimin üzerine itti ve kemeri boynuma doladı. Kemeri kullanarak ağzımı sertçe vücudunda adeta bir çelik gibi dimdik duran aletine doğru geri çekti.

Aletini boğazımın arkasına kadar itti ve yüzümü becerirken beni kemerle yerinde tuttu. Sert ve saldırgandı, nefes alamıyordum. Ama umurumda değildi. Dante üstünlüğünü ve gücünü üzerimde kullandıkça daha çok hoşuma gidiyordu. Beni böyle kullanmasını seviyordum. Bu konuda hiçbir şey yapmamak hoşuma gidiyordu.

Dante rahatlamanın eşiğine gelse de yine kendine hâkim oldu. Bunun yerine beni yatağa çekip aletini biraz daha emmemi sağladı. Diz çökmüş bir pozisyonda ağzıma girip çıkarken yan yatıyordum. Daha önce hiç bu kadar uzun süre oral seks yapmamıştım. Çenem ağrıyordu. Ama aynı zamanda onun kalın penisinin boğazımmın arkasına çarpmasının hissi garip bir şekilde tatmin ediciydi.

Dante yüzümü becerirken aşağı uzanıp parmaklarını tekrar kadınlığıma soktu. Klitorisimi ovuşturup parmaklarını içime itiyordu. Kadınlığım şiş ve daha fazlasını isterken eline sürtünüyordum.

Parmakları zevk sıvımla ıslanmış olan Dante şimdi kıcıma bastırıyordu.

Kaskatı kesildim. Daha önce hiç arkadan yapmamıştım. Hiç düşünmemiştim bile.

“Emmeye devam et,” diye emretti Dante.

Penisini emiyor, dip kısmını elimle kavrayıp başını ağzıma sokup çıkarıyordum.

Bu arada Dante parmaklarını vajinama ve kıcıma kaydırıyordu.

İlk başta rahatsız edici ve çok yoğundu. Ama yavaşça hareket ederken aynı anda klitorisimi ovuşturuyordu, ta ki beni istediği kıvama getirene kadar.

“Söylediğim her şeyi yapacak mısın?” diye homurdandı.

“Evet,” diye inledim, aleti hâlâ ağzımdaydı.

“Seni istediğim gibi becermeme izin verecek misin?”

“Evet...”

Reddedemezdim.

Hayır diyemezdim.

Ona ihtiyacım vardı.

Dante arkamdan üstüme çıktı. Sikiinin başını kadınlığıma getirip tek hamlede içime girdi. Her zamankinden daha yüksek sesle çığlık attım. Tanrım, bu adam çok büyüktü. Ve bunun için çok uzun zamandır bekliyordum...

Kalçalarımı devasa elleriyle kavrayarak içime defalarca girip çıkmaya başladı, öyle sertti ki uylukları kıcıma çarpıyordu. Beni bir hayvan gibi, kızgın bir boğa gibi, sert ve derin bir şekilde be-

ceriyordu. Yeterli değildi. Onu o kadar çok uzun zamandır istiyordum ki en vahşi ve en agresif seksten daha azı beni tatmin edemezdi.

Her pozisyonda bana sahip oldu. Beni kaldırıp duvara yasladı. Beni yatağa doğru eğip arkamda dururken becerdi. Beni üstüne alıp kalçalarımı ve sırtımın esnemesini izleyerek arkamdan becerdi. Sonra yine onun üstündeyken bu kez memelerimi izleyecek şekilde bana sahip oldu.

Saatlerce sürdü.

Tekrar tekrar rahatladım. Parmaklarıyla, diliyle ve beni becermesiyle defalarca rahatladım.

Orgazmlar yoğun ve sarsıcıydı. Dalgalar gibi üzerime çarpıyor, ağırlıkları altında beni parçalıyordu. Ve ben kendimi toparlarken, hâlâ zevkten bitkinen, Dante beni ters çevirip yeni bir pozisyonda beceriyordu.

İkimiz de kan ter içindeydik. Islak ve kızarmış vücutlarımız birbirine sürtünüyordu. Su içmek veya dinlenmek için durmadık. Bizi tüketene kadar devam edecektik.

Sonunda bitmiştim. Daha fazlasına dayanamazdım.

Dante üstüme çıktı. Beni sertçe becerirken ter damlaları çıplak göğsüme düşüyordu. Bırakmaya ve sonunda kendisinin de rahatlamaya hazır olduğunu anlayabiliyordum. Beni sertçe becererek doruk noktasına ulaştı. Sonra aletin tabanını kavrayıp içimden çıktı.

Başını geriye attığında boyun ve omuz kasları geriliyordu. Kasları saatlerce süren bu çabadan dolayı şişmişti. Kollarındaki ve penisini kavrayan elindeki damarları görmemek imkânsızdı. Orgazm onu parçalarken kükredi. Penisinden bolca akan menisi tenime sıcacık fışkırdı. Tenim, göğüslerim ve karnım ondan izler taşıyordu. Tenimde beyaz ve sedef gibi görünüyordu.

Sonra nefes nefese ve kızarmış bir halde yatağa oturdu.

Göz göze geldik.

Karnımdaki sperme dokundum. Parmaklarımı dudaklarıma götürdüm ve hatırladığım gibi olup olmadığını görmek için tadına baktım.

Dante ışıldayan gözlerle beni izliyordu. Öne doğru atılıp beni öpmeye başladı. Beni cüssesiyle yatağa geri bastırıp ellerini saçlarıma daldırarak uzun ve derin bir şekilde öptü. Ne kadar terli ve dağınık olduğumuz umurunda değildi. Benim de öyle.

Vücudumuz yorgun ve bitkindi ama birbirimizle işimiz bitmemişti. Hiç tatmin olup olmayacağımızı bilmiyordum. Çok uzun süre ayrı kalmıştık.

Dante gözlerimin içine bakacak kadar geri çekildi. “Seni sevmekten hiç vazgeçmedim. Asla vazgeçemedim.”

Ben de tam olarak aynı şeyi söyleyecektim.

Ama sonra bir şey hatırladım. Dante’nin henüz bilmediği korkunç bir gerçek.

Bir oğlumuz olduğunu bilmiyordu. Henry’yi ondan sakladığımı bilmiyordu.

Beni sevmekten asla vazgeçmediğini söylemişti ama vazgeçebileceği nedenleri bilmiyordu.

Ona söylemeliydim. Hemen şimdi söylemeliydim.

Ama tekrar kollarında olmak için çok uzun süre beklemiştim. Elbette, her şeyin benden tekrar koparılıp alınması riskini göze almadan önce bunun bir geceliğine tadını çıkarabilirdim...

Bu yüzden Dante’ye son sırrımı söylemedim. Sadece onu kendime çekip defalarca öptüm...

32

DANTE

GÖZLERİMİ AÇTIĞIMDA HAYATIMIN AŞKI yanımda yatıyordu. Perdelerin arasından sızan güneş, tenini aydınlatıyordu. Onu uyandırmadan hâlâ sıcak ve tatlı, sandal ağacı gibi kokan saçlarının kokusunu içime çektim. Hiç değişmemişti. Hem de hiç.

Onu uyandırmamaya çalışsam da gözleri titredi ve kollarımın arasına daha da sokularak yüzünü göğsüme bastırdı. Çıplak teninin benimkine değmesi hissi karşı konulamayacak kadar fazlaydı. Penisim bacaklarımın arasında şişerek karnına baskı uyguladı. İçine rahatlıkla girebilmem için kendimizi biraz düzeltmemiz yeterliydi.

Geceden dolayı ağrısı olabilir diye onu yavaşça ve nazıkçe becerdim.

Daha önce hiç böyle bir seks deneyimi yaşamamıştım. Ham, ilkel, hayvansı, rahatlatıcı. Buna ihtiyacım vardı. Tam olarak böyle bir şeye ihtiyacım vardı. Simone'a tekrar sahip olmalıydım. Onu mümkün olan her şekilde benim yapmalıydım. Tekrar bana ait olduğunu ve sadece bana ait olduğunu bilmek için ona hükmetmem gerekiyordu.

Belki de her şeyi mahvetmiştim ama onun bunu anladığını biliyordum. Bunu benim kadar çok istiyordu.

İkimizin de buna ihtiyacı vardı. Başka hiç kimsenin anlayamayacağı veya tahammül edemeyeceği bir şekilde yeniden bağlanmamız gerekiyordu. Simone ve ben ruh eşiydik. Ruh eşleri normal insanlar gibi sevişmezdi. En karanlık ve en çılgın arzularımızı utanmadan veya yargılamadan serbest bırakabilirdik. Şiddetle veya şefkatle, saldırganlıkla veya ilgiyle sevişebilirdik ve bu asla yanlış anlaşılmazdı. Bu bizi sadece yakınlaştırırdı.

Kendimi ona hiç bu kadar yakın hissetmemiştim. O benim diğer yarımды. Dokuz yıldır sadece yarım kalan bir ruhla yaşamaya çalışıyordum. Bir daha asla bütün olabileceğimi düşünmemiştim.

Onun tadına vararak öpmeye devam ettim. İkimiz de hâlâ dağınık ve mayışık haldeydik. Duş almamıştık ama önemli değildi. Terinin ve teninin kokusunu seviyordum.

Bedenlerimiz iç içeyken onu yavaşça becerdim. Klitorisinin alt karnıma, tam penisimin üstüne sürtündüğünü hissedebiliyordum. Bacaklarını ayırdım ve boşalmaya başlayana kadar onu daha da derin ve sıkı becerdim. Bana sıkıca sarılırken penisimi kavrayan kadınlığındaki nabzı hissedebiliyordum.

Bu sefer kendimi tutmak zorunda değildim. İstedğim zaman rahatlayabilirdim. Bu yüzden kendimi serbest bırakarak beni sıcacık saran o kuytuya rahatladım. Penisimi kavrayan elden bile daha sıkıydı. Tamamen rahatladıktan sonra birkaç kez daha içinde gidip gelmeye devam ettim çünkü bu sıcaklık hoşuma gitmişti.

Çekilmedim. Mümkün olduğunca uzun süre onunla bu halde kalmak istiyordum.

Güneş ışığının altında uzanarak bir süre kestirdik.

Sonra sonunda Simone tuvalete gitmek için ayaklandı.

Kendimizi temizleyebilmemiz için duşu açtım.

Simone suyun altına girer girmez onun her santimini sabunlamaya başladım. Saçlarını yıkayıp parmaklarımla kafa derisine masaj yaptım. Bana yaslandı, bir önceki geceden dolayı hâlâ yorgundu.

“Kenwood’un söyledikleri hakkında hiç konuşmadık,” dedim.

“Haklısın...” Simone derin bir iç çekti, bunun başına yaptığım masajdan kaynaklandığını düşündüm, Kenwood ile ilgisi yoktu. “Babamı öldürmesi için kimseyi tutmadığını söyledi.”

“Ona inanıyor musun?”

“Bilmiyorum... Yalan söylüyormuş gibi görünmüyordu.”

“Yalancılar asla yalan söylemez.”

“Şey...” Simone rahatsız bir şekilde kıpırdandı. “Babamla bir anlaşma yaptığını söyledi. Babamın Kenwood’un ona farklı bir çete hakkında ipucu vermesi karşılığında kanıtları yok ettiğini söyledi.”

“Hımm.” Bir an bunu düşündüm. “Mümkün. Ama bu Kenwood’un babana karşı kin beslemediği anlamına gelmiyor.”

“Evet, sanırım,” dedi Simone üzgün bir sesle.

“Ne oldu?”

“Sadece... Babam her zaman çok siyah-beyazdır. Ahlakında çok katıdır. Böyle bir adamla anlaşma yapacağı fikri...”

“Herkes yapar.”

“Bunu uzun zaman önce söyledin. Ama o zaman sana inanamıştım.”

“Bak,” dedim, “herkes uzlaşma veya çirkinlik olmadan işleri halledebilmeyi ister. Ama bazen dostlarla olduğu kadar düşmanlarla da çalışmak zorundasındır.”

Ben saçını durularken Simone bir dakika sessiz kaldı. Sonunda, “Kenwood’un doğruyu söylediğini varsayalım. Eğer keskin nişancıyı o tutmadıysa, o zaman kim tuttu?” dedi.

“Hiçbir fikrim yok. Ama Kenwood’un sabit disklerinden birini çaldım. Belki onda bir şeyler vardır.”

Duşlarımızı aldıktan sonra Simone odaya kahvaltı sipariş etti ve ben de otelin hediyeleş eşya dükkânına gittim. Simone’un elbisesi yırtık olduğundan giyecek kıyafeti yoktu.

Ona *I Heart Chicago* tişörtlerinden birini, ayrıca bir çift eşofman altı ve terlik aldım.

Odaya geri döndüğümde, Simone çoktan kahvemizi koymuş, benimkini şeker eklemeyen kremayla hazırlamıştı; tam da benim sevdiğim gibi. Bornozunu çıkarıp kıyafetlerini giydi. Şort ve büyük boy tişört onu neredeyse tekrar bir genç kız gibi göstermişti, özellikle de makyajsız yüzü, topuz yapılmış nemli saçları ve her yere dağılmış küçük bukleleriyle. Bir dizini göğsüne çekip diğer bacağını aşağıya sarkıtarak adeta bir ergen gibi sandalyesinde oturdu.

Onu eskiden olduğu gibi görünce göğsüm sıkıştı.

Burada onunla oturup güneş ışığında birlikte kızarmış ekmeklerimizi yerken ne kadar mutlu hissettiğime inanamıyordum. Korkuyordum. Rahatlamaktan, buna inanmaktan korkuyordum. Her şeyi tekrar mahvedecek bir şey olacağını düşünmeden edemiyordum.

“Kalmanı istiyorum,” dedim Simone’a.

Kehribar renkli gözlerini dikip bana baktığında heyecanını görebiliyordum. Ama bu sadece bir saniye sürdü, sonra yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle dudaklarını ısırdı. “Ben... Benim birkaç işim var.”

“Ne olmuş yani? Sonra geri gel.”

“Ben de istiyorum...”

“Sorun ne? Ailen mi...”

“Hayır!” diyerek araya girdi. “Onlar değil. Asla... Bunun beni durdurmasına izin vermem. Artık ne düşündüklerini umursamıyorum.”

Yüzündeki ifade kararmıştı ve neredeyse öfkeliydi. Bu acının nereden geldiğinden emin değildim. Belki de daha önce onu nasıl etkilediklerine dair pişmanlıktan kaynaklanıyordu.

Üzerinde durmadım. Artık onu bunun için suçlamıyordum. Gençti. İkimiz de öyleydik.

“O zaman ne?”

Simone tabağına bakıp kızarmış ekmeğini didiklemeye başladı. “Seninle bir konuyu konuşmam gerek,” dedi. “Bu gece.”

“Neden bu gece? Neden hemen şimdi değil?”

“Önce başka bir şey yapmalıyım.”

Gizemden hoşlanmıyordum. Simone ve benim birbirimize karşı tamamen açık olamazsak hiçbir şansımız olmadığını hissediyordum. Daha önce olduğu gibi hazırlıksız yakalanmak istemiyordum.

“Bana söz ver,” dedim.

“Ne istersen.”

“Bir daha kaçmayacağına söz ver.”

Bunu yüksek sesle söylemedim ama yaparsa... Kafama silah dayayıp kendimi öldürürdüm. Çünkü bir daha hayatta kalamazdım.

Simone gözlerimin içine baktı. Yüzünde ciddi bir ifade hâkimdi ve üzgündü. “Seni *bırakmayacağım*.”

Sanırım doğruyu söylüyordu. Ama cümleyi ifade ediş şekli tuhaftı, sanki onu bırakabileceğimi ima ediyormuş gibi.

Bu mantıklı değildi ama bir önemi yoktu. Bu sefer konuşmamızı mahvetmeyecektim.

“Bu gece nerede buluşmak istiyorsun?” diye sordum.

“Otele gel,” dedi. “Saat dokuzda, Henry yattıktan sonra.”

“Harika. Orada olacağım.”

Beni hiçbir şey uzak tutamazdı. Bu sefer değil.

Simone'u tekrar öptüğümde dudaklarındaki tereyağı ve kahvenin tadını aldım. Sonra otele geri dönmesi için taksiye binebilsin diye ona ön kapıya kadar eşlik ettim. Eminim yeğeninin yanma dönmek için can atıyordu.

Benim de bugün için kendi planlarım vardı.

Öncelikle öğle yemeği için Cal ve Aida ile buluşacaktım. Sonra da bu tetikçiyle ne haltlar döndüğünü anlayacaktım. Kiralık kaptilleri takip eden bazı bağlantılarım vardı; Yafeu Solomon için bir ölüm fermanı çıkarılmışsa, bunu duymuş olabilirlerdi.

Kız kardeşimle, belediye binasına yakın Randolph Caddesi'ndeki bir restoranda buluşacaktım, Cal'in belediye meclisi ofisinin olduğu yerde. Aida da zamanının yarısını orada geçiriyor, belediye meclisi üyeleri, hükümet görevlileri, nakliyeciler ve işletme sahipleriyle görüşüyor, Cal'in ailelerimize fayda sağlayan yüzlerce farklı anlaşmaya aracılık etmesine yardımcı oluyordu.

Cal, South Shore inşaatının ilk bölümünün onaylanmasında etkili olmuştu. Bugün, mevcut gökdelen bloğumuz tamamlandıktan sonra gelecek yıl başlaması gereken ikinci aşama için izinleri gözden geçiriyorduk.

Bu yüzden sabahı South Shore'da geçirerek hiçbir şeyin düzeltilemeyecek kadar kötü olmadığından emin oldum. Sonra, öğleden hemen önce Rose Grille'e gittim. Düzinelerce beyaz örtülü masanın, ışıldayan cam eşyaların ve çırpılmış ballı tereyağlı taze ekmeklerle dolu sepetlerin bulunduğu büyük ve hareketli bir restorandı. Siyasi tipler için favori bir yerdi çünkü belediye binası hemen karşıdaydı. Neredeyse tüm müşteriler telefonlarını çıkarmış, günün her dakikasında gündemde kalmak için tweet atıyor, mesajlaşıyor veya ne halt ediyorlarsa onu yapıyorlardı.

Ben oraya vardığımda Cal ve Aida çoktan oturmuşlardı. Aida'nın dakikliği Cal ile evlendiğinden beri yaklaşık yüzde 10.000 artmıştı. Ekmeklerin yarısını bitirdiğini görebiliyordum. Kız kardeşimin iştahı hamile kalmadan önce bile efsaneydi, bu yüzden üçüncü üç aylık dönemde market faturasını görmekten hiç hoşlanmazdım.

Restoranın önündeki büyük pencerenin yanında oturuyorduk. Güneş gözlerime vuruyordu. Güneşliği indirmeye çalıştım.

"Neden masanın diğer tarafına oturmuyorsun?" diye sordu Aida bana.

"Sırtını kapiya vererek oturmak istemiyor," dedi Cal, izin kâğıtları yığınınından başını kaldırmadan.

Cal biliyordu. Gangsterler ve askerler arasında ortak bir özellik vardır, asla sırtınızı kapiya vererek oturmazdınız.

Güneşlik sabit olduğundan kapatamadım. Tekrar yerime oturup sandalyemi biraz geriye ittim.

Garson bana, "Gazlı su mu, yoksa gazsız mı?" diye sordu.

"Gazsız."

"Buzlu mu, buzsuz mu?"

"Sikimde değil."

"Buzsuz, teşekkür ederim demek istiyor," dedi Aida garsona. Sonra benden yana dönerek, "Ya sen ne pislik bir herifsin," dedi.

"Ben gösterişli yerleri sevmem," diye homurdandım. "Her şeyi karmaşık hale getiriyorlar."

"Burası gösterişli değil," dedi Aida. "Normal bir yer."

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Artık bir Griffin olduğuna göre, otuz dolarlık bir salata senin için sıradan bir şey mi?"

Aida tereyağı bıçağını sertçe masaya koydu. “Öncelikle, ben hâlâ bir Gallo’yum,” dedi bana. Sonra da Callum’un da anlayacağı şekilde, “Kusura bakma,” diye ekledi.

“Üzerime alınmadım,” dedi ve izin başvurularının bir sonraki sayfasına geçti.

“Eğer eski kız arkadaşını geri kazanmayı planlıyorsan, muhtemelen dünyaca ünlü bir süpermodel olduğu için atıştırmalık olarak altın yapraklı sufle yiyordur, onu Rose Grille’den daha güzel bir yere götürsen iyi olur.”

Yüzümün kızardığını hissettim. “Onu geri kazanmaya çalıştığımı kim söyledi?”

Aida gözlerini devirdi. “Tekrar kaçmasına izin verecek kadar aptal olmadığını biliyorum. Dokuz yıl boyunca somurttuktan sonra olmaz.”

Garson su bardaklarımızı masaya bıraktı. Unutmuş ve hepsini buzla doldurmuştu. Neyse, umurumda değildi.

“Siparişinizi alabilir miyim?” dedi gergin bir şekilde.

“Orta boy hamburger,” dedim. “*Lütfen.*”

“Ben de aynısından istiyorum,” diyen Aida, ona menüyü uzattı. “Teşekkürler.”

“Biftekli sandviç,” dedi Cal, kâğıtlarından başını kaldırmadan.

Garson gidince su bardaklarını işaret ettim. “Gördün mü? Zaten seni dinlemiyordu.”

“Muhtemelen seninkindeki tuvalet suyudur,” dedi Aida tatlı bir şekilde.

Callum başvuruların son sayfasını okurken, “Bu ne?” diye sordu.

“Bir bakayım...” Daha yakından bakmak için eğildim. Aida da eğildi. Ama vücut ölçüleri değiştiği için her zamanki gibi dikkatli değildi. Karnı masaya çarpınca Callum’un buzlu suyunu kucığına düşürdü.

Cal bağırarak masadan fırlayınca buz küpleri kasıklarından dağıldı. Tam o anda pencere kırılarak camdan bir şelale bize doğru aktı. Bir şey havada ısıklık çalarak tam Cal'in kafasının bir milisaniye önce olduğu yere isabet etti. Şakayık dolu bir vazo omzunun üzerinden patladı. Bir seramik parçası sağ koluma gelirken, pencereden gelen cam parçaları ise sol kolumu kesti.

Cal ve ben neredeyse aynı anda tepki verdik. Masayı tutup yan çevirdik ve Aida'yı arkasına çektik, böylece pencereyle aramızda bir barikat oluşturduk.

Bu arada, diğer misafirler de camın kırıldığını ve bizim de geçici bir siperde saklandığımızı fark ettiler. Şoke edici bir sessizliğin ardından ön kapılara doğru bir izdiham yaşandı.

“Hadi!” dedim Cal'e.

Kaosun avantajını kullanarak ve yere yakın durarak, zıt yöne, mutfaklara doğru koştuk. Silahlı saldırgan sokağın karşısında olduğundan arkadan çıkmamız gerekiyordu.

Mutfağa açılan çift kanatlı kapıdan içeri girdik. Aşçılar, yemek odasındaki kargaşayı duymuş olmalarına rağmen ne olup bittiğini bilmeden, şaşkınlık içinde etrafta dikiliyorlardı.

“Burayı boşaltın!” diye bağırdı Cal onlara.

Geyik gibi ürküp restoranın arkasındaki ara sokağa kaçtılar.

Cal, takım elbisesinin ceketinden silahını çıkartırken ben de gömleğimin altındaki kılıfında taşıdığım silahla aynısını yaptım. Cal, mutfağın girişini kontrol ederken ben de çıkışı kapattım.

“Burada kalmak ister misin?” diye sordu Cal.

“Polisler gelmeden önce defolup gidelim.”

Başka bir silahlı saldırganın arka kapıyı kapatmış olma ihtimali vardı ama bundan şüpheliydim. Sanırım mitingdeki aynı orospu çocuğuyla uğraşıyorduk. Yalnız kurt.

Emin olmak için beyaz bir şef ceketi giyip arka kapıdan çıkıp ara sokağın her iki tarafındaki çatıları hızlıca tarayarak temiz olduğumuzdan emin oldum. Sonra Cal ve Aida dışarı çıkarken çöp kutularının arkasından kapıyı kapattım.

Ara sokaktan restoranın yemek servisi minibüsüne doğru aceleyle yürüdük. Anahtarlar güneş siperliğinin altındaydı, bu yüzden onu çalmamız beş saniyemizi aldı. Ara sokaktan hızla aşağı inerken metal yemek servis tepsileri arkada şingırdıyordu.

“Bu neydi lan!” diye bağırdı Aida, Franklin Caddesi’ne dönerken.

“O lanet olası bir keskin nişancıydı,” dedi Cal dişlerini sıkarak. Öfkeliydi ve bu, biri onu öldürmeye çalıştığı için değildi. Çünkü hamile karısının üç metre yakınında ikinci kez silahlı saldırı gerçekleşiyordu. “Bu pisliği bulana kadar şehir dışına çıkacaksın.”

“Asla!” diye bağırdı Aida. “Ben...”

“Bu tartışmaya açık değil!” diye kükredi Cal. Vücudu öfkeyle kaskatı kesilmişti, mavi gözleri gaz alevi gibiydi. “Senin veya bebeğin yaralanma riskini göze alamam.”

“Seninle kalıyorum,” dedi Aida inatla.

Cal başını iki yana salladı. “Burası olabileceğin en kötü yer.”

O zaman Callum’un da yeni fark ettiği şeyi anladım. Keskin nişancı asla Yafeu Solomon’a ateş etmiyordu; baştan beri Cal’i hedefliyordu. Cal sahnede Solomon’un hemen arkasındaydı. O kurşun kayınbiraderim içindi.

“Bu adam kim lan?” diye mırıldandım Cal’e.

Yüzüne vahşi bir ifade hâkimdi. “Ben de bunu bilmek istiyorum.”

Nehir boyunca doğuya doğru sürerken zihnim bununla meşguldü.

Keskin nişancının Cal ve benim birlikte öğle yemeği yememizi beklemesinin bir tesadüf olduğunu sanmıyordum, sonra bir atış daha yaptı.

Bu adamın bize karşı bir kını vardı. İkimize de. Ama neden?..

Ortak düşmanlarımızın listesini gözden geçirmeye çalıştım. Rusları kesinlikle çileden çıkarmıştık. Son patronları Cal’in küçük kız kardeşine ateş ettikten sonra, Fergus Griffin onu dolu bir şarjörle vurup bale pistinde kan kaybından ölmeye bırakmıştı.

Üstelik Nero, Alliance Bank’taki emanet kasalarından bir elmas çalmıştı ama bunu henüz bilip bilmediklerinden emin değildim. Taş, *Bratva* tarafından el konulmadan önce Hermitage Müzesi’nden çalınan ulusal bir hazineydi.

Bu elmas, South Shore projemizi finanse etmişti. Bunu peşin para karşılığında bir Yunan nakliye patronuyla takas etmiştik. Tüm bu anlaşmanın gizlice yapıldığını düşünmeyi seviyordum ama gerçek şuydu ki kırk karatlık mavi bir elmas asla tamamen

gizli kalmazdı. Övünmek için çok cazipti ve izini sürmek çok kolaydı.

Bratva'lar gururlu ve gaddardı. Ne yaptığımızı biliyorlarsa intikam almak isteyeceklerdi.

Ama keskin nişancı olmak onların tarzı değildi. Şiddetli, kanlı, ayrıntılı intikamları severlerdi. Korkutucu olanları. Bir mesaj ileten bir şeyleri. Kafatasına isabet eden .50 kalibrelik bir mermi kadar hızlı veya acısız bir şey yoktu.

Bu vuruş kişiseldi.

Mermi, Cal'i hedef almıştı ama mesaj banaydı. İlk keskin nişancı atışını durdurmuştum çünkü bayraklarını görmüştüm. Bu sefer hiçbir şey görmemi istemiyordu. Kayınbiraderimin kafasının hemen yanımda, hiçbir şey fark etmeden patlamasını istiyordu. Başarısızlığın suçluluğunu ve utanımı hissetmemi istiyordu. Benden daha iyi olduğunu kanıtlamak istiyordu.

Ama neden?

Cal ve Aida'yı Gold Coast'taki Griffin Malikânesi'ne götürdüğümden merak ettiğim şey buydu. Cal, babasıyla konuşmak istiyordu ve Aida'nın orada, tam bir güvenlik ekibiyle çevrili olarak daha güvende olacağını düşünüyordu.

Bilgisayarlarını kullanmak istedim.

Nero'yu arayıp bizimle orada buluşmasını söyledim. Araştırma konusunda fena değildim ama Nero tam bir dâhiydi. Olması gereken yerlere girebilirdi; genellikle planları ve güvenlik şemalarını depolayan veri tabanlarına.

Mustang'inden atlayıp hemen hemen bizimle aynı anda Griffin'lerin evine girdi. Rüzgârda uçuşan saçlarıyla dağınık görünüyordu, ancak arabanın üstü açık değildi ve tişörtünü kot pantolonunun içine sokmuştu.

"Bir şeyi mi böldüm?" diye sordum.

“Evet, böldün,” dedi Nero soğukkanlılıkla. “Yani bu önemli olmalı.”

“Öyle,” dedi Aida. “Birisi Cal’i öldürmeye çalışıyor.”

“Senden başka biri mi?” dedi Nero.

“Bu hiç de komik değil!” diye çıkıştı Aida, yumruklarını iki yanında sıkarak. Kendim görmesem inanmazdım ama parlak gri gözlerinin köşelerinde yaşlar belirmişti.

Nero da aynı şekilde afallamıştı. Aida bir durumdaki mizahı göremiyorsa, o zaman gerçekten durum ciddi olmalıydı.

Griffin’lerin göl manzaralı devasa, ultra modern malikânesine girdik.

“Neler oluyor?” diye sordu Imogen Griffin, hepimizin mutfağına girişini izlerken.

Cal durumu annesine anlatırken Nero ve ben yukarı, Callum’un eski ofisine geçtik. Orada hâlâ tam bir bilgisayar sistemi bulunsa da sadece bir ofis sandalyesi vardı.

“Sen onu al,” dedi Nero, masanın diğer tarafındaki minik koltuğa doğru başını sallayarak. Sanki on iki yaşında bir çocuk için yapılmış gibi görünüyordu.

“Ben ona sığmam.”

“Eh, sığmak zorundasın çünkü çalışmak için düzgün bir sandalyeye ihtiyacım var.”

“Yazmak için doğru sandalyeye mi ihtiyacın var?”

Nero bana ters ters bakarak “Bu yüzden bu işi ben yapıyorum, sen değil,” dedi. “Sadece yazmak olsaydı, o zaman hemen burada oturup Google’da arama yapabilirdin.”

“İyi.” Kollarımı kavuşturup duvara yaslandım.

“Surat asmayı bırak, yoksa seni de sandviç yapmaya gönderirim,” dedi Nero.

“Hele bir dene de bak bakalım ne oluyor,” diye homurdandım.

Nero tuşlara basmaya başladı. Gerçekten de yazmaya benziyordu ama ne demek istediğini anlıyordum. Kendisine bulmasını istediğim askeri kayıtlara erişmesi yaklaşık yirmi dakika sürdü.

“Geçtiğimiz on yılın en iyi keskin nişancılarını istiyorum,” dedim.

Nero verileri bulup birkaç sayfa kâğıda yazdırdı. Ben isimlerin, görevlendirmelerin ve övgülerin yer aldığı listeyi tararken Nero keskin nişancı okulundan yeni mezun olanları aramaya başladı.

Tam olarak ne aradığımdan emin değildim. Bazı isimleri tanıyordum; Irak’ta birlikte görev aldığım veya ününden tanıdığım adamlar. Çeşitli birliklerdeki keskin nişancılar arasında belli bir düzeyde rekabet vardı. Birisi kendini farklılaştırıyorsa, kendine bir isim yapıyorsa, aynı bölgede savaşmıyor veya aynı anda konuşlandırılmıyor olsanız bile bunu mutlaka duyardınız.

Mantıklı olmayan şey, bu insanların hiçbirinin Cal ile hiçbir bağlantısının olmamasıydı.

Bu keskin nişancının Amerikalı olduğundan ve benimle bir sorunu olduğundan emindim. Buna bir tahmin deyin, buna yansıtma deyin, ama bu orospu çocuğu bana bir şey kanıtlamaya çalışıyordu.

Kim olduğunu biliyorum.

Bana o notu bırakmıştı ve bunun nedeni mitingde o atışı kaçırdıktan sonra beni araması değildi. Zaten kim olduğumu biliyordu, bundan emindim. Bu da “Musul Şeytanı”nı duyduğu anlamına geliyordu. İsyanlılar bana böyle sesleniyordu. Diğer askerlerden bazıları da bana böyle seslenmeye başlamıştı. Komikti; çılgın bir lakaptı.

Bense hiç sevmemiştim. Ben *Deuce*’u tercih ettim, kendi birliğim bana böyle seslendi. Raylan bana bu lakabı, ikili kartla

oyunu kazandıktan sonra takmıştı. Bahis oynadığımda memleketimdeki kardeşim Nero'yu düşünüyordum; o olsaydı eli nasıl oynardı diye tahminde bulunuyordum. Kazanmayı beklemiyordum. Ama şanslıydım.

Belki de diğer keskin nişancı beni Deuce olarak değil, Şeytan olarak tanıyordu.

Belki de bunu bir meydan okuma olarak görüyordu.

Ama neden Cal'i hedef almıştı? Neden bana veya bana yakın birine ateş etmemişti? Cal benim kayınbiraderimdi ama en belirgin hedef o değildi...

İşte o zaman gözlerim farklı bir nedenden dolayı tanıdığım bir isme kaydı.

Christian Du Pont.

Ve bulmacanın parçası beynimde yerine oturdu.

Du Pont'lar Amerika'nın en zengin ailelerinden biriydi. Pierre Samuel Du Pont barut üretmeye 1800'lerin başında başlamıştı. İmparatorlukları kimyasallar, otomotiv, tarım ve daha fazlasına doğru genişlemişti. Astor'lar, Rockefeller'lar, Roosevelt'ler ve Vanderbilt'ler ile evlenmişlerdi. Elbette, çocukları da olmuştu. Çok sayıda çocukları. Dört binden fazla torunları. Bu da muazzam servetlerinin bile çok fazla parçaya bölündüğü anlamına geliyordu.

Callum, bu torunlardan bazılarıyla birlikte gösterişli bir özel okula gitmişti. Aslında en iyi arkadaşı ve oda arkadaşı Jack Du Pont'du. Üçüncü kuzen ve ikince derecede uzaktan akraba olan Jack için talihsizlik, soyadını ve başka hiçbir şeyi miras almamış olmasıydı. Bu yüzden Griffin'ler için şoför ve koruma olarak çalıştı.

Küçük kardeşim Sebastian'ın dizini parçalayıp basketbol kariyerini sonlandırmıştı. Bu yüzden adamın en büyük hayranı olduğumu söyleyemezdim. Ama Cal, Aida ile evlendiğinde farklılıklarımızı bir kenara bırakmıştı. Anlaşmanın bir parçası da Seb'in dizinin intikamını almayacak olmamızdı.

Jack ile hiç arkadaş olmadım ama onu tanıyordum. Hatta birkaç işte birlikte çalışmıştım.

Ta ki geçen yıla, Polonya Mafyası boğazını kesene kadar.

Mikolaj Wilk, Cal'in en küçük kız kardeşi Nessa'yı kaçırmıştı. Griffin'ler ile Gallo'lar arasındaki ittifakı bozmak için *Bratva* ile işbirliği yapmıştı. Bizi Graceland Mezarlığı'na çekmişlerdi.

Jack oradaydı, Callum'un fidyeyi bırakmasına yardım ediyordu. Nero ve ben Rusları ve Polonyalıları kuşatmayı planlayarak mezarlık duvarını aşmıştık.

Ama Miko bizden hızlıydı. Rusları fidye ile gönderdi ve Callum'u sahte bir kızla kandırdı. Jack paranın peşinden koşarken Mikolaj'm adamlarından biri arkasından gizlice yaklaşıp boğazını kesti. Jack bir mezar taşına çarparak kan kaybetti.

Öte yandan ne tuhaftır ki Mikolaj ve Nessa artık evliydim. Polonya Mafyası ile ateşkes yaptık ve *Bratva*'nın başını öldürdük.

Ama bu, kan davamızda hiç can kaybı olmadığı anlamına gelmiyordu; zavallı Jack'i ölümden geri getirmenin bir yolu yoktu.

Christian Du Pont'un kaydı var mı diye baktım. Fort Benning'deki ABD Ordusu Keskin Nişancı Kursu'ndan benden bir yıl sonra mezun olmuştu. Irak'a neredeyse benimle aynı zamanda gönderilmişti.

İyi bir sicili vardı; birkaç takdirname, üç Bronz Yıldız.

Ama daha önce onu hiç duymamıştım.

"Hey," dedim Nero'ya, keskin nişancı okulu kayıtlarını inceliyordu. "Christian Du Pont hakkında başka bir şey bulabilir misin?"

Nero o ismi aramaya başladı. "Keskin nişancı okulu kayıtlarını görüyorum. Gelişmiş Menzil Sınavı'nda senin puanını geçmiş."

"Öyle mi?"

Nero'nun arkasına geçip omzunun üzerinden ekrana baktım. Gerçekten de Christian beni sadece bir puanla geçmişti. Ancak Kara Navigasyonu'nda daha düşük puan almıştı.

“Bir fotoğrafı var mı?” dedim.

Nero, eğitim sırasında Christian'ın birkaç karesini gösterdi, ancak kaskı ve teçhizatıyla diğer askerlerden ayırt etmek zordu. Ama sonra Nero, askeri kimlikler için kullandıkları vesikalık fotoğrafını buldu.

“Siktir,” dedi Nero.

Öylece bakakaldık. Sanki bir hayaletle göz gözeydik. Christian ve Jack Du Pont kardeş olabilirdi, aynı sarı saçlar ve kısık mavi gözler. Tek fark, Christian'ın fotoğrafta daha genç ve saçlarının kazınmış olmasıydı.

“Akrabalıkları nedir?” diye sordum Nero'ya.

“Burada yazmıyor. Ama anne ve babası Claire ve Alexander Du Pont olarak listelenmiş. Ayrıca Yale mezunları sitesinde Alexander'ın kardeşi Horace ile bir resmi var. Yani Jack ve Christian kuzenlermiş gibi görünüyor.”

“Yani kuzeninin öldürülmesinden bizi sorumlu tutuyor. Şimdiye kadar neden hiçbir şey yapmadı?”

“Daha yeni eve gelmiş,” dedi Nero. “Terhis kayıtlarına bak. Yaz başına kadar Irak'taymış.”

“Neden ayrılmış?”

“Beşinci Bölüm'den On Üçüncü Bölüm'e kadar olan süre boyunca görevden alınma yazıyor.”

“Bu da ne anlama geliyormuş?”

Nero bunu araştırdıktan sonra okumaya başladı. “Kişilik bozukluğu nedeniyle görevden alınma. Uzun süreli, önceden var olan uyumsuz bir davranış örüntüsü, bir askerin görevlerini yerine getirme becerisini etkiler.”

“Bu kulağa hoş gelmiyor.”

“Hayır, hoş gelmiyor. Özellikle de Musul'daki bir günlük rekorunu kırmak üzereyken.”

“Benimle rekabet ettiğini mi düşünüyorsun?”

“Evet.” Nero bilgisayar koltuğuna yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Öyle düşünüyorum.”

“Bana hizmet sicilini tekrar göster.”

Nero sicilini açtığında görev listesini kontrol ederken Du Pont ve benim aynı anda aynı yerde olup olmadığımızı görmek istiyordum. Ben farkında olmadan karşılaşmış mıydık onu anlamak istiyordum.

“Hiçbir zaman birlikte hizmet etmedik,” diye mırıldandım. “Ama şuna bak...”

Son görev yerini işaret ettim.

“İki yıl önce Kırk Sekizinci'deydi.”

“Yani?” dedi Nero.

“Raylan ile aynı birlikteymiş.”

“Güzel,” diye homurdandı Nero. “Onu ara. Ne bildiğine bak”

Hemen eski arkadaşımın bendeki iletişim numarasını çevirirken hâlâ doğru numara olmasını umuyordum.

Telefon çaldı durdu, sonra Raylan'ın numarası olduğuna dair hiçbir onay olmadan sesli mesaja geçti.

Bir şans vererek, “Lafı uzatmayacağım, benim. Yardımına ihtiyacım var. Müsait olur olmaz beni ara,” dedim.

Telefonu kapattım. Nero hâlâ düşünceli bir halde sandalyesine yaslı duruyordu. “Bu Christian denen adam mezarlıkta gerçekten ne olduğunu biliyorsa, Miko'dan da hoşnut olmayacaktır.”

“Doğru. Mikolaj'ı arayıp onu uyaracağım.” Kenwood'un sabit diskini çantamdan çıkarıp Nero'ya uzattım. “Senin için başka bir işim daha var. Bunu çözebilir misin?”

“Muhtemelen,” dedi Nero soğukkanlılıkla.

“Ne bulduğunu bana bildir.”

“Peki, Du Pont ne olacak?”

Ekrandaki Christian Du Pont’un fotoğrafına baktım: Soğuk mavi gözler. Yoğun bakış.

“Bir sonraki tüneğini kurmasını bekleyeceğiz. Bu orospu çocuğunu bulup onu dışarı çıkarmalıyız.”

33

SIMONE

OTEL ODASINA DÖNDÜĞÜMDE, HENRY’NİN Carly ile birlikte ödevlerini yapmasını umuyordum. Tek başına.

Ama böyle bir ihtimal yoktu; annem ve babam süitin küçük oturma odasında hemen yanlarında oturuyorlardı, babam kitap okurken annem de deri ciltli bir deftere çizim yapıyordu.

I Heart Chicago tişörtü, eşofman altı ve terliklerle odaya girdiğimde ikisi de gözlerini bana dikti.

“Neredeydin?” diye sordu annem, kaşlarını kaldırarak. Belli ki bir tur otobüsü tarafından alıkonduğumu ve sabah boyunca gezmeye zorlandığımı düşünüyordu.

Babam daha şüpheliydi. Gözleri ayağımdaki yüksek topuklu sandaletlere kaydı. En azından yırtık elbiseyi atacak kadar aklım başımdaydı. Yine de babam fenerin başka yerde söndürüldüğünü hemen anlardı.

Ama onların oyununa gelmeyecektim. Ben yetişkin bir kadındım. Eskiden sokağa çıkma yasağı olduğunda yaptığım gibi

nerede olduğumu açıklamak zorunda değildim. Eğer bütün gece dışarıda kalmak istiyorsam, bu benim bileceğim işti.

Annemin sorusunu görmezden gelerek, “Carly, o kâğıdı bitirdiğinde, Henry’yi dışarı çıkaracağım. Böylece günün geri kalanında izinli olabilirsin,” dedim.

“Teşekkür ederim,” dedi Carly, yüzünde bir gülümsemeye. “Yolun aşağısında dikkatimi çeken bir suşi restoranı gördüm.”

Çok tatlı bir kızdı; çilli, arkadaş canlısı, her zaman garip programıma uyum sağlamaya istekli. Henry’ye karşı iyiydi ve bunun için ona sonsuza dek minnettar kalacaktım. Ama günün sonunda, ben onun arkadaşı değil, patronuydum. Bazen onun etrafta olması Serwa’yı özlememe neden oluyordu.

“Ne yapalım?” diye sordu annem. “Hep birlikte parka gidebiliriz!”

“Üzgünüm,” dedim ona nazikçe. “Bugün Henry ile biraz yalnız kalmam gerek.”

“Ah, elbette.”

“Ama yarın onu götürebiliriz,” dedim.

“Yarın mükemmel olur,” diyerek gülümsedi annem.

Üstümü değiştirmek için odamın yolunu tuttum.

Kalbim hızla atıyordu. Bu konuşmayı yüzlerce kez yapmayı hayal etmişim ama her zaman sadece teorideydi; uzak bir gelecekte bir gün. İşte o gün bugüdü.

Henry çoktan giyinmişti. Basketbol şortuyla bir tişört giymişti ve buklelerinin üzerine bir Lakers şapkası takmıştı. Saçını yapmaktan nefret ediyordu, bu yüzden fırsat buldukça şapka takıyordu. Kıyafeti birbirine pek uyum değildi ama oldukça yakındı, kendisi için kıyafet seçmede giderek daha iyi oluyordu.

Dünyaya getirdiğim bu özerk insanın şimdiden renk ve desenlerde kendi tercihlerini edindiğine inanamıyordum. Mavi kot

pantolon giymekten nefret ediyor ve neredeyse sadece şort veya eşofman giyyordu. Spor ayakkabılarının içinde ayakları kocaman görünüyordu. Zaten aynı ayakkabı numarasını giyyorduk.

Onu görünce kalbim sızladı. Kambur duruşunu, yürüyüşünü, uykulu yarım gülümsemesini seviyordum.

Çocuk sahibi olmakla ilgili bilmediğim şey şuydu: Tekrar âşık olmak gibiydi. O küçük insandaki her şeyi seviyordunuz. O, sizin için kendinizden daha önemliydi.

Ayrıca Henry'nin beni Dante'ye her şeyden daha fazla bağlayacağını da bilmiyordum. Oğluma her baktığımda Dante'den izler görüyordum: Boyu. Elleri. Koyu gözleri. Zekâsı. Odaklanması. Henry büyüdükçe sesinin Dante gibi derinleşeceğinden şüphem yoktu.

Henry aldığım en büyük hediye idi. Hayatımın en güzel şeyiydi. Ve onu bana veren Dante'ydi. Bu çocuğu birlikte yapmıştık; bana göre, şimdiye kadar yaratılmış en mükemmel ve güzel insandı.

Bu his tamamen tek taraflıydı. Dante bir oğlumuz olduğunu bile bilmiyordu. Ama Henry için ona hayatım boyunca minnettar olacaktım.

Başka bir adamdan asla çocuğum olmayacaktı. Henry büyümeye başlar başlamaz bunu biliyordum. Ne kadar yakışıklı, güçlü ve kararlı olduğuna şahit oluyordum. Gezegendeki en inanılmaz oğlu dünyaya getirdiğim bu tuhaf kader duygusunu iliklerime kadar hissediyordum. Henry'nin harikası, Dante ve benim mükemmel bir eşleşme olduğumuzun kanıtıydı. Başka hiç kimse-den asla bir bebeğim olamazdı.

Bunlar çılgınca inançlardı, farkındaydım. Ama hissettiklerime engel olamıyordum. Dante benim için tekti. Bir daha birlikte olup olmayacağımız bir yana, hiç kimse onun yerini almayacaktı.

Bunu Henry'ye en basit haliyle nasıl ifade edebilirdim?

Babasını tanımayı hak ediyordu. Onu her zaman tanımayı hak ediyordu. Bu kadar uzun sürmesine izin vermekle hata etmiştim.

Yine de bunca zamandan sonra, hazır değildim. Bunların hiçbirini ona nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Ve çok korkuyordum.

Henry'yi sahile götürdüm. İki bisiklet kiralayıp göl kenarında biraz tur attık. Yol; koşu ve yürüyüş yapanlar, bisikletçiler, kaykaycılar, bebek arabası kullanan ve hatta patenli insanlarla doluydu.

Henry'nin önüme geçmesine izin verdim. Kiraladığımız bisikletler, geniş gidonlu, basit, üç vitesli bisikletlerdi. Rüzgâr yüzüne çarparken çılgınca pedal çevirip ona yetişmek zordu. Şapkası başından uçtuğunda şans eseri uzanıp onu havada kap-tım. Henry bana sırtarak "Müthişsin, anne!" diye seslendi.

Önümde bir dondurma standı görünce ona durmasını söyledim. Külahta dondurma aldıktan sonra kuma oturup yemeye başladık. Benimki çilekli *cheesecake*'liydi. Henry her zaman yaptığı gibi vanilyalı sipariş etmişti.

Henry erimeye başlayan külahını yaladı. Hava sıcak değildi ama güneşliydi.

"Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?" dedi.

"Konuşmak istediğimi nereden anladın?"

"Çünkü büyükanneimin bizimle gelmesine izin vermedin."

"Doğru." Derin bir nefes aldım. "Babanın başka bir ülkede yaşadığını söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet," dedi Henry sakın bir şekilde.

Bunu ona birkaç yıl önce söylemiştim. Henry, Madrid'deki uluslararası okula yeni başlamıştı. Sanırım diğer çocuklar ona babasını sormuşlardı çünkü eve gelip o da sorular sormaya başlamıştı.

“Şey... O burada yaşıyor. Chicagoda.”

Henry bana merakla bakıyordu. Telaşlı görünmüyordu ama ilgilendiğini anlayabiliyordum. “Şimdi burada mı?”

“Evet. Aslında...” Kalbim güm güm atıyordu. “Geçen gün onu gördün. Otel odamıza gelen adamdı.”

“O iri adam mı? Siyah saçlı?”

“Evet.”

“Ah.”

Henry hâlâ dondurmasını yiyordu. Bu haberi nasıl karşıladığını yorumlamaya çalışarak yüzünü inceliyordum.

Ne ilginçti ki şaşırma benzemiyordu. Henry olağanüstü derecede sakindi. Genellikle güçlü duygular göstermezdi. Sanırım daha çok içinde yaşıyordu. Ama dışarıdan su gibi dingindi.

“O kim?” diye sordu Henry sonunda.

“Adı Dante Gallo.”

“Otele beni ziyarete mi geldi?”

“Hayır. Henüz senden haberi yok. Sanırım... Sanırım önce seninle konuşmak istedim.”

Henry külâhının üstündeki dondurmayı bitirip külâhı çiğnemeye başladı. Konuşmamız iştahını kesmemişti.

“Onunla tanışmak ister misin?” diye sordum.

“Onunla zaten tanıştım.”

“Yani, onunla konuşmak ister misin?”

Henry dondurmasını yerken sorumu düşünüyordu. “Evet,” dedi, başını sallayarak.

“Bu, işleri değiştirebilir,” diyerek başparmağımın ucunu ısır-dım. Hiç dokunmadığım dondurmam külâhtan eriyerek kuma damlıyordu. Kendime almasam daha iyiydi, yiyemeyecek kadar endişeliydim.

“Neyi değiştirebilir?” diye sordu Henry.

“Sadece... Bazen onu ziyarete gidebilirsin. Ya da onunla kalabilirsin.”

Bu kavramın korkutucu görünebileceğini biliyordum ve bunun Henry’nin seğimini etkilemesini istemiyordum. Ama aynı zamanda ona karşı dürüst olmalıydım. Dante’ye Henry’den bahsetmek, Pandora’nın Kutusu’nu açmak gibiydi. Bunun ne getireceğini tahmin edemiyordum.

Henry biraz daha düşündü. “O benim babam mı? Kesin mi?”

“Evet. Kesinlikle öyle.”

“Tamam, o zaman,” dedi Henry, omzunu silkerek.

Rahat bir nefes alırken omuzlarımdan bir yükün kalktığını hissettim. En azından bu kısım bitmişti.

Henry küçükken bana babası hakkında sorular sorardı: *En sevdiği renk nedir? Köpeği var mı? Nasıl görünüyor?*

şimdi bana farklı bir soru sordu.

“Neden beni bilmiyor?”

“Bu iş biraz karışık,” dedim. “Seni doğurduğumda çok çok küçüktüm. Baban da gençti. O zamanlar farklı yerlerdeydik. şimdi... şimdi yetişkiniz. Her şey değişti.”

Ne kadar değişti? Hangi şeyler farklı ve hangileri aynı kaldı?

Umarım cevap Dante’nin ve benim değiştiğimdir, ancak birbirimize karşı hissettiklerimiz devam ediyordur...

Korkuyordum. Bu gece Dante’ye gerçeği söylediğimde, ilişkimizi yeniden canlandırma şansımızın sona ermesinden korkuyordum.

Gerçekten umabildiğim tek şey, her şeye rağmen Henry’yi sevebilmesiydi. Çünkü Henry bunu hak ediyordu, ben hak etmesem bile...

34

DANTE

CALLUM'A, DU PONT'UN YAFEU Solomon'u değil, onu hedef aldığına dair teorimi anlattım. Aida bu fikirden hiç hoşlanmadı. Ama Callum en azından kendisine kimin ateş ettiğini bildiğı için rahatlamış görünüyordu.

"Sence Jack Du Pont'un intikamını almak istiyor mu?" diyerek kaşlarını çattı.

"Evet, bence istiyor. Jack öldürüldüğünde yurtdışındaydı. Yani ailesinin ona anlattığı hikâyenin hangi versiyonunu kim bilebilir? Aslında ne olduğunu kendileri de bilmiyor. Kendisi araştırmaya kalktığında muhtemelen biz örtbas ediyormuşuz gibi göründü. Sanki biz sorumlu olabilirmişiz gibi."

"Ben sorumluyum," dedi Callum sessizce.

"Bu doğru değil..." Aida itiraz etmeye çalıştı ama Callum sözünü kesti.

"Evet, öyle. Jack benim için çalışıyordu. Tehlikeli olduğunu, muhtemelen bir tuzak olduğunu, sayıca az olduğumuzu ve tak-

tiksel açıdan dezavantajlı olduğumuzu bilerek onu fidye bırakmaya götürdüm.”

“Jack de bunu biliyordu,” dedi Aida kararlı bir şekilde. “Bunu bilerek dahil oldu.”

Callum sadece başını sallıyor, arkadaşının öldürülmesine sebep olduğu için kendini affetmeye yanaşmıyordu.

“Peki, şimdi ne olacak?” diye sordu Aida bana.

“İkiniz de saklanmalısınız,” dedim onlara. “Du Pont’a size saldırın diye bir şans daha veremezsiniz. Bu, kamuya açık bir yerde görünmemek ve özellikle planlı bir etkinlik olmaması anlamına geliyor. Bu adam sonraki seferde nereye gideceğinizi bilirse, bir dahaki sefere sizi ıskalamaz.”

“Geçen sefer kaçırdığı sadece aptal şansıydı,” dedi Callum, karanlık bir şekilde.

“Evet, rica ederim,” dedi Aida. “Bir kereliğine de olsa karının sakarlığı işe yaradı.”

Her zamanki gibi şaka yapmaya çalışıyordu ama yüzünde gergin bir ifade hâkimdi ve solgun görünüyordu. Sanki ağrısı varmış gibi elini karnının yan tarafına bastırmıştı.

“Onun beni tekrar bulmasını beklemek istemiyorum,” dedi Callum. “Bu orospu çocuğunu bulup buna bir son verelim.”

“Nerede olabileceğine dair bir fikrim var,” dedim Cal’e. “Ama bence sen benimle gelmesen daha iyi. Aida ile kal. Ortalıkta görünme. Henüz kim olduğunu bildiğimizi ona söylemek istemiyoruz. Saklandığını düşünmesine izin ver.”

Callum kaşlarını çatı. Saklanma fikrinden hoşlanmadığını görebiliyordum. O da benim kadar harekete geçmek istiyordu. Muhtemelen daha fazla.

Ama Aida koluna yapışmıştı. Kesinlikle onun evden dışarı adım atmasını istemiyordu.

“Lütfen, Cal,” diye yalvardı, ona bakarak.

Aida hiçbir zaman hiçbir şey için yalvarmazdı.

Callum da en az benim kadar şaşkındı.

“Lütfen,” dedi tekrar Aida.

“Tamam,” diyerek gönülsüzce kabul etti. “Şimdilik burada kalacağım. Ama bir şey bulduğun anda beni ara, Dante.”

“Ararım.”

Cal’i yanıma almak istemiyormuşum gibi davrandım, böylece Du Pont’u sahte bir güvenlik duygusuna kaptırabilirdik. Ama aslında onu güvende tutmak istiyordum. Aida, bebek doğmadan hemen önce kocasını kaybederse, bu onu mahvederdi. Küçük kız kardeşim uğruna, Callum istesin ya da istemesin onu korumak zorundaydım.

Niyetim Nero’yu yanımda götürmektir ama o, Kenwood’un evinden çaldığım sabit disk üzerinde çalışıyordu. Kenwood’un artık Du Pont’u işe aldığını düşünmesem de Nero’nun şifreyi kırmasını istiyordum, böylece Kenwood’un evinin içinde gizlice ne tür saçmalıklar kaydettiğini görebilirdik.

Bunun yerine, SUV’uma binerken Seb’i aradım. Telefonu iki kez çaldıktan sonra açtı.

“Selam, ağabey.”

“Selam. Öğleden sonra müsait misin?”

“Duruma bağlı. Menüde ne var?”

“Keşif görevi.”

“Uzun bir yolculuk mu?”

“Bir saatten az.”

“Tamam. Gel beni al, sana adresi mesaj atayım.”

Seb, bana tanımadığım bir adres gönderdi. Loop’ta lüks bir apartman binasıydı. Arabada beklemeye başladım. Beş dakika sonra aşağı indiğinde yüzü kıpkırmızıydı ve nefes nefeseydi.

“Ne halt ediyordun?” diye sordum.

Sırıttı. “Sence?”

“Kız arkadaşın burada mı yaşıyor?”

“Zaman zaman yalnızlık çeken başka birinin kız arkadaşı.”

“Tanrı aşkına, Nero’dan ders mi alıyorsun?”

Seb omzunu silkti. “O şu an tek eşli takılıyor. Aida’nın bebeği olacak. Ve sen sürekli sıkıcısın, bu yüzden birisinin biraz eğlenmesi gerek.”

Emniyet kemerini takıp müziği açtı.

Şaka yaptığını biliyordum ama aslında pek de eğleniyormuş gibi görünmüyordu.

Seb, bacağıının sakatlanmasından bu yana son bir iki yıldır sıkıntıdaıdı. Bazen işlerimize yardım ederek, bazen içki içip, partilere katılıp ve başka ne varsa yapıp günlerce, hatta haftalarca ortadan kaybolarak oradan oraya dolanıp duruyordu. Görünüşe göre zaten ilişkisi olan kızlarla takılıyordu.

Bugün tıraş olmamıştı, saçı dağınıktı ve gömleği hiç yıkanmamış gibi duruyordu. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Nero gibi bu South Shore projesine sarılacağını ve odaklanabileceği farklı bir şey bulacağını ummuştum. Ama Seb aile işine bizim kadar ilgi duymamıştı.

Yine de bugünlerde olduğu gibi bir iş için işe yarıyordu.

Nero’dan Du Pont Ailesi’nin çeşitli fertlerine ait tüm mülkleri araştırmasını istemiştım. Chicago’ya iki saatlik sürüş mesafesinde üç tane vardı. Biri Evanston’da MaryAnne Du Pont’a, şimdi MaryAnne Ghery’ye ait küçük bir evdi. Üç küçük çocuğu olan bir ilkokul öğretmeni olduğu için onu listeden çıkardım. İkincisi, Charles Du Pont’a ait şehir merkezindeki bir apartmandı. Bu kesin bir olasılıktı. Charles Du Pont, Christian’la yalnızca uzaktan akrabaydı, ancak yalnız yaşayan yaşlı bir adamdı, bu yüzden

üçüncü kuzenini ağırlıyor olabilirdi. Ancak üçüncü yer, ilk önce kontrol edeceğim yeri.

Rockford'un dışında bir kır malikânesiydi. Aslında Charles Du Pont'tan bile daha uzaktan Christian'a bağlı olan Irene Whittier'e aitti. Ancak Callum listede bana bunu gösterip Jack'in yazları araziye ziyaret ettiğini, tepelerde arazi motosikleti sürdüğünü ve büyük teyzesi Irene'in atları çalıştırmasına yardım ettiğini söyledi. Jack, kuzeni Christian'ın da oraya gidip gitmediğinden hiç bahsetmemişti. Ama ikisi de aynı yaşıydı ve Irene ile hemen hemen aynı akrabalık derecesine sahip oldukları için bu mümkün görünüyordu.

Seb ve benim oraya gitmemiz bir buçuk saat sürdü. Şehrin dışına çıktığınızda her şeyin bu kadar farklı görünmesi çok tuhaftı.

Bazen aylarca Chicago'dan ayrılmıyordum. Eyaletin geri kalanının ne kadar düz olduğunu unutuyordum. Şehirde, gökdelenler dağlar gibiydi, nerede olursanız olun bir yapı ve yön duygusu yaratıyordu. Nehre, göle ve binalara bakarak hangi yöne baktığınızı her zaman anlayabilirdiniz. Burada, size rehberlik edecek tek şey güneşti. Yollar ve tarlalar hemen hemen her yönden aynı görünüyordu.

Whittier arazisi büyük ve güzel olsa da aşırı bakımsızdı. Ana eve yaklaştıkça dökülen boya ve kırık panjurlar daha da belirginleşti. Ön tarafta park edilmiş başka araba göremedim. Pencereilerin çoğu karanlık görünüyordu.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Seb, o pencerelere gergin bir şekilde bakarak. Eminim o da benimle aynı şeyi düşünüyordu: Christian o odalardan birinde tüfeği hazır bir şekilde bekliyorsa diye arabadan inmek istemiyorduk.

"Arabada kal," dedim ona. "Beni kolla."

"Tamam," dedi Seb, gözlerini pencerelerden ayırmıyordu.

Escalade'den çıkarken boş ön bahçede kendimi savunmasız hissediyordum.

Kaldırım taşları çatlamıştı ve bahçe yabancı otlarla doluydu. En azından yukarıdan korunaklı olan sundurmanın altında kendimi biraz daha iyi hissettim.

Kapıyı tıklattıktan sonra zili çaldım. Uzunca bir süre bekledim, bu esnada evde birkaç köpeğin havladığını duydum.

Sonunda kapıya doğru gelen ayak sesleri kulağıma çalındı. İhtiyacım olursa diye silahım elimde, ceketimin içindeydi. Yaşlı bir kadın kapıyı açtığı anda tetiği bırakıp ellerimi ceplerimden çıkardım.

“Ne istiyorsun?” diye sordu kadın.

Omuzları düşüktü, geniş yüzlüydü ve üzerinde erkek hırkasıyla ayaklarında lastik çizmeler vardı. Saçları o kadar inceydi ki altındaki pembe kafa derisini görebiliyordum. Bir kova tohum karışımı taşıyordu ve çizmeleri çamurla kaplıydı. Zili çaldığımda arka tarafta tavukları besliyormuş gibi bir hali vardı.

“Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, hanımefendi,” dedim. “Christian’la konuşabilir miyim diye merak ediyordum.”

Bana deliymişim gibi gözlerini kısarak baktı. “Christian mı?” diye bağırdı. “Neden buraya Christian’ı aramaya geldin?”

“Sizinle kalıyor olabileceğini düşünmüştüm,” dedim sakince.

“Yanlışı düşünmüşsün.”

Tam kapıyı kapatacakken botumun ucuyla kolayca durdurdum.

“Onu görmediğinizden emin misiniz?” diye sordum, tonumu nazik tutmaya çalışarak.

“Christian’ı sekiz yıldır görmedim. Kim olursan ol, bu seni ilgilendirmez. Hem görseydim bile bunu söylemezdim.”

Bana şüpheyle bakıyordu. Yaşlı ve güçsüz olabilirdi ama Christian’ın bir arkadaşının habersizce kapıyı çalmayacağını bilecek kadar zeki idi.

Yine de bence doğruyu söylüyordu. Rahatsız edildiği için duyduğu öfke yeterince gerçek görünüyordu.

Kapıyı bıraktım. “Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim.”

“Teşekkür ederimmiş.” Başını iki yana salladı. “Sanki bir seçeneğim varmış gibi!”

Bunun üzerine kapıyı suratıma çarptı.

Gücenmedim. Huysuz yaşlı kadınları severdim. Aslında hissettiklerini gizleme gereği duymuyorlardı ve ben de bu dürüstlüğü saygı duyuyordum.

Irene bana güvenmemekte haklıydı. Büyük yeğenine karşı hiçbir iyi niyetim yoktu. Aslında ikimizin de canlı olarak ayrılacağı yüz yüze bir görüşmeyi hayal etmekte zorlanıyordum.

Irene numarasını biliyorsa onu arayabilir diye onu her zamankinden daha erken bulmalıydım. Kapısının önündeki devin kim olduğunu anlaması uzun sürmeyecekti.

Aklıma bir fikir geldiğinde araca geri dönmek üzereydim.

Seb'e mesaj attım:

Bir saniye. Mülkün arkasını kontrol edeceğim.

Cevap vermesini beklemeden evin yan tarafından dolaştım. Mülk çitle çevrili değildi, bu yüzden Irene'in arazisinden geçmek kolaydı. Ancak evde köpeklerin olduğu aklımdaydı. Etrafta dolaşan başka köpekler olup olmadığını bilmiyordum ve masum bir köpeği vurmak ile bacağımın bir kısmını kaybetmek arasında seçim yapmak zorunda kalmak istemiyordum.

Irene'in arazisi çoğunlukla bakımsızdı; birkaç açık alan, yıllardır kullanılmamış gibi görünen eski bir at çiftliği, harap bir ahır ve birkaç ağaçlık vardı.

Arabaya geri dönmek üzereyken aradığım şeyi arazinin kenarında gördüm; minik bir kulübe. Büyük arazilerde genellikle bahçıvanlar için böyle bir ev bulunurdu; ana evin görüş alanı dışında ama arazinin büyük kısmını gözetleyebilecek kadar yakın.

Burası da diğer araziler kadar bakımsızdı ve otlarla kaplıydı. Ama kontrol edecektim. Eğer büyük teyzenizin evinde kalmak ve o teyzeniz tarafından rahatsız edilmek istemiyorsanız saklanmak için mükemmel bir yer olurdu.

Irene buraya kadar yürüyerek gelemeyecek kadar yaşlıydı. Christian aylarca fark edilmeden kalabilirdi.

Yaklaştığımda kulübeye kadar uzanan arka yolu gördüm. Fark edilmeden arabanızı doğruca park edebilirdiniz. Şu anda etrafta araç yoktu ama kulübenin yanındaki çamurda taze lastik izleri vardı.

Etrafta kamera var mı diye bakarak kulübeye temkinle yaklaştım. Ayrıca tuzak tellere bakınıyordum. Irak'ta bunlardan bolca vardı. Direnişçiler kaval kemiği hizasına denk gelen şeffaf olta ipi kullanıyorlardı. Tam içinden geçip bir yangın bombası patlatana kadar görmeniz neredeyse imkânsızdı. Ya da o lanet olası sıçrayan mayınlardan biri olabilirdi; onu tetiklediğinizde itici yük mayının gövdesini bir metre havaya fırlatır, orada patlar ve bağırsaklarınızı parçalamak için tam doğru yükseklikte her yöne parçalar saçardı.

Evet, bunlardan hiç hoşlanmazdık.

Bölgeyi püskürtmek için ip spreyi taşımıştık. İp, bombaları patlatmadan tetik tellerine asılı kalırdı. Ama şu anda hiç ip spreyim yoktu. Bu yüzden sadece nereye bastığıma dikkat ederek aşırı büyümüş çimenlerin arasından dikkatlice yolumu seçiyordum.

Kulübenin kapısına vardığım anda Christian'ın burada olduğundan emin oldum. Ön kapının açıldığı yerdeki tozun yay çizdiğini fark ettim. Pervazın her yerini tuzak var mı diye kontrol ettikten sonra kulpu çevirip içeri girdim.

Kilitli değildi. Christian'ın kimliğini, hatta nerede kaldığını anlamamızı beklediğinden şüpheliydim.

Küf ve tozun arasından sabun kokusunu alabiliyordum. Lavaboda bulaşık yıkıyor ve köşedeki karyolada uyuyordu. Yatak düzgünce yapılmıştı; köşeleri sıkıca çekilmiş ve battaniye her tarafa askeri tarzda sıkıştırılmıştı. Bu tekniği her yerde tanırdım; battaniyenin üst kenarı ile çarşaf arasında on beş santim, katlanmış malzeme on santim, yastıktan kata kadar on santim.

Kulübe süpürülmüştü ve lavabonun yanında tek bir tabak, kupa ve çatal kurumaya bırakılmıştı.

Televizyon veya radyo yoktu; sadece bir duvara yaslanmış eski bir dolap, birkaç küflü kitap ve en üst rafta yıpranmış bir oyuncak ayı vardı.

Bunların hiçbiri dikkatimi çekmedi. Hemen yatağın yanındaki düzgün kâğıt yığınının çekildim. Klasörler ve kupürler, ters çevrilmiş bir sandığın üzerine yerleştirilmişti. Sayfaları tek tek çevirerek onları aldım.

Chicago kütüphanesi, Imogen Griffin'i en yeni yönetim kurulu üyesi olarak karşılıyor...

Fergus ve Imogen Griffin, en büyük oğulları Callum'un, Enzo ve merhum Gianna Gallo'nun kızı Aida Gallo ile nişanlandığını duyurmaktan mutluluk duyuyor...

Callum Griffin, 43. Bölge belediye meclisi üyesi olarak seçildi...

Belediye meclisi üyesinin koruması mezarlıkta öldürüldü...

Dante Gallo, Walton Miller cinayetinden tutuklandı...

Horace ve Elena du Pont'un oğlu Jack du Pont, Rosehill Mezarlığı'na defnedildi...

Harris Tiyatrosu'nda silahlı saldırı...

Gallo İnşaat, güney kıyısında büyük bir yeniden geliştirme projesi duyurdu...

Eski South Works Çelik Fabrikası, ticari ve konut amaçlı gayrimenkuller için yeniden imar edildi...

Özgürlük Vakfı tarafından Grant Park'ta insan ticaretiyle mücadele mitingi düzenlenecek. Konuşmacılar arasında...

Manşetleri, kesilmiş makaleleri ve sosyal medyadan basılmış ekran görüntülerini inceledim. Bu, Griffin'ler ve Gallo'ların son iki yıldaki zaman çizelgesini oluşturuyordu. Birkaç şey eksikti; örneğin, Christian görünüşe göre ailelerimizi Alliance kasasına yapılan ve gazetelerde yazılan ama sadece kısaca geçen soygunla ilişkilendirmemişti çünkü banka müdürü soygunun daha ilginç ayrıntılarını gizli tutmaya özen göstermişti. Elbette, basında hiç kimse hırsızların kim olduğunu bilmiyordu.

Kupürler *Bratva* patronu Kolya Kristoff'un balede vurulmasından bahsetse de ondan önce gerçekleşen Nessa Griffin'in kaçırılmasını içermiyordu. Griffin'ler bu bilgiyi asla kamuoyuna açıklamamıştı. Kızlarını kendi başlarına geri almak zorunda kalacaklarını her zaman biliyorlardı.

Christian'ın burada bildiklerinden daha fazlasını bildiğinden emindim. Bu noktayı kanıtlamak için isim listesinden oluşan yığındaki son kâğıdı incelemeye başladım:

Mikolaj Wilk

Marcel Jankowski

Andrei Wozniak

Kolya Kristoff (Rus patron)

Ilya Yahontov

Callum Griffin

Dante Gallo

Nero Gallo

Jack'in öldüğü gece mezarlıkta bulunanların hepsi.

Christian'ın bu bilgiyi nereden aldığını bilmiyordum. Bu yüzden Jack'i kimin öldürdüğünün farkında mıydı, emin değildim. Mikolaj'ın emriyle boğazını kesen Marcel Jankowski'ydi. Ancak

o listedeki kişilerden biri Du Pont ile konuşmadıysa, öldürücü darbeyi vuranın Polonya Mafyası, *Bratva*, ben veya kardeşim olup olmadığını muhtemelen bilmiyordu. Cal'in bunu yapmayacağıını bildiğini varsayıyordum, yine de onu suçluyordu.

Kâğıtlara o kadar dalmıştım ki Du Pont'un kulübesinde olduğumu ve her an geri dönebileceğini neredeyse unutmuştum. Kapı aniden açıldığında neredeyse yerimden sıçradım.

"Sadece benim!" dedi Seb sabırsızlıkla, dağınık saçlarını gözlerinden çekerek. "Ne halt ediyorsun?"

"Ne yapıyorsun?"

"Arabayı bu tarafa getirdim, böylece geri yürümek zorunda kalmayacaksın."

"Ah," dedim. "Sağ ol."

"Bunlar ne?" diyerek kâğıtları başıyla işaret etti.

"İzci kupürleri," dedim ona. "Du Pont hepimizi araştırıyormuş."

"Öyle mi?" diye sırıttı Seb. "Duke'a karşı kırk iki sayı attığım maçı görmüş mü?"

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Burada yoksun."

"Eh, bu biraz saçmalık."

Şaka yaptığını biliyordum ama sadece bir yere kadar.

"Bunları duvarlara, kırmızı iple birbirine bağlayarak asması gerekmiyor muydu?" dedi Seb.

"Yok, o düzenli tiplerden." Kâğıtları tekrar bir araya getirip onları bulduğum yere geri koydum.

"Bunu tekrar söyleyebilirsin." Seb sıkıca yapılmış yatağa baktı. "Etrafta şu yaşlı ayıdan başka hiçbir şey yok."

Onu almak için rafa gitti.

"Hiçbir şeye dokunma!" diye söylendim.

Çok geçti, Seb ayıyı çoktan raftan almıştı. Çoğu insan merdiven olmadan oraya ulaşamazdı ama Seb'in parmak ucunda yükselmesine bile gerek yoktu.

"Ağır." Kaşlarını çattı. "Dante... Sanırım buna ne deniyordu?"

Daha söylemeden anlamıştım.

Bu bir bebek izleme kamerasıydı.

Seb ayıyı bana doğrulttuğunda cam gibi sol gözün arkasında küçük kırmızı bir ışık titreşti.

Kamera çalışıyor ve şu anda biri bizi izliyordu.

"Onu geri koy," dedim sessizce.

"Bizi çoktan gördü bile..."

"Şişşt!"

Neredeyse sessiz bir tıslama sesi duydum. Kimyasal bileşenler karışırken salınan bir aerosolün sesi.

"Koş!" diye bağırdım Seb'e.

Kapıya doğru koşmaya başladığımızda parçalanmış pervaza ulaştık. Seb'i öne doğru ittim. Ellerim sırtına değdiği anda gök gürültüsü gibi bir kuvvet arkamdan bana çarptı. Kulübeden dışarı fırladım. Ani bir selde sıkışmış bir kütük gibi Seb'e çarpınca ikimiz de uçtuk. Kulübe arkamızda öfkeli bir ateş topuna dönüşürken kuru otların üzerine yuvarlandık.

"SİKTİR!" Seb bacağını tutarak yüzünü buruşturuyordu. Kötü dizinin üzerine sertçe düşmüştü.

"İyi misin?" diye sordum, ona doğru yuvarlanarak.

Cevaben bir şeyler inledi ama duyamadım çünkü kulaklarım çınlıyordu. Böyle devam ederse kırk yaşana basmadan sağır olacaktım.

"Ne?" diye bağırdım.

“İyi misin dedim?” diye bağırdı Seb, bana kocaman gözlerle bakarak.

Üstümü kontrol ettim. Sağ pazıma kalem büyüklüğünde bir tahta parçası saplanmıştı. Hareket ettikçe sırtıma daha fazla tahta ve metal parçası saplandığını hissettim.

“Kahretsin.”

Seb’i yakalayıp kolunu omzuma doladım ve onu kaldırmaya yardım ettim.

“İyiyim,” diye itiraz etti ama sağlam bacağına tercih ettiğini görebiliyordum.

“Hadi buradan çıkalım. Eminim o yaşlı kuş, polisi arıyordur.”

Seb ile birlikte topallayarak araca doğru ilerledik. Buraya kadar getirdiği için çok mutluydum çünkü ikimiz de şu anda mülkün öbür ucuna kadar koşarak geri dönemezdik. Ayrıca içeri girip o ayıyı almasaydı, kamerayı fark etmezdim veya bombanın etkinleştiğini duymazdım. Bunu ancak kulübe benimle birlikte patladığında anlardım.

Çok fazla yakın tehlike. Şansımın tükendiğini hissedebiliyordum.

Arabaya binerken Seb, “Hastaneye gitsen iyi olur,” dedi.

“Saat kaç?”

“Beşi kırk iki geçiyor.”

Yine böyle patlama olduğunda Simone ile buluşmaya geç kalmıştım.

Bu bir daha olmayacaktı. Tüm şehir alevler içinde kalsa bile.

“Bir dükkânda dururuz,” dedim Seb’e.

“Ne dükkânı?”

Yüzümü buruşturdum. “Pense ve alkol olan bir dükkân.”

35

SIMONE

OTELİN ÖNÜNDE DANTE'Yİ BEKLİYORDUM. O kadar gergindim ki neredeyse kusacaktım.

Hazırlanmalı bir saati geçmişti. İçimdeki zavallı taraf, yeterince güzel görünürsem beni affedebileceğini umuyordu. Bunun saçma olduğunu biliyordum ama tüm hayatınızı görünüşünüzden ödün vererek geçirdiğinizde, en çaresiz anınızda başka neye yönelebilirdiniz ki?

Zamanda geriye gidip verdiğim kararları değiştirmek için her şeyi yapardım.

Ama bu imkânsızdı. Şimdi yapabileceğim tek şey Dante'ye gerçeği söylemekti. Bütünüyle çirkin gerçeği.

Henry'yi ailemle bıraktım. Onlar masada oyun oynuyordu.

Gitmeden önce Henry'nin pijamalarını giydirip dişlerini fırçaladığından emin oldum.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu, elbiseme, topuklu ayakkabılarıma ve küpelerime bakarak.

“Birkaç saatliğine dışarı çıkmam gerek,” dedim.

“Onu mu göreceksin? Babamı?”

Bir anlık tereddütten sonra, “Evet,” diye yanıt verdim.

“Seninle gelmek istiyorum,” dedi Henry hemen.

“Gelemezsin.”

“Neden olmasın?”

“Önce... Biz büyüklerin konuşması gerek. Sadece ikimiz. Ama sanırım -umarım- yakında onunla tanışabilirsin.”

“Onunla zaten tanıştım,” dedi Henry, diş fırçası yüzünden sesi boğuk çıkıyordu.

“Yani, onunla doğru düzgün tanışmandan bahsediyorum.”

Henry suratını asarak lavaboya tükürdü. “Seninle şimdi gelmek istiyorum.”

“Gelemezsin,” dedim tekrar, bu sefer daha kararlı bir şekilde. Sonra yanağından öpüp saçlarını düzelttim. “Lütfen büyükanne ve büyükbabana iyi davran.”

“Her zaman iyi davranıyorum.”

Asansörlere doğru yürürken arkamdaki odanın kapısının gıcırdayarak açıldığını duydum. Henry koridordan başını uzattı. Ona bir bakış attım ve odaya geri çekilip kapıyı arkasından çarptı.

Annem ve babama Dante’den bahsetmez diye dua ediyordum ama bu noktada bunun pek önemi yoktu. Henry’yi Gallo’lardan saklamak istediklerini biliyordum. Ama artık bu onların kararı değildi.

Dante otelin önündeydi. Eski bir üstü açık araba kullanıyordu -muhtemelen Nero’nunkilerden biriydi- ve yeni duş almış gibi görünüyordu. Arka koltuğunda birkaç katlanmış battaniye vardı, piknik yapmak veya gece plaja gitmek için yere serdiğiniz türdendi. Giyinmiş ve bizim için planlar yapmıştı, sanki bir randevuymuş gibi. Kalbimin sıkıştığını hissettim.

Arabanın kapısını açmak için dışarı atladı. Sırtı ağrıyormuş gibi sertçe hareket ettiğini gördüm. Yine de kapıyı açtı ve kenara çekilip içeri girmemi bekledi.

Sürücü tarafına geri tırmanırken sağ kulağının ve boynunun arkasının kızarıklık olduğunu fark ettim, sanki sonbahar olmasına rağmen kızgın güneşin altında kalmış gibiydi. Pazısını örten beyaz bir bandaj, tişörtünün koluyla yarı yarıya gizlenmişti.

“Sana ne oldu?” diye bağırdım.

“Hiçbir...”

Kendine hâkim olmasaydı *hiçbir şey* diyenecekti. Bana yalan söylemek istemiyordu.

“Bize kimin ateş ettiğini buldum,” dedi. “Adı Christian Du Pont.”

“O kim?” Şaşırıp kalmıştım. “Onu Kenwood mu tutmuş?”

“Hayır,” dedi Dante, başını iki yana sallayarak. “Aslında ateş ettiği baban değildi. Callum’u istiyordu. Ve muhtemelen beni de... Hâlâ o kısmı anlamaya çalışıyorum.”

“Ne?” Bu bana hiç mantıklı gelmemişti.

“Uzun hikâye,” diyerek iç çekti Dante. “Özetle kuzeninin ölümünden Griffin’leri ve Gallo’ları sorumlu tutuyor. Ve tamamen haksız da değil.”

“Onu bugün buldun mu?”

“Hayır. Nerede kaldığını buldum. Küçük sapkın günlüğünü buldum. Ama sonra bütün yer, şey, bir nevi havaya uçtu.”

“NE?”

Dante yüzünü buruşturdu. Bunun bana söylemek istemediği türden bir şey olduğunu biliyordum. Ama benden farklı olarak, kim olduğu ve ne yaptığıyla ilgili gerçeklerden asla kaçınmazdı.

“İyi misin?” diye sordum, sakinliğimi geri kazanmaya çalışarak.

“Evet. Tamamen iyiyim.”

Bu muhtemelen doğru değildi ama beni daha iyi hissettirmeye çalışıyordu. Kalbim dakikada milyonlarca mil hızla atıyordu. Konuşmamıza böyle başlamayı beklemiyordum.

“Neyse,” dedi Dante, “sana her şeyi akşam yemeğinde anlatabilirim.”

“Aslında...” Yutkundum. “Belki sadece yürüyüşe çıkabiliriz ya da başka bir şey.”

Bu konuşmayı yaparken etrafımızda başkaları olsun istemiyordum. Kimsenin bizi duymasını istemiyordum.

“Ah, elbette,” dedi Dante. “Sokaktan aşağı, bir blok ötede bir park var...”

“Mükemmel.”

“Arabayı buraya çekeceğim.”

Kaldırımın kenarına park ettikten sonra tekrar dışarı çıktık. Gerçekten yürüyüşe uygun giyinmemiştim. Tanrım, bunu gerçekten düşünmemiştim. Bağcıklı sandaletler ve üzerine açık renk bir blazer aldığım siyah bir kokteyl elbisesi giyiyordum. Güneş battığı için hava serindi. Ürperdiğimden kollarımı etrafıma doladım.

“Dur,” dedi Dante. Arabaya doğru koştu ve arka koltuktan deri ceketini alıp omuzlarıma koydu. “Daha iyi misin?”

Mahzun bir tavırla başımı salladım. Dante'nin şu anda bana karşı nazik olmasını istemiyordum. Buna dayanamıyordum.

Dante gergin olduğumun farkındaydı. Bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Parka girerken, “Peki ne hakkında konuşmak istiyordun?” dedi. “İşinle mi ilgili? Çünkü ben...”

“Hayır,” diyerek sözünü kestim. “O değil.”

“Ne o zaman?”

Devasa bedeni yanımda ağır ağır hareket ederken kaldırımında her adımını duyuyordum. Omuzlarıma dolanmış deri ceketin üzerinden bile vücut ısını hissedebiliyordum. Ona baktığımda, siyah gözleri şaşırtıcı bir nezaketle bana bakıyordu.

Bunu yapamam.

Ama yapmalıyım.

“Dante,” dedim titrek bir sesle. “Seni seviyorum...”

Hayır, bu yanlış, böyle başlayamam. Çok manipülatif.

Aynı şekilde karşılık vermek üzereydi ama onu susturdum.

“Hayır, bekle, sadece dinle. Ben bir şey yaptım. Korkunç bir şey.”

Beni izliyor ve bekliyordu. Ne yaptıysam önemli olmadığını düşünüyordu. Muhtemelen şiddet, hırsızlık veya ihanet hayal ediyordu, kendi dünyasından aşına olduğu bir şey. Bağışlanabilir olarak algılayacağı bir şey.

Her strese girdiğimde olduğu gibi yine duyularım keskinleşti. Kolonyasının, tıraş losyonunun, sabununun ve deodorantının, hatta saçındaki briyantinin bile kokusunu alabiliyordum. Bunların altında tenini, nefesini ve normal bir erkekten fazla ürettiği ham testosteronun o tınısını da alıyordum. Bu kokular birbiriyle çatışmazdı; bana göre erkeksi kokunun özü olan şeyi oluşturmak için harmanlanırdı.

Bunun dışında ayaklarımızın altındaki ezilmiş yaprakların kuru, dumanlı kokusunu, havadaki çiğ ananas özünü ve parkın etrafındaki yollardan gelen araba egzozunu da alıyordum. Hatta göl suyunun hafif kokusunu bile.

Yüzümde serin esintiyi, yanaklarımda dans eden gevşek bukleleri ve omuzlarımda ağrılaşan deri ceketini hissediyordum.

Trafik gürültüsünü, parkta yürüyen ve konuşan diğer insanların sesini -ama onların hiçbirisi bize çok yakın değildi- ayrıca yürürken çıtırdayan yaprakları ve Dante'nin ağır adımlarını duyuyordum.

Tüm bunlar beynimde bir karmaşaya dönüşerek düşünmemi zorlaştırdı. Bunu atlatabilmek için ayrıışmam gerekiyordu. Kendimi yolda yürürken izliyormuşum gibi hissediyordum.

Ağzımdan çıkan kelimeler üzerinde hiçbir kontrolüm olmadan konuşuyormuşum gibiydi:

“Dokuz yıl önce gittim... Çünkü hamileydim.”

Kelimeler dudaklarımdan o kadar hızlı döküldü ki birbirine karıştı.

Dante tamamen sessizdi. Ya beni tam olarak anlamadığı için ya da şokta olduğu için.

Ona bakamıyordum. Söyleyeceklerimi bitirebilmek için gözlerimi kaldırımdan ayırmıyordum.

“Bebegi Londra’da doğurdum. Senin bebeğin. O Henry. O kız kardeşimin değildi, hiç olmadı. Onu büyütmemeye yardım etti. Ama o senin oğlun.”

Şimdi ona gizlice bir bakış attım.

Yüzündeki ifade dehşet vericiydi. Söylemek istediğim diğer sözcükleri boğuyor, boğazımı sıkıyan bir el gibi kesiyordu.

Dante’nin gözleri soluk bir yüzdeki siyah çukurdan ibaretti. Yanakları, dudakları, çenesi şok ve öfkeyle kaskatı kesilmişti.

Devam etmeliydim. Fırsatım varken bitirmeliydim.

“Onu senden sakladım. Ve çok üzg...”

“Yapma,” diye homurdandı.

Tökezleyerek ondan geri kaçtım. Söylediği bu tek kelimeyle bile nefret kusuyordu. Özür dilememi istemiyordu. Denersem beni öldürecekmiş gibi geliyordu.

Dante omuzları öne düşmüş, yumruklarını sıkmış bir halde öylece duruyordu. Yavaş ve derin nefes alıyordu. Kayaları alıp fırlatmak, bütün ağaçları kökünden söküp dizinin üstünde kırmak istiyor gibi bir hali vardı.

İçten içe Henry’nin oğlu olabileceğinden şüphelenmiş midir diye merak ettiğim anlar olmuştu.

Şimdi hiçbir fikri olmadığını görüyordum. Bu aklının ucundan bile geçmemişti.

Böyle bir şeyi ondan saklayabileceğimi hiç düşünmemişti.

Tek bir kelime daha söylemekten korkuyordum. Sessizlik dayanılmazdı. Ne kadar uzun sürerse o kadar kötü geliyordu.

“Dante!” diye haykırdım.

Vahşice bakan gözlerini bana doğrulturken öfkeden burnundan soluyordu. “NASIL YAPABİLDİN?” diye kükredi.

İşte, bu kadar. Benim için çok fazlaydı. Arkamı döndüm ve olabildiğince hızlı bir şekilde kaçmaya başladım. Parktan koşarak çıkıp bir buçuk blok ötedeki otele geri döndüm.

Ayağımda topuklu ayakkabılar vardı ve Dante benden daha hızlıydı. Beni yakalamak isterse bunu rahatlıkla yapabilirdi. Ama peşimden gelmedi. Muhtemelen bunu yaparsa, beni çıplak elleriyle parçalayabileceğini biliyordu.

Otelin kapılarından içeri girip tuvaletlere koştum. Kendimi bir kabine kilitleyip fayans zemine çöktüm ve yüzümü ellerimin arasına gömüp hıçkırığa hıçkırığa ağladım.

Asla düzeltilemeyecek bir şey yapmıştım.

Dokuz yıl önce Dante’nin kalbini kırmıştım ve şimdi aynısını yeniden yapmıştım.

Gittiğim için beni affetmeye hazırdı. Ama bu... Bunu asla affedemezdi. En başından bilmeliydim. Bir daha asla yakınlaşmamıza izin vermemeliydim.

Tüm vücudum ağrıyana kadar ağladım. Gözlerim ağlamaktan şişmişti. Boğazımdaki mukustan nefes alamıyordum.

Keşke bu tuvalette sonsuza kadar kalabilseydim. Bu karmaşayla baş edemiyordum. Çok fazlaydı. Çok korkunçtu.

Ne yazık ki bu bir seçenek değildi.

Bu yüzden hâlâ titriyor olsam da ayağa kalktım, çok güçsüz-d m. Lavaboya gittim ve şişlik biraz inene kadar yüzüme soğuk su çarptım. Sonra sepetteki şık katlanmış el havlularından biriyle yüzümü kuruladım ve hâlâ hıçkırarak derin bir nefes almaya çalıştım.

Sonunda yukarı çıkmaya hazırdım.

Asansörle yukarı çıkarken ailemle sohbet etmekten çekiniyordum. Onlara iyi geceler demeliydim. Ve eğer daha önce gitmediyse belki Henry'yi yatağa yatırabilirdim.

Annem ve babamın hâlâ Henry ile oyun oynadıklarını düşünerek onların süitine girdim.

Oyun panosu katlanmış, tüm k  k plastik parçalar kutuya kaldırılmıştı. Annem bir kupa çay içerken babam kanepede oturmuş kitap okuyordu.

   am yemeği nasıldı?" diye sordu annem. "Hızlı bitmiş."

"Evet," dedim uyuşuk bir şekilde. "Henry yattı mı?"

"Yattı."  ayından bir yudum alarak başını salladı. "Sen gittikten sonra oynamak istemedi. Yorgun olduğunu söyledi ve hemen yatağa gitti."

"Umarım hasta falan olmuyordur," dedi babam, kitabının sayfasını çevirirken.

Henry pek erken yatmazdı. Yanına gelmesine izin vermediğim için bana kızmış olmalıydı. Annemle babamın duyamayacağı kadar uzakta kalan s itimizde ağlamamasını umuyordum.

"Ben bir kontrol edeyim," dedim. "Ona baktığın için teşekkür ederim."

" ok iyi bir  ocuk," dedi annem, bana gülümseyerek.

" yi geceler, k  ğ m," dedi babam.

" yi geceler."

Bizim süite bitişik kapıdan girdim. Henry ile yatak odalarımız ayrıydı. Artık büyüdüğü için ona mahremiyet sağlamaya çalışıyordum.

Yine de parmak uçlarımda odasına gidip kapıyı açtım. Gerçekten uyuyorsa onu uyandırmak istemiyordum ama yine de onu kontrol etme ihtiyacı hissediyordum.

Yatağı yastık ve battaniyelerle doluydu. Tüm bu karmaşada onu fark etmek zordu. Kapıyı biraz daha açtım.

Buklelerini veya battaniyenin altından sarkan uzun bacaklarını göremedim.

Yüreğim ağzımda odanın ortasına kadar gelip yatağa doğru yürüdüm ve battaniyeyi geri çektim.

Boştu. Yatak boştu.

Paniklememeye çalıştıysam da bu imkânsızdı. Küçük süitte çılgınca koşturarak odamı, banyoyu ve belki orada uyuyakalmıştır diye oturma odasındaki kanepeyi kontrol ettim.

Tüm kontrolümü kaybederek, birkaç kez, “HENRY!” diye bağırdım.

Babam süite gelerek şaşkınlıkla etrafa bakındı.

“Simone, ne...”

“Nerede? Sizin yanınıza geldi mi?”

Annemle babamın durumu anlaması biraz zaman aldı. Annem tüm odaları kontrol etmemiz gerektiğini söylediğinde bunu çoktan yaptığımı belirttim. Babam, “Belki acıkmıştır. Yemek almak için aşağı inmiş olabilir,” dedi.

“Resepsiyona haber verin!” diye bağırdım onlara. “Polis çağırın!”

Koridordan Carly’nin odasına koşup kapısını yumrukladım. Sonra ona bu gece izin verdiğimi hatırladım; muhtemelen akşam yemeğine ya da sinemaya gitmişti.

Her ihtimale karşı onu aramaya çalıştım ama cevap yoktu.

Buz makinesine, merdiven boşluğuna, asansörlere koştum. Babamın önerdiği gibi kafeyi kontrol etmek için ana lobiye gittim, bir yandan da Henry'yi çikolatalarla cipslere bakarken bulayım diye dua ediyordum. Tatlıları çok severdi.

Kafedeki tek kişi, muz ile elma arasında isteksiz bir seçim yapmaya çalışan bitkin görünümlü bir iş insanıydı.

“Bir çocuk gördünüz mü?” diye sordum. “Dokuz yaşında? Kıvrıcık saçlı? Pijamalı?”

İş insanı, çılgınca bağırmanın karşısında irkilerek başını salladı.

Otelin dışına koşup Henry buralarda mı diye kalabalık caddeleri taradım. Tek başına etrafta dolaşmasın izin verilmediğini biliyordu, özellikle de geceleri. Ama eğer Dante'yi görmeye onu götürmediğim için bana kızdıysa...

Köşede, beyaz bir kamyonetin yanında duraksadım.

Böyle olabilir miydi? Henry babasına bir kez daha bakmak için aşağı inmiş olabilir miydi? Bizi takip etmişti... Belki de parka kadar?

Kamyonetin arka kapısı açıldı.

Hâlâ sersemlemiş bir halde parka doğru bakarak kenara çekildim. Oraya mı gitmeliyim, yoksa Dante'yi mi aramalıyım diye düşünüyordum.

O anda başımın üzerine bir bez torba geçirildi. O kadar ani oldu ki ne olduğunu anlamadım. Bezi çekiştirerek yüzümden çıkarmaya çalıştım. Bu sırada birileri beni kucakladı. Çığlık atıp mücadele etsem de faydası olmadı. İki saniye içinde kamyonetin arkasına fırlatıldım.

36

DANTE

HAYATIMDA HİÇ BÖYLE HAZIRLIKSIZ yakalanmamıştım.

Simone'un itirafı, beni birdenbire yere seren dört yüz kiloluk bir defans oyuncusu gibiydi. Çimlerde yatıyormuşum, nefes nefese kalmışım, tüm kafam patlıyormuş gibi hissediyordum.

Simone'un çocuğuma hamile olabileceğini bir an bile düşünmemiştim. Müzede sadece bir kez korunmasız seks yapmıştık. Bakireydi, bunu hiç düşünmemiştim bile.

Ama şimdi bu fikir kafamda olduğu için birçok şey yerli yerine oturuyordu.

Birlikte olduğumuz son birkaç hafta nasıl midesinin bulandığını. İşimi giderek daha fazla dert ettiğini. O gece buluşmak istediğini ve ben yüzüm gözüm kan ter içinde benzin kokan bir halde geldiğimde yaşadığı dehşeti...

Bana baba olacağımı söyleyecekti. Ve sonra ona, gezegendeki en babacan olmayan insan gibi göründüm. Çocuğunuzun etrafında isteyeceğiniz son adam gibi.

Şimdi anlıyordum.

Anlıyordum... Ama buna razı değildim. Biraz bile.

Atlantik'i uçarak geçmişti. Hayatımdan tek bir kelime etmeden kaybolmuştu. Bebeğimi dokuz ay boyunca karnında taşımış, doğurmuş ve sonra OĞLUMU BANA VARLIĞINDAN HİÇ BAHSETMEDEN BÜYÜTMÜŞTÜ!

Ona o kadar kızgındım ki düşünmekten aklımı kaybedecektim.

Simone parkta benden kaçtığında onun peşinden gitmekle uğraşmadım. Pişman olacağım bir şey söylemeden veya yapmadan önce uzaklaşmasının onun için daha iyi olduğunu biliyordum.

Ona el kaldırmayacaktım, bunu asla yapmazdım.

Ama eğer bir yabancı gelip bana saati sorsaydı, kesinlikle onu öldürebilirdim.

Simone'a asla zarar veremezdim.

Şimdi bile, acı ve öfkeyle doluyken, bunun doğru olduğunu biliyordum.

Öfkeden burnumdan soluyordum. Bir fıçı kinin kadar derin ve acı içindeydim. İçine battıkça kendimi daha da çıkmazda hissediyordum.

Bebeğimizi çalmıştı. Onu dünyanın öbür ucunda büyütmişti. Her geçen gün karnının büyüdüğüne şahit olamamıştım. Onun emeklemeyi veya yürümeyi öğrendiğini hiç görmemişim. İlk kelimelerini hiç duymamıştım. Ve en önemlisi, onu hiç büyütememişim. Ona hiçbir zaman bir şeyler öğretememişim, yardım edememişim, ona bakamamıştım. Ona kendi kültürümü, ailemi, mirasını aşılayamamıştım.

Bunun yerine hâlâ öfkeli olduğum Simone ve Yafeu Solomon tarafından büyütülmüştü. Yafeu benden intikamını almıştı ve ben bunu bilmiyordum bile. Kızını ondan almaya çalışmışım ve o da oğlumu çalmıştı.

Parkta ileri geri dolaşırken burnumdan soluduğum için insanlar önümden çekiliyordu.

Yeterli değildi. Başka bir şekilde öfkemi boşaltmam gerekiyordu.

Bu yüzden hâlâ otelin önünde duran araca geri dönüp üstü açık arabaya atladım. Arka koltukta bir battaniye yığını vardı; daha sonra Simone'u kum tepelerine doğru bir yolculuğa çıkarmayı planlamıştım. Kumların üzerinde oturup yıldızlara bakacağımızı düşünmüştüm.

Ne aptalmışım.

Kaldırımdan uzaklaşıp yolda hızla sürmeye başladım. Genellikle dikkatli sürerdim, ama bugün öyle değildi. Yüzüme vuran soğuk rüzgârdan başka hiçbir şey gözlerimin ardındaki yanan ateşi söndüremezdi.

Bana ihanet etmişti. Bu yüzden bu kadar öfkeliydim. Simone'un beni terk etmesini kabul etmeye hazırdım. Onu bunun için affedebilirdim. Bana verdiği tüm acı, onu tekrar geri kazandığımda temizlenebilirdi.

Ama bu... Hiçbir şey, bana oğlumla geçiremediğim o dokuz yılı geri veremezdi.

Kahretsin, o çocuğa doğru düzgün bakmamıştım bile!

Otel odasında hemen yanımdaydı ve bu ihtimal aklımdan bile geçmemişti.

Şimdi hatırlamaya çalışıyordum.

Uzun boylu, zayıftı. Kıvrıkcık saçları ve iri koyu gözleri vardı. Aslında Seb'in küçüklüğüne çok benziyordu.

Yüzünü hayal ettiğimde öfkeden başka bir hissin kısırtısını hissettim. Kırılğan bir beklenti çırpınışı.

Oğlum yakışıklıydı. Zeki bir ifadesi vardı. Güçlü ve yetenekli görünüyordu.

Şimdi onunla tanışabilirdim, onunla doğru düzgün tanışabilirdim.

Simone'un bana ondan bahsetmesinin sebebi bu olmalıydı.

Bunu yapmasına gerek yoktu, o çocuk hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onun yeğeniymiş gibi davranmaya devam edebilirdi.

Heritage House etkinliğinde ona bunu sormuştum. Yüzü kırmıştı ve cevap vermeden önce tereddüt etmişti. TANRIM, LANET OLSUN! Nasıl bu kadar aptal olabilirdim? Dokuz yıl öncesinden bugüne kadar neler olup bittiğine dair yüzlerce ipucu olmalıydı.

Londra'ya gitseydim, öğrenirdim. Simone'u hamile haliyle görürdüm. Bunun yerine kendime küserek Chicago'da kalmayı tercih etmiştim.

Onun peşinden gitmeyi düşünmüştüm. Yüzlerce kez. Hatta bir keresinde uçak bileti bile almıştım.

Ama hiç gitmedim. Gurur yüzünden.

Kendime, beni istemediğini, fikrini değiştiremeyeceğimi söyledim.

Gidişinin başka bir nedeni olabileceğini hiç düşünmedim. İkimizin dışında bir şey.

Şimdi başka bir şey hissediyordum; bir sempati sarsıntısı.

Çünkü ne kadar hasta ve korkmuş olduğunu anlıyordum. On sekiz yaşındaydı. Daha yetişkin bile değildi.

O zamandan beri ne kadar değiştiğimi düşündüm. Dürtüsel, pervasız ve karar vermede pek de iyi olmayan biri. Kötü bir seçim yaptı diye onu suçlayabilir miydim?

Tabii, bu kötü bir seçimse.

O dokuz yıl boyunca yaptığım tüm aptalca şeyleri düşündüm; tüm çatışmaları ve kan dökmeleri, yaptığım tüm hataları...

Simone oğlumuzu Avrupa'da, tüm bunlardan uzakta büyüt-müştü. Sağlıklı, mutlu ve güvendedi.

Bunu yaptığı için mutlu değildim, olamazdım.

Ama nedenini anlıyordum.

Onu parkta dururken, bana söylemesi gereken şeyden kor-karak titrerken hayal ettim. Neden bu kadar korkuyordu? Ona zarar vereceğimi düşündüğü için mi? Oğlunu çalacağını düşün-düğü için mi?

Hayır. Eğer sebepler bunlar olsaydı, bana hiç söylemezdi.

Bana söylemişti çünkü beni seviyordu. Çünkü o, Henry'yi bunca yıldan sonra tanımamı ve onun da beni tanımasını isti-yordu. Ve çünkü... Sanırım... Umarım... Çünkü benimle olmak istiyordu. Her zaman olması gerektiği gibi bir aile olmamızı istiyordu.

Saatte yüz altmış kilometre hızla otoyolda gidiyordum. Geç olduğu ve yolda pek fazla araba olmadığı için trafik diye bir şey yoktu.

Farkında olmadan South Shore inşaatına doğru sürmüştüm. Ve şimdi nedenini biliyordum, yüksek binaları veya işçilerimin gece için terk ettiği boş inşaat ekipmanlarını görmek için değil.

Onun yüzünü görmek istiyordum.

Reklam panosunun oraya vardığımda kola reklamı yerini parfüm reklamına bıraktı.

Simone'un yüzü bana tokat gibi çarptı.

Çok güzeldi. Hayalperestti. Ve üzgündü. Evet, üzgündü, bili-yordum. Çünkü tüm o yıllar boyunca tıpkı benim onu özlediğim gibi o da beni özlemişti. Biz bir kalbin iki yarısıydık, parçalan-mıştık. Kanıyor ve tekrar bir araya dikilmek için acı çekiyorduk.

O beni seviyordu. Tıpkı benim de onu sevdiğim gibi. Onu sevmekten vazgeçmemiştim.

Bana ne yapmış olursa olsun, gelecekte ne yaparsa yapsın, asla vazgeçemezdim. Bu kadın için ellerimi keserdim. Onun için kemiklerimden etimi sıyrırırdım. Onsuz yaşayamazdım ve bunu denemek de istemiyordum.

Onu affetmek seçenek bile değildi. Bunu yapmak zorundaydım. Onsuz var olamazdım.

Çünkü onsuz var olamazdım. Bunu defalarca denemiştim. Asla işe yaramayacaktı. Lanet olası dizlerimin üzerine çöküp onun için camın üzerinde sürünürdüm.

Bunu fark ettiğim anda öfke bedenimden çekildi. Göğsüm yanıyordu ama öfkeyle değil.

Bu aşktı. Onu öyle çok seviyordum ki... Her zaman sevmiştim ve her zaman sevecektim.

Aracım reklam panosunun önünde park halindeydi. Karanlık gece etrafımda sessizdi.

Arka koltuğumda biri belirene kadar.

Çıglık atıp arkama döndüğümde elim hemen koltuğun altındaki silaha gitti.

Sonra o kişinin bir oğlan çocuğu olduğunu fark ettim.

Oğlum.

Henry.

Bana gergin bir şekilde bakarken bir eliyle buklelerini düzeltmeye çalışıyordu. Başının dertte olduğunu bilen bir çocuğun açıkça gösterdiği şekilde alt dudağını ısıırıyordu.

Üzerinde kırmızı çizgili lacivert flanel pijamalar vardı. Ona bakmaktan kendimi alamadım.

Daha önce kör olmuş olmalıydım. Simone'un pürüzsüz, ışıldayan bronz tenine sahipti. Bukleleri biraz daha gevşek ve biraz daha koyuydu. Yüzü daha uzundu, onunki gibi kare değildi.

Aslında Seb'in bu yaşlardaki haline benziyordu. Nero ve Aida gibi uzun kirpikleri vardı. Ama gözlerinin gerçek rengi... Koyu, koyu kahverengi. Neredeyse siyah.

Tıpkı benimki gibi.

Yerimde öylece donakalırken ona bakıyordum. Sus pustum. Konuşamıyordum.

"Ben... arka koltuğa saklandım," diye gereksiz yere açıkladı. "Üzgünüm," diye ekledi, yüzünü buruşturarak.

"Sorun değil."

Oğluma söylediğim ilk kelimeler bunlardı.

Gözlerini benden kaçırıp yeniden baktı. Beni incelemek için en az benim kadar meraklı olduğunu söyleyebilirdim ama korkuyordu.

"Sorun değil," dedim tekrar, onu rahatlatmaya çalışarak. Bir çocukla nasıl konuşulacağını pek bilmiyordum. Küçük kardeşlerim vardı ama onlar farklıydı ve bu, uzun zaman önceydi.

"Seninle tanışmak istiyordum," dedi.

"Ben de," diye temin ettim onu. Sonra olabildiğince nazıkçe, "Annen nerede olduğunu biliyor mu?" diye sordum.

Başını iki yana sallarken her zamankinden daha suçlu görünüyordu. "Gizlice kaçtım," diye itiraf etti.

Dürüst. Bunu gördüğüme sevindim. "Onu aramalıyız," dedim.

Numarasını tuşladım. Birkaç kez çaldıktan sonra sesli mesaja geçti. Simone cevap vermedi.

Verdiğim tepkiden dolayı hâlâ üzgün olmalıydı. Henry'nin kaybolduğunu fark etmemiş olmalıydı. Muhtemelen bir yerlerde ağlıyordu.

Ona mesaj atmak üzereyken Henry araya girdi.

"Neden beni hiç ziyarete gelmedin?"

Tereddüt ettim. Simone'un ona ne söylediğini bilmiyordum. Sinirlenmek yerine sakın kalsaydım bunu onunla konuşabilirdim.

"Annen ne dedi?"

"Çok uzakta olduğunu söyledi."

"Bu doğru. Bir süre ordudaydım, sana bunu söyledi mi?"

Henry başını iki yana salladı.

"Irak'a gittim. Oranın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Evet," dedi. "Coğrafyayı severim. Yüz doksan beş ülke hakkında bir şarkı öğrendim."

"Irak'ta kebab yiyorlar. Bilirsin, şişte et. Kuzu veya dana eti, bazen balık veya tavuk. Güzeldi, kışla yemeklerinden daha iyiydi. *Keema* dedikleri bir güveçleri de vardı."

"Çorba sevmem," diyerek burnunu kırıstırdı Henry.

"Ben de çorba sevmem. Ama güveç, güzel ve koyuysa, gerçek bir yemek olabilir. Senin gibi iri bir çocuğun acıktığına bahse girerim."

"Evet, her zaman."

"Ben de öyleydim. Hep açtım. Şu an aç mısın?"

Henry beni başıyla onaylarken gözleri parlıyordu.

"En sevdiğin yemek ne?"

"Dondurma."

Arabanın motorunu tekrar çalıştırdım.

"Bence dondurma yapan açık bir yer vardır..."

Telefonum yanımda çalmaya başladı. Simone'un adı ekranda belirince telefonu açtım. Çağrımı gördüğünü veya Henry'nin kaybolduğunu fark ettiğini düşünüyordum. Ona yanımda ve güvende olduğunu söylemeyi planlıyordum.

"Simone..." diye başladım konuşmaya.

Bunun yerine bir erkek sesi yanıt verdi. "Dante Gallo."

Yumuşak bir ses. Neredeyse hoş. Yine de tüylerimi diken diken eden bir sestti.

Kim olduğunu biliyordum ama sesini daha önce hiç duymamıştım. "Christian Du Pont," dedim.

Hafifçe tıslayıp rahatsızlık ve kahkaha arasında bir ses çıkardı. "Çok iyi."

Onu tanıdığımı zaten biliyordu çünkü beni küçük kulübesinde görmüştü.

Kötü bir şok hissiyle dolup taşan bendim.

Du Pont beni Simone'un telefonundan arıyordu. Bu da onun telefonunun onda olduğu anlamına geliyordu. Ve muhtemelen Simone da onunla birlikteydi.

"Simone nerede?" diye sordum.

"Tam burada, yanımda," dedi yumuşak bir sesle.

"Onunla konuşmama izin ver."

"Hayır... Sanmıyorum..." diye cevap verdi uyuşuk bir sesle.

Beynim yarışıyor, kalbim de öyle. Sakin kalmaya çalışarak onu kızdırmamayı amaçlıyordum. Sesim kırılma noktasına kadar gerilmiş çelik bir kablo gibiydi.

"Sakın ona zarar verme," diye homurdandım.

Du Pont yine o homurdanan kahkahasını attı, bu sefer daha yüksek sesle. "Gerçek bir güzellik. Fotoğraflarından bile daha güzel. Bu beni şaşırttı."

Telefonu öyle sıkı tutuyordum ki parçalayacağımdan korkuyordum. Henry kocaman gözlerle beni izliyordu.

Konuşmanın diğer tarafını duyamasa da ifadem onu korkutmaya yetiyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

“Bu ilginç bir soru,” dedi Du Pont. Onu göremiyordum ama düşünceli geliyordu, sanki bir sandalyeye yaslanmış, puro içiyor ya da sadece tavana bakıyormuş gibi. “Aslında istediğim şey imkânsız. Sonuçta ölen birini geri getiremezsin. Bu yüzden başka seçeneklere bakmalıyım. Kendimi biraz daha iyi hissettirebilecek başka şeylere...”

“Simone’un bununla hiçbir ilgisi yok!” diye çıktım.

Du Pont öfkeme karşılık vermedi. Tamamen sakin kaldı.

“Bunun doğru olduğunu sanmıyorum, Dante. Biliyor musun, buraya geldiğimde basit ve belirli bir amacım vardı. İntikam. Bunu temiz bir şekilde yapmayı planlamıştım. Callum Griffin, Mikolaj Wilk ve Marcel Jankowski. Kolya Kristoff da ölmeyi hak ediyordu elbette, ama Fergus Griffin bunu çoktan halletmişti. Bu yüzden listeyi sırayla tamamlayıp bitirmeyi planladım. Ama sen önüme geçtin.”

“Mitingde kimi vurmaya çalıştığını bile bilmiyordum,” dedim ona.

“Kaderin ilginç yanı bu, değil mi, Dante?” diye tısladı Du Pont. “Irak’ta senin hakkında her şeyi biliyordum, hatta senin gözcünle aynı birliğe girmeden önce bile. O çocuklar için bir kahramandın. Benim için de böyleydi, oraya ilk gittiğimde. Seninle tanışmak istedim. Birkaç kez, neredeyse oldu. Bir gece ikimiz de el-Taji üssündeydik, ateşin önünde otururken sırtını görebilecek kadar yakındım. Ama bizi ayırmak için her zaman bir şeyler araya giriyordu. Ve bir süre sonra, bunun daha iyi olduğunu düşünmeye başladım. Çünkü senin rekorunu kırmak istiyordum. İlk kez yüz yüze geldiğimizde sana bunu söyleyebilseydim çok daha eğlenceli olacağını düşündüm. Sonra eve gittin ve ben de ‘Mükemmel. Şimdi geçmem gereken sayıyı tam olarak biliyorum,’ diye düşündüm.”

Bu saçmalıkları dinlerken ıstırap içerisindeydim. Sadece onun kafasında var olan aramızdaki bu saçma askeri rekabeti

dinlemek niyetinde değildim. Simone'un şu anda nerede olduğunu bilmek istiyordum. Güvende olduğunu bilmek için sesini duymam gerekiyordu. Ama bu psikopatı kızdırmamak için her sabır kırıntısına tutunuyordum.

"Sonra beni geri gönderdiler," dedi Du Pont, sesinde bir bu-ruklukla. "Ve o sayıya asla ulaşamadım."

Zaten "geri gönderilmediğini" biliyordum. Bir deli olduğu için ordudan atılmıştı. Ama bunu kabul edeceğinden şüpheliydim ve bunu kesinlikle dile getirmeme gerek yoktu.

"Paralel yollarımızın sonu olduğunu düşünmüştüm," diyerek iç çekti. "Jack ölene kadar."

"Onu öldürmediğimi biliyorsun," dedim. Du Pont'un bu konuda ne düşündüğünü umursadığımdan değil, bunun acısını Simone'dan çıkarmasını istemediğimden.

"Tam olarak ne olduğunu biliyorum!" diye söylendi Du Pont. "Ama gerçek hikâyeyi öğrenmem aylarımı aldı. Hepiniz kışınızı kolladınız, kendi isimlerinizi gazetelerden uzak tuttunuz. Jack hakkında sizin gibi lanet bir suçluymuş gibi yazmalarına izin verdiniz. Oysa öyle değildi!"

"Callum'un korumasıydı," dedim, bunun Jack'i İrlanda Mafyası'nın bir parçası mı, yoksa sadece bir çalışanı mı yaptığını ima etmemeye çalıştım. "Onlar arkadaştı."

"Arkadaşlarmış," diye alaycı bir şekilde söyledi Du Pont. "Arkadaşlarını bir hizmetçi gibi gezdiriyor musun? Onlara kapı açıyor musun? O İrlandalı orospu çocukları ona köpek gibi davrandılar, bizim ailemiz onlarınkinden on kat daha soylu."

Onunla tartışmanın bir anlamı yoktu. Cal'in Jack'i önem-
seddiğini biliyordum. Jack'in ölümünden sonra kendini aylarca toparlayamamıştı ve suçluluk duygusuyla boğuşup durmuştu. Mikolaj, Cal'in kız kardeşiyle evlendikten sonra bile Miko'yu affetmesi uzun zaman almıştı. Mikolaj, Nessa'nın hayatını kurtarmasaydı Callum, muhtemelen onu asla affetmezdi.

Ama bunların hiçbirisi Du Pont'un ailelerimize olan öfkesini azaltmayacaktı. O savaştan ailelerimiz sağlam bir şekilde ayrıldık. Christian ayrılmadı.

"Ne istiyorsun?" diye tekrarladım, onu tekrar doğru yola sokmaya çalışarak. Kını umurumda değildi. Ben sadece Simone'u önemsiyordum.

"İstediğim bu değil," dedi Du Pont daha sakın bir tonda. "Kaderin emrettiği bu. Bizi tekrar bir araya getirdi, Dante. Irak'ta yaptığımız gibi bizi birbirimize düşürüyor."

Bir delinin düşüncelerini takip etmek yorucuydu. Irak'ta Du Pont'u hiç tanımamıştım. Ama aramızda bir tür rekabet olduğunu düşünüyordu. Nero'nun tahmin ettiği gibi, bunu burada ve şimdi yeniden alevlendirmek istiyor gibi görünüyordu. Kendisine sağlanmayan hesaplaşmayı istiyordu.

"İstediğin bu mu?" dedim. "Bir rekabet mi?"

"Çatışmamızı çözmenin en adil yolu bu gibi görünüyor," dedi Du Pont hayalperest bir şekilde. "Yarın sabah, saat 07.00'de, güzel Simone'u vahşi doğaya salacağım. Onu bir geyik gibi avlayacağım. Ve kalbine bir kurşun sıkacağım. Sana saati söyledim, yeri de mesaj atacağım. Beni durdurmayı denemek için şansın olacak. Hangi kurşunun önce hedefini bulacağını göreceğiz."

Bunu söyleyeceğini hiç düşünmemiştim. Telefonun etrafında elim titriyordu. Aramızdaki boşluktan geçip Du Pont'un boğazını koparabilmek için her şeyi verirdim.

"Seninle oyun oynamıyorum!" diye bağırdım. "Ona elini sürersen bu lanet gezegendeki her Du Pont'u yerle bir ederim, o yaşlı orospu İrene'den başlayarak! Seni bulup omurganı sökerim, sen..."

Telefonu kapatmıştı. Bir boşluğa bağırp duruyordum.

Aslında bunca zamandır beni büyük koyu gözleriyle izleyen, hâlâ arka koltukta otururken kucağındaki battaniyeyi sıkıan oğluma bağıırıyordum.

Öfkeden titrerken kendime engel olamıyordum.

O deli, Simone'u yakalamıştı. Yarın sabah onu tam önümde vurmak istiyordu.

"Birisi anneme zarar mı verecek?" diye fısıldadı Henry.

"Hayır! Kimse ona zarar vermeyecek. Onu alıp geri getireceğim. Sana söz veriyorum, Henry."

Bu ona verdiğim ilk sözdü.

Ya tutacaktım ya da denerken ölecektim.

37

SIMONE

BOYACI KAMYONETİNİN ARKASINDA YATARKEN kollarım arkamdan bağlanmıştı.

Du Pont dikkatli sürmediği için bu durum aşırı rahatsız ediciydi. Birkaç kez virajları çok hızlı aldığında devrilip tekerlek yuvasına veya burada sakladığı merdivenlere, kovalara ve çantalara çarptım.

Ağzımı bantlamıştı ama bunu yapmasa da onunla konuşmazdım. Araba kullanırken mırıldanmasını dinlemek yeterince sinir bozucuydu. Mırıldanması atonal ve tekrarlayıcıydı. Bazen uzun parmaklarıyla direksiyona vuruyor, uğultuya uyum sağlıyamdı.

İçerisi boya ve diğer kimyasallar gibi kokuyordu. Yavaşça nefes almaya ve ağlamamaya çalışıyordum çünkü burnum tekrar tıkanırda, ağzımdaki bu bantla boğulacağımdan korkuyordum.

Du Pont'un Dante ile konuşmasını duymuştım. Duymamı istemişti.

Bir tür iğrenç bir şakaya benziyordu. Beni vurmak için serbest bırakmayı gerçekten planladığına inanamıyordum.

Bunu neden yaptığını anlamıyordum. Kuzeninin ölümünde hiçbir rolüm yoktu. O sırada aynı ülkede bile değildim.

Ama beni kaçırmamasının sebebi bu değildi, elbette.

Dante'ye işkence etmek istiyordu.

Ve bunu yapmanın en iyi yolunun benim aracılığımı olacağını düşünüyordu.

Az önce kavgaya ettiğimizi bilmiyordu. Tanrı'ya şükür. Kavgayı bilseydi, ne hakkında konuştuğumuzu bilseydi... Henry'yi kaçırabilirdi. Bunu fark ettiğimde bedenimi bir titreme aldı. Henry'nin, Dante'nin oğlu olduğunu bilmiyordu. Şu anda minnettar olabileceğim tek şey buydu. Sakinliğimi koruyabilmemi sağlayan tek şey buydu.

Henry'nin nerede olduğunu bilmiyordum... Ama Dante'nin yanında ya da otelin bir yerinde güvende olduğuna inanmak zorundaydım, bu durumda tekrar anne babamın yanına geri dönecekti. Nerede olursa olsun, bu kamyonetin arkasından daha iyiydi.

Tanrım, buradan çıkmalıydım. Bu psikopatın beni öldürmesine izin veremezdim. Henry'nin bana ihtiyacı vardı. Hâlâ çok küçüktü. Serwa'yı çoktan kaybetmişti, beni de kaybedemezdi.

Etrafıma bakarak elime alabileceğim bir şeyler aradım. Kaçmak için kullanabileceğim bir şey. Bir bıçak, bir maket bıçağı, herhangi bir şey.

Hiçbir şey yoktu. Sadece boya sıçramış brandalar ve Du Pont fark etmeden fermuarını açmayı umduğum spor çantaları.

Sonra bir virajı aldığında bir takırtı duydum. Kamyonetin çıplak metal zemininde yuvarlanan bir vida.

Ona ulaşmam zordu. Du Pont görmesin diye o yöne doğru ufak ufak ilerlemeye çalıştım. Vidayı ellerimle tutabilmek için o tarafa gitmem gerekiyordu. Bu arada tam ona ulaşmak üzereyken vida da yuvarlanıyordu.

Du Pont radyoyu kurcalıyordu. Ayaklarımla tekerlek yuvasına bastırarak kendimi vidaya doğru ittim. Ellerim arkadan sıkı sıkıya bağlı olduğundan uyuşmuş parmaklarımla onu almak zordu. Vidayı tam tutacakken elimden kaydı, sonra tekrar tuttum. Beni fark etti mi diye Du Pont'a tedirgin bir ifadeyle bakarak vidayı yumruğumun arasına aldım.

Du Pont aradığı istasyonu buldu ve memnuniyetle iç çekerek koltuğuna yaslandı. Billy Joel radyodan yüksek sesle ve ürkütücü bir şekilde neşeyle çalıyordu. Du Pont hâlâ uyumsuz bir şekilde şarkıya eşlik ediyordu.

Vidayı başparmağım ve parmaklarım arasında tuttum. Elimi kablo bağının sınırları içinde olabildiğince bükerek plastiğin kenarını yavaşça ve sessizce kesmeye başladım.

38

DANTE

HENRY'Yİ EVİME GÖTÜRDÜM. ETRAFI yapraklarını büyük ölçüde dökmüş ağaçlarla çevrili, sık çimlerle kaplı, kırmızı ve kahverenginin arasında yeşili zar zor görebildiğiniz antik Victoria evine doğru ilerledik.

Ev karanlıkta ürkütücü görünüyordu. Eski ahşap işçiliği zamanla kararmıştı ve kurşunlu camlar içeriden gelen ışığı zar zor gösteriyordu. Hizmetçimiz ile babamın odasındakiler hariç çok fazla ışık yanmıyordu.

“Burada mı yaşıyorsun?” diye sordu Henry gergin bir şekilde.

“Evet. Büyükbaban da burada yaşıyor.”

“Büyükbaba Yafeu mu?” diyerek kaşlarını çatı.

“Hayır, diğer büyükbaban. Adı Enzo.”

Yeraltı garajına girdim. Buraya, doğru koşullar altında hoş kokmayan yağ ve benzin kokusu hâkimdi. En azından aydınlık ve temizdi. Nero her zaman düzenliydi.

Henry etrafındaki tüm arabalarla motosikletlere baktı. “Bunların hepsi senin mi?”

“Çoğunlukla kardeşimin. Onları tamir etmeyi sever. Şuradakini görüyor musun? Altmış yaşında. Yine de güzel.”

“Komik görünüyor,” dedi Henry, eski T-bird’ün çıkık farlarına ve tekne gibi uzunluğuna bakarak.

“Evet,” diye onayladım. “Öyle.”

Henry’yi yukarı, mutfığa götürdüm. Babamın küçük ahşap masada oturup bir kupa çay içtiğini görünce şaşırıp kaldım. Yanımda bir çocukla belirmeme o da aynı şekilde şaşırmıştı.

“Hoş geldin, oğlum,” dedi derin, hırıltılı sesiyle.

“Baba, bu Henry,” dedim.

“Merhaba Henry.”

“Merhaba,” dedi Henry, utangaç bir şekilde.

“Çay mı, yoksa kakaolu süt mü istersin?” diye sordu babam. “Sanırım Greta’nın marshmallow’lu olanından var...”

“Marshmallow severim,” dedi Henry.

“Ben bir bakayım.”

Babam masadan kalkıp mutfakta dolaşüyor, dolapları karıştırıyordu. Kendisi hiçbir şey pişirmediği için Greta’nın bir şeyi nerede sakladığını bilmiyordu.

Çizgili pijamalarının üzerine temiz, ütülü bir sabahlık giymişti. Ayağındaki deri terlikleri de aynı şekilde temiz ve yeniydi. Babam, annem öldükten sonra ne kadar yıkılmış olursa olsun, fiziksel olarak kendini asla bırakmamıştı. Fransız manşetli ve kol düğmeli gömleklerini, üç parçalı takım elbiselerini ve deri ayakkabılarını giymeye devam etmişti. Saçlarını iki haftada bir kestirir ve her sabah otuz dakikasını tıraş olmaya harcardı.

Vahşice büyüyen tek şey, böcek siyahı gözlerinin üzerine ağırca düşen kalın, gri kaşlarıydı.

Bir zamanlar iri bir adamdı; benim kadar iri değildi ama fiziksel olarak etkileyiciydi. Son beş yılda küçülmüştü. Kilo vermiş ve boyu kısalmıştı. Ama zekâsından hiçbir şey kaybetmemişti. Nero'yu satrançta yendiğini görmüştüm ve bunu yapmak kolay değildi.

Kakaoyu buldu, sonra ocağın üzerindeki bir cezvede sütü ısıtmaya koyuldu. Mikrodalga fırınımız vardı ama ona hiç güvenmiyordu.

“Nerelisin, evlat?” diye sordu babam Henry'ye, nazık bir sesle.

“Bir süre Los Angeles'ta yaşadık,” dedi Henry. “Ondan önce İspanya'daydık.”

“Biz derken?”

“Simone onun annesi,” dedim babama.

Babam bir kupaya kakao koyarken durakladı. Göz göze geldik. Bu sefer daha dikkatli bir şekilde Henry'ye bakıyordu. Bakışlarının Henry'nin boyunu, saçlarını, gözlerini, küçük mutfak masasında kambur bir şekilde sandalyede oturuşunu taradığını görebiliyordum.

“Öyle mi?” dedi babam yumuşak bir sesle.

“Evet,” diyerek başımı salladım. “Öyle.”

Babam sıcak sütü kupaya döküp karıştırdıktan sonra kupayı Henry'ye götürüp karşısına oturdu.

“Anneni uzun zamandır tanıyorum, evlat,” dedi. “Onu hep sevmişimdir.”

“O ünlü biri,” dedi Henry, kakaolu sütünü yudumlarken. Köpüklü süt üst dudağının üzerinde küçük bir iz bırakmıştı. Bu haliyle Simone'a benziyordu; uzun zaman önce ona dair çok özel ve değerli bir anım vardı. Başparmağım ve işaretparmağımla burnu kemiğimi sıkıp bir anlığına arkamı dönerek derin bir nefes aldım.

“Çok güzel bir kadın,” dedi babam, başını olumlu anlamda sallayarak. “Ben de uzun zaman önce güzel bir kadınla evlendim.”

“Baba,” dedim. “Tekrar dışarı çıkmam gerek. Henry’ye bakabilir misin? Odamda uyuyabilir.”

“Bakarım,” diye onayladı babam. “Ama yorgun görünmüyor. Henry, sen yorgun musun?”

Henry başını iki yana salladı.

“Neler yapmayı seversin?”

“Hiç masa oyunu var mı?” diye sordu Henry hevesle.

“Bir satranç tahtam var. Hiç satranç oynadın mı?”

Başını iki yana salladı.

“Ben sana öğretirim. İçeceklerimizi bitirdikten sonra.”

Henry ve babamı mutfakta bırakıp oturma odasına geçtim. Du Pont mesaj atmış mı diye yüzüncü kez telefonumu kontrol ediyordum. Hiçbir şey yoktu. Cevapsız arama da yoktu.

Saat neredeyse gece yarısını gösteriyordu. Yedi saat sonra sevdiğim kadını öldürmesini engellemek için Du Pont’la nerede buluşacağımı Tanrı bilirdi. Ve bunu nasıl yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Telefonum elimde çalmaya başlayınca öyle çok korktum ki neredeyse düşürüyordum.

“Evet?” diye bağırdım.

“Stresli görünüyorsun, Deuce,” dedi geveze bir ses.

“Kahretsin, Raylan!” diye bağırdım, şaşkınlıktan konuşamıyordum.

“Mesajını aldım.”

Hiç açıklama gereği duymadan direkt konuya daldım.

“Christian Du Pont hakkında bildiğin her şeyi öğrenmem gerekiyor. O lanet olası bir psikopat. O...”

Raylan sözümü kesti. “Bunu yüz yüze konuşmaya ne dersin?”

“Bu da ne demek şimdi?”

“Chicago’ya giden bir transfer aracındayım. Şu anda pistteyiz. Beni almaya gelebilirsin ya da taksiye binebilirim.”

“Burada mısın? Şu anda?”

“İnansan iyi olur.”

Omzumdan büyük bir yük kalktı.

Ne yapacağımızı bilmiyordum. Ama bana yardım edebilecek biri varsa o da Long Shot’tı.

“Orada kal,” dedim. “Hemen seni almaya geliyorum.”

Raylan’ı O’Hare’den aldım. Tıraş olmamıştı, saçları neredeyse omuzlarına geliyordu ve üstü başı kir pas içindeydi. Beni görünce sırttı, tek beyaz yer dişleri ve gözleriydi.

“Kusuruma bakma,” dedi. “Yolda bir yerde duş almayı planlamıştım.”

Ona sarıldım ve sırtına vurduğumda bulut gibi kabaran tozu umursamadım. “Ne kadar sevindiğimi anlatamam.”

Raylan, bana yardım etmek için dünyanın öbür ucuna uçmuş olması önemsiz bir şeymiş gibi omzunu silkti. “Çok uzun zaman oldu, Deuce,” dedi.

Raylan’ı omzuna attığı eski spor çantasıyla, yırtık kargo pantolonuyla ve sahada bize verilenlerle aynı olmadığını umduğum eski bir çift postalla görmek tuhaftı. Taşralı aksanı ve yüzünde beliren gülümsemesiyle baştan ayağa aynıydı.

Ama biraz daha yaşlı görünüyordu. Gözcüm olarak çalıştığında daha cocuktı, yeni askere alınmıştı, yirmili yaşlarını zor geçmişti. Şimdi gözlerinin köşelerinde sadece parlak çöl güneşinde gözlerini kıсарak baktığınızda oluşan çizgiler vardı ve toz toprak katmanının altında derin bir şekilde bronzlaştığı belli

oluyordu. Ayrıca çok daha fazla dövmesi vardı. Ordunun izin ve receğinden daha fazla.

Artık orduda değildi. Kara Şövalyeler adlı bir paralı asker grubu için çalışıyordu. Bazen ordu tarafından özel askeri görevde yer alıyorlardı. Diğer zamanlarda yasal ve yasadışı operasyonlar arasındaki çizgiyi aşan daha karanlık görevlerde aylarca ortadan kayboluyordu.

Ne yaptığı umurunda değildi. Tek önemsedığım her zaman ki gibi keskin görünmesi, formda ve deneyimli olmasıydı. Bunun için yanımda eğitilmiş bir askere ihtiyacım vardı. Kardeşlerim ne olursa olsun her zaman arkamdaydı ama savaş taktiklerini bilmiyorlardı. Christian Du Pont'ta karşılaşacağım şey bu olacaktı, bir gangsterle değil. Bir taktikçiyle. Bir askerle.

“Tüfeğin orada mı?” diyerek başımla spor çantasını işaret ettim.

“Elbette,” dedi Raylan. “Bizim için birkaç güzellik daha var.”

Çantasını SUV'umun arkasına atıp yolcu koltuğuna tırmandı.

“Kahretsin,” diyerek kendini yumuşak deriye bıraktı. “Bir aydır kanvas veya çelikten başka bir şeye oturmadım.”

“Muhtemelen klima da kullanmadın,” dedim, klimayı açarak.

“Haklısın.” İç çekip havalandırmayı yüzüne çarpacak şekilde yukarı kaldırdı.

“Hadi,” dedim, yola çıktığımızda. “Bana Du Pont hakkında bildiklerini anlat.”

“Sen eve döndükten yaklaşık sekiz ay sonra benim birliğime transfer oldu,” dedi Raylan. “İlk başta iyi görünüyordu. Pek popüler değildi ama kimse ondan hoşlanmıyordu. Sessizdi. Çok okurdu. İçki içmezdi, bu yüzden diğer adamlardan bazıları onun biraz ukala olduğunu düşünürdü. Ama işini biliyordu. Cehennem kadar isabetliydi ve açtı. Erken çıkıp geç saatlere kadar dışarıda kalmak istiyordu. Sayılarını artırmak istiyordu. Rekabetçi oldu-

ğu açıktı. Ve bir süre sonra, özellikle seninle rekabet ettiğini anladım. Çünkü seninle ilgili sorular sorardı. Bir haftada veya bir ayda kaç kişiyi vurduğunu falan. Bir günde en fazla kaç hedef vurduğunu. O zamanlar bir efsaneydin. Ordu zamanının nasıl olduğunu bilirsin, altı ay altı yıl gibidir ve hikâyeler her anlatıldığında daha da çılgınlaşır.”

Huzursuz bir şekilde başımı salladım. Bu saçmalıkların hiçbirisi hoşuma gitmemişti. İlgi odağı olmaktan nefret ederdim ve bir tür kahraman gibi muamele görmek istemezdim. Bana göre bu bir işti.

“Neyse, sonra bu adam garipleşmeye başladı. Tüm hedeflerimizi vurduğumuzda, vuracak başka birini aramaya başladılar. ‘Çarşıdaki adamlar hakkında ne düşünüyorsun? Sence birinin kıyafetlerinin altında silah var mıdır?’ diye sorardı. Ayrıca Irak polisini veya ERD ekiplerini sevmezdi. Bizim onlarla birlikte çalışmamız, militanları Musul’dan çıkarmamız gerekiyordu. Her ekibin Eski Şehir’in temizlemesi gereken bir bölümü vardı. Sivillerin dışarı çıkması için kaçış yolları oluşturmamız gerekiyordu.

Direnişçilere yaklaşmaya başladığımızda, onları el-Nuri Camisi’nin yakınında köşeye sıkıştırdık. Sivillerden bazılarını kalkan olarak kullanıyorlardı. Bu yüzden keskin nişancıların onları kalabalığın arasından seçmesi gerekiyordu. Du Pont, IŞİD olduğunu bildiğimiz dört kişiyi vurdu. Ama altı sivili de vurdu. Ve ne kadar isabetli olduğunu biliyordum. Altısının da kaza olması mümkün değildi. Biri hamile bir kadındı, başka hiç kimseye yakın bile durmuyordu.

Daha sonra, siviller kaçmaya başladığında, onları batı tarafındaki bir kapıdan dışarı çıkarmaya çalıştık. Birdenbire kapı patladı. Her şey çöktü, ERD ekibinden bir grup da dahil olmak üzere bir düzine insanı gömdü. Du Pont orada bir el bombası veya mayın olması gerektiğini söyledi. Ama o kapının yanında

ateş açtığı anda patlama meydana geldi. Sanırım bombayı kendisi yerleştirdi, sonra da o atışla patlattı. Ama kanıtlayamadım. Tüneğin zıt taraflarındaydık ve aslında ne yaptığını görmedim.

Bir soruşturma açıldı. Dikkatliydi. Bir süre dikkatliydi. Başka bir gözcüyle eşleştirildi. Ve o adam da bir pislikti. Adı Porter'dı. Du Pont hâlâ ortalıkta dolaşıyorsa, Porter onu gizliyordu. Atandıkları pozisyonlarına gidiyorlardı, sonra saatler sonra geri geldiklerinde yaptıklarını söyledikleri şeyler bizim gördüklerimizle asla uyuşmuyordu.

Sonunda bir kız saldırıya uğradı..."

"Hangi kız?" diye sözünü kestim.

"Yerli bir kız. Bizim için tercüman olarak çalışıyordu. Cesedini boş bir evde benzinle yanmış halde bulduk. Elbisesi beline kadar sıyrılmıştı. Bunu yapanların Porter ve Du Pont olduğunu kanıtlayamadık... Ama tabutun son çivisi bu oldu. İkisi de tekme yedi. Askeri mahkemeden zor kurtuldular. Terhis edildiler ve eyaletlere geri gönderildiler. Hepimiz onların gittiğini görünce rahatladık. Ordudan ayrıldım ve birkaç ay sonra özel görevlere katılmaya başladım."

Başımı salladım. Du Pont'un dosyasını okurken beklediğim şey de buydu.

Raylan'a burada neler olduğundan bahsettim. Miting, restorandaki saldırı ve Du Pont'un beni Simone'un telefonundan arayıp söyledikleri. Biz konuştuğumuz sırada yağmur başladı, iri damlalar ön cama çarpıyordu.

"Bir dakika..." Raylan yüzünde sinsi bir ifadeyle bana baktı. "Eski sevgilinden mi bahsediyorsun?"

Bir keresinde Raylan'a Simone ile aramızda geçenlerden kısaca bahsetmiştim. Ama Raylan sinsinin tekiydi. Eline fırsat geçmişse sizden her türlü bilgiyi parça parça almak için o Güney cazibesini ve rahat tavrını kullanırdı. Sanırım zamanla durumu tamamen kavramıştı. Şimdi gülümsemesini ve Simone ile barıştığınızı duyduğunda yaşadığı şaşkınlığı gizlemeye çalışıyordu. Bir nevi.

“Her zamankinden biraz daha az perişan göründüğünü düşünmüştüm,” dedi Raylan. “Kaçan yine geri döndü...”

“Öyle oldu,” dedim sertçe. “Şimdi o katil herifin yanında.”

“Onu bulacağız,” dedi Raylan ciddi bir şekilde. “Endişelenme, Deuce.”

Ama endişeliydim. Hem de çok. “Onun için zeki bir adam dedin...”

“Evet,” diye itiraf etti Raylan. “Çok zeki.”

“Nerede buluşmak isterse orada avantaj onda olacak.”

“Evet. Ama biz birlikteyiz ve o tek kişi.”

Ben de bunu düşünüyordum. Bunu kendi avantajımıza nasıl en iyi şekilde kullanabileceğimizi düşünüyordum.

“Bakayım o çantada ne getirdin,” dedim.

39 SIMONE

VİDAYLA ELLERİMİ BAĞLAYAN KABLOYU kesmeden önce Du Pont uzun bir çakıl yola saptı, bu nedenle patlamış mısır makinesindeki son mısır tanesi gibi kamyonetin arkasında zıplıyordum. Durduğumuzda tüm bedenimin çürük çarık içinde kaldığını düşünüyordum. Vidayı kaybetmek istemediğim için terli avucumda sıkıca tuttum.

Penceresiz kamyonetin arkasından dışarıyı göremiyordum ama saatlerdir otoyolda düz bir çizgide ilerlediğimizin farkındaydım ve şimdi kesinlikle asfalt olmayan bu yan yola sapmıştık. Bir hiçliğin ortasında olmalıydık.

Sonunda kamyonet durdu ve Du Pont dışarı çıktı. Kamyonetin yan tarafından gelen çıtırdayan ayak seslerini duyabiliyordum. Arka kapıları açıp beni ayak bileğimden yakalayarak dışarı çıkardı.

Çakılların üzerinde yalınayak dikiliyordum. Araba kullanırken bağcıklı sandaletlerimden biri çıkmıştı ve ben de çıplak ayakların topuklu ayakkabılardan daha iyi olduğunu düşünerek

diğerini çıkarmıştım. Şimdi soğuk zeminde sert taşlar ayaklarıma batıyordu. Hâlâ geceydi ama gökyüzü şafağın çok da uzakta olmadığını gösteren o gri tonuna boyanıyordu.

Du Pont ifadesiz bir şekilde bana baktı. Garip bir yüzü vardı. Fena görünmüyordu, aslında birçok yönden yakışıklı sayılırdı. Zayıf, simetrik bir yüzü vardı. Düz bir burun, ince dudaklar, mavi gözler. Ama gözlerinde bana vaizleri, fanatikleri ve bir iki kadeh aldıklarında komplo teorileri ortaya atan insanları hatırlatan bir ateş hâkimdi.

“Susadın mı?” diye sordu.

Sesi de yüzü gibiydi. Kısık, yumuşak, neredeyse hoş. Ama elektrik akımına kapılmış gibi cızırtılı.

Dante’nin sesi ürpertici olsa da her zaman dürüstlük tınısı taşırdı. Söylediklerinin doğru olduğunu anlardınız. Du Pont onun tam tersiydi, ağzından çıkan hiçbir şeye güvenemezdim.

Bu su teklifi gibi. Bana verdiği hiçbir şeyi içmek istemiyordum, uyuşturucu veya zehirli olabilirdi. Ama Du Pont beni yakalamadan hemen önce banyoda ağladığım için ağzım kurumuştı. Başım zonkluyordu ve gerçekten de acilen bir içkiye ihtiyacım vardı.

Du Pont ben daha bir şey demeden bunu anlayabilirdi.

“Hadi,” diye ısrar etti. “Bayılmana izin veremem.”

Bir su şişesinin kapağını açıp bana yaklaştı. Engebeli yolda ister istemez geriye doğru sendeledim, bana bu kadar yaklaşmasını istemiyordum.

Du Pont sırtarak omzumdan tutup su şişesini dudaklarıma dayadı. Birkaç tereddütlü yudum almamı izledi. Suyun bir kısmı çenemden akarak çıplak göğsüme ve elbisemin önüne damladı.

Du Pont temizlemeye yeltenmeden sadece izledi. “Daha iyi misin?” diye sordu.

Su uzun süre kamyonette kaldığından ılınmış olmasına rağmen cennet gibi bir tada sahipti. Ama ona rahatladığını göstermek gibi bir niyetim yoktu.

Du Pont arkasını dönüp kamyonetin kapılarını kapattı. Kamyoneti ağaçların arasındaki küçük bir alana çekti; burası bir yol değil, bir tür bölmeydi. Şimdi kamyonetin üzerini örtüyordu. Neredeyse yapraklar ve yosunla kaplı büyük bir balık ağı gibi görünüyordu. Üstüne birkaç dal attı, böylece kamyonetin yanından hiç fark etmeden geçip gidebilirdiniz.

Du Pont ağla uğraşırken ben de vidayı çıkarıp kabloyu bir arada tutan son plastik parçasını hızlıca kesmeye başladım. Sonunda koptu. Koptuğu anda yoldan aşağı doğru koşmaya başladım. Ayaklarımı kesen engebeli zemini görmezden gelerek var gücümle koşuyordum. Kamyonetin arkasında yaptığım sert yolculuğu görmezden gelerek ellerimin serbest kalmasıyla koşmaya odaklandım.

Ben iyi bir koşucuydum. Koşu bandında düzenli olarak on üç kilometre koşuyordum. Hızlıydım ve uzun süre bu şekilde devam edebilirdim.

Şu anda damarlarımda akü asidi gibi dolaşan adrenaline besleniyordum. Hayatımda hiç olmadığı kadar hızlı koşuyor olabilirdim.

Geriye bakma riskine girmedim ama sanırım uzaklaşıyordum. Arkamdan herhangi bir ses duymuyordum. Belki de Du Pont kamyonetin üzerini boşaltıp onunla peşime düşecekti. Motor sesini duyar duymaz yoldan ayrılıp ormana doğru koşacaktım.

Bana çarptığında düşündüğüm şey buydu.

Bana çelme takarak beni yere serdiğinde kollarının arasındaydım. Kollarım yanlarımdaydı ve bacaklarım da onun bacaklarının arasına sıkışmış haldeydi.

Beni yere serme şekli neredeyse nazikti. Başımı çarpmadığımdan ya da yüzümü yaralamadığımdan emindi.

Hiç ses etmeden bana böyle nasıl yaklaştığını bilmiyordum. Bir aslan gibi üzerime atlayıp beni anında alt etmişti.

Çılgık atıp kollarından kurtulmaya çalıştım. İmkânsızdı. Bir mengene gibi bana sarılıyordu. Hıçkırmaya başladım çünkü beni serbest bıraktığında bunun böyle olacağını fark etmiştim. O daha hızlı ve daha güçlüydü. Beni öyle çabuk öldürecek ki anlamayacaktım bile.

Tıraş losyonunun aromasını ve hafif ter kokusunu alabiliyordum. Bu andan nefret ettim. Ona bu kadar yakın olmaktan hoşlanmıyordum. Onun tarafından dokunulmaktan nefret ediyordum.

Du Pont'un hiç umurunda değildi. Orada öylece yatarken ben mücadele etmeyi bırakan kadar bana âşığımmış gibi şefkatle sarıldı. Sonra ayağa kalkıp beni de yukarı çekti.

“Bunu bir daha yapma,” dedi. “Yoksa bir dahaki sefere bu kadar nazik olmam.”

Beni patikada geriye doğru iterek önünden yürümeye zorladı. Ağır adımlarla yürüyorduk. Kamyonetin gizlendiği yere ulaşmamız sonsuza kadar sürmüş gibiydi. Birkaç kilometre de taşlı zeminde yürüdük. Patikaya dönüşen yol, dik ve kıvrımlıydı.

Sonunda bir kulübeye geldik. Bir zamanlar rahat ve rustik bir havaya sahip gibiydi; kütüklerden yapılmıştı, çatısı sık kiremitlerle kaplıydı. Ön tarafta küçük bir verandası, kapının yanında tek bir pencere vardı. Bahçede bir tulumba dikkatimi çekti.

Du Pont beni içeri itti.

“Otur,” diyerek tozlu, eski bir kanepayı işaret etti.

Üzerine oturdum.

Du Pont büyük bir metal küvetle bir çaydanlık aldı, sonra bir saniyeliğine dışarı çıktı. O yokken işe yarar bir şey var mı diye

etrafa bakındım. Bir bıçak, bir silah, hatta ağır bir kâğıt ağırlığı. Hiçbir şey yoktu, kulübe neredeyse boştu. Her yer tozla kaplıydı. Pencere ve girişler örümcek ağlarından geçilmiyordu. Uzun zamandır buraya kimsenin gelmediği belliydi.

Evin yanındaki tulumbanın çalıştığını duydum.

Du Pont metal küvet ve çaydanlıkla geri döndü. Küveti zeminin ortasına, çaydanlığı da hazneye koydu. Sonra bir kibrit çıkıp ızgaranın içinde bir ateş yaktı.

Hazneden yayılan ısıyı hissetmemek imkânsızdı. Kollarımı bedenime sarmış bir halde otururken titriyordum. Üzerimde dar, kısa elbisemden başka bir şey yoktu ve orman da soğuktu.

Du Pont duvara yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde beni izliyordu.

Sessiz ve hareketsizdi.

Su dolu metal küvetin görüntüsü hoşuma gitmemişti. Bana işkence etmek için kullanacağından korkuyordum, ne bilmek istiyorsa onu söyleyene kadar başımı suda tutabilirdi.

Bunun yerine Du Pont çaydanlığın kaynamasını bekledi, sonra onu küvetteki soğuk suya boşaltıp ılandırdı. İçine toz sabun döküp eliyle karıştırdı.

“İçine gir,” dedi.

Sert bir ifadeyle ona baktım.

“N-ne?”

“Küvete gir. Yıkan,” diye emretti.

İnce ama makul derecede temiz bir bez uzattı. Küvete girmek istemiyordum ama reddedersem beni buna zorlayabileceğini biliyordum.

Yüzümü ve ellerimi yıkamayı planlayarak küvete doğru yürüdüm.

“Giysilerini çıkar,” diye söylendi.

Küvetin yanında dururken midem bulanıyordu.

Yavaşça arkama uzanarak elbisenin fermuarını açıp çıkardım. Sonra iç çamaşırımı da çıkardım.

Du Pont beni ısıldayan gözlerle izlerken yüzünden hiçbir ifade okunmuyordu.

Küvete girdim. Oturamayacağım kadar küçük olduğundan ayakta durmam gerekiyordu.

“Yıkan,” diye emretti Du Pont tekrar, bezi uzatarak.

Bezi alıp suya batırdım ve kollarımı sabunlamaya başladım.

“Daha yavaş,” dedi Du Pont.

Dişlerimi gıcırdatarak yavaşça kollarımı, omuzlarımı, göğsümü, karnımı ve bacaklarımı yıkadım.

Du Pont nasıl yıkanmam gerektiği konusunda bana talimat veriyordu. Parmaklarımın ve ayak parmaklarımın arasını, uyluklarımın arasını ve hatta ayak tabanlarımı yıkamamı söylüyordu. Su makul derecede sıcaktı ve sabun, çamaşır deterjanı gibi taze ve temiz kokuyordu. Ama bunu onun gözlerinin önünde yapmak inanılmaz derecede rahatsız ediciydi, özellikle de suyun dışında durduğum için üşüyüp meme uçlarım sertleşirken.

Tam bittiğini umduğum anda Du Pont bana arkamı dönmemi söyledi. Bezi alıp sırtımı yıkamaya başladı.

Beni ovalarken gösterdiği şefkat rahatsız ediciydi. Bez hafifçe kayarken tenimin ürpermesine neden oluyordu. En azından elleriyle değil de sadece bezle bana dokunuyordu.

Bezi popomun arasına kaydırmaya başladığında ondan uzaklaşarak küvetten çıktım.

“Bana dokunma!” diye çıktım. “Eğer... Eğer bana bir şey yapmaya çalışırsan sana karşı koyarım. Seni ısırırım, tırmalarım ve sana vururum. Benden daha güçlü olduğumu biliyorum

ama durmam. Hemen beni öldürmen ve tüm psikopat planlarını mahvetmen gerekir.”

Du Pont eğleniyor gibi görünüyordu. “Sana zarar vermeyeceğim, Simone,” dedi bezgin bir ses tonuyla. “Kesinlikle haklısın. Bu, tüm eğlenceyi mahveder. Av için en iyi durumda olmanı istiyorum.”

Yüzünde bu kadar sakin ve hoş bir ifadeyle bu kelimeleri nasıl söyleyebildiğini bilmiyordum. İnce dudaklarının köşeleri bir tebessümün izini taşıyordu.

“Giyin,” dedi. “O zaman bir şeyler yiyebilirsiniz.”

Bana bir elbise uzattı. Daha önce giydiğim elbiseden farklı olarak hafif pamuklu, bol ve yumuşak bir elbiseydi. Saf beyaz. Başımın üzerinden geçirirken ürperdim. Neden bunu seçtiğini biliyordum, ormanda beyaz bir bayrak gibi görünecekti. Gittiğim her yerde konumumu belli edecekti.

Du Pont spor çantasından bir somun baget ekmek çıkarıp ikiye böldü ve yarısını bana uzattı.

“Ye.”

40

DANTE

TELEFONUM SABAH 04.40'TA SİMONE'DAN gelen bir mesajla titredi. Elbette, mesaj Simone'dan değildi.

Bir konum bilgilendirme mesajıydı.

Wisconsin ormanlarında, şu anda bulunduğum yerden iki saat yirmi sekiz dakika uzaklıkta bir yerdi.

Raylan ve ben hemen o yöne doğru hızla yola koyulduk.

Hız sınırına uymadan gazı kökleyerek gitmem gerekiyordu. Aksi takdirde sabah 07.00'de oraya varamazdık.

“Polislere dikkat et,” dedim Raylan’a dişlerimi sıkarak. Kenara çekmek için harcayacak bir saniyem yoktu.

“Bu işi nasıl halletmeyi planlıyorsun?” diye sordu Raylan bana.

“Üçgenleme yapmalıyız. Yerini bulmaya çalış. Sonra iki taraftan ona yaklaş.”

“Onun ne planladığını bilmiyorsun. Tuzakları olabilir. Mayınları. Başka kişiler de.”

“Başka kimse olduğunu sanmıyorum,” diyerek başımı iki yana salladım. “Orduda arkadaşı olmadığını söyledin. Şu anda olduğunu sanmıyorum. Mitingin üstündeki otel odası ve restoranda gerçekleşen silahlı saldırı... Tek bir kişiydi. Teyzesinin evinin dışındaki küçük kulübesi de aynıydı.”

“Kendi sahasındaki bir kişi hâlâ avantajlıdır,” dedi Raylan.

Haklı olduğunu biliyordum.

“Simone’u görürsen onu oradan çıkar,” dedim Raylan’a. “Beni bekleme.”

“Tamam, sen de öyle,” dedi Raylan. “Ama Du Pont tarafından vurulmak istemiyorum. Herif, yılanın teki. Utanç verici olurdu, biliyor musun?”

“Bunu aklımda tutacağım,” diye homurdandım.

“Şimdi, beni vuran bir ayı ya da kurt olsaydı...” dedi Raylan, yolun iki tarafındaki ormana bakarak. “En azından harika olurdu.”

“Wisconsin’de kurt yok.”

“Ah, kesinlikle var dostum. Büyük gri kurtlar. Alaska’dakiler kadar büyük değiller ama yine de bir Sibiry kurdunun iki katı büyüklüğündeler.”

Yaklaşık yarım saat önce sınırı geçip diğer eyalete geçmiştik. Muhtemelen zihnim bana oyun oynuyordu ama orman burada daha sık, karanlık ve daha tehditkâr görünüyordu. Bu bölgeyi bilmiyordum. Du Pont’un ne planladığını bilmiyordum.

Tek bildiğim, Simone’u bana zarar vermek için kullanmaya kararlı olduğuydu.

Daha iyi bir hedef seçemezdi.

Ordudayken hiç korkmazdım. Bunu hissedemeyecek kadar mutsuzdum. Ölmek istemiyordum ama ölsem bile umurumda değildi.

Şimdi, ilk kez, olası bir geleceğe dair bir umudum vardı. Ben, Simone ve Henry. Chicago'da ya da Avrupa'da yaşamak, hangisi olduğu umurumda değildi. Tek önemsedığım, üçümüzün birlikte olabilmesiydi.

Benim için aynı çatı altında bir aile olarak birlikte olma fikrinden daha önemli hiçbir şey yoktu. Bunu hiç yaşamamıştım, bir an bile. Du Pont'un bunu benden almasına izin vermeyecektim.

Simone'u görmeliydim. Ona onu affettiğimi söylemeliydim. Ve en önemlisi, onu kurtarmalıydim.

Eğer seçmek zorunda kalırsam... Eğer sadece birimiz bundan sağ çıkacaksa... O yaşayacaktı.

Raylan ile birlikte konuma yaklaşıyorduk. Yaklaştıkça sohbetimiz de azalmıştı. Potansiyel stratejilerimizi çoktan tüketmiştik. Oraya varana kadar, Du Pont'un ne haltlar karıştırdığını görene kadar tam olarak ne yapacağımızı bilemeyecektik.

Şimdilik yapabileceğimiz tek şey kendimizi zihinsel olarak hazırlamaktı.

Saat 06.22'yi gösteriyordu. Gökyüzünün kenarları siyah yerine koyu mora dönmeye başlamıştı. Yakında gün doğacaktı.

Yola devam ederken gökyüzü biraz daha aydınlandı.

Tanrı'ya şükür yağmur durmuştu. Yine de zemin hâlâ ıslak ve çamurluydu. Kaldırım, gümüş rengi durgun su lekeleriyle karalıktı.

Sonunda haritanın sağa dönmemizi söylediği yere geldik. Boş, iki şeritli otoyoldan ayrılıp ormana giden kıvrımlı bir toprak yola saptık. İşaret yaklaşık on üç kilometre yukarıda görünüyordu.

Engibeli yolda yavaşça ilerlerken gergindim. Yol ilerledikçe daha da belirsizleşiyordu, o kadar kayalıktı ki normal bir arabayla buraya giremezdim. Neyse ki Escalade'i getirmiştım. Çarpıp sarsıyor ama asla dibe vurmuyordu.

Raylan ve ben yolda bir şey olup olmadığına dikkat ediyorduk, biri her iki tarafımızı saran sık ormanlardan bize pusu kurarsa diye gergindik. Bunu engellemek için yapabileceğimiz pek bir şey yoktu. İlerlemeye devam etmek zorundaydık.

Konuma yaklaşık iki kilometre kala arabayı durdurdum. Saat 06.41'di.

“Burada insek iyi olur,” dedim Raylan’a. “Konum şu tarafta, iki kilometre uzaklıkta.” Kuzeydoğuyu işaret ettim.

Burada cep telefonu çekmiyordu. Raylan beni arayamayacak veya haritayı takip edemeyecekti. Yaklaşık iki kilometre geride bağlantım kesilmişti ve şimdi sadece ezbere hareket ediyordum.

“Ben giderim,” diye söz verdi Raylan bana. “Yolun ne kadar engebeli olduğunu düşünürsek, orada seni yenebilirim bile.”

“Sanmam,” diyerek güldüm.

“Bir dene bakalım.”

Sırt çantasını sırtına attı. Dragunov tüfeği ve eski silahlarımdan biri içindeydi. Birkaç sis bombası, halat, bir av bıçağı ve eski kıyafetlerim de vardı.

“Birazdan görüşürüz, Deuce,” dedi.

“Görüşürüz, Long Shot.”

Raylan’a öyle dememizin sebebi uzaktan ateş edebilmesi değildi ama bunda kesinlikle iyiydi. Ona öyle dememizin sebebi sonsuz bir iyimser olmasıydı; şansı olsun ya da olmasın, her zaman işi bitirebileceğini düşünürdü.

Bu yüzden bu intihar görevinde benimle gelmişti. Onu yakalayıp sağ salim çıkabileceğimize inanıyordu. Onun haklı çıkmasını umuyordum.

Raylan’ın ormanda kaybolmasını izledikten sonra kıvrımlı yolda ilerlemeye devam ettim. Sonunda yol tamamen kaybolarak ağaçlara ve çalılara karıştı; o kadar dikleşti ki aracı terk edip

yürüyerek devam etmeye başladım. Kendi tüfeğim omzumdaydı ve kemerimde bir bıçak vardı. Fazladan mühimmat paketleri ve gömleğimin altında hafif bir Kevlar yelek vardı.

Hava çok soğuktu. Her yer yağmurdan ıslaktı ve ayaklarım süngerimsi zemine sessizce batıyordu. Tek ses ağaçlardan düşen yağmur damlalarıydı.

Yediye beş kala ahşaptan yapılma bir kulübeye vardım. Ön tarafta bir tulumba vardı. Tek pencerede ışık yoktu. Yaklaşmak üzereyken toprağa çizilmiş, ormana doğru doğruyu gösteren bir ok dikkatimi çekti. Du Pont yolu tarif etmişti.

Doğuya ilerlemeye başladım ama doğrudan okun izlediği yoldan gitmedim. Kendi yolumla aynı yöne doğru ilerledim. Du Pont'un tuzağına bile isteye çekilmeyecektim. Açıkta değil.

Güneş doğuyor, gökyüzünü uzun çamların arasından turuncuya boyuyordu. Işığı görebiliyordum ama henüz sıcaklığını hissedemiyordum. Ormanda yürüdüğüm için ısınıyordum.

Bir kilometre daha yürüdükten sonra bir sırtın tepesine vardım. Aşağıda açık bir çayırılık vardı. Çimenler sararıp kurumuştu ve sabah sisi çökmüştü. Güneş ışığı açık alana yeni yeni yayılmaya başlıyordu.

Tam sabah 07.00'de bir el silah sesi duydum.

Kalbim sıkıştı. Bir an için Du Pont'un Simone'u tam yedide vurduğunu ve daha onu kurtarma şansına erişmeden kendi kullaklarımla duyabileyim diye beni buraya getirdiğini düşündüm.

Sonra arazide beyaz kuşa benzeyen bir şeyin uçtuğu dikkatimi çekti. Bu Simone'du; mümkün olduğunca hızlı koşuyor, uzun bacakları eteğinin altında ileri geri savruluyordu.

Ona seslenmek istedim ama beni duyamayacak kadar uzaktaydı. Ayrıca ne dikkat çekmek ne de onun dikkatini dağıtmak niyetindeydim. Bunun yerine Du Pont nerede olabilir diye et-

rafa bakınırken her an başka bir el ateş sesi duyacağım dan ve Simone'un düş eceğ inden korkuyordum.

Aynı şey i düşünürken Simone zikzak çizerek koşuyordu.

"İşte böyle," diye mırıldandım kendi kendime. "Onun iş ini kolaylaştırma."

Sonra sık bir çimenliğ e girerek gözden kayboldu.

"Aferin kızım," diye soludum.

Simone'un gidebileceğ i yere doğru daire çizmeye çalışarak sırt-tan aşağı inerken Du Pont'a dair herhangi bir işaret arıyordum.

41

SIMONE

CHRISTIAN DU PONT BENİ bir çayırın kenarına sürükledi. Hâlâ yalınayaktım ve üzerimde beyaz elbiseden başka hiçbir şey yoktu.

Donuyordum. Buz gibi topraktan sızan soğuk, ayaklarımla bacaklarımı donduruyordu. Kısa sürede ayak parmaklarım o kadar uyuştı ki neredeyse hissedemiyordum. Yolda koşarken çizilen ayak tabanlarım dallar, çam iğneleri ve taşlarla delinmişti. Bu uyuşma neredeyse bir lütuftu.

Gün doğuyordu. En azından karanlıkta ormanın içinde koşmayacağım için mutluydum. Ama belki de daha iyi olurdu. Işık Du Pont'un beni görmesini kolaylaştıracaktı. Tüfeği omzundaydı, ayrıca üzerinde birkaç tabanca, kocaman bir bıçak ve Tanrı bilir başka neler vardı. O da kıyafetlerini değiştirmişti; şimdi tuhaf, tüylü kahverengi bir takım giyyordu; sırtından aşağı sarkan kapüşonuyla tulum gibi bir şeydi.

Cildi sabahın erken saatlerinde soluk ve lekeli görünüyordu. Bana bakan gözleri birer buz parçasını andırıyordu.

Benim üstümdeyse hiçbir şey yoktu. Ne silah ne de bir ceket.

“Bunun adil bir spor olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordum. “Sen G.I. Joe gibi giyinmişsin, benimse hiçbir şeyim yok.”

“Endişelenme,” dedi Du Pont yumuşak bir sesle. “Senin şampiyonun var.”

Beni çayırın kenarında konumlandırdı. “Tamam,” dedi. “Git.”

Kollarımı göğsümde kavuşturarak ona baktım. “Ya reddedersem?”

Kemerinden bir tabanca çıkarıp doğrudan göğsüme doğrulttu.

“Bu çok kötü bir fikir olurdu.”

“Beni hemen vuracak mısın?”

“Avucuna ateş edebilirim,” dedi, bir restoranda içki sipariş eder gibi rahat bir tavırla. “Yarısı kopmuş elinle bile koşabilirsin.”

İster istemez ellerimi birbirine kenetledim.

“Hadi,” diye tısladı. “Üç... İki...”

Arkamı dönüp koşmaya başladım.

Daha iki adım bile atmadan silahın arkamda patladığını duyunca beni sırtımdan vurduğunu düşündüm. Sonra hâlâ koştuğumu fark edince havaya ateş ettiğini anladım.

Çayırdaki hızla koşarken kuru otlar bacaklarımı kırbaçlıyordu.

Bir sivrisinek bulutu dinlenmelerini bozduğumda havalandı ve ürkmüş bir kuş ters yöne uçup gitti. Göğsüm yanıyordu, ağızda kan tadını alabiliyordum. Çok hızlı koştuğumdan sabah ayazı ciğerlerimi yakıyordu.

Sis yüzünden etrafımı göremiyordum. Du Pont'un ne görebileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kafama nişan aldıysa her an kör edici bir acı parıltısının ardından hiçlikte yok olacağımın farkındaydım.

Şey... İşini kolaylaştırmayacaktım. Beni takip etmekte zorlanır umuduyla zikzak çizerek koşmaya başladım. Muhtemelen dürbününden kaçınmak için yeterince hızlı olmadığımı biliyordum.

Sonra neredeyse göğüs hizama gelen, kalın, ıslak bir çimenlik alana vardım. İçine atlayıp sürünürken beni burada göremeyeceğini, hangi yöne gittiğimden emin olamayacağını düşünüyordum.

Çimenlerin arasında ıslak bir kanal, neredeyse bir dere buldum desem yeri ydi. Çimleri hareket ettirmemeye çalışarak bu-
raya girdim.

Buz gibiydi ve çamur içindeydi. Kollarımla elbisem çamura bulanmıştı.

O an aklıma bir fikir geldi.

Bu elbise beyaz bir bayraktı, gittiğim her yerde dikkatleri üzerime çekiyordu.

Du Pont'un kamyonetini ağ, yapraklar ve dallarla nasıl kamufle ettiğini hatırladım.

Elbisemi çıkardığımda yeniden çıplaktım. Onu buruşturup çamura sakladım. Sonra sürünmeye devam ettim. Sürünürken mümkün olduğunca çamura bulanmaya özen gösterdim. Saçlarım ve tenim toprak içindeydi.

Çayırın kenarına geldiğimde en derin, en karanlık, en kalın çalılıklara bakındım. Saklanabileceğim bir yer aradım. Görünmeden hareket edebileceğim bir yer.

Bu kanaldan çıkıp açık arazide koşmam gerekecekti. Buradan çıkar çıkmaz Du Pont'un beni vurabileceğini biliyordum. Ama olduğum yerde kalırsam, beni kesinlikle takip edecekti. Nereye düştüğümü görmüştü. Çok uzağa gitmediğimi biliyordu.

Hızla atan kalbimi sakinleştirmek için üç derin nefes aldım.

Sonra çimlerden fırlayıp ormana doğru koştum. Yere düşüp bir beyzbol oyuncusu gibi çalıların altından kaydım. Tam düştüğüm anda bir kurşun başımın üzerinden ılık çalarak geçti ve bir karaağacın gövdesine saplandı.

Sık çalılıkların arasında öylece yatarken nefes nefeseydim. Bir kurşun daha gelir diye bekliyordum.

Gelmedi. Beni ıskalamıştı ve şimdi beni göremiyordu.

Ama peşime düştüğünden emindim.

Otuz saniye daha bekleyip nefesimi toparladım. Sonra ayağı fırlayıp tekrar koşmaya başladım.

42

DANTE

SIMONE SİPER ALDIĞINDA DOĞAL olarak onun nereye koştuğuna bakıyordum. Ama kendimi ters yöne bakmaya, Du Pont'u aramaya zorladım. O anda ona ateş ederken çayırın uzak tarafında bir namlu parıltısı gördüm.

Tüfeğimi ayarlayıp dürbününden onu bulmaya çalıştım. Nereden ateş ettiğini biliyordum. Tek yapmam gereken onu bulmaktı.

Hiçbir şey göremiyordum. Dikkatle bakıyordum, gözlerim en ufak bir hareket için zorlanıyordu. Sonra bir figür değil, bir şekil dikkatimi çekti. O piç kurusu bir kamuflaj kıyafeti giymişti. Kahverengi, tüylü, karanlıktı; ıslak ormanla mükemmel bir şekilde uyum sağlıyordu.

Ona ateş ettim, bir saniyenin kesri kadar geç kalmıştım. Tam pozisyonunu bilmiyordum. Iskaladım.

Ormanda yok olup giderken Simone'un düştüğü yere doğru döndü. Ona benden daha yakındı. Oraya daha hızlı varacaktı.

Çayırın diğer tarafından koşarken o atış ona isabet etmemiş olsun, ona yetişemesin diye dua ediyordum.

Koşarken kütüklerin ve çalılarının üzerinden atlıyor, ormanın içinden ilerlemeye çalışıyordum. Yol diye bir şey yoktu. Bir yandan sessiz olmaya çabalarken hızlı da hareket etmem gerekiyordu.

Yapmadığım şey dikkat etmektir.

Ormanda koşarken gergin ve esnek hissettiren bir şeye çarptım. Ne olduğunu anlamadan devasa bir kütük bana doğru savrulurken geldi, başıma ve omzuma çarptı. Havaya fırlayarak bir çam ağacına çarptım.

O kadar anıydı ki ne olduğunu neredeyse hiç anlamadım. Bir saniyelik sersemliğin ardından kulaklarımda bir çınlama ve boyumun yanından aşağı akan sıcak, ıslak kanla kendime geldim.

Sağ kolum aşağıya sarkıyordu. O lanet kütük yüzünden omzum çıkmıştı.

Devrilmiş ağaçlardan biriydi. Geyikler veya hatta pumalar için kurduğunuz türden bir tuzaktı. Tam içine düşmüştüm.

Bu beni iki nedenden dolayı korkuttu; bir, Du Pont ateş eden elimi mahvetmişti. Ve iki, eğer bir tuzak varsa, daha fazlası da olabilir. Du Pont Simone'u tam istediği gibi hareket ettiriyor olabilirdi.

Kolumu düzeltmem gerekiyordu. Onsuz işe yaramazdım. Daha önce hiç omzum çıkmamıştı ama başkalarının başına geldiğini görmüştüm. Onu yuvasına geri koymam gerektiğini biliyordum.

Diğer elimle gevşek, sallanan bileğimi kavrayarak kolumu sert ve sarsıntılı bir hareketle öne ve yukarı çektim. Sessiz kalmaya çalışsam da içimden gelen acı kükremesine engel olamadım. Omzum sanki benzin dökülmüş ve alev almış gibiydi.

Aynı şekilde aniden yerine oturduğunda acı dağıldı. Pek iyi hissetmiyordum, eklem yerim her kalp atışında zonkluyordu. Ama sağ elimi tekrar hareket ettirebiliyordum.

Tüfeğimi bulmalıydım. Kütük bana çarptığında fırlamıştı. Onu onlarca metre ötede çamur içinde buldum ve namlu zarar görmüş mü diye kontrol ettim. Sonra tüfeğimi omuzlayıp tekrar koşmaya başladım, bu sefer yine tuzak olabilir düşüncesiyle daha dikkatliydim.

Raylan'ın iyi olmasını umuyordum. Henüz ona dair bir ize rastlamamıştım.

Simone'un çayırdan ayrıldığı yere doğru geldim. Yavaşlayıp dürbünümle çalılıkları taradım. Hem ona hem de Du Pont'a bakıyordum. Kamufle olduğunu bildiğiniz birini aradığınızda, renk, desen, yüz veya eller gibi kişisel özellikler aramazdınız. Aradığınız şey bir şekildir. Omuzların ve sırtın yuvarlak şekli.

Ben de hareket arıyordum. Ama bu zordu çünkü ağaçlara tutunan son yapraklar kuru bir şekilde hışırdıyor, dallar rüzgârda hareket ediyor ve ince, uzun fidanların gövdeleri birbirine sürtünüyordu. Kuşlar ve sincaplar cıvıldıyor ve dar alanda sesleri yankılanıyordu.

Yıldırım vurmuş bir çamın tepesinde bir sığırcık sürüsü dikkatimi çekti.

Yaklaşırken kuşlar bana temkinli bir şekilde bakarak tüneklerinde kıpırdandı.

O an aklıma bir fikir geldi.

Kollarımı havada savurarak onlara doğru koştum.

Bütün sürü havaya yükseldi ve tek bir kütle halinde daireler çizerek dönmeye başladı. Ağaçların üzerinden dönerek uçuşuyor, inmek için güvenli bir yer arıyorlardı.

Ben izlerken, ormanın kuzey tarafındaki bir noktadan sertçe döndüler. Aynı anda bundan kaçınarak zıt yöne doğru ilerlediler ve bunun yerine başka bir tek, boş ağaca kondular.

Kuşlar yerde bir şey görmüştü. Ya da daha doğrusu, birini...

Kuzeye dönüp tekrar koşmaya başladım.

43 SIMONE

KOŞMAK MI YOKSA SAKLANMAK MI?

İşte soru buydu.

Ormanda koşarken dallar ve dikenler çıplak tenimi çiziyordu.

İz bırakmadan nasıl koşacağımı bilmiyordum. Gittiğim her yere çamur ve kan bulaştırdığımdan, ayak izleri ve kırık dallar bıraktığımdan emindim. Bundan nasıl kaçınacağımı bilmiyordum.

Saklanırsam, Du Pont izimi takip edecek ve sonra beni vuracaktı.

Koşmaya devam edersem, beni görecektim veya duyacaktı.

En azından hava biraz ısınıyordu. Artık her nefes verdiğimde ağzımdan buhar çıkmıyordu.

Ormanın çok uzağında, iniltiye benzeyen bir şey duydum. Hayvan mı, yoksa insan mı olduğunu anlamadım. Bu noktada bir hayvanı tercih ederdim.

Diğer tarafımda, çok daha yakınımda, bir dal parçasına basan bir insan gibi keskin bir çatırtı duydum.

Hemen en yakın ağacın arkasına saklanıp dinlemeye koyuldum. İlk başta hiçbir şey duymadım. Sadece uzun bir sessizlik, ağaçlardaki hafif bir esintinin tıslaması.

Sonra sağ tarafımda birinin hareket ettiğini anladım. Yavaş ve sessizce hareket etmeye çalıştığı belliydi ama yine de duyuluyordu. Stresli olduğumda duyularım her zaman güçlenirdi.

Hafif esintide Du Pont'un tıraş losyonunun belirgin kokusunu alabiliyordum.

Çok ama çok yakınımdaydı.

Bu ağacın arkasına saklanmak tam bir işkenceydi. Bir yanım beni çoktan gördüğünü ve yaklaştığını düşünüyordu. Diğer yanım, o yanımdan geçerken tek umudumun tamamen hareketsiz kalmak olduğuna inanıyordu.

Gözlerimi yumup ağzımı kapattım. Çamurla kaplıydım, neredeyse tam olarak ağaç kabuğunun ve yumuşak, killi toprağın rengindeydim. Sadece beyaz dişlerim ve gözlerim beni ele verirdi.

Zar zor nefes alırken kalbimin sessizce atmasını diliyordum.

Fısıltıdan daha sessiz bir şekilde sağ tarafımdan geçtiğini duydum.

Yavaşça, çok çok yavaşça, ağacın gövdesinin etrafından dolaşırken ağacın beni gizlemesini umuyordum. Sonra ağacın kenarından baktım.

Ucube gibi görünüyordu. Kapüşonunu başına çekmişti, böylece baştan ayağa o tüylü kahverengi takımla örtülüydü, arka ayakları üzerinde yürümeyi öğrenmiş bir ayı gibi duruyordu. Sürünerek yavaşça hareket ediyor, sağa sola bakınarak beni arıyordu. Namlusu hazırda olan tüfeğinin parıltısını görebiliyordum.

Şimdi arkasımdaydım. Devam etmesini bekliyordum, böylece ters yöne koşabilirdim. Bunun yerine tam olduğu yerde durdu. Yeşil yosun ve beyaz mantarlarla kaplı devrilmiş bir ağacın arkasına saklandı. Bakışlarını sırtın tepesine kadar takip ettim.

Orada biri vardı. Sırtta tüfeğini doğrultmuş, yüzüstü yatıyordu. Sadece omzunun üst kısmını görebiliyordum ya da belki de kafasını. Bu mesafeden söylemek zordu. Kesin olarak bildiğim tek şey, koyu renkli giysiler giydiği ve iri olduğuydu. Dante olmalıydı. Du Pont'un tüfeğini kaldırıp figüre nişan almasını izledim. Parmağı tetiğin etrafında kıvrıldı.

“DANTE, DİKKAT ET!” diye bağırdım.

Çok geçti. Du Pont ateş edince figür sırtın tepesinden aşağı yuvarlanmaya başladı. Atışı isabetliydi.

Du Pont çoktan benden yana dönmüştü. Siper almayı umarak en sık ağaçların arasından olabildiğince hızlı koşuyordum.

Başka bir el silah sesi, ardından bir patlama ve tıslama kulağıma çalındı. Omzumun üzerinden arkama baktım. Havada kalın ve soluk gri bir duman tabakası yükseliyordu. Duman benimle Du Pont arasındaydı. Ya da en azından öyle olduğunu düşünüyordum, yön bulma yeteneğim iyi değildi. Çayırın, kulübenin veya kamyonetin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tamamen kaybolmuştum.

Gözyaşlarım sicim gibi yanaklarımdan akarken koşmaya devam ediyor, Du Pont'un atışının Dante'nin omzuna isabet ettiğini, onun hâlâ hayatta olduğunu umuyordum.

Açık ve yapraklı küçük bir araziye ulaştığımda ağaçların altında kalmaya çalışarak oradan hızlıca geçtim. Koşarken zemin ayaklarımdan altında kayınca yerde kaydım.

Kollarımla herhangi bir şeye tutunmaya çalıştım. Bir ağaç kökünü yakalayarak iki elimle ona tutunduğumda turnaklarımdan ikisi dipten kırıldı.

Boşlukta sallanırken köke zar zor tutunuyordum. Çığlık atmamaya çalışırken derin bir çukurla karşı karşıya olduğumu gördüm.

Aman Tanrım. Bu bir tür tuzaktı. Dibini göremiyordum. Ne kadar derin olduğunu veya aşağıda ne olduğunu bilmiyordum. Ama bu köke tutunamazsam muhtemelen bacağımı kıracağım kadar derin olduğunu biliyordum. Ayrıca orada sıkışıp kalacaktım. Bir çıkış yoktu. Du Pont hiç zorlanmadan beni takip edecekti.

Kendimi tekrar yukarı çekmeliydim.

İnce ve çamurla kaygan olan köke tutundum. Kendimi tekrar yukarı çekmeye çalışıyordum ama ellerim kayıyordu, dayanacak gücüm kalmamıştı.

Ellerim donmuş ve uyuşmuştu. Tüm vücudum ağrıyordu, çizik içindeydi, morarmıştı ve titriyordu.

Ağlamak istiyordum. Vazgeçmek istiyordum. Ama yapamazdım.

Daha sıkı tutunarak kendimi birkaç santim yukarı çektim, sonra birkaç santim daha. Çıplak ayak parmaklarımı çukurun kenarına bastırarak destek alıyordum. Tepeye yaklaşırken çukurun çamurlu kenarını tutmaya çalıştım. Toprak elimde ufalanıyor, yüzüme yağın kum taneleri gözlerime doluyordu. Ağzımdaki toprağı tükürüp tekrar denedim.

44

DANTE

SIĞIRCIKLARIN KAÇINDIĞI YERE, KUZEYE doğru koştum. Orada birinin olduğunu biliyordum.

Yaklaşırken dürbünümü omzuma götürüp etrafı taradım. Sırtın tepesinde yüzüstü yatan bir figüre benzeyen bir şey görünce sııttım. Eski tüfeğim gözümünden kaçmadı. Raylan bizi bulmuştu.

Bu figür Raylan değildi; dallar ve yapraklarla doldurulmuş, bir insana benzeyecek şekilde konumlandırılmış kıyafetlerimden oluşuyordu. Bir tuzaktı. Raylan, Du Pont'u içeri çekmeye çalışıyordu. Bu da yakınlarda olması gerektiği ve Du Pont'un kendini göstermesini beklediği anlamına geliyordu.

Kendi pozisyonumu alıp bir üçgenin üçüncü kenarını oluşturdum. Yem nokta, Raylan ve ben diğer iki köşedeydik. Du Pont'un tam ortaya doğru yürülmesini umuyordum.

Orman sessizdi. Kuş cıvıltıları veya vıraklayan kurbağalar yoktu. Etrafta çok fazla insan vardı. Hayvanlar burada olduğumuzu biliyordu.

Usluca nefes alıp dürbünümle ormanı taramaya başladım.

Sonra kanımı donduran bir ses duydum. Simone'un çığlığı: "DANTE, DİKKAT ET!"

Bir tüfek ateş etti. Kukla sırtın tepesinden aşağı yuvarlandı.

Namlumu çevirip tetikçiyi veya Simone'u aradım.

Raylan onu ilk fark eden kişi oldu, ona daha yakındı. Simone ormanda çırılçıplak çamurla kaplı bir halde koşuyordu.

Raylan sis bombasını alıp pimini çektikten sonra Simone'un arkasına fırlattı. Bombanın patlamasıyla bir duman perdesi oluşunca Du Pont onu göremedi.

Ne yazık ki Du Pont'u benden de koruyordu. Öte yandan Raylan'ı da tamamen açıkta bırakmıştı.

Du Pont'un tüfek atışının ağaçların arasından yankılandığını duydum. Sonra Raylan olması gereken bir homurtu kulağıma çalındı. Biri sırt boyunca yuvarlanıyordu. Raylan da benim gibi bir yelek giyyordu, ancak bir yelek yüksek kalibreli bir mermiyi durduramaz, sadece biraz yavaşlatırdı.

Raylan'ı kontrol etme ile Simone'u takip etme ihtiyacı arasında sıkışıp kalmıştım.

Gerçekten, başka seçenek yoktu; ayaklarım çoktan Simone'a doğru ilerliyordu. Du Pont ona ulaşmadan önce ona ulaşmaya kararlı bir şekilde peşinden koşuyordum.

Bir çığlık ve dalların kırıldığını duydum. *Kahretsin*. Başka bir tuzak. Hızla koşarken omzum zonkluyor, hızla atan kalbim yüzünden kulaklarım uğulduyordu.

O çığlığa doğru koşarak ağaçların arasından geçerken dallar yüzüme çarpıyordu.

Bir açıklığa ulaştığımda Du Pont'un bir çukurun kenarında durduğunu gördüm. Tüfeğini Simone'a doğrultmuştu. Simone

ise yumuşak, ufalanan zemine tutunmuş, saf bir dehşet ifadesiyle Du Pont'un yüzüne bakıyordu.

Du Pont silahını ona doğrultmuştu. Eğer onu kafasından veya sırtından vurursam, tetiği çekip onu öldürebilirdi.

Ne düşünecek ne de nişan alacak zaman vardı.

Dürbünü bile kullanmadan tüfeğimi kaldırdım ve nişan alıp ateş ettim.

Du Pont'un tetikteki parmağı kan içinde patladı.

Öfkeyle hırlayarak bana doğru döndü.

Göğsünü hedef alarak üç kez daha ateş ettim.

Dişlerini gösterip gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak halde öylece kalakaldı.

Sonra devrilip çukura yuvarlandı.

Simone'a koşup bileklerinden tuttum. Onu çukurdan çekip çıkardıktan sonra kollarıma alıp göğsüme bastırdım.

"Dante!" diye hıçkırdı. "Yaşıyorsun!"

Her yerini öpüyordum. Ellerini, alnını, yanaklarını, dudaklarını. Çamurla kaplı olsa da umurumda değildi. Gömleğini çıkarıp çıplak vücudunu örttüm; o kadar büyüktü ki neredeyse bir elbise gibi dizlerine kadar iniyordu. Botlarımı çıkarıp kalın yün çoraplarımı kanlı, hırpalanmış ayaklarına geçirdim. Sonra onu kucakladım.

Başını göğsüme yaslarken öyle çok titriyordu ki ilk başta onu tutmakta zorlandım, sonra yavaşça gevşeyip vücudumun sıcaklığına gömüldü.

Onu geldiğimiz yoldan, Raylan'ın düştüğü yere geri taşıdım.

"Çok üzgünüm," dedi Simone hıçkırarak.

"Asla üzgün olma," dedim ona, 'sesim bunca zamandır ona söylemek istediklerimin yoğunluğuyla boğuk çıkıyordu. "Seni

seviyorum, Simone. Seni her zaman sevdim ve *her zaman* seveceğim. Asla vazgeçmeyeceğim. Nereye gidersen git, ne yaparsan yap, kalbim senin ellerinde.”

“Seni çok seviyorum,” diye haykırdı, sesi titriyordu. “Beni bulduğuna inanamıyorum...”

“Seni her zaman güvende tutacağım,” diye söz verdim ona.

“Henry...”

“O da güvende. Babamla birlikte.”

Yüzünü göğsüme dayayıp her zamankinden daha çok ağlamaya başladı, bu seferki rahatlama kaynağıydı.

Onu sırt boyunca taşıdım.

Simone’un güvende olduğundan emin olunca rahatlardım ama Raylan’a yaklaştıkça huzursuzluğum arttı, arkadaşımın cesedini bulacağımdan endişeleniyordum. Sevdiğim kadını kurtarmak için kendini feda ettiğinden endişeleniyordum.

Düştüğü yeri bulduğumda Simone’u yere indirip etrafa bakınmaya başladım. Engebeli, çamurlu zeminde, yaprakların savrulup gittiği yerde koyu bir kan izi dikkatimi çekti.

“Ah, işte buradasın,” dedi alaycı bir ses. “Tam zamanında. Ben de sudokumu yeni bitirmiştım.”

Sesten yana döndüm.

Long Shot elini yana uzatmış bir halde bir ağaca yaslanıyordu. Parmaklarının arasından kan sızdığını görebiliyordum.

“Raylan!” diye bağırdım, ona doğru koşarak.

“Rahatla,” dedi. “Ölmüyorum. Sadece çok acıyor.”

Du Pont’un kurşunu, Kevlar yeleşinin içinden bile yan tarafını delip geçmişti. Kot pantolonunun kalçası kanla ıslanmıştı ama yosundan bir tür tampon yaparak kanamasını yavaşlatmıştı.

Raylan'ın gömleğinin kalıntılarıyla tamponu bağlayıp onu ayağa kaldırdım. Simone da diğer yandan ona destek oluyordu.

“Onu tuttum,” dedim ona.

“Hayır, sorun değil,” dedi Simone, ciddi ve kararlı bir sesle. “Yardım edebilirim.”

Raylan'ı aramızda tutarak ormandan geri yürümeye başladık.

Raylan'ın beti benzi atmış olsa da Simone'a merakla bakıyordu.

“Sonunda tanıştığımıza memnun oldum. Deuce'un bana sürekli senden bahsettiğini söyleyemem çünkü bildiğin gibi pek konuşan bir adam değil. Ama onu ara sıra sarhoş etmeyi başardığımızda...”

“Dikkat et,” diye uyardım onu. “Seni hâlâ kurtlara yem ol diye burada bırakabilirim.”

Simone bana bakıp başını iki yana salladı.

“Teşekkür ederim,” dedi Raylan'a, içtenlikle.

“Deuce bana pek bir şey anlatmadı ama kurtarılmaya değer bir kız olduğunu anlamam için yeterince şey söyledi,” dedi.

Bana gözlerini kısarak baktı. “Du Pont'u öldürdün, değil mi?”

“Evet,” diyerek başımla onu onayladım.

“Güzel.” Raylan yüzünü buruşturdu. “O adamdan hiç hoşlanmadım. Sana bezelyelerini tek tek yediğini söylemiş miydim? O zaman deli olduğunu anlamalıydım.”

45 SIMONE

DANTE, RAYLAN İLE BENİ doğrudan en yakın hastaneye götürdü. Sarasota'daki küçük bir klinikti ve bizden başka sadece kolu kırık bir çocuk vardı. Ağrıyan kolunun yanı sıra kendince eğlenecek bir şey çıktığı için heyecanlı görünüyordu. Personel çok daha şüpheliydi. Beni iki adamdan uzaklaştırıp Raylan'ın bir av kazasında vurulduğu hikâyesine inanmadıklarını açıkça belli eden bir dizi soru sordular.

En azından duşu kullanmama izin verdiler. Sıcak suyun altında kırk dakika dururken pisliğin, dalların, yaprakların ve kanın giderden akıp gitmesini izledim. Vücudumdaki kesiklerle şişliklere bakıp hayatım pahasına koştuğumu hatırlayınca yeniden ağlamaya başladım.

Ama Dante'nin beni kollarını aldıktan sonra göğsüne bastırırken nasıl hissettiğimi de hatırladım. Daha önce böylesi bir rahatlama, minnet ve güven duygusunu hiç hissetmemiştim.

Dante'nin kolları dünyadaki en güvenli yerdi. Gerçekten güvende hissettiğim tek yerdi.

O yanımda olduğu sürece her türlü tehlikeyle yüzleşirdim.

Temizlendikten ve doktor ayaklarımla bacaklarımdaki en kötü kesiklere dikiş attıktan sonra, hastane bana giymem için bir önlük ödünç verdi. Pamuklu kıyafet yüzlerce yıkamadan solmuştu ve dürüst olmak gerekirse, giydiğim en rahat şeydi.

Raylan'ın yan tarafındaki yarayı dikmeleri daha uzun sürdü. Ayrıca iki tane yarım litrelik kan takviyesi yapılmıştı. Dante ile ben, Raylan'ın dinlenip geceyi geçirebilmesi için kasabadaki tek motele gittik.

Oldukça küçük olan motel odası, ahşap kaplama duvarları, hardal sarısı perdeleri ve kaşıntıran yün battaniyesiyle büyük ihtimalle en son 1982'de dekore edilmiş olmalıydı.

Bana göre şimdiye kadar kaldığım en iyi otel burasıydı çünkü Dante yanımdaydı. Yemek için yan taraftaki ucuz aile restoranına gittik ve ikimiz de iki kat kreple pastırma sipariş ettik. Yemekler inanılmaz derecede lezzetliydi.

Sonra odamıza döndük ve Dante beni, ağırlığımızın altında endişe verici bir şekilde inleyip gıcırdayan, engebeli yatağa yatırdı.

Dante'nin yüzüne, vahşi siyah gözlerine baktım.

“Özür dilerim,” dedim ona tekrar. “Sana Henry'den bahsetmeliydim.”

“Londra'ya gelmeliydim,” dedi Dante ciddi bir şekilde. “Seni asla bu kadar kolay bırakmamalıydım. Seni o yıl ya da ondan sonraki yıl veya ondan sonraki yıl bulmalıydım. Gururuma ve öfkeme yenildim. Tam bir aptal gibi davrandım.”

“Sana bir daha asla yalan söylemeyeceğim,” diye söz verdim ona.

“Seni bulmakta asla başarısız olmayacağım.”

Beni öptü. Dudakları sert ve sıcaktı. Kocaman, ağır kollarıyla beni tamamen sarıp sarmaladı.

Ellerini vücudumdan aşağı doğru hareket ettirerek boynumun, omuzlarımın, göğsümün ve sırtımın ağrıyan kaslarını nazikçe sıkıp masaj yapıyordu. Tüm gergin yerleri bulup son yirmi dört saatin stresiyle acısını hafifletiyordu. Elleri o kadar sıcak ve güçlüydü ki sancıyı bedenimden dışarı atıyor, yerine derin, tatmin edici bir zevk bırakıyordu.

Bedenim öyle acı içindeydi ki tekrar uyarılmam imkânsız gibiydi. Ama avuçları göğüslerimin üzerinde gezinirken meme uçlarım dokunuşuna tepki verdi. Göğüslerimden karnıma doğru bir sıcaklık yayıldı.

Dante göğsümü ağızına aldı. Meme ucunu nazikçe emip diliyle yaladı. Dilini göbeğimden aşağı, göbek deliğimin hemen altındaki küçük deri parçasına kadar gezdirdi.

Deri gergindi ama yakından baktığınızda hamileliğimin son ayında oluşan çatlakların hayaletimsi kalıntıları olan birkaç gümüş çizgiyi de görebiliyordunuz.

“Daha önce hiç fark etmemiştim,” dedi Dante. Sesinde öfke değil, şaşkınlık hâkimdi. “Dünyadaki en güzel hamile kadın olduğuna bahse girerim.”

“Eğer istersen...” Sesim boğazımda düğümlendi. “Belki tekrar olabilirim...”

Dante elimi sıkarak bana baktı. “Bunda ciddi misin?” diye sordu kısık bir sesle.

Başımın onu onaylarken gözlerimden yaşlar akıyordu. “Hap kullanmıyorum. Aslında...” Zihnimde son âdet dönemimden bu yana geçen günleri geriye doğru saydım. “Şimdi iyi bir zaman olabilir.”

Dante yüzünü kadınlığıma bastırıp kokumu içine çekti. Simsiyah gözlerine rağmen gözbebeklerinin şehvetle genişlediğini görebiliyordum. “Gerçekten harika kokuyorsun...”

Başparmağını kadınlığımın dudakları arasındaki yarıktan aşağı doğru gezdirdi. Bedenim beklentiyle titriyordu, daha bana dokunmamış olmasına rağmen klitorisim çoktan şişmiş ve hassaslaşmıştı. Kalbim güm güm atıyordu ve o kaygılı beklentiyi, içimde bir yay gibi kıvrılan arzuyu hissedebiliyordum.

Dante'nin teninin kokusunu, bacaklarımın arasındayken bile alabiliyordum. Kokusu sarhoş edici, baştan çıkarıcı, karşı konulamazdı...

Bedenim onu istiyordu. Onu arzuluyordu. Ona ihtiyaç duyuyordu.

Haklı olduğuma emindim... Şu anda doğurganlık dönemim-deydim. Yumurtluyordum. Biyolojik olarak gördüğüm en büyük, en güçlü ve en vahşi adamla çiftleşmek üzereydim.

“İçime gir,” diye yalvardım ona. “Bir bebeğimiz olsun, Dante.”

Gözleri şehvetle parlıyordu. Gömleğini yırtarak göğsündeki, omuzlarındaki ve pazılarındaki o kalın kaslarını ortaya çıkar-dı. Göğsündeki koyu renkli kıllar, dövmeleleri ve hatta ormanda geçirdiğimiz zamandan kalma sıyrıklar ve kesikler beni tahrik ediyordu. Bu adamın benim için yaptığı şeyin kanıtıydı; beni kurtarmak için hayatını riske atmıştı.

Kot pantolonunun düğmelerini açıp kalçalarından aşağı indirerek o ağır, kalın penisini ortaya çıkardı. Tamamen sertleşmişti ve bacaklarımın arasında benimle buluşmak için sabırsızlanıyordu.

Dante penisini kavrayıp kendini hazırladı. Sonra tek bir uzun, sert hamleyle içime girdi.

O kadar ıslaktım ki hiç zorlanmadan tamamen içime girebil-mişti. Birbirimize kenetlenmiş haldeydik. Dante kollarına yasla-narak beni yatağa sabitledi. Sonra içimde gidip gelmeye başladı.

Bacaklarımı kalçalarına doladım. Her hamlede klitorisimi ona sürtüyordum. O kadar şiş ve hassastı ki her itmede üzerime bir zevk dalgası yaylıyordu.

“İçimde rahatla,” diye yalvardım ona tekrar. “Beni hamile bırak.”

Dante beni kollarına alıp isteğimle çılgına dönerek daha sert sevişmeye başladı. “Bebęimi mi istiyorsun? Çocuğumu taşımak mı istiyorsun?”

“Lütfen,” diye inledim.

Yapmam gereken tek şey buydu. Böylece içimde rahatladı. Penisinin, rahmimin tam girişinde, vajinamın derinliklerine ip ip sperm boşaltırken attığını hissediyordum.

Penisinin seğirmesi ve yoğun, sıcak rahatlaması beni de zevkin doruk noktalarına ulaştırdı. Kadınlığım onun etrafında kasılıp onu sıkıyor, spermini daha derine, ta rahmime çekiyordu.

Dante beni derinden, vahşice, erotik bir şekilde öpüyordu.

Ben de onu aynı şehvetle öperken sperminin tutunacağından emindim.

Bir bebeğimiz daha olacaktı. Bu sefer farkındaydık.

Ve Dante bu yolculuğun her adımında yanımda olacaktı.

46

DANTE

RAYLAN KENDİNİ DAHA İYİ hissettiğinde, Chicago'ya geri döndük.

Hemen göl kenarındaki Griffins Malikânesi'ne gittim. Callum ve kız kardeşimle konuşmak, onlara Du Pont'un öldüğünü söylemek istiyordum. Artık endişelenmelerine gerek yoktu.

Ama Simone ve ben oraya vardığımızda, Riona endişeli bir halde mutfakta oturuyordu. İçeri girdiğimizde ayağa fırladı.

"İşte buradasınız!" dedi rahatlamış bir şekilde.

"Herkes nerede?" diye sordum.

"Hastanede. Aida doğum yapacak."

"Ah." Rahatlamayla birlikte bir endişe dalgası beni sardı. "İyi mi? Erken mi?" Stres yüzünden erken doğum yapmış olmasından endişeleniyordum.

"İyi," diye temin etti Riona beni. "Doğum süresi doldu. Cal bana haber veriyor. Bebek her an gelebilir."

Riona kahvaltı masasının üzerinde duran evrak çantasını açıp Kenwood'un sabit diskini çıkardı.

"Nero bunu sana bıraktı. Şöyle dedi: 'Buradaki boka inanamayacaksın.'"

Sabit disk aldım, evirip çevirdim. Ağır ve metal kabının içinde, tüm korkunç bilgilerle dolu hissettiriyordu.

"Bununla ne yapacaksın?" diye sordu Simone bana.

Endişelendiği şeyin ne olduğunu biliyordum. Bunu Kenwood'a veya onun havalı arkadaşlarına şantaj yapmak için kullanacağımı düşünüyordu.

Gözlerinin içine baktım.

"Anlaşma yok," diye söz verdim. "Eğer bunu başarabilirsem Kenwood hapse girecek."

"Teşekkür ederim," dedi Simone, bitkin bir ses tonuyla.

Riona, Simone'un yanına gidip elini nazikçe omzuna koydu.

"İyi misin?" diye sordu. "Bir içkiye ihtiyacın var mı?"

"Aman Tanrım, evet," dedi Simone. Sonra birden kendini toparladı. "Aslında sakıncası yoksa su yeterli."

Simone'un kehribar renkli gözleri benimkilerle buluştuğunda aramızda bir sıcaklık oluştu. Her ihtimale karşı, şu anda içinde kırılğan küçük bir zigotun tutunması ihtimaline karşı dikkatli olduğunu biliyordum.

"Benim bir içkiye ihtiyacım var," dedi Raylan, yumuşak Güney aksanıyla. Riona'ya baktığını, onun berrak, kremsi tenini, parlak yeşil gözlerini ve tepeden topladığı alev rengi saçlarını incelediğini fark ettim.

Riona gözlerini kısarak ona doğru baktı. "Bir viski seni öldürebilirmiş gibi görünüyorsun."

“Beni öldürebilecek birçok şey yapıyorum,” dedi Raylan, kahkaha atarak.

“Bunun etkileyici olduğunu mu düşünüyorsun?” Riona burununu çekip küçümseyen bir tavırla çenesini yukarı kaldırdı.

“Hayır,” diyerek sırttı Raylan. “Sadece gerçek bu.”

“İçki dolabı orada,” dedi Riona, işaret ederek. Simone için içki hazırlamaya razıydı ama perişan bir yabancı için değil.

Riona’ya, eğer ondan kurtulmak istiyorsa Raylan’a karşı soğuk davranmanın yanlış hamle olduğunu söylemek istiyordum. Riona duvarları ne kadar yükseltirse, Raylan da onları o kadar çok yıkmak isteyecekti. Long Shot’ın doğası buydu, imkânsız meydan okumaları severdi.

Öte yandan dokuz yıldır ilk kez kendimi iyi hissediyordum. Aslında eğlencenin tadını çıkaracaktım.

Raylan içki dolabına doğru yürüyüp bir şişe Johnnie Walker viskisi aldı. Genellikle İskoç viskini tercih ederdi, bu yüzden Riona’yı kızdırmak için onu aldığını biliyordum. “Senin zehrin ne, avukat? Sana bir içki hazırlayayım.”

“Hayır, teşekkür ederim,” dedi Riona sertçe.

“Tahmin edeyim...” Raylan onu baştan aşağı süzer gibi yaptı ama ben bunu yaptığını zaten görmüştüm. “Bence sen tam bir cin tonik kızıydın.”

Riona’nın yanakları hafifçe kızardı. Kesinlikle doğrudu ama Raylan’ın bunu nasıl tahmin ettiğini bilmiyordum.

“Sanırım Dante sana bunu söylemiş,” dedi.

“Senden hiç bahsetmedi bile,” dedi Raylan. “Sanırım düşüncüm kadar iyi bir arkadaş değilmiş.”

“O zaman avukat olduğumu nereden biliyorsun?” diye sordu Riona, adamın ifadesindeki boşluğu yakalayarak.

“Şey...” Raylan iki bardak alıp buzla doldurdu. “Lacivert takım elbisen, Souliers topuklu ayakkabıların ve bir Akrivia saatin var. Hepsi gizli servet çünkü meslektaşlarını yerlerine oturtmak istiyorsun ama yargıca ondan daha fazla para kazandığını göstererek onu kızdırmak istemiyorsun. Saçın ve üniseks kokun, işyerinde seni metalaştırmaya çalışan herkese hoş bir ‘siktir git’ mesajı gönderiyor. Ayrıca iki delikli delgecin ve noter damgan evrak çantanda.”

Riona’nın gözleri, kahvaltı masasında açık duran evrak çantasına kaydı, ancak öyle bir açıyla çevrilmişti ki Raylan’ın içine nasıl göz atmayı başardığını bilmiyordum.

Raylan memnun bir ifadeyle ona sırtıarak baksa da Riona hiç mutlu değildi.

Ona limon dilimiyle süslenmiş cin toniği uzattı.

“Çok zekice,” dedi Riona soğuk bir şekilde. “Ama bir şeyi kaçırdın.”

“Neymiş?” dedi Raylan.

“Limondan nefret ederim.”

Riona cinini lavaboya döktükten sonra bardağını bırakıp odadan dışarı fırladı.

Raylan sırtıarak Simone’a ve bana baktı. “Sanırım benden hoşlandı.”

Bir saat sonra en küçük Griffin dünyaya geldi. Küçük, öfkeli ve annesinininkine çok benzeyen koyu kıvrık saçlarla muhteşem bir oğlandı. Gözlerini açtığı anda, Callum’unkiler kadar mavi gözlerle sahipti.

Enzo, Fergus ve Imogen torunlarıyla tanışırken ben de bekleme odasında kendi çekirdek ailemi bekliyordum.

Babam Henry'yi hastaneye getirdi. Henry, bir zamanlar Nero'ya ait olan eski bir Tupac tişörtü giymişti ve saçları yeni yıkanmışa benziyordu. Hemen Simone'a koştu ve sanki yıllardır görmemiş gibi ona sarıldı.

Simone da kollarını oğlumuza doladı, ben de ikisini kollarımın arasına aldım. Bir aile olarak ilk kez bir araya geliyorduk. Şu anda hissettiklerimi kelimelerle ifade edemiyordum. Söyleyebileceğim tek şey, çektiğim her şeye değdiydi. Buna fazlasıyla değmişti. Sadece Simone ve Henry'yi göğsüme bastırmak için bunu binlerce kez daha yapardım.

Acı olmadan sevinç olmazdı. Acı ne kadar büyükse, sevinç de o kadar büyüktü. En azından benim için.

Üçümüz de gözyaşlarına boğulmuştuk. Oğlumun gözyaşlarını görmesinden utanmıyordum. Bu, onu bu kadar zamandır sevdiğimin kanıtıydı. Kalbimdeki o boşluğun bir kısmı, varlığından haberim olmadan önce bile ondan kaynaklanıyordu.

Bir süre sonra Nessa Griffin başını odaya uzatıp bize seslendi.

“Gelin de bebeği görün!” dedi, nazik gülümsemesiyle.

Hastane odasına girdik. Aida terli ve yorgun görünüyordu ama kendinden fazlasıyla memnundu. “Bakın ne yaptım!”

Hastane çarşaflarına sıkıca sarılmış beşiğindeki bebeğe baktım. Hâlâ kaşları çatıktı ama şimdilik sakinleşmişti.

“Adı ne?” diye sordum Aida'ya.

“Hâlâ bir isim üzerinde anlaşılamadık,” dedi Callum. Sinirli görünüyordu ama bebek konusunda çok mutluydu, aslında kızacak hali yoktu.

“Hiçbiri kulağa hoş gelmiyor,” dedi Aida sakın bir şekilde. Endişeli değildi. Tıpkı Long Shot gibi, kız kardeşim de her zaman sonunda her şeyin yoluna gireceğine inanırdı.

“Matteo'ya ne dersin?” dedi babam, bir aile ismi önererek.

“Ya da Cian,” dedi Fergus, muhtemelen aynısını yapıyordu.

“Miles ismini severim,” dedi Henry usulca.

Aida hareketlendi. “Miles Griffin?” Bir dakika düşündü. “Bunu sevdim.”

“Soyadının Griffin olması senin için sorun değil mi?” dedi Callum, sonuncusunu aldığı sürece herhangi bir ismi kabul etmeye hazırdı.

“Birlikte kulağa hoş geliyor,” dedi Aida.

Henry mutluluktan kıpkırmızı kesilmişti. Bebeğin yanağına hafifçe dokundu.

Kolumu Simone’un omzuna atıp çenemi başının üstüne dayadım.

Aida bize gülümseyerek bakıyordu. Bizi burada birlikte gördüğü için neredeyse oğlunu dünyaya getirmeyi başardığı kadar mutlu görünüyordu.

“Seni tekrar görmek güzel, Simone,” dedi.

47

SIMONE

YİNE BAHAR GELMİŞTİ. PARKTA oturmak için daha erkendi ama bedenime sürekli ateş bastığı için önemli değildi.

Dante ve Henry basketbol sahasında ısınıyorlardı. Dante, Henry'ye potaya doğru sürerken topu vücuduyla nasıl koruyacağını gösteriyordu. Henry babasını taklit etmeye çalışıyordu. İki kez başarısız olsa da sonunda başarılı bir şekilde topu kapıp şutunu attı. Top çemberin etrafında döndükten sonra içine girdi.

“Güzel!” diye bağırdı Dante, Henry'nin sırtına vurarak.

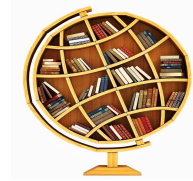
Sanki karşılık verir gibi bebeğin içimde döndüğünü hissettim, küçük ayaklarını sertçe yan tarafıma bastırıyordu. Topuklarıyla tekmeliyor, karnımda dalgalanmalar oluşturunuyordu. Elimi karnıma bastırdığımda ayaklarının avucuma çarptığını hissettim.

Tahmin ettiğim gibi, o gün motelde hamile kalmıştım.

Bunu ona söylediğimde, Dante beni yeni bir nezaketle kollarına aldı. Henüz karnım şişmemiş olmasına rağmen gömleğimi kaldırdı ve karnımı yüzlerce kez öptü.

Benimle her doktor randevusuna geldi. Aşerdiğim portakal suyu ve bir çeşit parmesan peyniri için gece yarısı marketlerin yollarına düştü.

İçim kıpır kıpırdı. Daha önce hissettiğimden daha güçlü, çılgın bir yaratıcı ruhla doluydum. Hamilelikten mi, yoksa Dante ile birlikte olmaktan mı bilmiyordum ama fikirler gün boyu beynimde akıp gidiyordu. Eskiz defterimi tasarımlarla doldurdum.

Bebek doğduktan sonra kendi moda markamın işine koyulacaktım. Dante, kıyafetleri Chicagoda üretebileceğimiz bir depo bulmama yardım ediyordu.

Benimle birlikte tekstil ürünlerini seçmeye geliyor ve her biriyle ilgili neyi sevdiğimi soruyordu. Benden belirli renklerin ve tonların neden birbirleriyle iyi uyum sağladığını ona öğretmemi istiyordu.

“Onları senin gözlerinden görmeyi seviyorum,” demişti bir keresinde.

Bu koşturma arasında kızım da benimle birlikte sessizce seyahat ediyordu. Yakında bir gün ona tüm bunları gösterecektim, tıpkı Dante ve Henry’ye gösterdiğim gibi. O da bize katılacak ve küçük ailemiz tamamlanacaktı.

Bu hamilelik hakkındaki hislerim son seferkinden daha farklı olamazdı. Korku ya da endişe yoktu. Sadece derin bir beklenti duygusuyla dolup taşıyordum.

Ama bebeğe olan hislerim Henry’ye olan hislerimle aynıydı: Onu şimdiden seviyordum. Tüm kalbimle.

“Umarım sana benzer,” dedi Dante.

Umarım benden çok daha iyi olurdu; daha güzel, daha akıllı, daha nazik. Ama en önemlisi, bir gün mükemmel eşini bulmasını umuyordum. Tıpkı Dante’nin benim hayatuma girdiği gibi, ruh eşi de onun hayatına girsin istiyordum.

Çünkü ben, güzelliğin ve zekânın, şöhretin ve başarının kalbinizdeki boşluğu dolduramayacağını herkesten daha iyi biliyordum.

O boşluk artık iyileşmişti. Kalbim doluydu. Öyle ki neredeyse taşacaktı.

Dünyada bu kadar çok mutluluk olduğunu hiç bilmiyordum.

